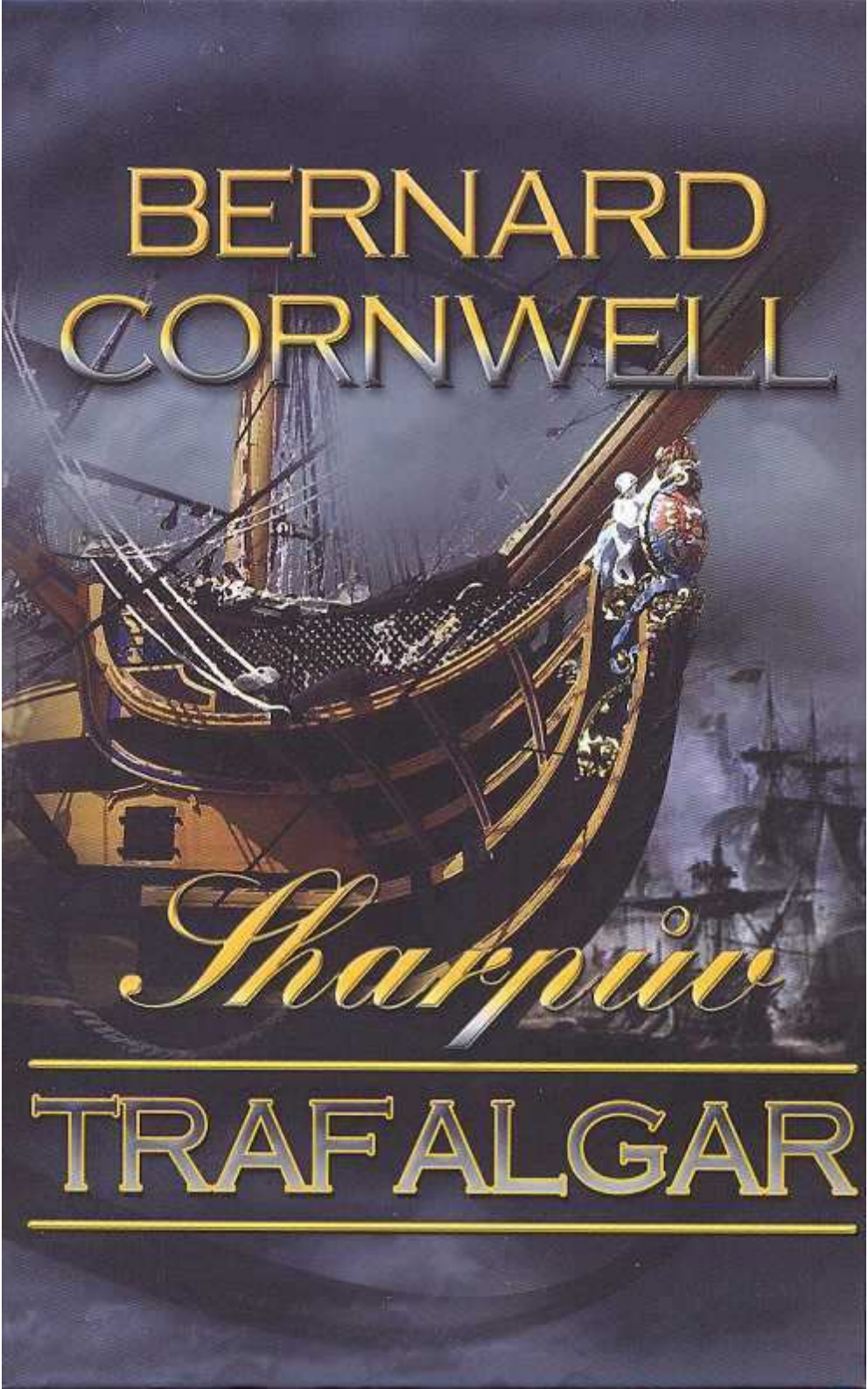
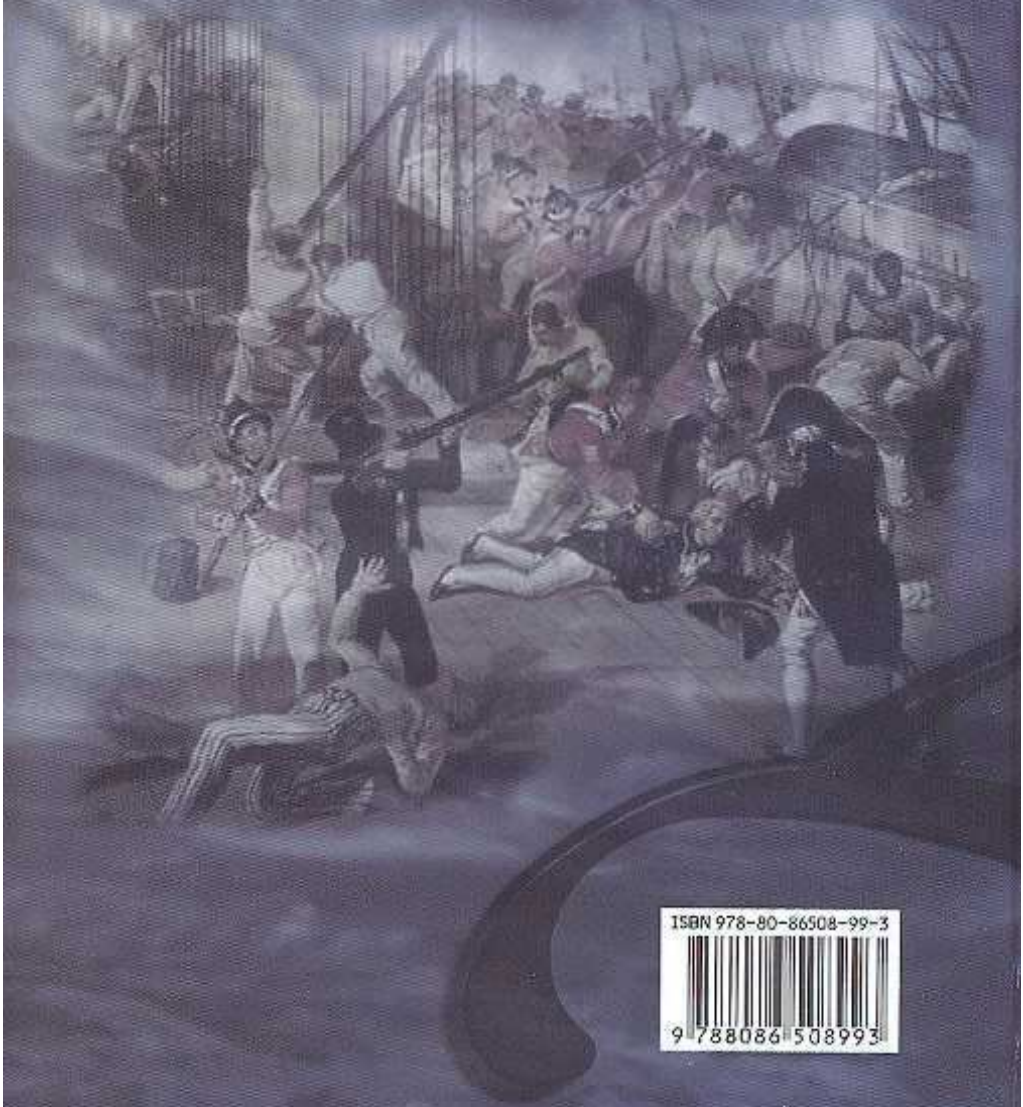

BERNARD
CORNWELL
Sharpe
TRAFALGAR

SHARPŮV TRAFALGAR

NEJVĚTŠÍ A POSLEDNÍ VÍTĚZSTVÍ ADMIRÁLA NELSONA

ISBN 978-80-86508-99-3

BERNARD
CORNWELL

Sharpův
TRAFALGAR

Richard Sharpe v bitvě u Trafalgaru,
21. října 1805

Bernard Cornwell

SHARPE'S TRAFALGAR

Richard Sharpe and the Battle of Trafalgar, 21 October 1805

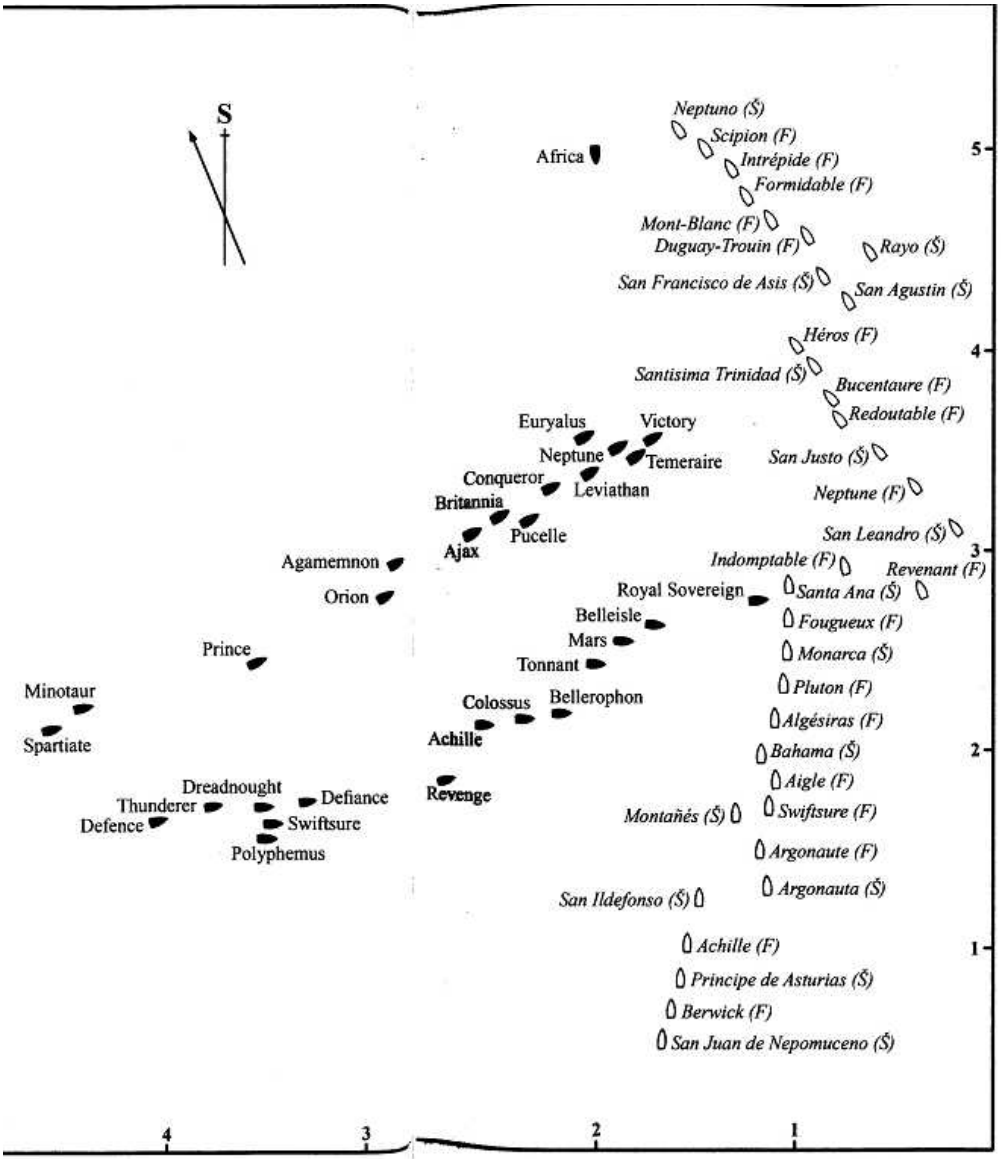
Copyright © Bernard Cornwell, 2000
All rights reserved
Translation © Jiří Beneš, 2008

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 978-80-86508-99-3

Sharpův Trafalgar

věnuji Wandě Panové, Anne Knowlesové,
Janet Easthamové, Elinor a Rosemary Davenhillovým
a Maureen Shettleové

Bitva u Trafalgaru, 21. října 1805. Situace před zahájením bitvy.

KAPITOLA 1

..Dělá to sto patnáct rupií," řekl podporučík Richard Sharpe a vysázel peníze na stůl.

Nana Ráo nesouhlasně zasyčel, zavrtěl hlavou a přesunul pár korálků na ručním počítadle. „Sto třicet osm, sahibe."

„Řekl jsem sto patnáct," trval na svém Sharpe. „Nebo jestli chcete, čtrnáct liber, sedm šilinků a tři a půl penny."

Nana Ráo na něj pohlédl a uvažoval, jestli má smysl se dál přít. Viděl před sebou mladého důstojníka, i když té nejnižší hodnosti, takže muselo jít o někoho nedůležitého. Jenže tenhle Angličan měl na jeho vkus příliš tvrdý výraz, umocněný ještě jizvou na pravém líci, navíc neprojevil sebemenší respekt před oběma osobními strážci, hromotluky, kteří hlídali Ráa i jeho obchod. „Dobře, tak tedy sto patnáct, když jinak nedáte, sahibe," ustoupil Ind, shrábl mince do velké černé příruční pokladny a smířlivě pokrčil rameny. „Zestárl jsem, sahibe, a zjišťuju, že už neumím počítat."

„Ale umíte, moc dobře umíte," prohlásil Sharpe, „ale myslel jste si, že já neumím."

„Budete moc spokojený, sahibe," dodal Nana Ráo a pohlédl na zboží, které si u něj Sharpe vybral. Bylo to závěsné lůžko, dvě deky, cestovní truhla z týkového dřeva, lucerna, krabice se svíčkami, sud araku, dřevěné vědro, krabice mýdla, další krabice tabáku a filtrační přístroj z mosazi a jilmového dřeva, pomocí něhož si podle obchodníkova ujišťování bude moct připravit čistou a chutnou vodu i z těch nejšpinavějších sudů skladovaných na samém dně lodi.

Nana Ráo tvrdil, že filtrační přístroj pochází až z Londýna, odkud si ho přivezl ředitel Východoindické společnosti, a ten jistě používá jen to nejlepší vybavení, a obchodník dokonce Sharpovi

přístroj předvedl. „Sem nalijete vodu, pane Sharpe,“ řekl a nalil asi pintu kalné vody do mosazné nádržky nahoře, „a pak ji necháte usadit. Během pěti minut bude čistá jako sklo – takhle, vidíte?“ Zvedl horní nádržku, aby zákazník viděl, jak voda prosakuje vrstvami mušelínového filtru a odkapává do spodní nádržky. „Sám jsem filtr čistil, pane Sharpe, a zaručuju vám, že je vysoce účinný. Byla by věčná škoda, kdybyste zemřel na ucpání střev blátem jen proto, že jste tuhle skvělou věc nekoupil.“

A tak ji Sharpe koupil. Předtím už odmítl židli, polici na knihy, pohovku a skříňku s umyvadlem, všechno věci použité cestujícími při plavbě z Londýna do Bombaje, ale filtrační přístroj a ostatní věci si vzal, neboť se bál, že návrat domů bude ještě strastiplnější než všechna tažení, která absolvoval zde v Indii. Od cestujících na velké obchodní lodi Východoindické společnosti se čekalo, že si pořídí vlastní vybavení kajuty. „Něco musíte mít, pokud nechcete spát na holé podlaze, sahibe, a taje tvrdá, moc tvrdá!“ zasmál se Nana Ráo. Byl to kulatý, přátelsky vyhlížející muž s mohutným černým vousem a těkavýma očima, obchodník, jenž se živil tím, že kupoval věci od cestujících, kteří do Indie připluli, a prodával je těm, co se naopak chystali k návratu domů. „Všechno můžete nechat tady, a až budete chtít nastoupit na loď, můj bratranec vám to na ni dopraví,“ řekl Sharpovi. „Kterou lodí poplujete?“

„Calliope,“ odpověděl Sharpe.

„Ach, Calliope! Znám, kapitán Cromwell. Bohužel Calliope kotví v rejdě, takže tam bude třeba vaše věci dopravit člunem. Ale bratranec si za takovou službu počítá jen málo, pane Sharpe, velmi málo, a až šťastně připlujete do Londýna, můžete všechno zase prodat, a ještě na tom vyděláte.“

To mohla, ale spíš nemusela být pravda, jenže teď už na tom nezáleželo, neboť ještě téže noci, dva dny předtím, než se měl Sharpe nalodit, Ráův krámek i se skladem vyhořel a s ním Sharpovo lůžko, deky, cestovní truhla, lucerna, krabice svíček, sud araku, vědro, krabice mýdla i tabáku a také filtrační přístroj po řediteli Východoindické společnosti. Ráno nezůstalo nic než popel, kouř a houf zoufale kvílících pozůstalých, kteří naříkali nad krutým osudem laskavého a dobrosrdečného Nany Ráa, protože i jeho zuřící plameny

strávily. Shodou okolností se ani ne o tři sta kroků dál nacházel jiný krámek jiného obchodníka, který měl rovněž vše potřebné pro dalekou cestu. Problém byl pouze v tom, že druhý obchodník proměnil Ráovo nenadálé neštěstí ve své štěstí, neboť mu nával cestujících, postižených podobně jako Sharpe, umožnil zvýšit ceny téměř na dvojnásobek.

Sharpe však od něj nic nekoupil. Byl už v Bombaji pět měsíců a většinu toho času strávil na bídném lůžku ve vojenské nemocnici, kde se střídavě potil a třásl zimou, a když horečky pominuly a on čekal na každoroční konvoj obchodních lodí, aby se mohl vrátit do Británie, měl dost času prohlédnout si město. Prošel ho od bohatých sídel na úbočí vrchu Malabár až po úzké uličky na nábřeží zamořené morem. A právě tam, v těchto bídných uličkách, se dozvěděl něco, co pro něj mělo mnohem větší cenu, než jakou představovala pouhá jedna guinea, kterou za tu informaci zaplatil. Přesněji řečeno měla cenu sto patnácti rupií a také byla důvodem, proč se ocitl za soumraku v jiné uličce na východním okraji města. Byl v uniformě, třebaže si přes ni navlékl plášť z levné pytloviny, jehož řídkou látku vyztužovalo bláto a špína. Kulhal a vlekl se předkloněný, s rukama nataženýma jako žebrák. A stejně jako ty nejbídnější existence si něco mumlal, trhal hlavou a občas se otočil a bez důvodu na někoho nevinného cosi zle zavrčel. Takhle šel, aniž si ho kdokoliv všímal.

Našel dům, k němuž mířil, a dřepl si u jeho zdi. Kolem brány posedávalo a polehávalo na dvacet žebráků, většinou děsivě zmrzačených nemocemi nebo jen tak životem, a také tam postávala téměř stovka různých prosebníků, kteří čekali, až se bude majitel domu, bohatý kupec, vracet ze svého obchodu. Objevil se až po setmění. Vlastně se objevila krytá nosítka, palankýn, který neslo osm mužů, zatímco dalších deset odhánělo dlouhými klacky žebráky z cesty. Když však palankýn bezpečně doplul do dvora, zůstala brána otevřená, aby mohli prosebníci i žebráci dovnitř. Žebráci, mezi něž se zařadil i Sharpe, byli vytěsněni na jednu stranu dvora, zatímco prosebníci se shlukli u paty širokého schodiště, které stoupalo k domovním dveřím. Z kokosových palem, jež se skláněly nad dvorem, visely lampy a za fíligránsky zdobenými okenicemi problikávalo žlutavé světlo svící. Sharpe se protlačil co nejblíže k

domu a zůstal stát ve stínu palem. Pod špinavým pláštěm se mu houpala jezdecká šavle a u pasu měl nabitou pistoli, přesto doufal, že ani jedné zbraně nebude muset použít.

Obchodník – jmenoval se Panjit – nechal žebráky a prosebníky čekat, až byl hotov s bohatou večeří, ale pak dal otevřít dveře domu a v plné nádheře dlouhé vyšívané róby ze žlutého hedvábí se objevil na jejich prahu. Prosebníci začali volat své žádosti a žebráci se šouravě posouvali dopředu, až je strážci opět museli dlouhými holemi zahánět zpátky. Obchodník se chvíli jen usmíval a potom zazvonil na malý zvonek, aby na sebe upoutal pozornost boha vymalovaného jasnými barvami, jenž trůnil ve výklenku ve zdi. Panjit se směrem k němu uklonil a pak, jako by nějaké síly vyslyšely Sharpovy modlitby, se ve dveřích objevil druhý muž, oblečený v červené hedvábné róbě.

Byl jím Nana Ráo. Široce se usmíval a nebylo divu, neboť oheň se ho zjevně ani nedotkl, navíc, jak pomohla Sharpovi zjistit jeho guinea, byl Panjitovým prvním bratrancem. Ano, Nana Ráo byl blízký příbuzný obchodníka, který na požáru jeho obchodu – v němž údajně shořelo i všechno zaplacené zboží – bohatě vydělal, protože právě on vlastnil druhý obchod a mohl „spálené“ zboží prodat ještě jednou, navíc dráž. A teď, po završení úspěšné transakce, se ti dva chystali velkomyslně vybrat toho, komu svěří lukrativní zakázku: dopravit pasažéry s jejich věcmi na loď zakotvenou v rejdě. Vybraný šťastlivec bude ovšem muset za takové privilegium zaplatit, takže Panjit a Nana Ráo zbohatnou ještě víc, a to byl důvod, proč si oba bratranci, vědomi si svého štěstí, chtěli usmířit bohy tím, že rozhodí pár drobných mincí do houfu žebráků. Sharpe měl v úmyslu přiblížit se k Ráovi převlečený za prosebníka, a jakmile se dostane do jeho blízkosti, shodit ze sebe špinavý plášť a přinutit toho mizeru, aby mu vrátil peníze. Když však viděl mohutné strážce u paty schodiště, pomyslel si, že jeho jednoduchý plán se může ukázat složitějším, než si představoval. Na druhou stranu počítal s tím, že Ráo nebude chtít, aby jeho podvod vyšel najevo, a raději mu peníze vrátí, aniž by dělal problémy.

Teď už byl Sharpe blízko domu a všiml si, že sluhové odnesli prázdný palankýn do úzké temné uličky, která vedla podél zdi zřejmě

do zahrady za domem. V tu chvíli ho napadlo, že by mohl uličkou proklouznout dozadu, projít domem a přiblížit se k Ráovi zezadu, ale pak uviděl, že kdykoliv se do blízkosti uličky dostal někdo z žebráků, strážci ho zahnali zpátky do dvora. Žadatelům o práci dovolili přistupovat ke schodům v menších skupinkách, ale žebráci museli počkat, až bude tenhle bod programu vyřešen.

Sharpe se obával, že to celé bude trvat dlouho, ale byl odhodlán vydržet v žebráckém plášti a s kapuci přetaženou přes hlavu čekat, až přijde jeho chvíle. Dřepěl tedy na bobku u zdi a dával pozor, jestli se mu nenaskytne příležitost zmizet průchodem dozadu, když se náhle davem protlačil sluha, který střežil bránu, a zašeptal něco Panjitovi do ucha. Obchodník se zatvářil polekaně a ve dvoře se rozhostilo ticho. Sluha pošeptal svou zprávu i Nanovi Ráovi, ale ten jenom pokrčil rameny. Panjit pak zatleskal a křikl na strážce, kteří začali vytlačovat prosebníky na stranu, aby utvořili od brány ke schodům volný průchod. Bylo zřejmé, že přijel někdo důležitý, a Nana Ráo se zjevným neklidem ustoupil do stínu pod krytým vchodem.

Pozornost všech se upřela k bráně, a kdyby nyní Sharpe chtěl, zřejmě by se mu podařilo proběhnout nepozorovaně průchodem dozadu. Jenže teď mu to pro změnu nedovolovala zvědavost.

V davu nastal ruch a zazněly výkřiky podobné nadávkám, které si museli vyslechnout londýnští policisté, když se někdy odvážili do zastrčených londýnských uliček. Pak se vnější brána otevřela naplno a Sharpe jen užasle zíral.

V bráně stála skupina britských námořníků vedených důstojníkem, snad dokonce kapitánem válečné lodi v rohovém klobouku, modrém redingotu, hedvábných kalhotách pod kolena a punčochách, střevících se zlatými přezkami a dlouhou tenkou šavlí. Ve světle luceren se lesklo zlaté lemování jeho nárameníků. Sňal klobouk, jako by chtěl všem ukázat husté blond vlasy, usmál se a lehce se uklonil. „Mám tu čest nacházet se před domem Panjita Laštiho?“ zeptal se.

Panjit opatrně přikývl. ‚Ano, to je můj dům,“ odpověděl anglicky.

Námořní kapitán si opět nasadil klobouk. „Přišel jsem za Nanou Ráem," oznámil vcelku přátelským tónem, v němž zazněl zřetelný devonshirský přízvuk.

„Není tady," odpověděl Panjit.

Kapitán pohlédl na muže v červené róbě, který stál ve stínu krytého vchodu. „Klidně mi bude stačit i jeho duch."

„Už jsem vám odpověděl," řekl Panjit vzdorným tónem. „Nana Ráo tady není, protože je mrtvý."

Kapitán se usmál. „Jmenuji se Chase," představil se, „kapitán Joel Chase z válečného loďstva Jeho britského Veličenstva a byl bych rád, kdyby šel Nana Ráo se mnou."

„Nemůže s vámi jít, protože uhořel," prohlásil Panjit chladně. „Jeho tělo spálil oheň a popel skončil v řece. Běžte ho hledat tam."

„Není mrtvý o nic víc než vy a já," řekl Chase a mávnutím ruky poslal své muže vpřed. Přivedl si tucet námořníků. Všichni měli bílé kalhoty z hrubého plátna, červenobílé blůzy a slaměné klobouky vyztužené smolou a ozdobené červenobílou páskou. Vlasy měli spletené do copu a každý třímal tlustou dřevěnou tyč, zřejmě z kotevního vratidla, jak Sharpe odhadl. Vedl je mohutný muž s pažemi hustě pokrytými tetováním. Po jeho boku stál černoch stejně vysoký jako on, který svou hůl držel, jako by to byl lískový prut. „Nano Ráo," zvolal Chase, „dlužíte mi spoustu peněz a já jsem přišel, abych si je vzal."

„Kdo vám k tomu dal právo?" zeptal se Panjit. Lidé ve dvoře, z nichž většina nerozuměla anglicky, pozorovali námořníky s neklidem, ale Panjitových strážců bylo víc než Chaseho námořníků, byli stejně dobře ozbrojeni a zdálo se, že čekají jen na povel svého pána, aby se mohli na Brity vrhnout.

„Můj prázdný váček s penězi," prohlásil Chase a usmál se. „Předpokládám, že si nepřejete, abych použil síly."

„To můžete udělat, kapitáne Chase, a zítra ráno se sejdeme před policejním soudcem," odpověděl Panjit stejně hrdým tónem.

„Rád se tam dostavím, pokud bude vedle mě Nana Ráo."

Panjit zamával rukama, jako by Chaseho a jeho doprovod odháněl pryč. „Odejděte, kapitáne," zvolal. „Odejděte z mého domu."

„Myslím, že neodejdu," řekl Chase.

„Běžte pryč! Odejděte, nebo zavolám policii!"

Chase se obrátil k mohutnému muži s tetováním. „Nana Ráo je ten vousatý mizera v červené noční košili, loďmistře. Přiveďte mi ho."

Britští námořníci se pohnuli vpřed. Bylo vidět, že mají chuť se bít, ale stejně dychtiví boje byli zjevně i Panjitovi strážci. Obě skupiny se střetly uprostřed dvora. Ozvaly se tupé údery holí o sebe a výkřiky. V prvních chvílích měli navrch námořníci a prudkým útokem zatlačili své soupeře až ke schodům, se strážci měli početní převahu, navíc byli víc zvyklí na boj dlouhými holemi, takže se u paty schodiště vzchopili. Začali námořníky bodat holemi do nohou a jednoho po druhém sráželi k zemi. Nejdéle vydrželi loďmistr a černoch, ale i ti nakonec skončili na zemi. Statečně se snažili bránit svého kapitána, který se také zapojil do boje, ale Britové své soupeře podcenili a ocitli se na pokraji porážky.

V tu chvíli se Sharpe protlačil mezi žebráky ke schodům. Dav na dvoře jásal, Panjit a Nana Ráo se smáli a muži, kteří ještě před pár minutami pokorně prosili o práci, povzbuzeni úspěchem strážců, se dokonce strkali, aby si mohli kopnout do námořníků sražených k zemi. Někteří strážci si nasadili nasmolené slamáky námořníků, a jeden dokonce triumfálně tancoval s Chaseho rohovým kloboukem na hlavě, zatímco kapitánovi svázali ruce a dva muži ho drželi jako zajatce.

Jeden ze strážců, který se nezúčastnil boje a zůstal s Panjitem, si všiml, jak se Sharpe posouvá ke schodům, a houkl na něj, aby táhl dozadu. Když žebrák ve špinavém plášti neposlechl, seběhl dolů a chtěl ho zahnat kopancem, ale Sharpe ho chytil za nohu a trhl jí vzhůru tak, že se mohutný Ind roztáhl jak široký tak dlouhý na zemi. Naštěstí si toho nikdo nevšiml, protože ostatní strážci oslavovali vítězství nad Brity. Jejich křepčení a řev utišil až výkřikem a zdviženýma rukama Panjit. Nana Ráo se smál, až se mu třásla ramena, ale to už se Sharpe dostal do stínu keřů vedle schodiště.

Vítězní Panjitovi strážci odtlačili všechny ostatní od potlučených, zkrvavených a odzbrojených námořníků, kterým nezbývalo, než se bezmocně dívat, jak jejich kapitána, odzbrojeného

a prostovlasého, bez jakékoliv úcty vlečou ke schodům. Panjit zakroutil hlavou v předstíraném pohoršení. „Co teď s vámi máme udělat, kapitáne?“

Chase se prudkým škubnutím vytrhl svým strážcům. Světlé vlasy měl zkrvavené a také po tváři mu stékal pramének krve, ale na vyzývavosti a vzdoru mu to neubralo. „Radím vám,“ řekl, „abyste mi vydal Nanu Ráa a pak se modlil ke všem vašim bohům, co jich máte, abych vás zítra nedal předvést před policejního soudce.“

Panjit se zatvářil dotčeně. „Možná se opravdu před policejním soudcem setkáme, ale nepředvedete tam vy mě, ale já vás,“ prohlásil. „A uvažte, jak to bude vypadat – kapitán Chase z válečného loďstva Jeho britského Veličenstva obviněn z násilného vniknutí do soukromého domu a vyvolání rvačky jako nějaký opilec. Myslím, kapitáne Chase, že bychom se spíš měli pokusit o domluvu, abychom před žádného soudce nemuseli.“ Panjit se odmlčel a čekal na odpověď, ale žádné se nedočkal. Chase byl zbitý a ke smířlivosti neměl chuť. Panjit se zaškaredil na strážce, který měl kapitánův klobouk, a poručil mu, aby ho Angličanovi vrátil. Pak se usmál. „Nechci žádný skandál, nepřeju si ho o nic víc než vy, kapitáne, ale musím vám říct, že pokud k něčemu tak politováníhodnému dojde, já to přežiju ve zdraví, kdežto vy ne. Proto si myslím, že byste udělal lip, kdybyste mi nabídl dohodu.“

Přerušil ho jakýsi skřípavý zvuk, který skončil ostrým cvaknutím, jako když se natahuje kohout pistole. Panjit se otočil a uviděl, že za jeho bratrancem stojí britský důstojník v červeném kabátě, s tmavými vlasy a zjizvenou tváří a tiskne zčernalé ústí pistole k Ráovu spánku.

Nastalo ticho. Strážci hleděli na Panjita, a když viděli, že se tváří bezradně, několik z nich znovu zvedlo klacky a pohnulo se ke schodům. Sharpe chytil levou rukou Nanu Ráa za vlasy, kopl ho zezadu do kolen a podvodný obchodník padl s bolestným výkřikem na zem. Tvrdost a bezohlednost, s jakou to Sharpe udělal, přesvědčila strážce, že Angličan je v případě nutnosti připraven stisknout spoušť a Ráa zastřelit. „A já si zase myslím,“ prohlásil Sharpe směrem k Panjitovi, „že byste vy udělal lip, kdybyste nabídl něco k dohodě

mně, protože tenhle váš mrtvěj bratranec mně dluží čtrnáct liber, sedm šilinků a tři a půl penny.“

„Dejte tu pistoli pryč,“ řekl Panjit a mávl na strážce, aby ustoupili. Bylo vidět, že má strach. Zřejmě si uvědomil, že něco jiného je jednat s námořním kapitánem, který má chování džentlmena, a něco jiného s podporučíkem, z jehož divokého vzhledu se dalo soudit, že je schopen všeho. A červenokabátník to dokazoval tím, že zarýval hlaveň pistole do Ráovy lebky tak tvrdě, až obchodník kňučel bolestí. „Vždycky se můžeme dohodnout, jen dejte tu pistoli pryč,“ opakoval Panjit, aby uklidnil situaci.

„Myslíte si, že jsem padlej na hlavu?“ zašklebil se na něj Sharpe. „Ostatně žádnej policejní soudce by mi nic neudělal, kdybych vašemu bratranci vpálil kuli do hlavy, protože už je tak jako tak mrtvěj. Sám jste to řekl, že shořel a jeho popel skončil v řece.“ Škubl Ráovi za vlasy, až klečící obchodník vykřikl bolestí. „Čtrnáct liber, sedm šilinků a tři a půl penny,“ zavrčel.

„Splatím vám je,“ vyhrkl Nana Ráo.

„Ale taky kapitán Chase chce svý peníze zpátky,“ řekl Sharpe.

„Dvě stě šestnáct guinejí,“ dodal Chase a oprášil si klobouk, „i když si myslím, že si zasloužíme víc, když jsme udělali zázrak a přivedli toho podvodníka zpátky k životu.“

Jenže Panjit nebyl hlupák. Pohlédl na Chaseho námořníky, kteří se zvedali ze země a sbírali své hole, jako by se chtěli znovu pustit do boje. „Takže žádný policejní soudce?“ zeptal se Sharpa.

„Policejní soudce nemám rád o nic víc než podvodníky,“ odpověděl Sharpe.

Na Panjitově tváři se mihl úsměv. „Kdybyste pustil mého bratrance a neohrožoval ho pistolí, mohli bychom si o tom problému všichni v klidu promluvit,“ navrhl.

Sharpe pustil Ráovy vlasy, sklonil pistoli a o krok ustoupil. Pak srazil paty a vypnul se do pozoru. „Podporučík Sharpe, pane,“ představil se Chasemu.

„Vy nejste podporučík, Sharpe, ale anděl spásy,“ řekl kapitán a s nataženou rukou vystoupil po schodech. Bylo vidět, že je to hezký muž, a přestože měl tvář zakrvácenou, prozrazovala sebedůvěru a přátelskou povahu. „Jste deus ex machina, podporučíku, stejně milý

a vítaný jako děvka na dělové palubě nebo bríza v bezvětrném pásmu.“ Řekl to s žertovným úsměvem, ale bylo zřejmé, že je Sharpovi vděčný – dokonce tak, že ho místo podání ruky objal. „Díky,“ řekl a ustoupil od něj. „Hoopere!“

„Ano, pane,“ ozval se mohutný loďmistr s tetovanými pažemi, který, než ho přemohli, srážel své soky napravo i nalevo.

„Zachovejte klid, loďmistře. Naši nepřátelé chtějí jednat o podmínkách kapitulace.“

„Ano, pane.“

„A tohle je podporučík Sharpe, loďmistře, náš přítel, a tak se k němu budete chovat.“

„Ano, pane,“ odpověděl Hooper a zazubil se.

„Loďmistr Hooper velí posádce mého palubního člunu,“ řekl Chase Sharpovi, „a tihle potlučení pánové jsou jeho veslaři. Bohužel,“ obrátil se ke svým zkrvaveným mužům, „dnešní den se nezapíše zlatým písmem do knihy vašich velkých vítězství, pánové,“ řekl, „ale přesto je to vítězství a já vám za něj děkuji.“

Dvůr byl vyklizen, z domu přineseny židle a začalo se jednat. Byla to opravdu dobře investovaná guinea, pomyslel si Sharpe.

„Nakonec jsem si ty dva skoro oblíbil,“ řekl Chase. „Panjita a Nanu Ráa?“ pohlédl na něj Sharpe. „Vždyť to jsou podvodníci. Ale teď už proti nim taky nic nemám.“

„Přijali porážku jako džentlmeni.“

„Vyvázli z toho lacino, pane. Museli na tom ohni vydělat majlant.“

„To je starý trik,“ poznamenal kapitán Chase. „V Londýně na Isle of Dogs byl člověk, který taky vždy před odplutím nějaké cizí lodi tvrdil, že mu zloději v noci vykradli krámek, a postižení mu to vždycky zbaštili.“ Chase se usmíval, ale Sharpe na to nic neřekl. Znal obchodníka, o němž kapitán mluvil, a dokonce mu jednu noc pomáhal krámek vyklidit, ale zrovna teď se mu nezdálo příliš vhodné, aby se tím chlubil. „Naštěstí jsme oba v pořádku, Sharpe, myslím kromě pár škrábanců a boulí, a to je hlavní, ne?“ dodal Chase.

„Samozřejmě, pane,“ souhlasil Sharpe. Oba, následováni námořníky, procházeli páchnoucími uličkami Bambaje s penězi ve

váčku. Chase byl původně s Ráem dohodnut, že dodá na jeho loď rum, brandy, víno a tabák, a nyní si místo dvou set šestnácti guinejí, které už obchodníkovi zaplatil, odnášel rovných tři sta. Podobně získal Sharpe dvě stě rupií, takže z jeho pohledu to byl zdařilý večer s dobře vykonanou prací, zvlášť když mu Panjit slíbil, že mu za úsvitu dopraví na Calliope závěsné lůžko, deky, vědro, lucernu, truhlu, arak, tabák, mýdlo a filtrační přístroj, a to zcela zadarmo. Jakmile oba Indové zjistili, že Angličané nemají v úmyslu informovat o jejich podvodu ostatní postižené, dělali všechno, aby je uklidnili – zahrnuli své nepozvané hosty jídlem a arakem, zaplatili jim, přísahali jim přátelství až navěky, a když se s nimi loučili, s úklonami jim přáli dobrou noc. A teď se tedy Sharpe a Chase vraceli temnými uličkami.

„Panebože, tohle město páchne!“ prohlásil Chase.

„Copak vy jste tady poprvé?“ zeptal se Sharpe překvapeně.

„V Indii jsem už pět měsíců, ale stále jen na moři. Na souši jsem teprve týden a pořád mi tu všechno páchne. Panebože, a jak!“

„Podle mě o nic víc než v Londýně,“ poznamenal Sharpe a byla to pravda, i když se pachy obou měst lišily. Zatímco Londýn zamořoval uhelný kouř, v Bombaji to byl kouř z ohnišť živených sušeným zvířecím trusem a pachy kořeněných jídel a splašků, které se slévaly v nasládlé aroma, sice silné a vše prostupující, ale ne nepříjemné. Sharpe si připomněl, jak si zacpával nos, když sem poprvé přijel, zatímco teď mu pachy Bombaje připadaly běžné, snesitelné, a někdy dokonce i lákavé. „Myslím, že mi to bude chybět. Někdy si říkám, jestli se vůbec chci vrátit do Anglie.“

„S jakou lodí se chystáte plout?“

„S Calliope.“

Chase se z nějakého důvodu zatvářil pobaveně. „Takže chcete cestovat s Peculiarem?“

„S jakým peculiarem?“ nechápal Sharpe.

„S Peculiarem Cromwellem, kapitánem Calliope, s kým jiným,“ řekl Chase a pohlédl na Sharpa. „Předpokládám, že jste se s ním už setkal.“

„Ještě ne. A ani jsem o něm v životě neslyšel.“

„Ale vždyť tenhle konvoj připlul už před dvěma měsíci, ne?“

„Ano.“

„Pak jste se měl snažit se s ním setkat. Mimochodem to není přezdívka, ale jeho skutečné jméno, Peculiar Cromwell. Zvláštní, že? Podobně jako většina kapitánů lodí Východoindické kdysi sloužil u válečného loďstva, ale odešel od něj, protože chtěl zbohatnout. A taky si myslel, že by to takhle mohl dotáhnout mnohem dřív na admirála. To jméno mu sedí, je to opravdu podivín, ale má slušnou, spořádanou loď, a taky rychlou. Pořád nemohu uvěřit, že jste se nenamáhal se s ním setkat.“

„A proč bych to měl dělat?“

„Abyste si zajistil nějaká privilegia. Mohu se vás zeptat, jakou kajutu jste si zaplatil?“

„Nejsem zvyklej na přepych, jestli se ptáte na tohle,“ odpověděl Sharpe s jistou hořkostí, neboť i když zaplatil nejlevnější cenu, přesto ho to stálo sto sedm liber a patnáct šilinků. Původně si myslel, že mu cestu zaplatí armáda, ale přepočítal se. Odpověděli mu, že přijal nabídku vstoupit do pětadevadesátého pluku střelců, a pokud mu cestu nezaplatí pětadevadesátý, má smůlu. Musel tedy vypárat z lemu svého červeného kabátu jeden drahocenný diamant a zaplatit si cestu sám. Ne že by tím zchudl, stále mu zůstávalo značné bohatství obsažené v drahých kamenech, které vzal ve vlhkém tunelu serringapatamské Vodní brány mrtvému sultánu Típúovi, ale platit tímhle lupem Východoindické společnosti se mu moc nechtělo. Do Indie ho poslala Británie a on si myslel, že by bylo správné, aby ho zase dopravila zpátky.

„V tom případě vám radím, Sharpe, abyste ho vyhledal a představil se mu, dokud je na pevnině, a taky tomu mizerovi přinesl nějaký dar. Jen tak můžete čekat, že dostanete nějakou slušnou kajutu. Ale jestli tomu chamtivci nepřežehnáte dlaň stříbrem, můžete počítat s tím, že vás strčí někam do spodní steerage ke krysám. Kajuta na hlavní palubě je mnohem lepší a nestála by vás ani o penci víc. Říkám, cestovat dole v podpalubí, tam si člověk po celou cestu užije jen pšouků, zvratků a krys.“ Konečně vyšli z úzkých uliček a vedli námořníky širší ulicí lemovanou strouhami plnými splašků. Byla to čtvrť měditepců a na mnoha místech už teď zářily kovářské výhně a do noci znělo klepání kladívek. Námořníky sledovaly tiše a

apaticky světlé krávy, zato psi je provázeli zuřivým štěkotem, kterým budili ubohé bezdomovce schoulené mezi strouhami a zdmi domů. „Škoda, že se chystáte cestovat s konvojem," poznamenal Chase.

„Proč škoda, pane?"

„Protože konvoj se musí řídit podle nejpomalejší lodi," vysvětlil mu Chase. „Calliope by dorazila do Anglie za tři měsíce, kdyby mohla plout svým tempem, ale takhle se bude muset vléct s ostatními. Kdybych plul s vámi, nabídl bych vám z vděčnosti za vaši pomoc místo na své lodi, ale já jsem lovec duchů."

„Jak to myslíte?"

„Už jste někdy slyšel o Revenantul"

„Ne, pane."

„Vy vojáci jste ignoranti," řekl pobaveně Chase. „Revenantul vážený příteli, je francouzská čtyřiasedmdesátka, tedy válečná loď se čtyřiasedmdesáti děly, která křižuje Indickým oceánem a přepadává naše plavidla jako korzáři. Skrývá se na Mauriciu, odtud vyráží za kořistí, a než ji dokážeme chytit, vždycky se rychle vrátí zpátky. Jsem tady, abych zabránil jejím rejdům, jenže sotva se za ní pustím, už dřu kýlem o dno. Naše loď je po osmi měsících na moři celá obrostlá vilejši, takže teď je seškrabujeme, aby byla rychlejší."

„Dobře, ale co to má společnýho s duchy, pane?" stále nechápal Sharpe. Obvykle se na takové věci nerad ptal. Kdysi býval obyčejný voják v batalionu červenokabátníků, ale později ho za statečnost povýšili do důstojnického stavu, a tak se ocitl mezi samými vzdělanými muži, třebaže sám byl nevzdělaný a sotva gramotný. A aby na svou nevzdělanost neupozorňoval, navykl si nereagovat na věci, které mu nebyly příliš jasné. Teď ale usoudil, že před tak přátelským člověkem, jako je Chase, nemusí nic skrývat.

‚Revenant je francouzské slovo a znamená duch," poučil ho Chase. „Myšleno jako přízrak, nadpřirozená bytost. Víte, Sharpe, já jsem měl učitele, který do mě tenhle jazyk tloukl hlava nehlava, a tak se to snažím nějak prodat." Kdesi v blízkém dvorku zakokrhal kohout a Chase pohlédl na nebe. „Málem začíná svítat," poznamenal. „Poslyšte, co kdybyste zašel ke mně na snídani? Mí mládenci vás potom odvezou na Calliope a pak už vás provázej na cestě domů Bůh."

Domů… Sharpovi to slovo znělo zvláštně, protože nepoznal jiný domov než armádu a z Anglie už byl pryč plných šest let. Šest let! Přesto v něm pomyšlení na návrat nevyvolávalo žádné návaly radosti. Nemohl si pomoct, ale Anglie pro něj nebyla domovem. Vlastně neměl ponětí, kde má domov, ale chtěl to iluzorní místo hledat, ať je kdekoliv.

Chase bydlel po dobu čištění lodi na pevnině. „Vytáhli jsme ji na břeh, během odlivu oškrábali všechno svinstvo, které na měděné plátování přirostlo, a za přílivu ji zase spustili na vodu," řekl Sharpovi, když sluhové přinesli kávu, smažená vejce, chleba, šunku, studené kuřecí maso a košík plodů mangovníku. „Oškrabávat trup je zatracená otrava," pokračoval. „Všechna děla se musí zajistit a polovinu nákladu je třeba vyložit, ale když je to hotové, pluje holka jedna radost. Jen si těch vajec naberte pořádně, Sharpe. Musíte mít hlad, aspoň já ho mám. Jak se vám líbí tenhle dům? Patří prvnímu bratranci mé ženy. Je obchodník, ale teď zrovna někde cestuje a jako všichni obchodníci se stará, aby zbohatl ještě víc. Právě jeho správce mě upozornil na Ráovy triky. Jezte, Sharpe, nenechte se pobízet."

Snídali ve stínu široké verandy, z níž se jim nabízel výhled na menší zahradu, cestu a mořskou hladinu. Chase byl vlídný a štědrý hostitel a zjevně nebral v úvahu propast, která dělí pouhého podporučíka od velitele řadové válečné lodi se čtyřiasedmdesáti děly, který je v podstatě na úrovni plukovníka armádního vojska, třebaže na moři jsou nad ním už jen nejvyšší síly nebeské. Sharpe si zprvu tuto propast mezi jejich postavením uvědomoval, ale postupně mu docházelo, že Joel Chase je skutečně přátelský člověk, jemuž je jakákoliv arogance cizí, a jeho velkorysost je upřímná, a začal k němu cítit stejně upřímnou sympatii. „Je vám jasné, že mě ten prevít Panjit opravdu mohl dostat před policejního soudce?" poznamenal Chase během jídla. „Panebože, Sharpe, to by byla zatracená šlamastyka! A když by ještě k tomu Nana Ráo zmizel, kdo by mi věřil, že jsem ho viděl po požáru živého? Berte si šunku, je jí tady dost. Přinejmenším by to znamenalo vyšetřování a s velkou pravděpodobností i vojenský soud, takže bych mohl mluvit o náramném štěstí, kdybych z toho vyvázl bez degradace. Jenže jak jsem měl vědět, že ten podvodník má vlastní vojsko?"

„Vyšli jsme z toho dobře, pane.“

„Díky vám, Sharpe, jenom díky vám. Můj otec vždycky říkal, že se nedožiju třicítky, a tu jsem už o pět let překonal. Jenže jednoho dne se můžu ocitnout v problému a žádný podporučík, který by mě z něj vytáhl, nablízku nebude.“ Poplácal naditý váček, s nímž odešel od Nany Rája a Panjita. „Mezi námi, Sharpe, tyhle peníze, to je terno, skoro jako výhra v loterii. Mimochodem, myslíte, že by se dalo v Anglii pěstovat mango?“. „To nevím, pane.“

„Mohl bych to zkusit. Zasadit pár těch stromů někde na slunném místě v zahradě a kdo ví…“ Nalil si kávu a natáhl dlouhé nohy. Vrtalo mu hlavou, proč je Sharpe ve svém věku stále jen podporučíkem, a když se po nenápadném a taktním dotazu dozvěděl, že se k důstojnické hodnosti dopracoval z řadového vojáka, vzbudilo to v něm nelíčený obdiv. „Jednou jsem měl kapitána, který se taky dostal nahoru přes kotevní průvlak,“ řekl Sharpovi. „A že to byl dobrý důstojník, to mi věřte. Ten věděl o všem, dokonce i o tom, co se děje v nejtemnějších koutech lodi, do kterých se většina kapitánů neodváží ani nakouknout. Myslím, že ti, co z vás udělali důstojníka, měli šťastnou ruku, Sharpe.“

„Pochybuju, že to takhle viděj, pane.“

„Poslyšte, můžu se o vás zmínit před důležitými lidmi, i když nevím, jestli mě bude někdo ochoten poslouchat, pokud konečně nedostanu Revenanta.“

„Dostane ho, pane, určitě ho dostanete.“

„Modlím se za to, ale Revenant je zatraceně rychlá loď. Rychlá a kluzká – ostatně všechny francouzské lodě jsou takové. Bůh ví, že se s nimi ti žabožrouti neumějí plavit, ale stavět je, to ano, v tom jsou mistři. Francouzská loď je jako žena, Sharpe, krásná a svižná, ale špatně ovladatelná. Tady máte hořčici.“ Chase posunul na druhou stranu stolu misku s hořčicí a začal hladit hubenou černou kočku. „Mám moc rád kávu,“ řekl po chvíli s pohledem upřeným na moře, které se táhlo za korunami palem do nedohledna. „Tam je Calliope“ ukázal.

Sharpe se tím směrem zadíval, ale viděl pouze shluk lodí kotvících v hlubších vodách, kde se to jen hemžilo zásobovacími čluny, barkasami a rybářskými bárkami.

„Je to ta, co si suší košové plachty,“ dodal Chase a Sharpe našel pohledem loď s vytaženými nejvyššími plachtami. Z dálky však vypadala jako tucet jiných obchodních lodí Východoindické společnosti, které se chystaly k návratu do Anglie společně, aby jedna druhou chránily před korzáry křižujícími Indickým oceánem. Z pevniny vypadaly obchodní lodě skoro jako válečná plavidla, neboť měly trupy natřené podélně bílými a černými pruhy, aby to vypadalo, že za zavřenými střílnami se skrývá baterie těžkých děl. Tenhle trik však nemohl žádnou korzárskou posádku oklamat. Obchodní lodě Východoindické byly doslova nacpané indickým bohatstvím a představovaly pro korzáry nebo kapitány francouzských válečných plavidel největší kořist, na jakou mohli pomyslet. Jestliže chtěl někdo žít a zemřít v bohatství, stačilo mu, aby se takové lodi zmocnil, když pluje z Indie zpátky do Evropy. Proto se tato plavidla vracela v konvojích.

„A kde máte vy svou loď, pane?“ zeptal se Sharpe.

„Odsud ji neuvidíte,“ řekl Chase. „Leží na mělčině na vzdálené straně Sloního ostrova.“

„Leží?“

„Převrácená na bok, abychom ji mohli obrousit.“

„Jak se jmenuje?“

Chase se zatvářil rozpačitě, „Pucelle“ odpověděl. „Pucelle“ To zní francouzsky.“

„Taky to je francouzské jméno. Znamená to panna.“ Chase se odmlčel, jako by čekal, že se Sharpe začne smát. „Slyšel jste někdy o la Pucelle d’Orleans?“ zeptal se.

„Ne, pane.“

„To je Jana z Arku neboli Panna Orleánská. Ta loď je pojmenovaná po ní a já jen doufám, že neskončí jako Jana z Arku spálená na uhel.“

„Ale proč jste pojmenovali loď po nějaké francouzské ženské, pane?“ zeptal se Sharpe.

„My jsme ji tak nepojmenovali, to žabožrouti. Původně to byla francouzská loď, dokud se jí na Nilu nezmocnil Nelson. To je takové pravidlo, Sharpe – když ukořistíte nějakou loď, necháte jí původní jméno, pokud není vysloveně urážlivé. Nelson se například na Nilu

zmocnil ještě lodi jménem Franklin, krásného korábu s osmdesáti děly, ale to by byl konec našeho válečného loďstva, kdyby v něm byla loď pojmenovaná po tom zatraceném yankeeovském zrádci, tak jsme ji přejmenovali na Canopus. Ale mojí lodi zůstalo její původní jméno a je to krásná holka. Krásná a rychlá. Panebože ne!“ zvolal náhle, vzpřímil se a zíral směrem k cestě. „To snad ne!“ Také Sharpe tam pohlédl a uviděl, že před bránou zahrady zastavila rikša. Až do této chvíle byl Chase v dobré náladě, ale teď se najednou zatvářil kysele.

V rikše, kterou táhl Ind v černožluté livreji, seděli muž a žena. Domorodí sluhové spěchali otevřít dvířka a vytáhnout schůdky, aby mohl muž v bílém plátěném kabátku sestoupit na chodník. Okamžitě se odněkud objevil žebrák s krátkými berlemi a přibelhal se na pahýlech nohou blíž. Jeden ze sluhů ho však kopancem odehnal a kočí mu přidal šlehnutí bičem. Muž v bílém kabátku byl středního věku a Sharpa napadlo, že je podobný siru Arthurovi Wellesleymu – zřejmě to bylo nápadným nosem či chladným a povýšeným výrazem na tváři anebo tím, že všechno kolem něj, od kočáru po livrejované sluhy, ukazovalo na člověka, který je zvyklý užívat všech možných privilegií.

„Lord William Hale,“ řekl Chase, jako by chtěl do každé slabiky vložit nelibost.

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ řekl Sharpe.

„Člen dozorčí rady Východoindické,“ zašeptal Chase a všiml si, že Sharpe zvedl obočí. „Jeden ze šesti mužů, které pověřila vláda dohledem nad Východoindickou, aby měla jistotu, že nedělají žádné hlouposti – anebo spíš, kdyby dělali, aby vina za to nepadla na vládu,“ dodal. Lord William hovořil s dámou v rikše a Chase na něj hleděl stejně mrzutě, jako se člověk dívá na nezvaného hosta. „To je jeho žena, lady Grace,“ poznamenal. „Připluli se mnou z Kalkaty, aby se mohli vrátit domů stejným konvojem, s jakým poplujete vy. Takže se modlete, aby se neocitli s vámi na Calliope“

Lord William byl šedovlasý a Sharpe předpokládal, že také jeho žena je středního věku. Když však sklonila bílý slunečník u uviděl jí do tváře, zatajil se mu dech. Byla mnohem mladší než manžel a z její

úzké bledé tváře vyzařovala tak zvláštní krása, skoro až smutek, že na ni Sharpe zůstal civět zcela uchvácený.

Chase si toho všiml a usmál se. „Líbí se vám, co? Je rodem vévodkyně de Laverre Gould, třetí dcera hraběte ze Selby, o čtyřiadvacet let mladší než manžel, ale studená stejně jako on.“

Sharpe od ní nemohl odtrhnout oči – zdálo se mu, že tak dokonalou, téměř nedotknutelnou ženskou krásu ještě neviděl. Tvář, světlou jako ze slonoviny, rámovaly těžké kadeře tmavých vlasů, které měla sepnuté tak, aby vypadaly přirozeně, ačkoliv i Sharpe poznal, že jí je komorná musela upravovat celé hodiny. S vážným výrazem hleděla na svého manžela a ani na okamžik se neusmála. „Spíš než studeně vypadá smutně,“ poznamenal Sharpe.

Chase se ušklíbl nad roztouženým tónem v Sharpově hlase. „Co na ní vidíte smutného?“ zeptal se. „Uznávám, že je krásná, a to je její štěstí, protože kvůli tomu si ji její manžel vzal. A věřte mi, že ten člověk je nejen ambiciózní a vychytralý, ale i bohatý. Takže pokud nešlápne na své cestě vzhůru špatně – a každý, kdo ho zná, ví, že našlapuje zlehka jako kočka –, je ta dáma na dobré cestě stát se ženou ministerského předsedy.“

Lord William skončil hovor se svou ženou a kývl na lokaje, aby mu otevřel bránu. „Taky jste si mohl vybrat dům s vjezdem až dovnitř,“ zavolal na Chaseho, když se blížil po cestičce. „Nedovedete si představit, jak člověka rozladí, když je při každé návštěvě obtěžován žebráky.“

„Bohužel, pane, my námořníci jsme hrozně nedůvtipní, jakmile se ocitneme na souši,“ odpověděl Chase. „Myslíte, že se mi nepodaří zlákat vaši ženu na šálek kávy?“

„Je mi líto, ale není jí dobře,“ řekl lord William. Vystoupil po schodech na verandu, lhostejně pohlédl na Sharpa a napřáhl k Chasemu ruku, jako by očekával, že něco dostane. Musel si všimnout zaschlé krve v kapitánových světlých vlasech, ale nezeptal se, co to má znamenat. „Tak co, Chase, už jste schopen zaplatit?“

Chase neochotně sáhl po naditém měšci, který si přinesl od Nany Ráa, odpočítal nemalou sumu a podal peníze lordu Williamovi. Jeho lordstvo se při pohledu na odřené a špinavé mince ušklíblo odporem, ale přesto je přijal a zastrčil do kapsy. „Tady je váš dlužní

úpis," řekl a podal kapitánovi složený papír. „Předpokládám, že jste neobdržel nové rozkazy."

„Bohužel ne, pane. Musíme dál pronásledovat Revenant."

„Škoda, myslel jsem, že se budete vracet domů," poznamenal lord. „Nutně bych potřeboval dostat se do Londýna co nejdřív." Zamračil se a bez jediného dalšího slova se obrátil k odchodu.

„Ani jste mi nedal příležitost, abych vám představil svého drahého přítele pana Sharpa," zavolal za ním Chase.

Lord William si Sharpa změřil ledabylým pohledem, a když na něm neshledal nic, co by vyvracelo jeho první dojem, že jde o obyčejného, bezvýznamného podporučíka, který má zřejmě hluboko do kapsy, opět se od něj odvrátil. Přesto v tom krátkém okamžiku stačil postřehnout v Sharpových očích sílu a sebevědomou vyzývavost. Lord William byl mocný a vlivný muž, a protože chtěl z obojího ještě víc, nemínil ztrácet čas s těmi, kteří mu neměli co dát.

„Pan Sharpe sloužil pod sirem Arthurem Wellesleym," řekl Chase.

„Jako tisíce dalších, předpokládám," opáčil lord William ledabyle a svraštil čelo. „Mimochodem vzpomněl jsem si, že byste mi mohl poskytnout jistou službu, Chase."

„Samozřejmě jsem vám zcela k dispozici, vaše lordstvo."

„Máte člun s posádkou?"

„Ten mají všichni kapitáni," odpověděl Chase.

„Potřebujeme se dostat na Calliope. Mohl byste nás tam dopravit?"

„Je mi líto, lorde, už jsem to slíbil panu Sharpovi," řekl Chase. „Ale on by se s vámi určitě o mou laskavost podělil. Také se chystá plout na Calliope."

„Velmi rád vám pomohu," ozval se Sharpe.

Výraz lorda Williama naznačoval, že Sharpova pomoc je to poslední, o co stojí. „Nějak si poradíme sami," odpověděl směrem k Chasemu a dál už nemarnil čas a odešel.

Chase se tiše zasmál. „To by spíš čekal, až mu narostou křídla, aby tam mohl doletět, než by se dělil o člun s vámi, Sharpe."

„Já bych nebyl proti, kdybych v něm mohl být s ní," řekl

Sharpe a znovu pohlédl směrem k lady Grace, která se dívala upřeně před sebe, jako by se bála, že by mohla zahlédnout houf žebráků krčících se mimo dosah biče kočího.

„Drahý Sharpe, jak to vypadá, budete s ní na jedné lodi nejméně čtyři měsíce, takže se vám snad naskytne příležitost ji uvidět. Lord William tvrdí, že je přecitlivělá a vyhýbá se jakékoliv společnosti. Měl jsem ji na palubě Pucelle skoro měsíc a za celou tu dobu jsem ji zahlédl všehovšudy dvakrát. Buď ležela v kajutě, nebo vyšla na krátkou procházku na záď, ale až za tmy, aby měla jistotu, že se s ní nikdo nebude snažit navazovat kontakt. Vsadím svůj roční plat proti vašemu měsíčnímu, že se za celou cestu do Anglie nedozví vaše jméno.“

„Já se nesázím,“ zavrtěl Sharpe hlavou a usmál se.

„To děláte dobře,“ řekl Chase. „Já jsem minulý měsíc propadl whistu, a to jsem své ženě slíbil, že se hazardních her vyvaruju. Nedokázal jsem to a Bůh mě za to potrestal. Bože, jaký jsem to byl hlupák! Během plavby mezi Kalkatou a Bombají jsem hrál skoro každý večer a prohrál s tím bohatým bastardem sto sedmnáct guinejí. Ale nemůžu si na nic stěžovat, jenom na svou hloupost,“ připustil smutně. „Aspoň jsem byl potrestán a už tomu nepodlehnu,“ dodal a dotkl se dřevěné desky stolu, jako by svému předsevzetí příliš nevěřil. „Ale člověk nemá nikdy dost peněz, nemyslíte? Takže mi nezbývá, než chytit Revenant, abych si vysloužil nějaký slušný podíl z kořisti.“

„Jistě se vám to podaří, pane,“ podotkl Sharpe.

Chase se usmál. „Pevně v to doufám, ale nebude to lehké. Jednou za čas se mezi žabožrouty najde opravdový námořník a k mé smůle k nim zrovna patří kapitán Revenantu Louis Montmorin. A k tomu má ještě výbornou posádku a výbornou loď.“

„Ale vy jste Brit,“ řekl Sharpe, „proto musíte být lepší.“

Chase napsal na kousek papíru adresu svého sídla v Anglii a dal ji Sharpovi. Pak spolu zašli do pevnosti, kde si Sharpe sbalil batoh, a odtud se odebrali kolem doutnajících zbytků Ráova krámku k přístavnímu molu. Tam už čekal Chaseho velký palubní člun. Kapitán potřásl Sharpovi rukou. „Zůstávám vaším dlužníkem,“ prohlásil.

„Vždyť to nic nebylo, pane.“

Chase mu znovu stiskl ruku. „Choval jsem se včera večer jako pošetilec a nebýt vás, vypadal bych dnes jako ještě větší hlupák, než jsem. V každém případě jsem vám zavázán, Sharpe, a nezapomenu vám to. Určitě se ještě někdy setkáme.“

„Doufám, že ano, pane,“ odpověděl Sharpe a sešel dolů po kluzkých schodech. Byl čas k návratu domů.

Námořníci z posádky Chaseho palubního člunu byli stále ještě potlučení a zkrvavení, ale přesto po svém večerním dobrodružství v dobré náladě. Loďmistr Hopper, který se včera tak udatně bil, pomohl Sharpovi do zářivě bílého člunu s červeným pruhem kolem obrubníku, s nímž splývaly červené pruhy na bílých žerdích vesel. „Měl jste snídani, pane?“ zeptal se Hopper.

„Kapitán Chase se o mě postaral.“

„To je dobrej chlap,“ řekl Hopper. „Lepšího kapitána jsme si nemohli přát.“

„Už ho znáte dlouho?“ zeptal se Sharpe.

„Od doby, kdy byl stejně starej jako tady pan Collier,“ řekl loďmistr a ukázal hlavou na mladíčka, jenž seděl za ním na zádi. Collier byl kadet, který dostal za úkol dopravit Sharpa na Calliope a pak obstarat nějaký alkohol k doplnění soukromých zásob kapitána Chaseho. „To je velitel tyhle lodi, že, pane Colliere?“ dodal loďmistr.

„Ano, já,“ potvrdil mladík, nebo spíš ještě chlapec, dětským nezmutovaným hlasem a podal Sharpovi ruku. „Hany Collier, pane.“ Nemusel Sharpa oslovovat pane, protože námořní kadet byla obdobná hodnost jako podporučík pozemního vojska, ale Sharpe byl mnohem starší, navíc kapitánův přítel.

„Pan Collier je náš velitel,“ opakoval loďmistr, „takže když nám poručí zaútočit na loď, zaútočíme na loď. Poslechnem ho, i kdyby nás poslal na smrt, mám pravdu, pane Colliere?“

„Když myslíte, pane Hoppere.“

Ostatní členové posádky je poslouchali s ústy od ucha k uchu. „Přestaňte se šklebit, holoto jedna!“ křikl na ně Hopper a mezerou po chybějících dvou předních zubech vystříkl do vody proud tabákové šťávy. „Ano, pane,“ obrátil se znovu k Sharpovi, „sloužím s

kapitánem Chasem od doby, kdy byl ještě kluk. A taky jsem s ním byl, když zajal Bouvines“

„Co to je?“

„Žabožroutská fregata, pane, dvaatřicet děl, ale to bylo se Spritely, ta měla osmadvacet děl. Od prvního do posledního výstřelu to trvalo pouhých dvaadvacet minut, a když jsme s ní byli hotoví, crčela z palubních odtoků krev. A jednou,“ pohlédl přísně z výšky na chlapce, nebo spíš na jeho rohový klobouk, příliš velký na Collierovu dětskou hlavu, který mu zakrýval obličej, „se stanete velitelem lodi Jeho Veličenstva vy, pane Colliere, a budete mít povinnost a výsadu bít ty žabožrouty, jak jen se dá.“

„Doufám, že se toho dočkám, pane Hoppere.“

Člun tiše klouzal po hladině mezi kusy dřev, palmovými listy a nafouklými mršinami krys, psů a koček. K zakotveným lodím konvoje mířilo několik dalších člunů naložených vaky a zařízením na cestu. Lodě šťastnějších cestujících byly uvázány v docích Společnosti, ale tam se nevešly všechny, které se chystaly k návratu v konvoji, a tak se většina cestujících musela dopravovat k lodím kotvícím v rejdě. „Viděl jsem, jak vaše věci nakládali do místního člunu, pane,“ řekl Hopper. „Pohrozil jsem jim, že je čeká osmero pekel, jestli je nedopřávej na Calliope v pořádku. Ti neřádi si v těch svých švindlech náramně libujou.“ Přimhouřil oči a zasmál se. „Vidíte? Zrovna tamhle jsou jedni z těch, co nemaj za lubem nic dobrýho.“

„Myslíte?“ Sharpe se zahleděl, kam ukazovala loďmistrova ruka, ale viděl pouze dva malé čluny, které stály a jen se pohupovaly na hladině. Jeden byl naložený koženými zavazadly a v druhém seděli tři pasažéři.

„Ti mizerové řeknou, že na loď to stojí rupii, ale když doveslujou do poloviny vzdálenosti, zvýšej cenu na trojnásobek. A jestli zákazník nezaplatí, obrátěj a začnou veslovat zpátky. Na druhou stranu naši lidi v Anglii dělaj to samý,“ řekl a zabral za kormidlo, aby se oběma člunům vyhnul.

Teprve teď Sharpe uviděl, že pasažéry předního člunu jsou lord William Hale, jeho žena a nějaký mladý muž, zatímco dva sluhové seděli v druhém člunu, naloženém zavazadly. Lord William se

rozčiloval na zubící se Indy, ale jeho lordský hněv na ně zjevně nijak nepůsobil.

„Jeho pitomému lordstvu nezbude než zaplatit, protože jinak ho zavezou zpátky, odkud vypluli," poznamenal Hopper.

„Zamiřte k nim," požádal ho Sharpe.

Hopper na něj pohlédl a pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že mu po tom nic není, když ze sebe Sharpe chce udělat hlupáka. „Založit vesla!" křikl na své muže a ti zvedli vesla z vody a nechali člun klouzat po hladině, až se ocitli pár metrů od stojících lodí. „Zastavit!" vyštěkl Hopper další rozkaz a vesla se znovu ponořila do vody, aby elegantní člun zastavila.

Sharpe vstal. „Máte nějaké problémy, pane?" zavolal.

Lord William na něj zamračeně pohlédl, ale neodpověděl, zatímco jeho ženě se podařilo naznačit, že k jejímu jemnému nosíku dolehl ještě nechutnější pach, než jaký musela přečkat v přístavu. Hleděla strnule k zádi a ostentativně ignorovala nejen indickou posádku své lodi, ale i manžela a Sharpa. Nakonec vstal třetí pasažér, mladík oblečený v černém jako kaplan. „Nechtějí plout dál," odpověděl Sharpovi.

„Mlčte, Braithwaite!" okřiklo ho jeho lordstvo. „Buďte zticha a sedněte si!"

Sharpe nijak netoužil pomáhat povýšenému lordovi ze šlamastyky, ale pokud šlo o jeho ženu, to bylo něco jiného. Kvůli ní tedy sáhl po pistoli a natáhl kohout. „Začněte veslovat!" poručil Indovi, který velel veslařům. Ten mu odpověděl plivnutím do vody.

„Co to, proboha, děláte?" ozval se lord William. „Nevidíte, že je tady moje žena? Schovejte tu pistoli, vy hlupáku! Kdo vlastně, k čertu, jste?"

„Ani ne před hodinou jsme si byli představeni, pane," odpověděl Sharpe. „Jmenuju se Richard Sharpe." Vystřelil a kule udělala díru do trupu indického člunu v úrovni čáry ponoru mezi vzpurným Indem a jeho pasažéry. Lady Grace si zakryla zděšením ústa. Kule sice nikomu neublížila, ale Ind se musel sklonit a zacpat díru palcem. Sharpe začal znovu nabíjet. „Tak co bude s tím veslováním, bastardi?" houkl na veslaře. Velitel indické posádky pohlédl ke břehu, jako by odhadoval vzdálenost, ale Hopper poručil svým

mužům, aby zabrali zpátky, a velký palubní člun vplul za obě indické lodě a odřízl je od pevniny. Lord William se zdál tak užaslý, že se nezmohl na slovo a jenom zíral, jak Sharpe zatlouká do hlavně druhou kuli.

Ind si zjevně nepřál, aby mu i ta udělala díru do lodi, a tak křikl na veslaře a ti ponořili vesla do vody a začali veslovat. Loďmistr Hooper uznale pokýval hlavou. „Přesně mezi větrem a vodou, pane. Kapitán Chase by byl na vás hrdej."

„Mezi větrem a vodou?" zeptal se Sharpe. „Co to znamená?"

„Udělal jste tomu bastardovi díru na čáře ponoru, pane. Jestli ji neucpou, půjdou ke dnu."

Sharpe pohlédl na lady Grace – konečně otočila hlavu a vzala svého zachránce na vědomí. Měla neobvykle velké oči, a možná právě to ji dělalo tak smutnou. Sharpe, který stále žasl nad její krásou, si nedokázal odpustit, aby na ni nemrkl. Rychle pohlédla jinam. „Teď už si bude mé jméno pamatovat," prohlásil spokojeně.

„Takže proto jste to uďál, kvůli ní?" zeptal se Hopper a zasmál se, když Sharpe neodpověděl.

Člun s lordem Williamem a jeho ženou dorazil ke Calliope jako první. Sluhové v druhém člunu se museli vyškrábat na palubu velké lodi, jak uměli, zatímco posádka vytahovala pomocí sítí zavazadla na palubu. Lord William se svou ženou přestoupili z člunu na plovoucí plošinu, z níž pokračovali po visutých schůdkách na střední palubu. Sharpe, který čekal, až na něj přijde řada, ucítil směs pachů podpalubní vody, soli a dehtu. Z otvoru v trupu vytekl kalný proud. „Pumpujou vodu ze dna, pane," řekl Hooper.

„Chcete říct, že do té lodi zatéká?"

„Do všech lodí zatýká, pane, s tím se nedá nic dělat."

Podél přídi Calliope proplul další člun a námořníci zvedali sítě se zmítajícími se kozami a bedny, z nichž se ozývalo kdákání slepic. „Mlíko a vejce," poznamenal Hopper a křikl na své muže, aby se opřeli do vesel. „Přeju vám rychlou a bezpečnou plavbu, pane," řekl Sharpovi. „Takže zpátky do staré dobré Anglie, co?"

„Jo, zpátky do Anglie," přikývl Sharpe a sledoval, jak posádka zvedla vesla a člun téměř hladce přirazil k nástupní plošině. Dal Hooperovi drobnou minci, dotkl se Collierova klobouku, poděkoval

posádce a překročil okraj člunu na plošinu. Z ní o chvíli později vystoupil kolem otevřené střílny, v níž se lesklo ústí děla, na hlavní palubu.

Hned vedle vstupu stál lodní důstojník. „Vaše jméno, pane?“ zeptal se přísně.

„Richard Sharpe.“

Důstojník ho chvíli hledal v seznamu. „Vaše zavazadla jsou už na palubě, pane Sharpe. A tohle je pro vás.“ Vytáhl z kapsy složený papír a podal ho Sharpovi. „Předpisy pro pobyt na lodi. Přečtěte si je a řiďte se jimi. Vaším bojovým stanovištěm je dělo číslo pět.“

„Jakým bojovým stanovištěm?“ nechápal Sharpe.

„Každý mužský cestující je povinen zapojit se v případě ohrožení do obrany lodi, pane Sharpe. Takže dělo číslo pět.“ Důstojník mávl rukou někam na druhou stranu paluby, ale kvůli hromadám zavazadel nebylo žádné dělo vidět. „Pane Binnsi!“

Mezi zavazadly se propletl velmi mladý důstojník a přistoupil k nim. „Prosím, pane?“

„Ukažte panu Sharpovi kóji ve spodní steeragi – jednu z těch sedm krát šest, pane Binnsi. Taky mu vydejte palici a hřeby, a hoďte sebou!“

„Tudy, prosím, pane,“ ukázal Binns Sharpovi a zamířil na záď. „Vydám vám palici a hřeby, pane.“

„Cože?“ nechápal opět Sharpe.

„Palici a hřeby, pane, abyste si mohl přibít vaše zařízení k podlaze. Nechceme, aby se vám všechno zpřevracelo, kdybychom se dostali do špatného počasí, pane. S tím se dá sice počítat až za Madagaskarskou úžinou, ale pak to bude lodí házet, a pěkně, to vám řeknu.“ Binns došel k lodním schůdkům a zmizel v jejich šachtě jako králík v noře.

Sharpe ho chtěl následovat, ale než se dostal k temnému otvoru, vystoupil zpoza hromady beden lord William Hale a zastavil ho. Za ním stál mladý muž v černém, který s ním plul v člunu. „Jak se jmenujete?“ vyštěkl na Sharpa Hale.

Sharpe se naježil. Věděl, že rozumnější by bylo vyhovět mu a znovu se představit, neboť v Londýně to byl bezpochyby mocný muž, ale ta dvě dnešní setkání bohatě stačila, aby si vůči jeho

lordstvu vytvořil silnou antipatii. „Stejně jako před deseti minutami," odpověděl stroze.

Lord William pohlédl do jeho tvrdé opálené tváře poznamenané jizvami. „Jste drzý a já drzost nesnáším," řekl a pohled mu sklouzl na špinavé bílé výložky na Sharpově kabátu. „Takže čtyřiasedmdesátý? Znám se s plukovníkem Wallacem a buďte ujištěn, že se mu o vašem opovážlivém chování zmíním." Řekl to studeným a povýšeným, avšak stále ještě klidným tónem, ale pak v jeho hlase zazněla naplno nevole. „Vždyť jste mě tou vaší střelbou mohl zabít!"

„Zabít? Vás?" podivil se Sharpe. „To sotva. Vůbec jsem na vás nemířil."

„Braithwaite, ihned napíšete plukovníku Wallacemu," obrátil se lord William na mladého muže v černém, „a zajistíte, aby byl dopis podán ještě před vyplutím."

„Samozřejmě, pane. Hned ten dopis napíšu," řekl Braithwaite, zřejmě sekretář lorda Williama, a vrhl na Sharpa krátký soucitný pohled, jako by mu chtěl naznačit, že se ve své pošetilosti pustil do boje s někým, kdo je nad jeho síly.

Lord William ustoupil na stranu a konečně Sharpovi dovolil pokračovat k šachtě schodiště, odkud celou scénu s údivem sledoval mladý Binns.

Sharpe si nedělal z pohrůžky lorda Williama těžkou hlavu. Jeho lordstvo mohlo napsat plukovníku Wallacemu třeba tisíc žalobných dopisů, a nic by se nestalo, protože Sharpe už neměl se čtyřiasedmdesátým nic společného. Nosil kabát s označením čtyřiasedmdesátého pluku jen proto, že žádný jiný neměl, ale hned po návratu do Británie vstoupí do pětadevadesátého pluku a oblékne jeho novou podivnou uniformu se zeleným kabátem. Moc se mu pomyšlení na to nezamlouvalo. Odjakživa nosil kabát červený a byl na něj zvyklý.

Binns čekal u paty schodů. „Spodní paluba, pane," řekl a prošel přes plátěnou plentu do temného, vlhkého a páchnoucího prostoru. „To je steerage" řekl.

„Proč se tomu říká steerage?"

„Protože kdysi, když ještě nebylo kormidelní kolo, se odtud řídila loď. Spousta mužů tady tahala za lana, pane. Muselo to být

peklo. Teď je to mezipalubí, ale pořád se tomu říká steerage“ Sharpe si pomyslel, že to tu pořád vypadá jako v pekle. V šeru, v němž blikalo několik čadících lamp, zavěšovali námořníci na strop plátěné zástěny, aby páchnoucí prostor rozdělili na bludiště malých kójí. „Kde jsou kóje sedm krát šest?“ křikl Binns a nejbližší námořník ukázal na pravou stranu lodi, kde již byly zástěny upevněny. „Můžete si vybrat, pane, protože jste první džentlmen na palubě,“ řekl Binns, „ale jestli vám mohu poradit, snažte se dostat co nejdál na záď, ale ne tak, abyste spal vedle děla.“ Ukázal na jednu z kójí, jejíž prostor z poloviny zabíral osmnáctiliberní kanón. Byl upoután řemeny k podlaze a hlaveň mířila do zavřené střílny. Binns pak zavedl Sharpa do prázdné kóje vedle dveří a položil na podlahu plátěný vak. „V tom je palice a hřeby, pane. Až vám přinesou vaše věci, musíte si všechno dobře přibít.“ Stáhl plátěný závěs na stranu, aby do kóje vniklo chabé světlo od nejbližší lampy, a dupl na podlahu. „Všechny peníze jsou pod vámi, pane,“ řekl vesele.

„Jaký peníze?“ zeptal se Sharpe.

„Zboží, které vezeme – indigo, ledek, stříbro, hedvábí… Je toho dost, abychom z toho všichni zbohatli a nemuseli do konce života nic dělat.“ Zazubil se a nechal Sharpa dumat o tom, že tahle komůrka s plátěnými stěnami bude v příštích čtyřech měsících jeho domovem.

Její zadní stěnu tvořil zakřivený oblouk trupu lodi a na nízkém stropě se táhly trámy se zrezivělými háky. Prkenná podlaha byla posetá nesčetnými dírkami po hřebech, jimiž si předchozí pasažéři upevňovali truhly a další zařízení. Zbývající tři stěny tvořily přepážky ze špinavého plátna, ale Sharpe si uvědomil, že tohle vše je pořád učiněný ráj proti tomu, v čem živořil během plavby z Británie do Indie. Tehdy byl obyčejný vojín a musel se spokojit se zavěšeným plátěným lůžkem a půlmetrem prostoru kolem něj.

Dřepl si u vchodu do kóje, kam dopadalo světlo lampy, a rozložil si papír s pravidly pobytu na lodi, který mu dal důstojník u vstupu. Byla vytištěná, ale na konci někdo připsal pár řádků inkoustem. Dočetl se, že má zakázáno chodit na ubytovací palubu, pokud tam není pozván kapitánem lodi nebo velitelem palubní

směny, a k tomu zákazu někdo připsal varování, že i přes pozvání nesmí nikdy vstoupit do prostoru mezi kapitána a zábradlí na návětrné straně. Dále mu předpisy nařizovaly, že jakmile vyjde na palubu, musí se obrátit k ubytovací palubě a dotknout se klobouku, a to i kdyby nebyl kapitán v dohledu. Přísně zakázány byly hazardní hry. Dále se dočetl, že každou neděli, dovoluje-li to počasí, slouží lodní pokladník bohoslužbu a je nutné, aby se jí zúčastnili všichni cestující, pokud je této povinnosti nezprostí lodní lékař. Snídaně se podává v osm hodin ráno, oběd v poledne, čaj se servíruje ve čtyři odpoledne a večeře v osm. Všichni mužští cestující jsou také žádáni, aby se seznámili s ubytovacím seznamem, z něhož se dozvědí, ke kterému bojovému stanovišti jsou přiděleni. V podpalubí se rovněž nesmělo jakkoliv manipulovat s nechráněným ohněm a všechny lampy se musely úderem deváté hodiny večerní zhasnout. Kvůli nebezpečí vzniku požáru platil na lodi zákaz kouření a cestující, kteří žvýkají tabák, musí používat plivátka. Přísně zakázáno bylo plivat na palubě a nikdo nesměl bez dovolení lodního důstojníka šplhat do lanoví. Cestující ze steerage měli také zakázáno vstupovat bez pozvání do velké kajuty a všech dalších kajut záďové nástavby. Výčet pravidel a zákazů končil upozorněním, že se na palubě nesmí užívat vulgární mluva.

Čtyři námořníci mu přivlekli soudek s arakem, lůžko a truhlu. „Máte ňákej provaz, pane?“ zeptal se jeden z nich.

„Ne.“

Námořník vytáhl z kapsy kus konopného provazu a ukázal

Sharpovi, jak zajistit dřevěnou truhlu a těžký sud, který zabíral podstatnou část místa kóje. Sharpe mu dal rupii, poděkoval a začal zatloukat hřeby přes okraje truhly do podlahy a přivazovat sud k trámům na boku. Potom zavěsil na háky na stropních trámech jednoduché visuté lůžko a vedle něj postavil kbelík. „Lepší je chodit chcát ze střílny na zádi, pokud není pod vodou,“ radil mu jeden z námořníků. „Ten kbelík si šetřte na pevný, pane, jestli víte, co tím myslím. Anebo taky můžete používat latríny pro mužstvo na přídi, ale ty raději jen za klidnýho moře, pane, protože byste nejspíš šel přes palubu a nikdo by se to nedozvěděl, zvlášť v noci. Takhle už skončilo dost mužskejch, když je to chytlo za bouřlivý noci.“

Na vzdálené straně nějaká žena hlasitě protestovala proti ubytování a její manžel jí trpělivě vysvětloval, že lepší si nemohou dovolit. Vedle plakaly dvě malé děti, kterým bylo horko, a do všeho štěkal pes, dokud ho někdo neumlčel kopancem. Ze stropních trámů se občas začal sypat prach, jak si cestující ve steeragi na hlavní palubě přitloukali hřeby své zařízení. Kakofonii zvuků doplňovalo mečení koz a klapání pump, jimiž se čerpala špinavá voda ze dna lodi.

Sharpe se posadil na truhlu. V kóji bylo právě tolik světla, aby si mohl přečíst, co je napsáno na papíru, který mu dal kapitán Chase. Byl to dopis, jímž ho doporučoval do přízně své ženy žijící u Topshamu v hrabství Devon. „Jen Bůh ví, kdy zase Florence a děti uvidím," řekl Sharpovi, „ale jestli se dostanete někam na západ, určitě za ní zajeďte a představte se jí. Můj dům není nic moc – tucet akrů, zchátralé stáje a pár stodol –, ale Florence vás uvítá."

Jako jediná, pomyslel si Sharpe, protože na něj nikdy jiný v Anglii nečekal; žádný krb se na počest jeho návratu nerozzáří a žádná rodina se na něj netěší. Ale přesto je to domov. A ať se mu to líbí nebo ne, vracel se do něj.

KAPITOLA 2

Jakmile k večeru dorazily k lodím konvoje čluny s posledními cestujícími a jejich zavazadly, křikl loďmistr rozkaz, aby určení námořníci vylezli do stěžňových košů. Třicet zbývajících námořníků se shromáždilo na spodní palubě, nasadili tyče kotevního vratidla a začali se pomalu plahočit dokola a navíjet tlusté kotevní lano, které procházelo kotevním průvlakem podél spodní paluby dolů do břicha lodi. Lano bylo obalené odporně páchnoucím bahnem, které se dva námořníci marně snažili smývat vědry vody do palubních odtoků, takže většina řídkého kalu stékala na záď a do ubytovacích prostor pod ní. Pak posádka vytáhla košové plachty, a když se uvolnila kotva ze dna, rozvinula přední plachty a po vytažení hlavních plachet se příď lodi otočila od pevniny na moře. Cestující ze steerage nesměli opustit své kóje, dokud nebyly plachty napnuty, a Sharpe seděl na truhle a poslouchal ruch a dupot nohou nad sebou, drhnutí lan po palubě a vrzání dřevěné konstrukce lodi. Teprve půl hodiny po zvednutí kotvy zvolal mladší důstojník Binns, že paluba je volná. Sharpe vyšel po schůdkách nahoru a uviděl, že loď stále ještě neopustila přístav. Nad střechami domů a korunami palem Bombaje visel rudý kotouč slunce, přes nějž pluly temné mraky. Od pevniny se nad vodou táhl silný pach země. Sharpe se naklonil nad zábradlí a díval se na Indii. Pochyboval, že se sem ještě kdy vrátí, a náhle mu bylo smutno, že tuto zemi opouští. Ráhna skřípala a kolem boků lodi se převalovala voda. Z ubytovací paluby mávala nějaká žena směrem k vzdálenému břehu. Loď se v ostřejším závanu vzduchu naklonila a dělo vedle Sharpa se se zaskřípáním posunulo, jak mu to poutací lana dovolila.

Plavební kanál se stočil ke břehu a zavedl loď do blízkosti chrámu s věží, kterou zdobily sochy opic, bohů a slonů pomalované jasnými barvami. Velká vratiplachta na křížovém stěžni se na chvíli svěsila a volně pleskala na ráhnu, ale pak ji větřík opět nafoukl a ještě víc loď naklonil. Za Calliope se od kotviště odvracely další velké lodě konvoje, pěnily vodu kolem přídí a jejich vysoké stěžně a spletitá lanoví se plnila krémově žlutými plachtami. Fregata Východoindické společnosti, která měla konvoj provázet k mysu Dobré naděje, plula hned před Calliope. Její vlajka, složená z třinácti červených a bílých pruhů, se spolu s britskou vlajkou jasně třepetala v narudlém slunečním světle. Sharpe hledal pohledem loď kapitána Chaseho, ale jediné plavidlo anglického válečného loďstva, které viděl, byl malý škuner se čtyřmi děly.

Posádka Calliope uklízela palubu, schovávala nevyvěšené plachty do dřevěných válcových pouzder a kontrolovala, jestli jsou dobře připoutány lodní čluny uložené na náhradních ráhnech, které se táhly mezi ubytovací palubou a příďovou nástavbou.

Jakýsi Ind v rybářské kánoi usilovně pádloval pryč, aby se dostal mimo dráhy lodí, a pak zíral na černobílou zeď, která se kolem něj přehnala. Chrám s opicemi, bohy a slony pomalu bledl a ztrácel se v sluneční záři, ale Sharpe stále hleděl na temný obrys jeho věže a znovu se ho zmocnil pocit lítosti, že musí tuhle zemi opustit. Měl Indii, plnou bojovníků, místních vladařů, dobrých lidí, ale i podvodníků a dobrodruhů, rád. V Indii získal bohatství, byl v ní povýšen do důstojnického stavu, bojoval v jejích horách i na cimbuřích zdejších starých pevností. Zanechával v ní přátele i milenky, ale také nepřátele, které zabil… Jenže pro co? Pro Británii? Pro zemi, v níž ho nikdo nečekal, kde proti němu z hor nevyrazí žádná ozbrojená horda ani se za rudými hradbami nebudou skrývat samovládci odhodlaní bránit svou moc a bohatství?

Po schůdkách sešel z ubytovací paluby jeden z bohatých pasažérů se ženou. Jako většina těch, co cestovali na Calliope, to byl civilista, elegantně oblečený v dlouhém tmavozeleném kabátě, bílých kalhotách a staromódním třírohém klobouku. Žena, kterou si vedl, plavovlasá a trochu při těle, byla v lehkých světlých šatech a smála se. Mluvili spolu cizím jazykem, který Sharpe neznal. Byla to

němčina, holandština nebo švédština? Všechno, co ta dvojice viděla, od děl přes bedny se slepicemi až po cestující, kteří se už teď, stiženi mořskou nemocí, nakláněli přes zábradlí, jim zřejmě připadalo velmi zábavné, neboť se pořád smáli. Muž něco své společnici vysvětloval, pak ukázal na děla, vykřikl „bum!“ a žena se opět rozesmála, ale pak se skoro zapotácela, jak se do nich opřel náhlý závan větru. V předstíraném zděšení vykřikla a pevněji se chytila mužova lokte.

„Víte, kdo to je?“ ozvalo se vedle. Sharpe se ohlédl a uviděl Braithwaita, sekretáře lorda Williama Hala.

„Ne,“ odpověděl stroze, protože ke každému, kdo měl něco společného s povýšeným lordem, cítil nechuť.

„Baron von Dornberg,“ poučil ho Braithwaite, který zřejmě čekal, že ho tím ohromí. Sekretář sledoval, jak pár směřuje k příďové nástavbě, kde si musela žena přidržet široký klobouk, aby jí ho další závan větru neodvál.

„V životě jsem o něm neslyšel,“ odpověděl Sharpe.

„Je to nabob,“ řekl Braithwaite, což v případě Evropana znamenalo, že v Indii pohádkově zbohatl a nyní se se svým bohatstvím vrací domů. Tyhle kariéry byly jako hazardní hra – buď člověk v Indii zemřel, nebo zbohatl, i když většinu těch, kteří se rozhodli ji hrát, postihlo to první. „Vezete nějaké zboží?“ zeptal se Braithwaite.

„Zboží?“ pohlédl na něj Sharpe a uvažoval, proč se sekretář tak snaží navázat s ním hovor.

„Myslím na prodej,“ vysvětloval trpělivě Braithwaite, jako by si myslel, že se Sharpe schválně dělá nechápavým. „Třeba já vezu paví peří,“ pokračoval, „celých pět beden! Za to se teď v Londýně platí neuvěřitelné ceny. Kupují je milionáři. Mimochodem já jsem Malachi Braithwaite,“ řekl a podal Sharpovi ruku, „sekretář lorda Williama.“

Sharpe nabízenou ruku s nepříliš velkým nadšením stiskl.

„Žádný dopis jsem neposlal,“ pokračoval Braithwaite, naklonil se k Sharpovi a významně se usmál. „Řekl jsem lordu Williamovi, že jsem ho poslal, ale neudělal jsem to.“ Byl o několik palců vyšší než Sharpe, ale mnohem hubenější, měl truchlivý výraz a oči mu neustále uhýbaly stranou a těkaly z místa na místo, jako by každou chvíli

odněkud očekával útok. „Jeho lordstvo se nikdy nedozví, že ten váš plukovník dopis nedostal.“

„A proč jste ho neposlal?“ zeptal se Sharpe.

Braithwaite se zatvářil, jako by se ho Sharpův strohý tón dotkl. „Jsme přece na jedné lodi, pane. Budeme vedle sebe – jak dlouho vlastně? Tři nebo čtyři měsíce? A já nejsem ubytovaný na zádi jako jeho lordstvo, budu spát ve steeragi navíc v té dolní, ne na hlavní palubě.“ Zjevně to cítil jako ponížení a velkou křivdu. Byl oblečen jako džentlmen s módním stojatým límcem a pečlivě uvázanou kravatou, ale látka jeho černého kabátu byla oblýskaná, manžety otřepené a límec košile zalátaný. „Proč bych si měl zbytečně dělat nepřátele, pane Sharpe? Když vám prokážu laskavost, možná mi to někdy oplatíte.“

„Jak?“

Braithwaite pokrčil rameny. „Kdo ví, jaká se k tomu naskytne příležitost,“ prohlásil neurčitě. Otočil se a sledoval pohledem barona von Dornberg, který právě sestupoval ze schůdků příďové nástavby. „Říká se, že zbohatl z obchodů s diamanty,“ zašeptal Braithwaite Sharpovi. „Jeho sluha nemusí cestovat ve steeragi ale dostal místo ve velké kajutě.“ Nasadil příjemný výraz a vykročil baronovi vstříc. „Malachi Braithwaite, osobní sekretář lorda Williama Hala,“ představil se a smekl klobouk. „Je mi ctí a potěšením, že se s vaším lordstvem setkávám.“

„Čest a potěšení jsou na mé straně,“ odpověděl baron von Dornberg dokonalou angličtinou a také on smekl třírohý klobouk a hluboce se uklonil. Pak pohlédl na Sharpa a ten si náhle uvědomil, že se dívá na známou tvář, i když ji nyní zdobil mohutný navoskovaný knír. Chvíli na barona civěl a baron civěl užasle na něj, ale hned se vzpamatoval a významně zamrkal.

Sharpe chtěl něco říct, ale bál se, že by se nahlas rozesmál, a tak jen baronovi stroze kývl na pozdrav.

Jenže baron von Dornberg hodil za hlavu etiketu, roztáhl mocné paže a sevřel Sharpa v medvědím objetí. „To je nejstatečnější voják v celé britské armádě,“ řekl své společnici a znovu se naklonil k Sharpovi. „Ani slova, prosím, ani jediného slovíčka,“ zašeptal mu do ucha a odstoupil od něj. „Dovolte, abych vám představil baronku von

Dornberg. Matyldo, to je pan Richard Sharpe, můj přítel i nepřítel z dávných dob. Neříkejte mi, že cestujete ve steeragi, pane Sharpe.“

„Je to tak, pane.“

„To je neslýchané! Vidím, že Britové nevědí, jak se chovat ke svým hrdinům. Ale já to naštěstí vím. Musíte s námi povečeřet v kapitánské kajutě. Budu na tom trvat, aby vás kapitán pozval!“ Znovu se na Sharpa zazubil, nabídl Matyldě paži, uklonil se Braithwaitovi a odcházel.

„Ale vždyť jste říkal, že ho neznáte,“ poznamenal Braithwaite sklesle.

„Nepoznal jsem ho v tom klobouku,“ řekl Sharpe a otočil se, protože mu cukalo v koutcích úst. Baron von Dornberg totiž nebyl žádný baron a Sharpe nevěřil, že by kdy obchodoval s diamanty, i když jich mohl mít na rozdávání, neboť von Dornberg byl dobrodruh. Jeho pravé jméno znělo Anthony Pohlmann a původně byl seržantem hannoverského pluku v armádě Východoindické společnosti, z něhož však dezertoval, vstoupil do značně výnosnějších služeb indického knížete a díky svému válečnickému nadání rychle postupoval výš, až se nakonec stal velitelem mocného maráthského vojska, obávaného v celé střední Indii. Pak se ale jednoho dne střetl mezi dvěma řekami u vesnice Assaye s mnohem menší britskou armádou a zde, v odpoledni plném prachu, rozžhavených dělových hlavní a krvavých jatek, bylo vojsko Anthonyho Pohlmanna na hlavu poraženo sepoji a skotskými horaly. Sám Pohlmann unikl a zmizel v tajemném indickém světě, ale teď byl na Calliope a těšil se výsadám nejváženějších cestujících.

„Kde jste se s ním setkal,“ zeptal se zvědavě Braithwaite.

„Už si ani nevzpomínám,“ odpověděl Sharpe s pokrčením ramen. „Možná… ne, opravdu si nevzpomínám.“ Otočil se a zahleděl se k pobřeží. Pevnina už zapadla do temnoty, z níž problikávaly jiskřičky ohňů, a nad tím vším se klenula obloha s šedivými mraky kouře. Znovu se ho zmocnila lítost, že odplouvá, ale pak zaslechl Pohlmannův dunivý hlas a uviděl, že Němec představuje svou ženu lady Grace Halové.

Sharpe ji po očku pozoroval. Stála nad ním na ubytovací palubě a tvářila se, jako by tu spoustu lidí pod sebou vůbec nevnímala.

Podala Pohlmannovi ochable svěšenou ruku, kývla hlavou směrem k plavovlasé Pohlmannově ženě a pak se od obou beze slova otočila pryč. „To je lady Grace," řekl Braithwaite Sharpovi s téměř posvátnou bázní.

„Slyšel jsem, že je nějak nemocná," nadhodil Sharpe.

„Jenom přecitlivělá," odpověděl sekretář. „Takové ženy jsou křehké a náchylné k nemocím, a lady Grace je velmi přecitlivělá." Řekl to se zvláštní vřelostí a stále se přitom na manželku lorda Williama díval, jako by od ní nemohl odtrhnout oči. Lady Grace dál sledovala vzdalující se pobřeží.

O hodinu později už byla tma. Indie zmizela a Sharpe plul pod hvězdami.

„Ta válka je prohraná, dočista prohraná," prohlásil kapitán Peculiar Cromwell chraptivým monotónním hlasem, zamračil se a hleděl na ubrus. Calliope byla třetí den na cestě a plula rovnoměrně pod příznivým lehkým vánkem. Jak řekl Sharpovi kapitán Chase, byla to rychlá loď a z doprovodné fregaty Východoindické společnosti poručili Cromwellovi podkasat během dne plachty, aby se nedostávala příliš daleko před pomalejší lodě konvoje. Cromwell tím sice nebyl nadšen, ale dal plachty podkasat tak, že Calliope nyní plula na konci konvoje.

Anthony Pohlmann dodržel slib a pozval Sharpa do kapitánské kajuty, v níž Cromwell večeřel s nejbohatšími pasažéry, kteří si mohli dovolit cestu v luxusních kajutách na zádi. Kapitánská kajuta se nacházela na nejvyšším místě lodě, v záďové nástavbě, hned před dvěma největšími, nejpřepychovějšími a nejdražšími záďovými kajutami, v nichž byli ubytováni lord William Hale a baron von Dornberg. Pod nimi na hlavní palubě se nacházela takzvaná velká kajuta, rozdělená na čtyři menší kajuty pro další majetné cestující. Jedním z nich byl nabob se svou ženou, který se vracel domů do Cheshiru po dvaceti výnosných letech v Indii, dalším právník, jenž působil u nejvyššího soudu v Bengálsku, třetím šedovlasý penzionovaný major z šestadevadesátého pluku a poslední kabinu obýval Pohlmannův sluha, jediný z cestujících ubytovaných na zádi, kdo nebyl zván na večeře do kapitánské kajuty.

Skotskému majorovi, podsaditému muži jménem Arthur Dalton, se Cromwellovo vyhlášení o prohrané válce nelíbilo. „Porazili jsme Francouze v Indii a jejich válečné loďstvo je na kolenou," prohlásil.

„Jestliže je jejich loďstvo na kolenou, proč se, k čertu, plavíme v konvoji?" zabručel Cromwell. Hleděl vyzývavě na Daltona a čekal na odpověď, ale major nechtěl vyvolávat spor a kapitán se vítězoslavně rozhlédl po ostatních. Byl to vysoký sporý muž s černými vlasy protkanými šedinami, dlouhými až na ramena. Měl protáhlou čelist, velké žluté zuby, agresivní pohled a široké dlaně zčernalé od dehtovaného lanoví. Kabát z tlusté modré látky měl plný mosazných knoflíků se znakem Východoindické společnosti, v němž dominoval lev držící korunu. Běžně se mu říkalo „kočka se sýrem". Cromwell zakroutil těžkou hlavou. „Ne, tahle válka je prohraná," opakoval. „Kdo ovládá kontinentální Evropu?"

„Francouzi," odpověděl právník,,jenže to nebude dlouho trvat. Jsou horkokrevní, ale nevydrží, protože nemají žádný fundament. Vůbec žádný!"

„Celé pobřeží Evropy je v rukou našich nepřátel," pokračoval Cromwell, aniž reagoval na pohrdlivý úsudek právníka o Francouzích. Odmlčel se, protože se opět ozval podivný skřípavý zvuk, který občas přerušil hovor. Sharpovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je to drhnutí kormidelních lan, která procházela o dvě paluby níž pod nimi. Cromwell pohlédl na kompas upevněný na stropě, a když usoudil, že je vše v pořádku, pokračoval ve svých skeptických úvahách. „Říkám vám, že Evropa je v rukou nepřátel. Američané, aby je čert vzal, se k nám staví nepřátelsky, takže náš domovský oceán je nám nepřátelským teritoriem. Nepřátelské moře. Můžeme se na něm plavit, protože máme víc lodí, ale lodě stojí peníze, a jak dlouho je budou moct britští daňoví poplatníci financovat?"

„Ještě tu jsou Rakušáci," nadhodil major Dalton, „a Rusové."

„Rakušáci…," ušklíbl se Cromwell, „ti sotva vytáhnou do pole, už jsou poraženi. A Rusové? Vy si opravdu myslíte, že Rusové mohou osvobodit Evropu, když nedokáží osvobodit sami sebe? Byl jste někdy v Rusku, pane?"

„Ne," přiznal major Dalton.

„Je to národ nevolníků,“ prohlásil Cromwell výsměšně.

Všichni čekali, že se k diskusi připojí i lord William Hale, který musel být jako jeden ze šesti členů dozorčí rady Východoindické společnosti obeznámen s názorem britské vlády na situaci, ale ten se spokojil s tím, že je s lehce pobaveným úsměvem poslouchal, pouze při Cromwellově zmínce o Rusech jako národu nevolníků zvedl obočí.

„Na východní hranici stojí Francouzi proti hordám nepřátel,“ pokračoval Cromwell, „ale na západní je neohrožuje nikdo. Proto mohou soustředit armádu na jednu frontu. Jsou si jisti, že jim z moře nikdy žádný britský voják do zad nevpadne.“

„Nikdy?“ opakoval sarkasticky obchodník, mohutný muž jménem Ebenezer Fairley.

Cromwell obrátil rozohněný pohled k novému oponentovi. Chvíli Fairleyho odhadoval a pak zavrtěl hlavou. „Britové, vážený pane, si nepotrpí na velké vojsko. Drží si malou armádu a malá armáda Napoleona nikdy neporazí. To je důvod, proč se Napoleon cítí bezpečný. A proto je válka s ním prohraná. Panebože, vždyť by taky mohli vtrhnout na ostrovy, do Británie!“

„Proboha ne!“ zvolal major Dalton. „Modlím se, aby k tomu nedošlo.“

„Jejich armáda už je připravená,“ hromoval Cromwell, jako by mu činilo radost mluvit o porážce Britů. „Zbývá jen, aby jejich loďstvo ovládlo Kanál.“

„Jenže k tomu nedojde,“ namítl klidně právník.

„Ale i kdyby nevtrhli na ostrovy tenhle rok,“ ignoroval Cromwell jeho poznámku, „časem se jim podaří postavit loďstvo, které bude schopno porazit naše. A až k tomu dojde, nezbude Británii, než prosit o mír. Pak se vrátí ke svému přirozenému stavu, to znamená, že bude malým a bezvýznamným ostrovem odtrženým od velkého kontinentu.“

Teprve v tuto chvíli poprvé promluvila lady Grace. Sharpa velmi potěšilo, když ji uviděl u večeře, neboť kapitán Chase řekl, že se společnosti vyhýbá. Zdálo se však, že v této společnosti je spokojená, i když se do konverzace zapojovala stejně málo jako její

manžel. „Vy si tedy myslíte, že jsme odsouzeni k porážce, kapitáne?“ zeptala se.

„Ne, madam,“ odpověděl Cromwell mírněji. „Podle mě jsme odsouzeni k realistické dohodě o míru, ale k tomu dojde, až si naši nafoukaní politici uvědomí, co je nad slunce jasné.“

„A to je co?“ zeptal se Fairley.

„Že Francouzi jsou silnější než my, co jiného,“ řekl Cromwell. „A až vyjednáme mír, budou moct rozumní lidé vydělávat peníze, protože ty budeme ve světě vedeném Francouzi potřebovat. Proto je pro nás Indie důležitá. Musíme z ní dostat, co se dá, než nám ji Francouzi vezmou.“ Cromwell luskl prsty a ukázal stewardům, aby odnesli talíře po ragú ze soleného hovězího. Sharpe měl neustálý pocit, že si počíná při jídle neobratně, neboť mu stříbrný příbor připadal nešikovný, dokonce měl v jednu chvíli chuť vytáhnout kapesní nůž, kterým byl zvyklý jíst, když nebyl nablízku nikdo z lepší společnosti.

Kapitán dolil číši vína Matyldě von Dornberg, a ta se na něj vděčně usmála. Baronka, která s největší pravděpodobností žádnou baronkou nebyla, seděla nalevo od Cromwella, zatímco lady Grace Halová napravo. Pohlmann, v hedvábném kabátě zdobeném krajkami s třásněmi, seděl vedle lady Grace, a lord William zase po Matyldině levici. Sharpe jako nejméně důležitý z přítomných, dostal místo až na druhém konci stolu.

Kapitánská kajuta byla obložená dřevěnými panely natřenými hráškově zelenou a zlatou barvou a na trámu, který se táhl podél širokého palubního světlíku, visel mosazný lustr, třebaže bez svící. Kdyby se místnost nepohupovala a občas se některá ze sklenek nepatrně neposunula, mohl si Sharpe myslet, že je na pevnině.

Do této chvíle téměř nepromluvil a spokojil se s tím, že upřeně hleděl na lady Grace. Ta ho však od chvíle, kdy jí byl představen, zcela ignorovala. Při představení mu zdvořile, ale chladně podala ruku v bílé rukavičce, poctila ho bezvýrazným pohledem a tím s ním byla hotová. Její manžel se na Sharpa zamračil, když ho uviděl, a pak napodobil svou ženu v předstírání, že ten ubohý podporučík neexistuje.

Jako desert byly podávány pomeranče s karamelem. Pohlmann hned dychtivě jeden dílek plovoucí v husté polevě napíchl, vložil si ho do úst a pohlédl na Sharpa. „Vy si také myslíte, že válka je ztracená?“ zeptal se ho.

Sharpe chvíli uvažoval, jestli udělá lip, když řekne něco neškodného a nechá opět debatu pokračovat bez své účasti, ale Cromwellovy poraženecké řeči se ho dotkly. „V žádném případě, pane,“ odpověděl tedy Pohlmannovi.

Cromwell to pochopil jako výzvu. „Co tím myslíte, pane? Vyslovte se jasně.“

„Dokud boj neskončí, není nikdy prohraný, pane,“ řekl Sharpe. „A tenhle boj ještě pořádně nezačal.“

„Promluvil podporučík,“ zamumlal lord William pohrdlivě.

„Takže podle vás má krysa proti teriérovi šanci?“ přidal se stejně pohrdlivým tónem Cromwell.

Pohlmann zvedl ruku a zarazil Sharpa, který se už chystal odpovědět. „Myslím, že podporučík Sharpe toho ví o válčení víc než dost, kapitáne,“ řekl. „Když jsem se s ním setkal poprvé, byl pouhý seržant, a teď je důstojník.“ Odmlčel se a dopřál všem čas, aby to na ně zapůsobilo. „Uvažte, co může v britské armádě dovést obyčejného vojáka do důstojnického stavu?“

„Zatracené štěstí,“ prohlásil lakonicky lord William.

„Jedině čin výjimečné statečnosti,“ opáčil klidně major Dalton a zvedl směrem k Sharpovi sklenku s vínem. „Je mi ctí, že jsem se s vámi seznámil, Sharpe. Vaše jméno mi nic neříkalo, když jsme byli představeni, ale teď už jsem si vzpomněl. Je mi opravdu ctí.“

Také Pohlmann, který si vychutnával svou malou zlomyslnost, zvedl sklenku a připil na Sharpovu počest. „A jaký tedy byl ten váš čin výjimečné statečnosti, pane Sharpe?“

Sharpe zrudl. Všiml si, že na něj lady Grace hledí – poprvé od chvíle, kdy zasedli ke stolu.

„Nu, pochlubte se, Sharpe,“ pobídl ho Cromwell.

Sharpe tonul v rozpacích, z nichž ho vysvobodil Dalton. „Zachránil život siru Arthuru Wellesleymu,“ řekl major.

„Jak? A kde?“ naléhal Pohlmann.

Sharpe zachytil jeho pohled. „V místě zvaném Assaye, pane.“

„Assaye?“ opakoval Pohlmann a lehce svraštil čelo. Bylo to právě u Assaye, kde generál Wellesley zničil jeho armádu i ambice. „O tom jsem nikdy neslyšel,“ řekl a opřel se dozadu.

„A taky jste první pronikl přes hradby Gawilghuru,“ dodal major. „Je to tak?“

„Spolu s kapitánem Campbellem, pane. Ale byly velmi chabě bráněné.“

„Odtud jste si odnesl tu jizvu?“ zeptal se major a pohledy všech přítomných se znovu upřely na Sharpa. Tvářil se rozpačitě, ale to nijak neubralo na síle výrazu jeho tváře ani na dojmu hrdinného bojovníka, kterým jizva tvrdost jeho rysů umocňovala. „To není od kule, že?“ dodal major. „Takovou jizvu kule neudělá.“

„Je to po ráně šavlí,“ odpověděl Sharpe. „Od muže jménem Dodd.“ Pohlédl na Pohlmanna a Němec se pousmál. Kdysi zrádnému Doddovi velel a z duše ho nenáviděl.

„A je ten Dodd ještě živ?“ zeptal se Pohlmann.

„Je mrtev, pane,“ řekl Sharpe stroze.

„To je dobře.“ Pohlmann znovu zvedl sklenku a kývl jí na Sharpa.

„Pan Sharpe je skvělý voják, kapitáne,“ prohlásil major směrem ke Cromwellovi. „Sir Arthur mi jednou řekl, že když se člověk ocitne v lítém boji, nemůže si přát vedle sebe nikoho lepšího.“

To, že generál Wellesley něco takového řekl, Sharpa velmi potěšilo, ale kapitán Cromwell se nemínil vzdát. „Vy si tedy myslíte, že můžeme Francouze porazit?“ obrátil se zamračeně na Sharpa.

„Jsme s nimi ve válce, pane,“ odpověděl Sharpe, „a nikdo nejde do války, aby prohrál.“

„Ale do války lze jít i tehdy, když omezení lidé nevidí žádnou jinou možnost,“ prohlásil lord William.

„A také jestliže má každá válka svého vítěze, má nevyhnutelně i poraženého,“ dodal Cromwell. „Pokud chcete slyšet mou radu, mladý muži, odejděte z armády dřív, než vás někteří nezodpovědní politici pošlou na smrt v neuváženém útoku na Francii. Anebo ještě spíš, než Francouzi vtrhnou do Británie a spolu s dalšími tisíci červenokabátníků vás zabijí.“

O chvíli později dámy odešly. Muži usrkávali portské, ale ovzduší v místnosti zůstávalo rezervované. Pohlmann, který se zjevně nudil, se omluvil a dal znamení Sharpovi, aby ho následoval. Oba se pak odebrali do kajuty na pravoboku. Když vstoupili, uviděli, že Matylda leží na pohovce potažené hedvábím a na druhé pohovce sedí jakýsi starší muž. Živě s baronkou o něčem německy hovořil, ale okamžitě vstal a s respektem sklonil před Pohlmannem hlavu. Pohlmanna zjevně jeho přítomnost v kajutě překvapila a ukázal mu ke dveřím. „Už vás dnes nebudu potřebovat," řekl mu anglicky.

„Ano, pane," odpověděl muž, patrně Pohlmannův sluha, vrhl krátký pohled na Sharpa a odešel. Pohlmann pánovitě poručil Matyldě, aby se šla projít na čerstvý vzduch, a když to poslušně udělala, nalil do dvou velkých sklenek brandy a šelmovsky se na Sharpa usmál. „Můj bože," řekl a dramaticky spráskl ruce, „málem jsem zakopl a spadl ze schodů, když jsem vás dnes poprvé uviděl."

„Vadilo by vám, kdyby se dozvěděli, kdo opravdu jste?" zeptal se Sharpe.

Pohlmann se ušklíbl. „Co myslíte, jakou úctu by mohli obchodníci prokazovat seržantu Anthonymu Pohlmannovi? Naproti tomu baron von Dornberg, to je něco jiného. Když se představím tímhle titulem, řadí se do fronty, aby se se mnou pozdravili, a mohou se přetrhnout, aby mi nasypali do měšce guineje."

Sharpe se rozhlédl po kajutě – byly v ní dvě pohovky, příborník, nízký stolek, harfa a obrovská postel z týkového dřeva se zadním čelem vykládaným slonovinou. „Muselo se vám v Indii dařit dobře," poznamenal.

„Myslíte na bývalého seržanta?" zasmál se Pohlmann. „Ano, sem tam jsem se dostal ke kořisti, milý Sharpe, ale nebylo jí zase tak moc, jak bych si přál, a zdaleka ne tolik, kolik jsem ztratil u Assaye. Ale nestěžuju si. Když budu s tím, co mám, zacházet rozumně, už nikdy nebudu muset pracovat." Pohlédl na lem Sharpova kabátu, kde se pod chatrnou látkou rýsovaly malé hrudky drahokamů. „Ale vy jste si v Indii taky pomohl, že?"

Sharpe si uvědomoval, že čím dál víc odřená a třepící se látka jeho kabátu už není pro diamanty, smaragdy a rubíny tou

nejbezpečnější skrýší, ale s Pohlmannem o tom nechtěl diskutovat, a tak raději ukázal na harfu. „Vy na to hrajete?“

‚Mein Gott, ne! Matylda na ni hraje, i když špatně. Ale já jí říkám, že hraje božsky.“

„To je vaše žena?“

„Máte mě za hlupáka? Nebo snad za naprostého pitomce? Copak mám zapotřebí se ženit? Ha! Ne, Sharpe, je to bývalá rádžova konkubína, a až se jí nabažím, pustím ji k vodě. Pochází z Bavorska a chce dítě, takže je dvojnásob hloupá. Ale zatím mi zahřívá postel a já jí to dovolím do té doby, než se dostaneme domů. Pak si najdu nějakou mladší. Takže vy jste zabil Dodda?“

„Já ne, můj přítel ho zabil.“

„Zasloužil si zemřít, byl to odporný chlap. A co vy? Cestujete sám?“

„Ano.“

„V krysí díře, co?“ řekl a znovu pohlédl na lem Sharpova kabátu. „Vidím, že si své drahokamy schováváte do Anglie. Proto cestujete ve steeragi. Ale mě spíš zajímá, jestli hodláte prozradit, kdo jsem.“

„Nehodlám,“ zavrtěl hlavou Sharpe a usmál se. Naposledy viděl Hannoveřana skrývat se ve vesnickém domku v Assaye. Tehdy ho mohl zatknout a získat další proslulost za to, že dopadl velitele poraženého vojska, ale vždy cítil k Pohlmannovi jisté sympatie, a tak ho nechal uprchnout. „Ale něco za to od vás přece jen budu chtít,“ dodal.

‚Abych vám každý druhý pátek přepustil Matyldu?“ zeptal se Pohlmann, kterému se po Sharpově ujištění, že ho neprozradí, značně ulevilo.

„Stačilo by mi pár dalších pozvání na večeři.“

Pohlmann na něho překvapeně pohlédl – čekal, že ho bude Sharpovo mlčení stát víc. „To jste si tak oblíbil společnost kapitána Cromwella?“

„Toho ne.“

„Už vím,“ zasmál se Pohlmann. „Takže lady Grace,“ dodal tiše. „Všiml jsem si, jak na ni civíte s otevřenou pusou. Vám se líbí hubené?“

„Ona se mi líbí.“

„V tom se s jejím manželem neshodnete,“ řekl Pohlmann. „Slyšeli jsme je přes přepážku,“ ukázal palcem na dělicí stěnu mezi kajutami. Byla z tenkých dřevěných panelů, které se daly sejmout, pokud by se pro nejdražší ubytování našel jenom jeden cestující. „Kapitánův steward mi řekl, že jejich kajuta je dvakrát tak velká jako tahle naše a rozdělená na dvě kóje. Ona spí v jedné a on v druhé. Prý se k sobě mají jako…, jak se to u vás říká? Pes a kočka?“

„Kočka a pes,“ opravil ho Sharpe.

„On štěká a ona syčí. Ale proč bych vám kazil potěšení? Bůh ví, co si ti dva myslí o mně a o Matyldě. Nejspíš to, že jsme jako býk a kráva. Nezajdeme za Matyldou ven?“ navrhl a vytáhl z příborníku dva doutníky. „Kapitán sice řekl, že na palubě kouřit nesmíme a místo toho máme tabák žvýkat, ale to ať si klidně dělá sám.“ Oba doutníky zapálil, podal jeden Sharpovi a vyvedl ho na ubytovací palubu a pak po schodech na palubu záďové nástavby. Matylda stála u zábradlí a dívala se dolů, jak jeden z námořníků zapaluje lampu v kompasnici – jediné světlo, které bylo na lodi po setmění povoleno. U zábradlí na zádi zahlédl Sharpe lady Grace. Stála pod velkým záďovým kandelábrem, jehož lampa se během cesty také nesměla zapalovat, aby neprozradila konvoj Revenantu nebo jiné francouzské lodi. „Běžte a pohovořte si s ní,“ řekl Pohlmann a šťouchl Sharpa loktem do žeber.

„Nevím, co bych jí řekl.“

„Takže nejste zase takový hrdina, jak se o vás říká,“ dobíral si ho Pohlmann. „Vsadím se, že byste dvakrát neváhal zaútočit na dělostřeleckou palebnou linii, jakou jsem měl u Assaye, ale před krásnou ženou jste celý rozechvělý, co?“

Lady Grace stála štíhlá a osamělá, zachumlaná do pláště. Provázela ji služebná, ale ta se držela stranou. Sharpe by si s lady rád promluvil, ale věděl, že by koktal a nic kloudného by říct nedokázal, a tak raději zůstal s Pohlmannem a díval se kolem vzdutých plachet přes příď do šera, v němž se stále ještě rýsovaly temné tvary zbývajících lodí konvoje. Z příďových kajut posádky se ozývaly tóny houslí a skupina námořníků tančila v rytmu pískání píšťalového rohu.

„Vás opravdu povýšili z mužstva?“ ozval se náhle ze tmy chladný ženský hlas. Sharpe se otočil a uviděl vedle sebe lady Grace. Bezděčně si odhrnul vlasy z čela. Chvíli mlčel, jako by snad ani nebyl schopen odpovědět, ale pak ze sebe přece jen vypravil: „Ano, madam…, mylady.“

Pohlédla mu do tváře – byla tak vysoká, že ani nemusela zvedat hlavu. Její velké oči se v přítmí jevily pouze neurčitě tmavé, ale u večeře si Sharpe všiml, že jsou zelené. „Zřejmě jste to pak neměl lehké,“ pokračovala stále tím odměřeným hlasem, jako by ji do hovoru s ním nutily nějaké společenské konvence.

„Ano, madam,“ přikývl znovu, i když věděl, že vypadá jako hlupák. Byl nervózní, svaly na levé noze mu poškubávaly, v ústech měl sucho a žaludek se mu svíral, zkrátka cítil se jako voják před bitvou. „Předtím, než k tomu došlo,“ vyhrkl ve snaze zmoct se na něco víc než jen na jednoslabičné odpovědi, Jsem po tom hrozně toužil, ale pak… Myslím, že bych raději zůstal seržantem.“

Její tvář, krásná, ale strnulá, stále postrádala jakýkoliv živý výraz. Vůbec si nevšímala Pohlmanna ani Matyldy, jenom chvíli hleděla do tmy a pak se znovu obrátila k Sharpovi. „Kdo vám to dělal těžší,“ zeptala se, „vojáci, nebo důstojníci?“

„Obojí, madam,“ odpověděl Sharpe. Všiml si, že pokrčila nos před kouřem z jeho doutníku, a raději ho hodil do vody. „Vojáci mě nepovažovali za řádného důstojníka a ti druzí důstojníci…, víte, to je jako když hlídací hafan skončí na koberečku před krbem. Domácí mazlíčci ho nikdy nebudou mít rádi.“

Přes svou strnulost se musela jeho příměru usmát. „Povězte mi, jak to bylo, když jste zachránil Arthurovi život,“ požádala ho stále ještě tónem, který odpovídal spíš nucené zdvořilostní konverzaci. Odmlčela se a Sharpe si všiml, že jí vždy po několika vteřinách nervózně poškublo víčko na levém oku. „Je to můj příbuzný,“ dodala, „i když dost vzdálený. Nikdo z rodiny si nemyslel, že to někam dotáhne.“

Sharpovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že mluví o siru Arthuru Wellesleym, o tom chladném muži, který ho povýšil do důstojnického stavu. „Je to nejlepší generál, s jakým jsem se kdy setkal, madam,“ řekl.

„Vy to poznáte?“ zeptala se, jako by tomu nechtěla věřit.

„Ano, madam, poznám,“ odpověděl pevně.

‚A jak jste mu tedy zachránil život?“ vrátila se ke své původní otázce.

Sharpe váhal. Měl pocit, že se mu z vůně jejího parfému točí hlava. Už se chystal říct něco neurčitého o bitvě a o tom, jak se dostal do blízkosti sira Arthura, ale právě v tu chvíli se objevil na ubytovací palubě lord William a lady Grace beze slova zamířila ke schůdkům. Sharpe se za ní zmateně díval a cítil, jak mu vzrušeně tluče srdce. Dokonce se chvěl.

Pohlmann se tiše zasmál. „Líbíte se jí, Sharpe,“ řekl.

„Nedělejte si legraci.“

„Touží po vás, to je jasné,“ nedal si Pohlmann pokoj.

„Sharpe! Můj drahý Sharpe!“ Po schůdkách vystupoval z ubytovací paluby major Dalton. „Tady jste, ztratil jste se mi. Rád bych si s vámi promluvil, Sharpe, pokud mi budete ochotný věnovat chvilku času. Já jsem byl taky u Assaye, ale dodnes jsem naprosto zmatený z toho, co se tam stalo. Musíme si o tom popovídat. Drahý barone, drahá baronko,“ smekl klobouk a uklonil se jim, „snad prominete dvěma vojákům, že si trochu zavzpomínají.“

„Ale samozřejmě,“ zahlaholil Pohlmann, „a vy zase musíte prominout mně, že vás opustím, protože o bitvách a válčení nevím vůbec nic. Nevěděl bych, o čem mluvíte. Pojďme, Liebchen, pojďme.“

A tak Sharpe s majorem vzpomínali na Assaye a loď, na niž se snesla tropická noc, se každou minutu nořila dál a dál do nekonečných rozloh oceánu.

„Dělo číslo čtyři,“ zvolal poručík Tufnell, první důstojník Calliope, „pal!“

Osmnáctiliberní dělo poskočilo dozadu a stejně prudce se zarazilo na zádržných lanech. Kolem se rozlétly šupiny odprýsknuté barvy, protože kapitán Cromwell trval na tom, že stejně jako všechno ostatní vybavení na palubě musí být i lana natřena na bílo. Z toho důvodu se střílelo jen jedním dělem, neboť kapitán nechtěl kazit vzhled zbývajících jednatřiceti děl, která měla všechna naleštěné

hlavně a čerstvě natřená zádržná lana, takže všechny obsluhy – složené z poloviny z posádky a z poloviny z mužských pasažérů – se střídaly u děla číslo čtyři a střílely z něho. Hlaveň, zčernalá od střelného prachu, zasyčela pod houbami nasáklými vodou a do vzduchu se zvedl oblak páry, který hned odvál větřík.

„Moc blízko, pane," ohlásil mladší důstojník Binns, když vykoukl z paluby záďové nástavby, odkud sledoval dalekohledem let koule. Další loď konvoje jménem Chatham Castle vypouštěla v pravidelných intervalech na hladinu prázdné sudy, které sloužily dělostřelcům na Calliope za cíl.

Nyní přišla na řadu obsluha děla číslo pět. Velel jí drobný, scvrklý námořník s dlouhými vlasy svázanými do velkého uzlu, v němž měl zapíchnutý lanový trn. „Vy," ukázal na Malachiho Braithwaita, který byl ke své nelibosti a navzdory funkci sekretáře člena britské Sněmovny lordů rovněž zařazen do obsluhy děla, „až vám řeknu, zastrčíte do hlavně děla dva ty černý vaky. Tamten," ukázal na indického námořníka, ‚je zatluče a vy," obrátil se znovu k Braithwaitovi, „dáte do hlavně kouli a ten černej ji taky zatluče a nikdo z vás suchozemských krys mu přitom nebude překážet. A pak vy," ukázal prstem na Sharpa, „dělo zamíříte."

„Já jsem myslel, že to je vaše práce," namítl Sharpe.

„Já jsem napolo slepej, pane," řekl námořník, usmál se na něj bezzubými ústy a obrátil se ke zbývajícím třem pasažérům. „A vy budete pomáhat těm dalším černým táhnout dělo těmahle dvouma lanama do střílny, a až to uděláte, ustoupíte stranou a zacpete si uši. A pokud dojde na opravdovej boj, uděláte nejlíp, když padnete na kolena a budete se modlit k Všemohoucímu, abysme to přežili. A vy to dělo odpálíte, pane," řekl Sharpovi. „Doufám, že víte, že se musíte postavit na stranu, pokud nechcete bejt pohřbenej v moři. Tady je vak s rákosama, pane, a tady odpalovací šňůra. Nejlepší je vystřelit, když je loď na vlně, jestli nechcete, abysme vypadali jako pitomci, který nevěděj, co a jak se dělá. Nic samozřejmě nezasáhnete, pane, protože se to nikdy nikomu nepovedlo. Jenom si to cvičíme. Východoindická řekla, že to tak musí bejt, i když jsme ještě nikdy nestříleli doopravdy, a já doufám a modlím se, že taky nikdy nebudem."

Dělo bylo podobně jako mušketa vybaveno křesacím zámkem, pomocí něhož se zapálil prach napěchovaný do duté rákosové trubice vložené do zátravky. Takto se přivedl oheň k hlavní náloži. Jakmile bylo dělo nabito, zbývalo na Sharpa, aby ho už jen zamířil, ustoupil stranou a škubl odpalovací šňůrou, která spustila křesadlový zámek. Braithwaite spolu s indickým námořníkem vložil do hlavně prach a kouli, Ind obojí zatloukl, Sharpe pak vstrčil do zátravky ostrý drát, kterým propíchl plátno vaku s prachem, a nakonec do ní vsunul rákosovou trubici. Potom ostatní členové obsluhy přitáhli dělo ke střílně hlavní paluby a prostrčili jí hlaveň. Obsluha měla k dispozici dřevěné sochory podobné kyjům, pomocí nichž mohli dělo otáčet doleva nebo doprava, ale nikdo je nepoužil. Ani se moc nesnažili dělo zamířit, prováděli jen běžné úkony, aby se mohlo do lodního deníku zapsat, že příkazy Společnosti byly splněny.

„Tam je váš cíl!“ zvolal kapitán Cromwell a ukázal na hladinu moře. Sharpe vystoupil na dělovou lafetu a uviděl, že se na vlnách v dálce houpe neskutečně malý soudek. Neměl ponětí, jak je daleko, protože odhadovat vzdálenost na moři bylo mnohem těžší než na souši, a tak jen počkal, až vlna začne loď zvedat, pak trhl odpalovací šňůrou a uskočil stranou. Křesadlový zámek cvakl, ze zátravky vyfoukl obláček kouře, vzápětí vyšlehl z hlavně plamen a současně s ohlušující ranou dělo poskočilo na malých kolech dozadu. Všechny zahalil oblak bílého štiplavého kouře, který dosáhl až do poloviny hlavní plachty. Dunění výstřelu ještě ani pořádně nedoznělo, když se ozval vzrušený Binnsův výkřik. „Zásah, pane! Zásah! Naplno, pane! Zásah!“

„Dobrá, dobrá,“ zavrčel kapitán Cromwell. „Už jsme to slyšeli, nemusíte to opakovat, pane Binnsi.“

„Ale oni opravdu zasáhli cíl,“ nedal se umlčet Binns v domnění, že mu nikdo nevěří.

„Rovnou do víka!“ vyštěkl Cromwell na Binnse. „Už jsem vám řekl, abyste byl zticha. Jestli se nenaučíte držet jazyk na uzdě, chlapče, pak křičte na mraky, ne na nás. Nahoru!“ ukázal na vrchol hlavního stěžně. „A zůstanete tam, dokud vám nedovolím, abyste nás znovu poctil svou mizernou přítomností.“

Na ubytovací palubě nadšeně aplaudovala Matylda. Byla tam také lady Grace a Sharpe si uvědomil, že ho sledovala, když dělo zaměřoval. „To bylo z pekla štěstí," prohlásil starý námořník.

„Štěstí, nic jinýho," souhlasil Sharpe.

„Ale stejně jste tím připravil kapitána o deset guinejí," dodal radostně stařík.

„Jak to?"

„Vsadil se s panem Tufhellem, že nikdo o cíl ani neškrtne."

„Myslel jsem, že hazardní hry a sázky jsou na palubě Calliope zakázané."

„Tady je spousta věcí zakázaných, pane, ale to neznamená, že se nedělaj."

Sharpe odstoupil od kouřícího děla, ale stále ještě mu po výstřelu znělo v uších. To už k němu přistoupil poručík Tufnell, první důstojník lodi, a přes Sharpovy protesty, že šlo o čirou náhodu, mu potřásl rukou. Pak si ale všiml, že kapitán sestoupil z ubytovací paluby a míří k nim, a poodešel stranou. „Už jste někdy střílel z děla?" zeptal se Cromwell nasupeně Sharpa. „Ne, pane."

Kapitán pohlédl do lanoví a pak se obrátil k svému prvnímu důstojníkovi. „Pane Tufhelle!"

„Ano, pane?"

„Na hlavní košovce je roztřepená šlapnice," ukázal Cromwell. Sharpe se tím směrem podíval a uviděl, že jedno z lan pod ráhnem, na němž námořníci stojí, když svinují plachty, je skutečně roztřepené. „Nebudu velet lodi, která není v pořádku, pane Tufhelle," zavrčel vztekle Cromwell. „Tohle není říční člun na sváženi sena, pane Tufhelle, ale obchodní loď Východoindické společnosti. Okamžitě to dejte do pořádku!"

Tufhell poslal nahoru dva námořníky, aby poškozené lano vyměnili, zatímco Cromwell nasupeně sledoval další obsluhu děla. Vyšlehl výstřel, dělo odskočilo dozadu, nad palubou se zvedl oblak kouře a koule dopadla do vln dobrých sto metrů od pohupujícího se soudku.

„Mimo!" vykřikl Binns z vrcholu hlavního stěžně.

„Mám na všechny tyhle nedbalosti oko," řekl Cromwell hlubokým chraptivým hlasem, „stejně jako vy, pane Sharpe,

předpokládám. Nepochybuju, že když vidíte pochodovat sto vojáků, hned poznáte, který z nich je lajdák a nemá vyčištěnou mušketu. Mám pravdu?“

„Myslím, že ano, pane.“

„Na roztřepené šlapnici se může někdo zabít. Přetrhne se pod ním, námořník spadne na palubu a jeho matka bude mít koho oplakávat – a to jen proto, že její syn měl smůlu a doplatil na něčí lajdáctví. Chtěl byste, aby vás vaše matka oplakávala po takové hloupé smrti, pane Sharpe?“

Sharpe usoudil, že tohle není vhodná chvíle na to, aby vysvětloval, že už je dávno sirotek. „Ne, pane,“ odpověděl.

Cromwell se zlobně rozhlédl po hlavní palubě plné námořníků a obsluh děl. „Co vás na všech těch mužích na první pohled upoutá, pane Sharpe?“

„Nevím, co myslíte.“

„Že jsou bez kabátu, pane Sharpe. Všichni, kromě vás a mě, jsou jen v košilích. Já mám kabát, protože jsem kapitán a sluší se, aby kapitán vystupoval před svou posádkou tak, jak se má. Ale říkám si, proč vy nosíte v takovém teplém dni vlněný kabát? Myslíte si snad, že jste kapitánem téhle kocábky?“

„Na lodi vane vítr, je mi zima,“ odpověděl Sharpe.

„Zima?“ ušklíbl se Cromwell. Stoupl pravou nohou na škvíru mezi prkny paluby, a když ji zvedl a ukázal podrážku, byla na ní stopa od rozehřátého dehtu. „Pochybuju, že vám je zima, pane Sharpe. Vždyť se potíte. Víte co, pojďte se mnou.“ Kapitán se otočil a vedl Sharpa na ubytovací palubu. Cestující, kteří odtud sledovali střelbu z děl, jim udělali cestu. Sharpe na okamžik ucítil parfém lady Grace, ale následoval Cromwella do velké kajuty, v níž měl kapitán svou osobní kajutu. Cromwell odemkl, otevřel dveře a gestem Sharpa vybídl, aby šel dál. „Tohle je můj domov,“ zabručel.

Sharpe si myslel, že kapitán má jednu z kajut na zádi s velkými širokými okny, ale pro něj zřejmě bylo výnosnější pronajímat ji za drahé peníze majetným cestujícím a uskrovnit se v menší kajutě na levoboku. Přesto to stále bylo pohodlné bydlení. Ve stěně s policemi na knihy bylo zabudováno sklopné lůžko a sklopný stůl, upevněný ke kaj utni přepážce, nebyl vidět pod rozvinutými mapami zatíženými

třemi lampami a dvěma pistolemi s dlouhou hlavní. Otevřeným světlíkem, nad nímž se na bíle natřeném stropě vlnily reflexe mořských vln, vnikalo dovnitř denní světlo. Cromwell odemkl malou skříňku a ukázal na něco, co vypadalo jako velké kapesní hodinky a viselo to na háčku vedle barometru. „Tři sta dvacet devět guinejí."

„Já jsem nikdy hodinky neměl," řekl Sharpe.

„To nejsou hodinky, pane Sharpe," zavrtěl Cromwell hlavou, „to je chronometr. Zázrak vědy. Pochybuju, že se za dobu naší plavby do Británie zpozdí o víc než dvě vteřiny. Je to přístroj, který nám říká, kde právě jsme." Odfoukl prach z čelního skla chronometru, klepl do barometru a pak skříňku opatrně zavřel a zamkl. „Takhle, v bezpečí, já uchovávám své poklady, pane Sharpe, zatímco vy ty své málem vystavujete na odiv a riskujete, že vám je někdo ukradne."

Sharpe na to nic neřekl. Kapitán mu ukázal na jedinou židli, která v kajutě byla. „Posaďte se, pane Sharpe. Nedivil jste se tomu, jaké mám jméno?"Sharpe se posadil a pokrčil rameny. „Jenom trochu neobvyklé, pane."

„Peculiar," řekl Peculiar Cromwell a chraplavě se zasmál, i když v tom smíchu bylo všechno jiné, jen ne pobavení. „Mí rodiče byli horliví křesťané a dali mi jméno podle Bible. ‚The Lord has chosen thee to be a peculiar people unto himself.' – Tebe vyvolil Hospodin, abys jemu byl za lid zvláštní ze všech národů) Pátá kniha Mojžíšova, kapitola čtrnáctá, verš druhý. Takže jsem zvláštní, vyvolený… Řeknu vám, pane Sharpe, že není lehké žít s takovým jménem. Je směšné a byly doby, kdy jsem se kvůli němu stával terčem posměchu." Z jeho hořkých slov bylo cítit, jak moc nenávidí všechny ty, kteří se mu kdy vysmívali, ale Sharpe si nedovedl představit, že by se tomuto mohutnému muži s chraplavým hlasem, Peculiaru Cromwellovi, někdo odvážil vysmívat i dnes.

Kapitán, který seděl na sklopném lůžku, se opřel lokty o stůl s mapami a upřeně na Sharpa pohlédl. „Byl jsem kvůli Bohu vyčleněn z normální společnosti, a to vede k osamělému životu, pane Sharpe. Byla mi upřena možnost řádného vzdělání. Jiní odešli studovat do Oxfordu nebo do Cambridge, ale mě poslali na moře, protože mí rodiče si mysleli, že na moři budu vzdálen od všech pozemských pokušení. Jenže já jsem studoval sám, pane Sharpe, učil jsem se sám

z knih,“ mávl k plným policím, „a v nich jsem objevil, že se ke mně mé jméno hodí. Opravdu jsem peculiar, zvláštní, aspoň jak to chápu já.“ Smutně zakroutil těžkou hlavou, až se mu zavlnily dlouhé vlasy, které mu splývaly přes límec modrého kabátu na ramena. „Všude kolem sebe vidím vzdělané, inteligentní a společenské lidi, ale postupně jsem zjistil, že nikdo z nich nedokázal nic velkého. Opravdová velikost se vyskytuje mezi osamělými, pane Sharpe.“

Zamračil se, jako by ho tíže té myšlenky drtila. „Myslím, že i vy jste peculiar“ pokračoval. „Osud vás vytrhl z vašeho přirozeného prostředí ve spodině společnosti a ocitl jste se mezi důstojníky. A to,“ naklonil se dopředu a namířil na Sharpa prstem, ‚je cesta k osamělosti.“

„Nikdy jsem neměl nouzi o přátele,“ řekl Sharpe ve snaze uniknout pokračování nepříjemného rozhovoru.

„Vy věříte jen sobě, pane Sharpe,“ vedl Cromwell dál svou, „stejně jako jsem se to naučil i já, když jsem zjistil, že nikomu jinému věřit nemůžu. Osud nás svedl dohromady, dva osamělé muže odsouzené k tomu, aby sledovali jednání těch, kteří nejsou peculiar. Ale dnes, pane Sharpe, jsem nucen trvat na tom, abyste svou nedůvěru k druhým odložil a věřil mně.“

„V čem, pane?“

Cromwell zaslechl, jak kdesi dole zavrzala kormidelní lana, na chvíli se odmlčel a pohlédl na stropní kompas upevněný nad jeho lůžkem. „Loď je malý svět, pane Sharpe,“ začal znovu, „a já jsem určen, abych tomu světu vládl. Na téhle lodi jsem neomezeným pánem a je mi svěřena moc nad životem a smrtí mužů posádky. Ale já takovou moc nevyžaduju. Co však vyžaduju, je pořádek. Pořádek!“ zvolal a bouchl dlaní do map na stole. „A nebudu trpět zlodějství!“

Sharpe se prudce narovnal. „Zlodějství? Chcete říct…“

„Ne!“ zarazil ho Cromwell. „Samozřejmě že vás z žádného zlodějství neobviňuju. Ale dojde k němu, pane Sharpe, jestliže budete i nadále vystavovat své bohatství.“

Sharpe se usmál. „Bohatství, pane? Jsem jen podporučík, nejnižší z nízkých. Sám jste řekl, že mě osud vytrhl z mýho prostředí

uprostřed spodiny, a vy víte, že tam dole žádný bohatství není. Nejsem boháč.“

„Tak co to tedy máte zašité v lemech vašeho oděvu?“ zeptal se Cromwell.

Sharpe mlčel. Co měl říct, když měl v lemech kabátu a bot a v pase kalhot zašité bohatství a drahokamy mu z odřené látky kabátu téměř vykukovaly?

„Námořníci jsou všímaví, pane Sharpe,“ pokračoval Cromwell a zatvářil se netrpělivě, jako by mu zadunění dělového výstřelu na hlavní palubě přerušilo myšlenku. „Musí být všímaví,“ pokračoval, „stejně jako jsem všímavý já a poznám, když nějaký voják nosí kořist u sebe, aby mu ji nikdo nevzal. A poznají to i oni a někdy, když půjdete za tmy na příď na latrínu pro mužstvo nebo si vyjdete na čerstvý vzduch na palubu, se k vám některý z nich přiblíží zezadu a bodne vás ovíjecím trnem nebo vás něčím praští přes hlavu. A pak už to jen šplouchne a kdo vás bude postrádat?“ Roztáhl ústa se žlutými zuby do úsměvu a dotkl se pažby jedné z pistolí položených na stole jako těžítka. „Kdybych vás teď zastřelil, svlékl vás a vyhodil vaše tělo světlíkem do moře, kdo by se odvážil zpochybnit mé tvrzení, že jste mě napadl?“

Sharpe mlčel.

Cromwellova ruka zůstala položená na pistoli. „Máte ve své kajutě truhlu?“ zeptal se. „Ano, pane.“

„Ale nevěřte mým námořníkům. I když ji máte zamknutou, dostanou se do ní během pár vteřin.“

„Možná,“ připustil Sharpe.

„Jenže do mé truhly se neodváží,“ prohlásil Cromwell a ukázal přes stůl na velkou bednu z týkového dřeva opatřenou kováním. „Chci, abyste mi hned teď svěřil své bohatství do úschovy, pane Sharpe. Samozřejmě vám na to napíšu potvrzení, a až doplujeme do cíle naší cesty, všechno vám vrátím. Takhle se to běžně dělá.“ Konečně sundal ruku z pažby pistole, sáhl na polici nad sebou a vzal z ní malou skříňku naplněnou papíry. „V té truhle už uchovávám jistou částku peněz, které patří lordu Williamu Hálovi, vidíte?“ řekl a podal Sharpovi jeden z papírů v malé skříňce. Byla to kvitance na sto sedmdesát guinejí v indických mincích. Na kvitanci byl podpis

Peculiara Cromwella a v zastoupení lorda Williama ji podepsal jeho sekretář Malachi Braithwaite, mistr svobodných umění. „Mám také cennosti majora Daltona a drahokamy barona von Dornberg," ukázal mu kapitán další stvrzenky. „A také drahokamy pana Fazackerlyho."

Fazackerly byl právník, který se rovněž zúčastnil večeře. „Tohle," řekl Cromwell a kopl do truhly, ,je nejbezpečnější místo pro peníze a cennosti na celé lodi. Proto když vidím, že jeden z mých pasažérů nosí své bohatství u sebe, chci, aby je sem uložil a nevzbuzoval pokušení ke zlodějně. Vyslovil jsem se jasně, pane Sharpe?"

„Ano, pane."

„Ale vy si myslíte, že nejsem důvěryhodná osoba, že?"

„Ne, pane," odpověděl Sharpe, i když právě to si myslel.

„Řekl jsem vám, že tak se to běžně dělá," začal znovu Cromwell. „Vy mi svěříte své cennosti a já jako kapitán ve službách Východoindické společnosti vám na to dám kvitanci stvrzenou svým podpisem. Kdyby se váš majetek u mě jakýmkoli způsobem ztratil, Společnost by vám ho nahradila. Bez náhrady byste o něj mohl přijít jen tehdy, kdyby se loď potopila nebo se jí zmocnili nepřátelé, přičemž v tom druhém případě byste se ještě mohl obrátit na svého pojistitele." Cromwell se pousmál, neboť dobře věděl, že Sharpovo bohatství pojištěné není.

Sharpe stále nic neříkal.

„Zatím vás tedy jen prosím, pane Sharpe, abyste mému návrhu vyhověl. Ale kdyby bylo třeba, musel bych to od vás požadovat."

„Nic požadovat nemusíte, pane," odpověděl Sharpe, neboť si uvědomil, že kapitán má pravdu. Když jeho chabě ukryté drahokamy objevil on, dalo se předpokládat, že se to dříve či později podaří i jeho „bystrozrakým" námořníkům. Ostatně už delší dobu si se znepokojením uvědomoval, jak špatně jsou jeho drahé kameny ukryté. A znepokojovalo by ho to až do chvíle, kdy je bude moct v Londýně prodat. Této zátěže by se však zbavil, kdyby využil kapitánovy nabídky a svěřil je do úschovy Východoindické společnosti. Navíc ho k tomu kroku povzbudil i fakt, že totéž udělal se svými drahokamy také Pohlmann, a to není žádný hlupák. Když může Cromwellovi věřit on, proč bych mu nemohl věřit já, uvažoval.

Cromwell mu podal malé nůžky a Sharpe jimi rozpáral lem kabátu. Kameny v lemu bot a pasu kalhot zatím nechal, kde byly, protože tam se mu zdály bezpečnější, ale všechny rubíny, diamanty a smaragdy z lemu kabátu vysypal na stůl.

Cromwell rozdělil kameny do tří hromádek, každou zvážil na malých jemných vahách a výsledky poznamenal na papír. Drahokamy pak uložil do truhly, napsal Sharpovi kvitanci a oba ji podepsali. „Děkuju vám, pane Sharpe," řekl potom Cromwell vážně, „teď už budu klidnější. Lodní hospodář vám najde námořníka, který vám kabát zase zašije," dodal a vstal.

Také Sharpe vstal, i když musel mít pod nízkým stropem skloněnou hlavu. „I já vám děkuju, pane."

„Doufám, že se opět brzy uvidíme u večeře. Zdá se, že si baron vaši společnost oblíbil. Znáte se s ním dobře?"

„Jednou nebo dvakrát jsem se s ním setkal v Indii, pane."

„Je to zvláštní člověk, i když ho vůbec neznám. Jenom mi nejde na rozum, proč si aristokrat špiní ruce obchodem. V Hannoveru zřejmě platí jiné zvyklosti."

„Určitě, pane."

„Ještě jednou díky, pane Sharpe," řekl Cromwell, zastrčil klíč od truhly do kapsy a naznačil svému hostu, že může odejít.

Na ubytovací palubě stál major Dalton a bavil se sledováním cvičné dělostřelby. „Vám se už nikdo nevyrovná, Sharpe," řekl Skot. „Jsem na vás hrdý! Potvrdil jste čest armády."

Lady Grace vrhla na Sharpa jeden ze svých lhostejných pohledů a opět se zadívala k dalekému obzoru. „Povězte mi, pane," obrátil se Sharpe k majorovi, „věřil byste kapitánu Východoindické společnosti?"

„Kdybych nevěřil někomu takovému, pak už by svět spěl ke svému konci, Sharpe."

„A to nikdo z nás nechce, že pane?"

Sharpe pohlédl na lady Grace. Stála vedle svého manžela a zlehka svírala jeho paži, aby udržela na houpající se palubě rovnováhu. Pes a kočka, pomyslel si.

A cítil se, jako by ho ta kočka poškrábala.

KAPITOLA 3

Na lodi panovala nuda, bylo to patrné na každém kroku.

Někteří cestující si četli a také Sharpe si vypůjčil od majora Daltona pár knih. Četba mu však stále dělala potíže, a tak se jimi moc nezabavil. Major trávil čas tím, že si dělal poznámky ze svých zážitků v Indii, neboť chtěl po návratu domů napsat knihu o válce proti Maráthům. „Pochybuju, že ji kdy někdo bude číst, Sharpe," připustil skromně, „ale považoval bych za velkou škodu, kdyby nebyly úspěchy naší armády zaznamenány. Nemohl byste mi přispět nějakými zážitky?"

Někteří muži si krátili čas cvičnou střelbou z ručních zbraní nebo sváděli simulované souboje šavlemi, až z nich lil pot. Během druhého týdne plavby se náhle zvedla vlna zájmu o střelbu z těžkých námořnických mušket na prázdné láhve vrhané do moře, ale po pěti dnech kapitán Cromwell řekl, že to příliš vyčerpává zásoby střelného prachu, a i tahle zábava skončila. Ke konci týdne jeden z námořníků prohlásil, že za úsvitu zahlédl ve vlnách mořskou pannu, a následující den nebo dva se mnozí cestující nehnuli od zábradlí v marné snaze uvidět ji také. Lord William se pohrdlivě vyjádřil, že žádné mořské panny neexistují, ale major Dalton tvrdil, že ji jednou jako chlapec viděl. „Ne v moři, ale v Edinburghu po tom, co toho nešťastného tvora vyvrhly vlny u Inchkeith Rocku na břeh," řekl Sharpovi. „Ukazovali ji ve velmi temné místnosti a vzpomínám si, že byla taková chlupatá a ucouraná a hrozně páchla. Ještě teď vidím ten její rybí ocas… a taky to, jak byla nad ním, myslím v té druhé polovině těla, bohatě ženský obdařená," dodal a začervenal se. „Bohužel byla mrtvá jako peň."

Jednou ráno spatřili námořníci cizí plachetnici, ale po hodině vzrušení, kdy se konvoj lodí těžkopádně sevřel a doprovodná fregata Východoindické společnosti vytáhla přídavné plachty, aby mohla cizí loď pronásledovat, se ukázalo, že jde o arabskou plachetnici, která plula do Cochinu a nepředstavovala pro velké obchodní lodi Východoindické žádné nebezpečí.

Bohatí cestující, ubytovaní v záďové nástavbě a ve velké kajutě, hráli whist. Také cestující v steeragi hráli tuto hru, ale Sharpe se ji nikdy nenaučil, navíc ho hazardní hry nelákaly. Věděl, že se takhle dají vyhrát, ale také prohrát velké peníze, a i když to bylo pravidly Východoindické zakázáno, kapitán Cromwell proti hraní karet nic nenamítal, dokonce je sám hrál. „Ten mizera pořád vyhrává," řekl jednou Pohlmann Sharpovi. „Ještě jsem ho neviděl prohrát."

„A vy jste prohrál?"

„Něco málo," odpověděl Hannoveřan a pokrčil rameny, jako by to nestálo za řeč.

Pohlmann seděl na jednom z připoutaných děl. Často Sharpa vyhledával, aby si s ním pohovořil, obvykle o Assaye, kde utrpěl svou největší porážku. „Ten váš William Dodd tvrdil, že sir Arthur je příliš opatrný generál, ale není to pravda," řekl Sharpovi. Výrazu „ten váš William Dodd" používal Pohlmann skoro vždy, jako by zrádcovský červenokabátník byl Sharpův druh, nebo dokonce přítel.

„Wellesley je tvrdohlavý, a co si umíní, to udělá," poznamenal Sharpe obdivně. „Jakmile vidí šanci, chytí se jí a už ji nepustí."

„A taky se už vrátil do Anglie?"

„Minulý rok," odpověděl Sharpe. Sir Arthur se plavil, jak se slušelo na člověka jeho postavení, na válečné plachetnici Trident, vlajkové lodi admirála Rainiera, a v tu dobu už byl zřejmě v Británii.

„Bude se doma nudit," poznamenal Pohlmann. „Nudit? Proč?"

„Protože náš zarputilý kapitán Cromwell má pravdu. V Evropě Británie s Francií bojovat nemůže – Francouzi mají obrovskou armádu. Ti k tomu přistupují jinak než vy, drahý Sharpe. Nemusejí se spoléhat na kriminálníky, ztroskotance a opilce, ale povolávají muže k povinné službě. Proto je jejich armáda tak velká."

Sharpe se zazubil. „Ale právě ti kriminálníci, ztroskotanci a opilci pohřbili vaše naděje."

„Dobrá, budiž,“ souhlasil Pohlmann, aniž se urazil, „ale proti obrovské armádě Francouzů nemají šanci. Nikdo na ně nemá, aspoň ne teď. A až se Francouzi rozhodnou postavit pořádné válečné loďstvo, příteli, uvidíte, že svět bude tančit podle jejich noty.“

„A co vy?“ zeptal se Sharpe. „Kde budete vy tančit?“

„Třeba v Hannoveru,“ odpověděl Pohlmann. „Koupím tam velký dům, pořídím si do něj spoustu žen a budu pozorovat svět z okna. Anebo se možná rozhodnu žít ve Francii, tam jsou ženy mnohem krásnější. A taky jsem se naučil v životě jednu věc, Sharpe, a to, že ženy milují peníze. Proč myslíte, že se lady Grace vdala za lorda Williama?“ kývl hlavou směrem k ubytovací palubě, po níž lady Grace, provázena svou komornou, přecházela sem a tam. „Jak probíhá vaše tažení na dobytí jejího srdce?“

„Žádné se nekoná,“ zabručel Sharpe, „a o nějakém dobývání se nedá mluvit.“

Pohlmann se zasmál. „Proč tedy přijímáte má pozvání na večeři?“

Pravdivá odpověď zněla, a Sharpe si ji uvědomoval, že pouze kvůli jeho posedlé touze ocitnout se v blízkosti lady Grace, kvůli ničemu jinému. Od samého ráno až do chvíle, kdy znovu večer uléhal, myslel stěží na něco jiného než na ni. Jevila se mu nedotknutelná, nedosažitelná a chladná jako led, ale všechno to jen zvyšovalo jeho posedlost po ní. Jednou s ním promluvila, ale pak už ne, a když se s ní setkal v čase večeře v kapitánské kajutě a pokusil se s ní navázat konverzaci, otočila se od něj pryč, jako by ji jeho přítomnost urážela.

Myslel na ni téměř pořád a neustále po ní pokukoval, třebaže si dával dobrý pozor, aby svou dychtivost nedával najevo. Byl jí však zasažen, hlodala v něm a naplňovala mu nudné hodiny a dny plavby, v nichž se Calliope sunula napříč Indickým oceánem. Zatím je provázel příznivý vítr a první důstojník poručík Tufnell každý den hlásil vzdálenost – vždy téměř stejnou –, jakou konvoj urazil: dvaasedmdesát mil, šedesát osm mil, sedmdesát mil…

Počasí bylo pěkné, slunečné, a přesto se dole v podpalubí zdálo, že loď doslova hnije. I když tropické větry hnaly konvoj k jihozápadu, občas dovnitř pronikla záklopy dělových střílen voda a

ve spodní steeragi, kde Sharpe spal, panovalo neustálé vlhko, podlaha byla mokrá a vlastně celá Calliope byla v místech, kam nedosáhlo slunce, vlhká a páchla plísní a houbami. Námořníci se neustále střídali u čtyř lodních pump a špinavá zapáchající voda šplíchala z trubek z jilmového dřeva do odpadních odtoků na spodní palubě, které ji odváděly do moře. Přes všechno úsilí však vody v podpalubí neubývalo.

Problém byl i s jídlem. Kozy se nakazily nějakou infekcí a většina jich v prvních čtrnácti dnech pošla, takže pro cestující ubytované ve steeragi nebylo dost mléka. Čerstvé jídlo se brzy spotřebovalo a pak už zbýval jen monotónní koloběh nasoleného masa a zatuchlých potravin. Také voda na pití byla nechutná a páchla, takže se z ní vařil silný čaj. Sharpův filtrovací přístroj sice částečně odstraňoval z vody nečistoty, její chuť však zlepšit nedokázal a po dvou týdnech používání byl filtr tak zanesený hnědým kalem, že Sharpe hodil přístroj do moře. Kromě čaje pak pil pouze arak, vyčpělé pivo a v kapitánské kajutě víno, které bylo jen o trochu chutnější než ocet. Snídaně se podávala každé ráno v osm hodin. Pasažéři ze steerage byli rozděleni do dvou skupin po deseti a střídali se v donášení velkého kotlíku burgoo z lodní kuchyně v příďové nástavbě. Burgoo byla ovesná kaše s kousky lojovatého hovězího masa, které se celou noc vařilo, aby bylo poživatelné. Oběd se konal v poledne a opět sestával ze stejné kaše jako snídaně, i když v ní už byly větší kousky hovězího nebo vláknitého masa ze sušených ryb. V neděli byla k obědu nasolená ryba a lodní suchary tvrdé jako kámen, ale přesto plné všelijakých brouků, které bylo třeba vyklepat a vyfoukat. Suchary se musely donekonečna kousat a žmoulat, jako když se člověk snaží pozřít vyschlou cihlu, takže nikomu ani nepřišlo, že mu pod zuby křupne ještě sem tam nějaký brouk. Ve čtyři hodiny odpoledne se podával čaj, ale jen pasažérům ubytovaným na zádi, zatímco cestující ze steerage si museli na čaj počkat do večeře. Ta obvykle sestávala ze sušené ryby, sucharů a tvrdého sýra plného dírek od červených červů. „Takové jídlo snad ani není poživatelné," postěžoval si po jedné zvlášť odporné večeři Malachi Braithwaite, když se připojil k Sharpovi, který z hlavní paluby pozoroval rudou nádheru západu slunce nad mořem.

„A vy jste jedl něco jinýho, když jste plul do Indie?“ zeptal se Sharpe.

„To jsem cestoval jako osobní sekretář londýnského obchodníka,“ prohlásil Braithwaite hrdě, „a ten mě ubytoval ve velké kajutě a jídlo mi platil. Totéž jsem očekával od lorda Williama a také jsem mu to naznačil, ale on takové vydání odmítl,“ řekl sekretář dotčeně. Braithwaite byl hrdý muž, ale chudý a jeho hrdost těžce nesla jakékoliv přezírání a drobné urážky. Odpoledne obvykle trávil v záďové nástavbě, kde, jak řekl Sharpovi, pomáhal lordu Williamovi sestavovat zprávu pro dozorčí radu Východoindické. Cílem zprávy bylo zformulovat doporučení, jak v budoucnu prosazovat britský vliv v Indii, a Braithwaita taková práce těšila, protože si připadal důležitý. Jenže později odpoledne ho lord William propustil a musel se vrátit zpět do své mizérie na spodní palubě. Braithwaite se velmi styděl za to, že musí cestovat ve steeragi a je členem obsluhy děla, ale hlavně si ošklivil donášení kotlíků s ovesnou šlichtou, neboť byl přesvědčen, že ho to degraduje na úroveň obyčejného sluhy, postaveného ještě níž než komorník lorda Williama nebo komorná lady Grace. „Jsem osobní sekretář,“ stěžoval si Sharpovi, „studoval jsem v Oxfordu!“

„A jak jste se dostal k lordu Williamovi?“ zeptal se ho Sharpe. Braithwaite chvíli uvažoval, jako by v té otázce viděl past, ale pak se rozhodl, že bezpečnější bude, když odpoví. „Jeho původní sekretář zemřel v Kalkatě – myslím, že ho uštkl had – a lord William byl tak laskav a nabídl mi místo po něm.“

„A teď litujete, že jste jeho nabídku přijal?“ zeptal se Sharpe.

„To rozhodně ne!“ ozval se rychle Braithwaite. „Jeho lordstvo je významný muž, zná se důvěrně s ministerským předsedou. Také zpráva, na které pracujeme, není určena pouze pro dozorčí radu Východoindické společnosti, ale dostane ji i samotný pan Pitt! Na názorech jeho lordstva velmi záleží a není vyloučeno, že ho ministerský předseda povolá do vlády. Podle mě by se jeho lordstvo mohlo během jednoho dvou let stát britským ministrem zahraničí. A co myslíte, že by to znamenalo pro mě?“

„Práci sekretáře zavaleného papíry,“ prohlásil Sharpe.

„Ale měl bych velký vliv," řekl Braithwaite téměř uraženě, „a jeho lordstvo by obývalo jeden z nejkrásnějších domů v Londýně a jeho žena by předsedala salonu chytrých a duchaplných osobností, které něco znamenají."

„Pokud by vůbec kdy na někoho promluvila," poznamenal Sharpe suše. „Mně ještě neřekla ani slovo."

„To je pochopitelné," usmál se Braithwaite. „Je zvyklá hovořit pouze s vysoce postavenými lidmi." Pohlédl na ubytovací palubu, ale pokud doufal, že tam uvidí lady Grace, byl zklamán. „Ta žena je anděl, Sharpe," vyhrkl. „Zdaleka nejskvělejší ze všech, s nimiž jsem měl tu čest se setkat. A stejně jako krásná je i vzdělaná! Já jsem vystudoval Oxford, pane Sharpe, ale ani tak její nemohu ve znalosti Georgiky rovnat."

Určitě nějaká hloupost, která není k ničemu dobrá, pomyslel si Sharpe. „Ano, je to moc pěkná dáma," řekl místo toho v naději, že tím vyprovokuje Braithwaita, aby mu o řekl o lady Grace ještě něco víc.

Podařilo se mu to. „Pěkná?" zvolal sekretář, jako by ho to pohoršilo. „Je to krasavice, pane Sharpe! Kvintesence ženských ctností, zjevu a inteligence."

Sharpe se zasmál. „Poslyšte, vy do ní musíte být zamilovaný."

Braithwaite na něho vrhl zničující pohled. „Kdybyste nebyl voják s pověstí barbarského bojovníka, Sharpe, musel bych váš výrok považovat za impertinentní se všemi důsledky, které z toho vyplývají."

„Možná jsem proti vám barbar, ale dnes večer s ní budu večeřet já, ne vy," vetřel Sharpe trochu soli do sekretářovy zraněné pýchy.

Jenže ten večer s ním lady Grace nejen opět nepromluvila ani nedala nijak najevo, že vnímá jeho přítomnost, ale ještě k tomu se podávalo jídlo sotva lepší než šlichta, kterou jedli cestující v steeragi. Bohatším pasažérům servírovali dušené maso z mrtvých koz s octovou omáčkou. Kapitán měl ve zvláštní oblibě vepřové s hrachem, jenže hrách z lodních zásob páchl zatuchlinou a maso bylo solené a houževnaté jako stará kůže. Coby dezert se po většině večeří podávalo pečivo z těsta z mouky a loje a potom portské nebo brandy či káva a pak následovaly doutníky a whist. Na snídaně bývala vejce

a káva – luxus, jaký se ve steeragi nikdy neobjevil –, ale na snídaně s privilegovanými lidmi Sharpe zván nebyl.

Po večeřích, které absolvoval ve steeragi, mohl vyjít na palubu a pozorovat, jak námořníci tančí při hudbě čtyřčlenné kapely se dvojími houslemi, flétnou a bubeníkem, který bouchal dlaněmi do dna prázdného soudku. Jeden večer, když se náhle spustil prudký liják a kapky hlasitě pleskaly do plachet, si Sharpe svlékl košili a stál s nahou hrudí, zakloněnou hlavou a otevřenými ústy, aby se aspoň tak napil čisté vody. To bylo příjemné. Méně příjemné však bylo, že většina vody, která spadla na loď, si našla cestu mezi prkny do podpalubí a potom všechno ještě víc páchlo vlhkostí, houbami a rzí. V neděli vedl lodní hospodář bohoslužbu, při níž opět hrála čtyřčlenná kapela a pasažéři na palubách – ti bohatší nahoře a méně privilegovaní pod nimi – zpívali píseň Awake, my soul, and with the sun thy daily stage of duty run. S největším nadšením zpíval major Dalton a k tomu mával do taktu rukou. Pohlmann sledoval bohoslužbu s pobavením a lord William s manželkou se proti kapitánovu příkazu neobtěžovali vůbec. Když píseň skončila, přečetl lodní hospodář monotónním hlasem modlitbu, jejíž slova Sharpa, stejně jako mnohé další, kteří ji poslouchali, znepokojila. „Ó nejmilosrdnější Bože, jenž dlíš na nebesích, ale vidíš všechny věci pod sebou, snažně Tě prosíme pohlédni dolů a vyslyš ty, co k Tobě volají z hlubin svého neštěstí a chřtánu smrti, jenž se nás chystá pohltit. Zachraň nás, Bože, neboť jinak jsme ztraceni a zemřeme!“

Naštěstí nebyli ztraceni a nezemřeli a míle a míle vln klouzaly kolem boků lodi a na obzoru se neobjevovala žádná nepřátelská plachta, ale také ani náznak pevniny. Vždy v poledne důstojníci důležitě zaměřili sextantem slunce a pak spěchali do kajuty kapitána Cromwella, aby vypočítali polohu lodi. Uprostřed třetího týdne však nadešel den, kdy se obloha zatáhla tak, že se žádné měření provádět nemohlo. Kdosi potom zaslechl, jak kapitán říká, že se Calliope dostane do větru, a Cromwell pak celý den chodil po ubytovací palubě s výrazem, za nímž se dala tušit spíš podivná skrývaná radost než obava. Vítr sílil pomalu, ale o to jistěji, a ti, co se odvážili na palubu, se na kolébající lodi potáceli a museli si držet klobouky. Mnozí z těch, kteří na začátku plavby přestáli mořskou nemoc, se

nyní trápili znovu, vzedmuté vlny se tříštily o boky lodi a spršky vody stříkaly až na plachty a padaly na palubu. Později odpoledne se spustil hustý déšť a jeho šedé závoje zakryly i ty nejbližší lodě konvoje.

Pohlmann znovu pozval Sharpa na večeři, a když Sharpe sešel dolů, aby se převlékl do té nejméně špinavé košile a vzal si kabát, který mu jeden z námořníků pěkně spravil, zjistil, že na podlaze steerage se převaluje voda se zvratky. Děti plakaly, uvázaní psi štěkali. Braithwaite se opíral o dělo a naprázdno dávil a vzdychal. Pokaždé, když do boku lodi udeřila vzdutá vlna, šplíchla dovnitř přes záklopy střílen voda, a jakmile se příď vnořila do moře, rozlila se z kotevního průvlaku po podlaze hotová záplava a valila se po promočených prknech.

Sharpe se převlékl a znovu vystoupil po schůdkách, po nichž crčela voda, na hlavní palubu. Na ubytovací palubě, kde se šest mužů doslova rvalo s kormidelním kolem, se zapotácel a málem upadl, pak vrazil do dveří záďové nástavby, kde ho nevypočitatelně zmítání lodi vrhlo úzkou chodbou dozadu, takže se musel vrátit, a teprve potom se mu podařilo otevřít dveře kapitánské kajuty. Tam na něj kromě kapitána čekali už jen major Dalton, Pohlmann, Matylda a lord William s lady Grace. Zbývající tři pravidelní účastnící večeří zřejmě jedli ve svých kajutách nebo je postihla mořská nemoc.

„Jste opět baronovým hostem?“ zeptal se Cromwell jedovatě.

„Doufám, že vám nevadí, že jsem pana Sharpa pozval?“ opáčil ostře Pohlmann.

„Jí z vašeho měšce, barone, ne z mého,“ zabručel Cromwell a mávl rukou k místu, na němž Sharpe obvykle sedával. „Už se, proboha, usaďte, pane Sharpe.“ Pak zvedl ruku a chvíli mlčel a čekal, až loď dokončí zhoupnutí. Přepážky zaskřípaly, příbory na stole se posunuly. „Bože, prosíme Tě, požehnej nám tento pokrm a dej, ať v jeho síle můžeme Tobě vděčně sloužit, amen,“ odříkal Cromwell krátkou modlitbu.

„Amen,“ opakovala lady Grace odměřeně. Její manžel byl bledý a svíral okraj stolu, jako by tak chtěl ustálit zmítání lodi. Na druhou stranu se zdálo, že lady Grace bouřlivé počasí příliš nevadí. Měla na sobě červené šaty s hlubokým výstřihem a na štíhlém krku se jí

houpala šňůra perel. Tmavé vlasy měla vyčesané k temeni a sepnuté perleťovými špendlíky.

Hrany stolu byly opatřené zvýšenou obrubou, aby příbory, sklenky, talíře a karafy nemohly sklouznout dolů, ale přesto bylo stolování na kymácející se lodi riskantní. Cromwellův steward nejdřív naservíroval hustou polévku. „Je z čerstvých ryb," chlubil se kapitán. „Všechny jsme chytili dnes dopoledne. Nemám tušení, co je to za druh, ale na mé lodi se ještě nikdo po požití neznámé ryby neotrávil. Samozřejmě občas se stane, že někdo na lodi zemře, ale ze zcela jiných důvodů." S chutí si nabral na lžíci, a když ji nesl k ústům, zkušeně si pod ní přidržoval talíř. „Lidé umírají na lodích tak, že spadnou do moře, dostanou zimnici či jinou smrtelnou nemoc nebo se také zabijí sami, třeba kvůli neopětované lásce, ale neslyšel jsem, že by někdy někdo zemřel na otravu z ryby."

„Říkáte, že se lidé zabíjejí kvůli neopětované lásce," ozval se pobaveně Pohlmann.

„Stává se to, barone, stává," přitakal Cromwell, jako by z toho měl radost. „Plavba po moři probouzí základní instinkty, to je spolehlivě ověřený fenomén. Promiňte mi, že o tom takhle mluvím, madam," obrátil se rychle k lady Grace, která jeho neomalenost ignorovala.

Lord William si nabral lžíci rybí polévky, a to mu zřejmě stačilo. Lady Grace se podařilo polknout několik lžic, ale pak se jí zkřivila ústa nechutí a talíř s páchnoucí šlichtou odstrčila. Major jedl s chutí, Pohlmann a Matylda hltavě a Sharpe s úzkostlivou opatrností, aby se před zraky lady Grace neprovinil nevhodným chováním. Když ucítil jazykem rybí kost, snažil se ji vytáhnout co nejnenápadněji, neboť se všiml, jak lady Grace trhla odporem koutky úst, když Pohlmann vyplivoval kosti na stůl.

„Další chod je studené hovězí s rýží," oznámil Cromwell, jako by šlo o vyhlášenou pochoutku. „Povězte mi, barone, jak vy jste přišel ke svému bohatství? Mám dojem, že jste v Indii působil jako obchodník."

„Ano, obchodoval jsem, kapitáne."

Lady Grace prudce zvedla hlavu, zamračila se a pak se začala tvářit, že ji rozhovor nezajímá. Karafa s vínem zachrastila v

kovovém držáku. Loď při každé větší vlně, která narazila do jejích boků, zavrzala, zasténala a otřásla se.

„V Anglii se aristokraté obchodu nevěnují," prohlásil Cromwell. „Pokládají to za něco, co je pod jejich úroveň."

„Angličtí lordi mají dědičnou půdu," odpověděl Pohlmann, „ale moje rodina přišla o svůj majetek před sto lety. A když člověk nevlastní půdu, která ho živí, musí se živit sám."

„A jak, prosím?" nedal mu pokoj Cromwell. Dlouhé mokré vlasy mu ležely zplihle na ramenou.

„Obchodováním," odpověděl klidně Pohlmann. „Kupuju a prodávám." Bylo zjevné, že se ho kapitánova neomalenost nijak nedotýká.

„Nepochybuju, že to děláte úspěšně," poznamenal Cromwell. Zdálo se, že jeho jediným cílem je odvrátit pozornost hostů od neustálého vrzání a kolébání lodi. „Takže teď vezete své zisky domů. Ale kde je vlastně váš domov? V Bavorsku? Nebo v Prusku? Či Hesensku?"

„V Hannoveru," řekl Pohlmann, „ale uvažuju, že si možná koupím dům v Londýně. Lord William by mi jistě mohl dát dobrou radu, že?" usmál se přes stůl na lorda, který místo odpovědi prudce vstal, přitiskl si na ústa ubrousek a vyrazil z kajuty. Na sklo zavřeného světlíku zabubnovaly dešťové kapky a několik jich škvírami prosáklo a spadlo na stůl.

„Můj manžel je špatný námořník," poznamenala lady Grace chladně.

„A vy, madam?" zeptal se Pohlmann.

„Já mám moře ráda," odpověděla málem rozhorleně. „Vždycky jsem měla moře ráda."

Cromwell se zasmál. „Říká se, že ti, co se plaví po moři z potěšení, jsou schopni navštívit z kratochvíle i peklo."

Lady Grace pokrčila rameny, jako by chtěla naznačit, že jí na mínění druhých nezáleží. „Měl jste někdy mořskou nemoc, Sharpe?" zeptal se major Dalton, aby uvolnil napětí.

„Naštěstí ne, pane."

„Já taky ne," řekl Dalton. „Moje matka vždycky tvrdila, že proti mořské nemoci je nejlepší biftek."

„Nesmysl,“ ozval se Cromwell. „Proti tomu pomůže jen rum a olej.“

„Rum a olej?“ zašklebil se Pohlmann.

„Do toho, kdo dostal mořskou nemoc, musíte nalít pintu rumu a pak pintu oleje. Může to být jakýkoliv olej, i ten na svícení, protože ho ze sebe stejně vzápětí vyhodí. Ale druhý den je zdravý jako ryba,“ řekl Cromwell a vrhl záštiplný pohled na lady Grace. „Mám poslat vašemu manželovi do kajuty rum a olej, madam?“

Lady Grace usoudila, že jí nestojí za odpověď, a strnule hleděla na protější stěnu, na níž se v rytmu houpání lodi kývala olejomalba anglické krajiny s kostelem.

„A jak dlouho ta bouře bude trvat?“ zeptala se Matylda anglicky s německým přízvukem.

„Bouře?“ zvolal Cromwell. „Vy si myslíte, že tohle je bouře? To jen fouká vítr, madam. Vítr a trochu deště, který člověku ani lodi nijak neuškodí. Bouře, madam, je, když nebesa zuří. Říkám zuří! Tohle je v porovnání s tím, co nás čeká za Mysem, poklidná plavba.“

Na dezert z lojového těsta s hrozinkami už neměl žaludek nikdo, a Pohlmann tedy navrhl partii whistu a pozval muže do své kajuty. „Mám výbornou brandy, kapitáne,“ řekl, „a jestli bude ochotný hrát i major Dalton, můžeme si to rozdat ve čtveřici,“ ukázal na sebe a na Matyldu a pak se usmál na lady Grace. „Nebo že bych přesvědčil vás, abyste si s námi zahrála, lady?“

„Ne,“ odmítla takovým tónem, jako by jí navrhl, aby se válela v jeho zvratcích. Vstala – přes kolébání lodi se jí to podařilo s elegancí dámy – a muži okamžitě přisunuli židle ke stolu, aby kolem nich mohla projít ke dveřím. „Vy klidně zůstaňte tady, Sharpe, a dopijte víno,“ řekl Pohlmann a odvedl svou karetní společnost.

Sharpe v kapitánské kajutě osaměl. Dopil víno a nalil si z karafy další sklenku. Venku už byla tma a doprovodná fregata v obavě, aby se konvoj během noci příliš nerozptýlil, vypálila každých deset minut ránu z děla. Sharpe si řekl, že zůstane ještě po tři další dělové rány a pak se odebere do páchnoucího a promočeného podpalubí a pokusí se usnout.

Náhle se otevřely dveře a v nich se objevila lady Grace. Vrátila se. Sharpe vstal. Měla kolem krku šál, jako by jím chtěla skrýt perly

a hladká bílá ramena. Vrhla na Sharpa nepřátelský pohled a ignorovala jeho neohrabaný pokus o úklonu. Sharpe předpokládal, že v kajutě něco zapomněla a hned odejde, ale k jeho překvapení se posadila na kapitánovo místo a zamračeně si ho změřila. „Sedněte si, pane Sharpe.“

„Můžu vám nalít vína, madam?“

„Sedněte si,“ řekla stroze jako člověk, který není zvyklý, aby mu někdo odporoval.

Sharpe se posadil k protějšímu konci stolu. Nad hlavou se mu kýval prázdný mosazný lustr a vrhal odlesky světla z chráněných lamp zavěšených na stěně. Mihotavé světlo zdůrazňovalo vysedlé lícní kosti tváře lady Grace. „Jak moc znáte barona von Dornberg?“ zeptala se.

Sharpe na ni překvapeně pohlédl. Takovou otázku nečekal. „Moc dobře ne, madam.“

„Setkal jste se s ním v Indii?“

„Ano, madam.“

„Kde?“ žádala panovačně. „A za jakých okolností?“

Sharpe svraštil čelo. Slíbil Pohlmannovi, že neprozradí jeho identitu, a teď tedy musel lady Grace nějak taktně odbýt. „Sloužil jsem jednu dobu jako průzkumný důstojník a on často jezdil za nepřátelskou linii. Tak jsem se s panem Po… tedy baronem seznámil.“ Odmlčel se a uvažoval, co dodat, aby to znělo věrohodněji. „Ale setkal jsem se s ním všehovšudy čtyřikrát nebo pětkrát.“

„Jaký to byl nepřítel, za jehož linii jezdil?“

„Maráthové, madam.“

„Takže on byl s Maráthy zadobře?“

„Asi ano, madam. Předpokládám…“

Dívala se na něho, jako by zvažovala, nakolik jsou jeho odpovědi pravdivé. „Zdá se, že si vás velmi oblíbil, pane Sharpe.“

Sharpe málem zaklel, když mu sklenka s vínem vyklouzla z ruky, spadla na zem a rozbila se. Víno vystříklo a zbarvilo doruda koberec z plachtoviny. „Při našem posledním setkání jsem mu prokázal jistou službu,“ řekl. „Bylo to krátce po bitvě.“

„A on byl na straně nepřítele?“ vyslýchala ho dál.

„Ano, pohyboval se na nepřátelské straně,“ odpověděl opatrně. Těžko mohl říct pravdu, že Pohlmann byl generál, který nepřátelskému vojsku velel. „Skrýval se. Mohl jsem ho zajmout, ale usoudil jsem, že nám nemůže nijak uškodit, a tak jsem ho nechal být. Asi se mně teď za to cítí zavázaný.“

„Díky,“ řekla opět svým strohým způsobem a zdálo se, že se chystá vstát.

„Proč se o něj tak zajímáte, madam?“ zeptal se v naději, že ji ještě chvíli zdrží.

Trochu se uvolnila a upřela na něj dlouhý pohled – bylo zřejmé, že zvažuje, zda mu má odpovědět. Pak se pustila stolku a pokrčila rameny. „Poslouchal jste, o čem spolu při večeři baron a kapitán mluvili?“

„Ano, madam.“

„Chovají se k sobě, jako by se neznali.“

„Však se taky neznají,“ souhlasil Sharpe, „aspoň mi to kapitán řekl.“

„Přesto se skoro každou noc setkávají a hovoří spolu, pane Sharpe. Jen oni dva. Scházejí se po půlnoci tady, sedí proti sobě u stolu a mluví spolu. Někdy je tu s nimi i baronův sluha.“ Na chvíli se odmlčela, jako by mu poskytovala čas, aby to strávil. „Stává se mi, že nemohu usnout, a když je klidná noc, vyjdu si na palubu. Slyšela jsem je přes světlík, jak spolu mluví. Neposlouchala jsem, co říkají, ale zaslechla jsem jejich hlasy,“ dodala.

„Myslíte tedy, že se znají mnohem lip, než jak se tváří?“ zeptal se Sharpe.

„Vypadá to tak,“ odpověděla. „To je zvláštní, madam.“

Pokrčila rameny, jako by mu chtěla naznačit, že jeho mínění pro ni není důležité. „Možná spolu jenom hrají v kostky,“ řekla odměřeně.

Opět se zdálo, že se chystá odejít, a Sharpe seji znovu pokusil zdržet. „Baron mi řekl, že se možná usadí ve Francii, madam.“

„Takže ne v Londýně?“

„Ve Francii nebo v Hannoveru.“

„Mohl to jen tak plácnout do větru, těžko se dá čekat, že se vám bude svěřovat," prohlásila pohrdlivě, „zvlášť když se znáte jen zběžně, jak jste řekl," dodala a vstala.

Také Sharpe vstal a spěchal ke dveřím, aby jí otevřel. Kývnutím mu za jeho dvornost poděkovala, ale v tu chvíli loď zvedla jedna z větších vln, lady Grace se zapotácela a Sharpe ji instinktivně zachytil kolem pasu. Podržela se ho a opřela se o něj tak, že se její tvář ocitla jen pár centimetrů od jeho tváře. V tu chvíli pocítil zoufalou touhu ji políbit a byl si jist, že by se tomu nebránila, neboť ještě i po tom, co se loď zklidnila, mu zůstala v rukou a neodstoupila od něj. Stále ji držel a s mučivou touhou vnímal její tělo pod tenkou látkou šatů. Zatočila se mu hlava. Její velké a vážné oči byly tak blízko a hleděly přímo na něj a on si znovu vzpomněl na svůj první dojem z ní – na to, že se mu zdála smutná, plná zvláštní melancholie. Náhle se při dalším zhoupnutí lodi otevřely dveře a v nich se se zaklením objevil Cromwellův steward s tácem. Zřejmě šel sklízet ze stolu. Lady Grace se rychle vymanila z Sharpova sevření a beze slova vyšla otevřenými dveřmi ven.

„Lije jako z konve," řekl steward. „Na palubě je tolik vody, že by se tam ryba utopila, to vám řeknu."

„K čertu!" zaklel Sharpe vztekle. „K čertu!" Sáhl po karafě se zbytkem vína a vypil ho. „K čertu!"

Vítr a déšť bičovaly loď po celou noc. Cromwell dal podkasat plachty a těch pár odvážlivců, kteří se za úsvitu vydali na palubu, uvidělo, že Calliope pluje pod temnými mraky, z nichž na vzduté moře šlehají dešťové poryvy. Sharpe si pomyslel, že teď by se mu hodil zimní vojenský plášť, a protože nechtěl mít kabát a košili promočené, vyšel na palubu do pasu nahý. Otočil se směrem k ubytovací palubě, podle lodních předpisů uctivě kývl hlavou na pozdrav kapitánovi, kterého neviděl, a pak rychle přešel k příďové nástavbě, aby nabral kotlík ovesné kaše pro steerage. V lodní kuchyni postávala skupina námořníků a mezi nimi šedovlasý velitel děla číslo pět, který Sharpa poznal a vycenil na něj v úsměvu zuby hnědé od tabáku. „Ztratili jsme se konvoji, pane," řekl.

„Jak to, ztratili?" nechápal Sharpe.

„Prostě ztratili, pane. Konvoj je fuč," zasmál se. „A z toho, co o tom vím, to nebyla žádná náhoda."

„A co teda o tom víš, Jeme?" zeptal se jeden mladší námořník.

„Víc než ty, a víc, než se kdy dovíš."

„A proč myslíte, že to nebyla náhoda?" zeptal se Sharpe.

Jem se shýbl, aby vyplivl tabákovou šťávu. „Protože od půlnoci byl u kola kapitán, pane, a obrátil loď přímo k jihu. Za tmy nás vyhnal nahoru vytahovat plachty, takže teď frčíme na jih, pane, místo na západ."

„Nejspíš se změnil vítr," poznamenal jeden z mužů.

„Tady se vítr nemění," řekl Jem pohrdlivě, „aspoň ne v tuhle roční dobu. Tady je vítr stálej jako skála, devět dní z deseti jde od severovýchodu. Z Bombaje vůbec nemusíte loď řídit, pane. Napojíte se na balasorskou trasu, vytáhnete velký plachty a s tímhle větrem frčíte až do Madagaskarský úžiny jako koule v hospodský kuželně, pane."

„A proč tedy kapitán obrátil na jih?" zeptal se Sharpe.

„Protože Calliope je rychlá loď, pane, a Peculiar nemá nervy na to, aby za sebou táhnul všechny ty pomalý pekáče z konvoje. Podívejte se nahoru, pane, málem nás přinutil, abysme napnuli do lanoví vlastní trika, takže teď jsme chytli vítr naplno a letíme domů jako racek." Mrkl na Sharpa a dodal: „Kdo se dostane domů nejdřív, prodá náklad za nejlepší ceny, víte?"

Kuchař nabral kaši do kotlíku, Sharpe ho vzal a Jem mu otevřel dveře. Když Sharpe vycházel ven, málem se srazil s Pohlmannovým sluhou, s oním starším mužem, který si hověl na gauči svého pána, když si Pohlmann přivedl Sharpa do své kajuty.

„Pordonnez-moi," vyhrkl sluha bezděčně a uskočil, aby mu Sharpe nevylil šlichtu na pečlivě udržované oblečení.

„Vy jste Francouz?" zeptal se ho Sharpe překvapeně.

„Švýcar, pane," odpověděl muž a zůstal stát stranou, i když se na Sharpa stále díval. Toho náhle napadlo, že ten člověk má pohled spíš jako lord William než nějaký sluha. Bylo v něm sebevědomí, chytrost a inteligence. „Přeji vám dobré ráno, pane," dodal sluha uctivě a lehce se uklonil. Sharpe prošel kolem něj a pokračoval s

kotlíkem kouřící kaše po kluzké hlavní palubě na záď ke schůdkům do vlhkého podpalubí.

Právě v tu chvíli se u zábradlí ubytovací paluby objevil Cromwell. „Pane Tufnelle," zavolal na prvního důstojníka, „dejte vytáhnout vratiplachtu, a hoďte sebou! A vy, pane Sharpe, se laskavě račte obléknout. Tohle je obchodní loď Východoindické společnosti, ne nějaký uhlák z Týne."

Sharpe sešel dolů, aby se nasnídal, a když se vrátil na palubu, už řádně oblečený, uviděl Cromwella na záďové nástavbě, jak se starostlivě dívá k severu – zřejmě vyhlížel, jestli se tam neobjeví doprovodná fregata, aby ho přinutila zařadit se zpátky do konvoje. Ani Cromwell, ani námořníci ve stožárových koších však na obzoru žádnou loď neviděli. Vše nasvědčovalo tomu, že se Calliope podařilo z konvoje uniknout, a teď bude moct dokázat, jak je rychlá. A už to také dokazovala, neboť všechny plachty, které dal Cromwell s příchodem noci podkasat, byly nyní znovu naduté větrem a od přídě stříkala zpěněná voda, jak loď svištěla k jihu.

Během dne se síla větru zmírnila, temná mračna se protrhala a k večeru už byla obloha opět jasná a moře modré. Na palubě panoval ruch, jako by to, že se Calliope vymanila ze závislosti na konvoji, probudilo všechny k životu. Také ve steeragi bylo patrné oživení, a když dal Tufnell otevřít větrací kapsy, aby protáhl čerstvým vzduchem zatuchlé podpalubí, ozval se jásot. Mnozí cestující se dokonce po západu slunce přidali k námořníkům a tančili s nimi pod příďovou nástavbou.

Pohlmann přinesl Sharpovi před večeří doutník. „Dnes vás ke kapitánovi nepozvu," řekl. „Dnes platí víno Joshua Fazackerly, a to znamená, že se bude cítit oprávněný nudit nás vyprávěním případů ze své právní kariéry. Čekám, že to bude zoufalá nuda." Odmlčel se a vyfoukl směrem k hlavní plachtě oblak kouře. „Víte, proč jsem si oblíbil Maráthy?" zeptal se potom. „Protože nemají žádné právníky."

„Ale taky žádné právo," dodal Sharpe.

Pohlmann na něj vrhl zkoumavý pohled. „To je pravda," souhlasil, „ale já mám zkorumpovanou společnost rád. V ní vítězí silní, i když je můžete nazývat podvodníky."

„Tak proč se vracíte domů?"

„Evropa už je taky zkorumpovaná,“ řekl Pohlmann. „Francouzi mluví hlasitě o právu a rozumu, ale za jejich řečmi není nic než nenasytnost. A já téhle vlastnosti rozumím, Richarde.“

„Tak kde se chystáte usadit?“ zeptal se Sharpe. „V Londýně, Hannoveru nebo ve Francii?“

„A co tak v Itálii? Nebo ve Španělsku? Ne, ve Španělsku v žádném případě – na tu jejich kněžskou pakáž nemám žaludek. Možná se seberu a odpluju do Ameriky, tam se prý mají podvodníci dobře.“

„Nebo se přece jen obrátíte do Francie?“

„Proč ne? S Francouzi žádné spory nemám.“

„Ale budete mít, jestli nás Revenant objeví.“

„Revenant“ opakoval Pohlmann, jako by to slovo slyšel poprvé v životě.

„Francouzská válečná loď,“ řekl Sharpe.

Pohlmann se zasmál. „To by bylo, jako hledat jehlu v kupce sena, jak se říká u vás…, i když já jsem si vždycky myslel, že jehla v kupce sena se dá najít snadno. Hodíte na tu kupku děvče a milujete se s ním a můžete si být jistý, že tu jehlu najdete zabodnutou v jejím zadku. Už jste se někdy miloval v kupce sena?“

„Ne.“

„Nedoporučuju vám to, je to jako s těmi lůžky s hřeby, na kterých spí indičtí fakíři. Ale kdybyste to přece jen chtěl někdy zkusit, dejte si pozor, abyste byl nahoře.“

Sharpe se rozhlédl po temnícím se oceánu. Teď už nebyla hladina zbrázděná zpěněnými hřebínky, pouze oblými vlnami, které se na její nekonečné ploše převalovaly a ubíhaly za lodí. „Jak dobře se znáte s Cromwellem?“ vyhrkl náhle. Už se na to chtěl zeptat před chvílí, ale váhal – nechtěl v Pohlmannovi vzbudit podezření, ale na druhou stranu toužil zbavit se nejistoty.

Pohlmann na něj udiveně pohlédl, ale v jeho očích nebyla ani stopa po nepřátelství. „Jen tak zběžně,“ odpověděl. „Jednou nebo dvakrát jsem se s ním setkal v Bombaji, abych si zajistil slušné ubytování, ale jinak jsem měl stejnou možnost ho poznat jako vy. Proč se ptáte?“

„Myslel jsem, jestli ho neznáte tak dobře, abyste věděl, proč se rozhodl opustit konvoj.“

Pohlmann se zasmál – tohle vysvětlení ho zjevně uklidnilo. „Bohužel, tak dobře se s ním neznám, ale Tufhell mi řekl, že poplujeme východně od Madagaskaru, zatímco konvoj západně od něj. Kapitán si myslí, že náš kurs je rychlejší a doplujeme do Anglie o čtrnáct dní dříve než ostatní lodi. To prý zvýší cenu nákladu a Cromwellovi to vynese značný zisk,“ řekl a potáhl z doutníku. „Vy s tím nesouhlasíte?“

„Taky je třeba počítat s bezpečností,“ namítl Sharpe.

„Bezpečnost je i v rychlosti. Tufnell tvrdí, že teď bychom měli denně urazit nejméně devadesát mil,“ řekl Pohlmann a hodil zbytek doutníku do moře. „Musím sejít převléci na večeři.“

Přes všechna vysvětlení měl Sharpe pocit, že se děje něco nedobrého. Nevěděl však co. Jestliže lady Grace mluvila pravdu, pak se Pohlmann a Cromwell často stýkali i mimo večeře a mluvili spolu, a přesto Pohlmann tvrdil, že se s kapitánem zná jen zběžně. A v téhle věci měl Sharpe chuť věřit spíš lady Grace, i když za nic na světě nemohl pochopit, co by schůzky Pohlmanna s Cromwellem měly znamenat.

O dva dny později se na západě objevila pevnina. Po výkřiku námořníka ve stěžňovém koši se k pažení na pravoboku nahrnuli cestující, i když z úrovně paluby mohli vidět jen pás mraků na západním obzoru, který naznačoval, kde vzdálené pobřeží leží. „Cape East na Madagaskaru,“ oznámil poručík Tufhell a cestující pak na mraky celý den zírali, jako by označovaly něco významného. Následující den pás mraků zmizel, ale Tufhell řekl Sharpovi, že stále plují podél pobřeží Madagaskaru, které však leží za obzorem. „Až uvidíme zemi příště, bude to pobřeží Afriky,“ dodal. „A pak se dostaneme do rychlého proudu, který nás donese až ke Kapskému Městu.“

Hovořili spolu na ztemnělé ubytovací palubě. Bylo dost po půlnoci druhého dne po tom, co zahlédli Cape East, a třetí noc po sobě, kdy Sharpe vyšel za tmy na palubu v naději, že uvidí lady Grace a bude s ní moct promluvit. K tomu, aby mohl vystoupit na ubytovací palubu, musel mít povolení, ale námořník, který držel

hlídku a neměl tušení, jaký má Sharpe důvod k noční procházce, byl vděčný za společnost a pustil ho tam. Během prvních dvou nocí se lady Grace neobjevila, ale když nyní Sharpe stál vedle Tufnella, zaslechl vrznout dveře a pak se ozvaly tiché zvuky kroků stoupajících po schůdkách na palubu záďové nástavby. Sharpe počkal, až první důstojník odejde promluvit s kormidelníkem, a pak zamířil nahoru i on.

Na hladině moře se leskl jen tenký srpek měsíce, ale stačilo to, aby uviděl, že lady Grace stojí v tmavém plášti vedle záďové lampy. Byla sama, bez komorné, která by jí dělala garde. Sharpe se k ní přiblížil, postavil se krok od ní, opřel se o zábradlí a stejně jako ona hleděl na stříbřitou brázdu, jež se táhla za lodí. Nad nimi se bělala velká vratiplachta.

Ani jeden z nich nepromluvil. Lady Grace na něj krátce pohlédla, když se k ní přiblížil, ale neodešla a dál se dívala na moře.

„Pohlmann tvrdí, že se s kapitánem Cromwellem nezná," řekl Sharpe tiše, protože dvě tabulky světlíku kapitánské kajuty byly otevřené a nemohl vědět, jestli uvnitř někdo není a nezaslechne ho.

„Jaký Pohlmann?" zeptala se a podívala se na něj.

„Baron von Dornberg není žádný baron, madam." Porušil sice slovo, které dal Pohlmannovi, ale to mu teď, když stál tak blízko ní, že cítil její parfém, bylo jedno. „Jmenuje se Anthony Pohlmann a býval seržantem v hannoverském pluku, který najala Východoindická společnost, ale dezertoval z něj. Pak přešel na maráthskou stranu a dotáhl to tam vysoko. Dokonce velel jejich armádě u Assaye."

„On velel jejich armádě?"

„Ano, madam. Byl nepřátelským plukovníkem."

Znovu se zadívala na moře. „Proč jste ho kryl?"

„Mám ho rád," odpověděl Sharpe. „Vždycky jsem ho měl rád. Kdysi mě lákal, abych přešel k němu, a nabídl mi hodnost důstojníka maráthské armády. Přiznám se, že jsem byl v pokušení to udělat – sliboval mi, že u něj zbohatnu."

Zasmála se tomu. „A vy byste chtěl být bohatý, pane Sharpe?"

„Je to lepší, než být chudý, madam."

„Ano, to je," připustila. „Ale proč mi teď říkáte, kdo ten domnělý baron opravdu je."

„Protože mi lhal, madam."

„V čem?"

„Řekl, že se s kapitánem nezná, a od vás jsem se dozvěděl, že se scházejí."

Znovu se k němu otočila. „A co když jsem vám lhala já?"

„A lhala jste?"

„Ne." Pohlédla na světlík kapitánské kajuty, pak odešla do vzdáleného kouta paluby, kde bylo připoutané malé signální dělo, a zůstala stát mezi dělem a zábradlím. Sharpe chvíli váhal, ale potom zamířil za ní. „Nelíbí se mi to," řekla.

„Co se vám nelíbí, madam?"

„Že plujeme východně od Madagaskaru. Proč?"

Sharpe pokrčil rameny. „Pohlmann mi řekl, že se kapitán snaží dostat před konvoj, aby byl v Londýně první a mohl prodat zboží za výhodnější ceny."

„Žádná loď neobeplouvá Madagaskar z vnější strany," řekla. „Žádná! Přijdeme o sílu Agulhaského proudu, takže budeme pomalejší, a ne rychlejší. Navíc cestou, kterou plujeme, se dostaneme mnohem blíž k Ile-de-France."

„Myslíte Mauricius?" zeptal se Sharpe.

Přikývla. Mauricius, nebo taky Ile-de-France, byla ostrovní pevnost v Indickém oceánu, nepřátelská základna s hlavním přístavem chráněným zrádnými korálovými útesy a kamennými pevnůstkami, který sloužil jako útočiště pro francouzské válečné a přepadové lodě. „Pověděla jsem to Williamovi, ale on se mi vysmál," prohlásila roztrpčeně. „Řekl, že o plavebních cestách nemůžu nic vědět a mám to nechat na kapitánovi. Ten prý ví nejlíp, co má dělat." Odmlčela se a Sharpe si náhle uvědomil, že tiše pláče. Nevěděl, co má dělat ani co si o tom myslet. Vždyť krátce předtím byla ještě chladná a rezervovaná jako vždy, a teď najednou… Stála, držela se zábradlí a po tvářích jí tiše tekly slzy. „Nenávidím Indii," řekla po chvíli. „Nejdřív tam pošli oba mí psi a pak mi umřel syn."

„Bože…, to je mi líto," vydechl Sharpe.

„A já jsem taky málem umřela, samozřejmě na zimnici,“ dodala a potáhla nosem. „Dokonce byla doba, kdy jsem si přála umřít.“

„Kolik let bylo vašemu synovi?“

„Tři měsíce,“ odpověděla tiše. „Bylo to naše první dítě…, první syn, malý, ale krásný, s takovými malými prstíky. Zrovna se začínal usmívat a pak… byl mrtvý. Všechno v Indii tlí a umírá. Nejdřív to zčerná a pak tlí!“ Znovu se rozplakala, ale teď už tak, že se jí ramena křečovitě zachvívala, a Sharpa nenapadlo nic jiného, než ji obrátit a přitisknout k sobě. Poddala se mu a vzlykala mu na rameni.

Po chvíli se uklidnila. „Omlouvám se,“ zašeptala. O půl kroku od něj odstoupila, ale nevymanila se mu a nechala ho, aby ji držel za ramena.

„Nemáte se za co omlouvat,“ řekl.

Stála se skloněnou hlavou a Sharpe cítil vůni jejích vlasů. Najednou k němu vzhlédla. „Přál jste si někdy umřít, pane Sharpe?“ zeptala se.

Usmál se na ni. „Vždycky jsem si myslel, že by to byla hrozná škoda, madam,“ řekl.

Nejdřív se nad jeho odpovědí zamračila, ale pak se náhle rozesmála a poprvé od chvíle, kdy ji Sharpe poznal, se její tvář rozjasnila životem. V tu chvíli si pomyslel, že tak krásnou ženu ještě nikdy neviděl a už ani neuvidí – tak krásnou, že se neudržel, naklonil se k ní a políbil ji. Odstrčila ho a on od ní zahanbeně odstoupil a už se chtěl začít omlouvat, ale ona si jen chtěla vyprostit ruce, které jí zůstaly mezi jejich těly, a když je měla volné, ovinula mu je kolem krku, přitáhla si ho a líbala ho tak divoce a chtivě, že ucítil krev z jejího rtu. Pak dlouze povzdechla a přitiskla se tváří na jeho tvář. „Ach bože,“ řekla tiše, „po tomhle jsem toužila od první chvíle – od první chvíle, kdy jsem vás spatřila.“

Sharpovi se podařilo skrýt úžas. „Myslel jsem, že jste si mě vůbec nevšimla.“

„Pak jste hlupák, Richarde Sharpe. Velký hlupák.“

„A co jste vy, madam?“

Zaklonila hlavu, ale nechala mu ruce ovinuté kolem krku. „Já taky. Taky jsem hlupačka, a vím to. Kolik je vám let?“

„Dvacet osm, madam…, aspoň si myslím.“

Usmála se a on stále nemohl uvěřit, jak může radost změnit výraz lidské tváře. Znovu se k němu naklonila a políbila ho lehce na rty. „Jmenuji se Grace," řekla tiše. „A proč si to jen myslíte?"

„Nikdy jsem nepoznal matku ani otce."

„Nikdy? A kdo vás tedy vychovával?"

„Vlastně nikdo, madam. Promiňte, Grace." Začervenal se, když řekl její jméno, neboť i když se s ní líbal a dovedl si představit, že se s ní miluje, nemohl si zvyknout, že ji může oslovovat jménem. „Vyrostl jsem v nalezinci – v takovém, co je spojený s chudobincem, kde si na sebe člověk musí vydělat prací. A pak už jsem se staral sám o sebe."

„Mně je také dvacet osm," řekla, „a zdá se mi, že jsem nikdy nebyla šťastná. Proto jsem hloupá." Sharpe mlčel, jen na ni nevěřícně hleděl. Všimla si jeho výrazu a zasmála se. „Je to pravda, Richarde."

„Proč to říkáte…"

Na ubytovací palubě se ozvalo mumlání hlasů a náhle ve tmě problesklo světlo, jak někdo odklopil kryt osvětlené kompasnice. Oba od sebe rychle odstoupili a zahleděli se na moře. Světlo z kompasnice zmizelo. Lady Grace ještě chvíli mlčela a Sharpe uvažoval, zda nelituje toho, co se stalo. Pak se ale znovu tiše ozvala. „Vy jste jako plevel, Richarde," řekla, „můžete růst všude. Silný, odolný plevel… A máte zřejmě trny a pichlavé listy. Jenže já jsem jako růže v zahradě, šlechtěná, přiřezávaná a pečlivě ošetřovaná. Nejsem schopná růst jinde než v zahradních podmínkách." Odmlčela se a pokrčila rameny. „Nehledám váš soucit, Richarde. Nesnažte se plýtvat svým soucitem na privilegované. Říkám to jen proto, abych si zdůvodnila, proč tady s vámi jsem."

„A proč tedy?"

„Protože jsem osamělá a nešťastná," odpověděla pevně, „a protože mě přitahujete." Natáhla ruku a lehounce se dotkla prstem jizvy na jeho pravé tváři. „Jste velmi pěkný muž, Richarde Sharpe, ale kdybych vás potkala někde v Londýně, asi byste mě svým zjevem vyděsil."

„Zlý a nebezpečný," řekl Sharpe, „ano, to jsem já."

„A taky tady s vámi stojím," pokračovala, „protože člověku působí radost, když dělá něco, o čem ví, že by to dělat neměl.

Myslím, že je to součástí toho, co kapitán Cromwell nazývá základními instinkty, a čekám, že to skončí slzami. Ale to mi radost, kterou teď cítím, nezkazí.“ Upřeně na něj pohlédla a zamračila se. „Někdy vypadáte hodně krutě,“ řekla. „Jste krutý?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Možná ke královým nepřátelům a taky ke svým nepřátelům, ale jen když jsou stejně silní jako já. Jsem voják, ne násilník, který týrá slabší.“

Znovu se dotkla jeho jizvy. „Richard Sharpe, můj neohrožený voják.“

„Měl jsem z vás strach,“ přiznal se. „Od chvíle, kdy jsem vás poprvé uviděl.“

„Strach?“ opakovala s nelíčeným údivem. „Myslela jsem, že mnou pohrdáte. Díval jste se na mě tak… divoce.“

„Nevím, jak jsem se na vás díval, ale v každém případě jste mě od počátku přitahovala a vždycky jsem chtěl být s vámi.“

„Vždyť se mnou můžete být,“ zasmála se, „ale jen v noci a když bude pěkné počasí. Chodívám sem, když nemohu spát. William spí v záďové kajutě a já na pohovce v denní kajutě. Moje komorná tam spí se mnou na lůžku na kolečkách, které se zasunuje do pohovky,“ dodala na vysvětlenou.

„Vy nespíte s ním?“ odvážil se Sharpe zeptat.

„Musím s ním jít do postele,“ přiznala, „ale on si každou noc bere laudanum, protože jinak by prý neusnul. Bere si silnou dávku a pak spí jako pařez, takže když usne, odejdu do denní kajuty.“ Odmlčela se. „Po té opiové tinktuře má pak zácpu a to ještě zhoršuje jeho podrážděnost.“

„Já mám svou kajutu,“ řekl Sharpe.

Upřela na něho vážný pohled. Už se skoro začal bát, že ji urazil, ale pak se přece jen usmála. „Jen pro sebe?“

Přikývl. „Líbila by se vám. Je velká tak dvakrát jeden a půl metru a stěny má z vlhkého dřeva a špinavého plátna.“

„A vy se v ní houpáte sám v hamaku, že?“ zeptala se stále s úsměvem.

„V žádném hamaku, v pořádném visutém lůžku s provlhlou matrací.“

Lady Grace povzdechla. „Není to ani šest měsíců, co mi jistý muž nabídl palác se stěnami z vyřezávané slonoviny, zahradou s fontánami a pavilon s pohovkou ze zlata. Byl to kníže a musím říct, že svou nabídku vyslovil velmi delikátně.“

„A co vy?“ zeptal se Sharpe, kterého se náhle zmocnila žárlivost. „Odpověděla jste mu taky delikátně?“

„Zmrazila jsem ho.“

„To umíte skvěle.“

„A ráno to budu muset dělat znovu,“ řekla. „Ano, madam, to budete muset.“

Poznala, že pochopil, v jakém musí žít klamu, a usmála se. „Ale po ty tři následující hodiny to nebude lehké,“ dodala. „Spíš čtyři.“

„A taky jsem chtěla prozkoumat loď. Zatím znám jen záďovou nástavbu, její palubu a kapitánskou kajutu.“

Vzal ji za ruku. „Dole je tma jako v pytli.“

„To je jen dobře,“ poznamenala vážně a vyprostila si ruku z jeho sevření. „Běžte první,“ řekla. „Půjdu za vámi. Setkáme se na hlavní palubě.“

A tak čekal pod ubytovací palubou, a když za ním přišla, vedl ji dolů a tam oba zapomněli na Pohlmanna a Cromwella i na podezření, že se na Calliope děje něco špatného.

KAPITOLA 4

O dva dny později ohlásil námořník ve stěžňovém koši, že vidí loď – první od chvíle, kdy Calliope opustila konvoj. Teprve se rozednívalo a obloha nad madagaskarskou pevninou, skrytou za obzorem, byla stále temná, takže námořník uviděl odraz paprsků vycházejícího slunce od vzdálených plachet. Na palubě se objevil vzrušený kapitán Cromwell, kterého přivolal první důstojník Tufhell. Kapitán, stále ještě ve flanelové noční košili, s dlouhými vlasy stočenými a svázanými do uzlu v týlu, si loď chvíli prohlížel starým dalekohledem. „To není místní," zaslechl Sharpe, jak říká Tufnellovi. „Má pořádné košovky z pořádné křesťanské plachtoviny." Potom poručil odpoutat děla na hlavní palubě, vynést ze skladiště prach a koule a sám se šel převléknout do kapitánské uniformy. Tufhell vylezl na stožárový kříž hlavního stěžně, na němž byl dalekohled, dlouho si jím neznámé plavidlo prohlížel a pak zavolal, že je to asi velrybářská loď. Zdálo se, že se kapitánovi ulevilo, ale nechal prachové nálože na palubě pro případ, že by to byli piráti.

Trvalo skoro hodinu, než se loď přiblížila natolik, aby ji bylo vidět pouhým okem, a to už se na palubě shromáždil dav cestujících. Podobně jako při ohlášení pevniny to bylo v nudě dlouhé plavby vítané oživení a mezi zvědavci byl i Sharpe. Proti většině ostatních měl však výhodu v tom, že vlastnil dalekohled. Byl to doslova div, skládací dalekohled od firmy Matthew Berge z Londýna, na němž bylo vyryté datum bitvy u Assaye a poděkování od sira Arthura Wellesleyho, který mu ho věnoval, přestože zachoval svůj obvyklý chlad a rezervovanost, když mu ho předával. „Nechci, abyste si myslel, že jsem neocenil, co jste pro mě udělal," řekl rozpačitě.

„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoct," odpověděl stejně rozpačitě Sharpe.

Ale pak se sir Arthur přece jen přemohl a dodal: „Pamatujte si, pane Sharpe, že důstojníkovy oči jsou cennější než jeho šavle."

„Budu si to pamatovat," řekl Sharpe, i když ho napadlo, že bez jeho šavle by byl generál nejspíš mrtvý. „A děkuju vám, pane." Dnes už věděl, že ponaučení sira Arthura bylo moudré, a také už zapomněl na zklamání z dalekohledu. Tenkrát si myslel, že pěkná šavle by byla lepší odměna za záchranu generálova života.

Sir Arthur zachoval chlad, ale Campbell, jeden z jeho pobočníků, se pokusil o přátelštější tón. „Takže se vracíte domů, abyste se dal ke střelcům, Sharpe?"

„Ano, pane."

Sir Arthur pak konverzaci stroze ukončil. „Nepochybuji, že tam budete spokojený. Ještě jednou vám děkuji, pane Sharpe. Hodně štěstí."

A tak se Sharpe stal vlastníkem dalekohledu, za který nebyl vděčný, i když by mu ho záviděli mnohem bohatší, než byl on, a nyní ho zamířil na cizí loď. Neměl zkušenost s odhadem vzdáleností a velikosti plavidel na moři, a tak se mu loď v zorném poli zdála mnohem menší než Calliope. V každém případě to nebylo válečné plavidlo a vypadalo to na malou obchodní loď.

„Je to jonathon," zavolal Tufnell z výšky. Sharpe posunul dalekohled trochu doleva a uviděl, že na zádi vzdálené lodi se třepetá vybledlá vlajka. Zprvu se mu zdálo, že by to mohla být červenobíle pruhovaná vlajka Východoindické společnosti, ale pak, když ji v jednu chvíli rozevlál vítr naplno, uviděl v jejím horním kvadrantu hvězdy a uvědomil si, že je to americká loď.

Na hlavní palubu sešel také major Dalton, a když ho Sharpe uviděl vedle sebe, nabídl mu dalekohled, aby se také podíval. Major si chvíli americkou loď prohlížel. „Veze prach a koule do mauricijských pevností," prohlásil.

„Jak jste to poznal, pane?" zeptal se ho Sharpe.

„Vím, že tohle dělají. Do těchhle vod se žádná francouzská obchodní loď neodváží, takže Mauricius zásobují zbraněmi a municí ti zatracení Američané. Přitom mají tu drzost prohlašovat, že jsou

neutrální! Na druhou stranu je mi jasné, že na tom pěkně vydělávají, a o to jim jde především, o zisk. Máte krásný dalekohled, Sharpe.“

„To je dar, majore.“

„Opravdu krásný.“ Skot mu dalekohled vrátil a svraštil čelo. „Co je s vámi?“ zeptal se. „Vypadáte unaveně.“

„Asi proto, že tady špatně spím, majore.“

„Doufám, že na vás nejde nějaká nemoc. Lady Grace se mi taky nějak nezdá, má kruhy pod očima. Modlím se, aby na lodi nevypukla epidemie zimnice. Vzpomínám si, že když jsem byl ještě kluk, připlula jednou do Leithu brigantina, na které zůstali naživu všeho všudy tři námořníci, a i ti měli smrt na jazyku. Samozřejmě jim nedovolili přistát, ubožákům. Museli zakotvit mimo přístav a nechat nemoc, aby dokončila své dílo, takže nakonec skosila i je.“

Američané zřejmě usoudili, že pro ně Calliope nepředstavuje žádnou hrozbu, připluli blíž a posádky obou lodí se při míjení vzájemně pozorovaly. Americká loď byla o polovinu kratší než Calliope a hlavní palubu měla plnou velkých veslových člunů, s nimiž se loví velryby. „Určitě vyloží náklad na Mauriciu a pak zamíří do jižních moří,“ poznamenal major. „To je tvrdý život, Sharpe.“

Námořníci americké posádky odpověděli na mávání, a když se začala velrybářská loď vzdalovat, mohli si lidé na Calliope přečíst její jméno a domovský přístav, namalované modře a zlatě na zádi. ‚Jonah Coffin z Nantucketu,“ řekl Dalton. „Na jaká jména lidé nepřijdou,“ zakroutil hlavou, protože v námořním slangu znamenalo slovo coffin plovoucí rakev či loď neschopnou plavby.

„Třeba jako Peculiar Cromwell, že?“ poznamenal Sharpe. „Třeba,“ zasmál se Dalton, „i když si nedovedu představit, že by si náš kapitán dal své jméno namalovat na záď. Mimochodem, Sharpe, pro dnešní oběd jsem dodal marinovaný hovězí jazyk.“

„To je od vás pěkné, pane.“

„A protože jsem vaším dlužníkem za vaši vydatnou pomoc při sepisování vzpomínek o maráthské válce, napadlo mě, že byste mohl poobědvat s námi. Kapitán dovolil, že můžeme jíst na ubytovací palubě,“ dodal major vzrušeně, jako by si od oběda pod širým nebem sliboval nevšední zážitek.

„Nechci se mezi vás vnucovat, majore.“

„To je nesmysl, o žádném vnucování nemůže být řeč! Budete mým hostem. Taky mám připravené nějaké víno, musíte nám ho pomoct vypít. Ale obávám se, že si budete muset vzít kabát. I když to nebude žádná hostina, spíš jen studené občerstvení, trvá kapitán na tom, že tam nesmí být nikdo jen v košili.“

Do začátku oběda zbývala hodina, a tak Sharpe zašel dolů, aby si dal trochu do pořádku červený kabát. K svému překvapení zjistil, že na jeho cestovní truhle sedí Malachi Braithwaite. Sekretář lorda Williama byl každým dnem cesty nerudnější a také teď se podíval na Sharpa podrážděně.

„Přišel jste o svoji kóji, Braithwaite?“ zeptal se ho Sharpe příkře.

„Chtěl jsem vás navštívit, Sharpe,“ odpověděl. Vypadal nervózně a vyhýbal se jeho pohledu.

„Mohl jste mě vyhledat na palubě,“ řekl Sharpe a čekal. Sekretář však mlčel a jenom pozoroval, jak si Sharpe věší kabát na visuté lůžko a začíná ho kartáčovat. „Tak co?“ ozval se po chvíli Sharpe.

Braithwaite stále váhal a nervózně poškubával nití, která mu visela z roztřepeného levého rukávu černého kabátu. Pak přece jen sebral odvahu, podíval se Sharpovi do očí a už otvíral ústa, aby promluvil, ale opět odvahu ztratil a ústa zase zavřel. Sharpe se snažil seškrábat nehtem zaschlou skvrnu na látce. Konečně se Braithwaite odhodlal. „Bavíte se tu v noci se ženou,“ vyhrkl vyčítavě.

Sharpe se rozesmál. „A co? To vás v Oxfordu neučili o ženách?“

„Myslím s jednou konkrétní ženou,“ řekl Braithwaite tónem plným odporu a zášti, že to znělo, jako když syčí had.

Sharpe odložil kartáč na soudek s arakem a otočil se. „Jestli mi chcete něco říct, Braithwaite, tak to, sakra, vyklopte.“

Sekretář zrudl. Byl tak nervózní, že bubnoval prsty do okraje truhly, ale přece jen se přiměl pokračovat. „Vím, co tady v noci děláte, Sharpe.“

„Víte prd, Braithwaite,“ opáčil klidně Sharpe.

„A jestli o tom budu informovat jeho lordstvo,“ pokračoval sekretář, „můžete si být jistý, že s vaší kariérou v armádě Jeho

Veličenstva je konec.“ Musel sebrat všechnu svou odvahu, aby tu hrozbu vyslovil, ale dohnala ho k tomu zahořklost, která ho užírala jako tasemnice. „Konec, Sharpe, nadobro konec!“

Sharpe na sobě nedal nic znát, ale vylekalo ho, že Braithwaite odhalil jeho tajemství. Lady Grace strávila v jeho kajutě dvě noci. Pokaždé přišla po půlnoci a odešla dlouho před rozedněním a Sharpe byl přesvědčen, že si toho nikdo nevšiml. Oba si mysleli, že se chovají dostatečně diskrétně, ale přesto je Braithwaite odhalil a nyní ho spalovala hořkost závisti. Sharpe znovu sáhl po kartáči. „To je všechno, co jste mi přišel říct?“

„A ji zničím taky,“ zasyčel sekretář, ale když Sharpe odhodil kartáč a obrátil se k němu, rychle couvl. „A vím taky, že jste si uložil své cennosti u kapitána,“ dodal a zvedl ruce, jako by čekal, že se na něj Sharpe vrhne.

Sharpe se zarazil. „Kdo vám to řekl?“

„Všichni to vědí. Tak to na lodi chodí, nic se tu neutají.“

Sharpe pohlédl do sekretářových uhýbavých očí. „O co vám jde?“

„Když mi zaplatíte, budu mlčet,“ odpověděl Braithwaite vyzývavě.

Sharpe přikývl, jako by připouštěl, že je o tom ochoten uvažovat. „Já vám řeknu, jak zajistím, že budete mlčet, Braithwaite, i když nevím, o čem byste chtěl mluvit, protože nic takového neexistuje. Mám dojem, že vám v tom Oxfordu spíš popletli hlavu, než vás něco naučili, ale pro tuhle chvíli se budu tvářit, že vím, o čem mluvíte, a chápu, o co vám jde. Souhlasíte?“

Sekretář váhavě přikývl.

„Tahle loď je možná velká, ale na druhou stranu moc malá na to, abyste se na ní přede mnou schoval, Braithwaite,“ pokračoval Sharpe a přistoupil k sedícímu sekretáři. „Co tím chci říct? Jenom to, že pokud otevřete vaše páchnoucí ústa a někomu řeknete něco, co se týká mě nebo lady Grace, i kdyby to bylo jediný špinavý slovo, zabiju vás.“

„Nepochopil jste…“

„Ale pochopil, a moc dobře,“ přerušil ho Sharpe. „V Indii jsou muži, kterým se říká jettiové, Braithwaite, a tihle jettiové zabíjej lidi

tak, že jim zakroutěj krkem jako kuřeti.“ Uchopil oběma rukama sekretářovu hlavu a začal jí točit. „Takhle jim jí kroutěj pěkně dozadu, Braithwaite.“

„Ne!“ vykvikl sekretář, chytil Sharpa za ruce a snažil se je odtáhnout, ale při své chabé síle s nimi ani nehnul.

„A kroutěj jí tak dlouho, až oběti vylezou oči z důlku, a pak to křupne a je to, Braithwaite.“

„Ne!“ sípal sekretář, protože mu Sharpe zkroutil krk, jako by chtěl svou hrozbu skutečně provést.

„Není to nic hlasitýho, to křupnutí, spíš to jen tak vrzne,“ pokračoval Sharpe téměř konverzačním tónem. „Párkrát jsem to viděl a vždycky jsem si říkal, jestli bych to dokázal i já. Nemyslím, jestli bych dokázal někoho zabít, Braithwaite, tohle ne. Já už jsem zabil hodně mužů výstřelem z muškety, šavlí, nožem a taky holýma rukama. Zabil jsem jich víc, Braithwaite, než si dovedete představit v tom nejhorším snu, ale nikdy jsem nikomu nezakroutil krkem, až to vrzne. A tak mě napadá, že bych to mohl zkusit na vás. Jestli uděláte něco, co by mě poškodilo nebo co by uškodilo lady Grace, zakroutím vám krkem, jako se kroutí zátka, když chce člověk zašpuntovat láhev. A musí to bolet, zatraceně bolet, protože přitom lidi vřískaj jako paviáni. Ale tohle všechno poznáte, Braithwaite, pokud řeknete jedno jediný slovo proti mně nebo lady Grace, a pak už budete mrtvěj jako pařez a ani pes po vás neštěkne. A věřte, že to pro vás udělám rád.“ Naposledy škubl sekretářovou hlavou a pak ji pustil.

Braithwaite lapal po dechu a třel si rukou hrdlo. Po chvíli vrhl na Sharpa bázlivý pohled a pokusil se vstát, ale Sharpe ho stáhl zpátky na truhlu. „Ještě jsme neskončili, Braithwaite,“ řekl. „Ještě mi něco slíbíte.“

„Ano, cokoliv,“ zaskuhral sekretář. Jeho vyzývavá drzost byla ta tam.

„Nikomu neřeknete ani slovo, rozumíte? Jestli jen ceknete, já se to dozvím a pak si vás najdu a zakroutím vám ten váš krček jako kuřeti, to si pište, Braithwaite!“

„Nikomu neřeknu ani slovo.“

„Protože jste si všechno o mě a o lady Grace vymyslel a nic na tom není pravda, je to tak?“

„Ano,“ přikývl sekretář ochotný ve strachu slíbit opravdu cokoliv. „Ano, je to tak.“

„Vymyslel jste si to, abyste si pomohl k penězům, že?“

„Ano, vymyslel.“

„A teď koukejte zmizet. A nezapomeňte, že já umím zabíjet. Zatímco vy jste studoval v Oxfordu, aby z vás byl takovej hlupák, jakej jste, já jsem se učil zabíjet lidi. A naučil jsem se to dobře!“

Braithwaite zmizel a Sharpe se posadil na truhlu. Zatracená práce, pomyslel si. Zatracená, zatracená a ještě jednou zatracená! I když byl přesvědčen, že toho mizeru vyděsil dost na to, aby si zajistil jeho mlčení, stejně v něm zůstal strach. Vždyť když ho odhalil Braithwaite, mohlo se to povést i komukoliv jinému. O něj nešlo, jemu bylo jedno, co si o něm kdo myslí. Šlo o čest lady Grace, ta o ni mohla přijít a pro ni by to byla tragédie. Hraješ si s ohněm, hlupáku, pomyslel si. Znovu vzal kartáč a dokončil čištění kabátu.

Pohlmann se zatvářil překvapeně, když se Sharpe objevil u oběda, ale s trochu přehnanou srdečností se s ním pozdravil a hned zavolal na stewarda, aby přinesl ještě jednu židli. Vedle velkého kormidelního kola byl postaven stůl na kozách a na bílém plátně, kterým byl prostřen, se blýskaly stříbrné příbory. „Chtěl jsem vás pozvat sám, ale ze samého vzrušení z toho jonathonu jsem si na to nevzpomněl.“

Kapitán Cromwell se oběda nezúčastnil, takže nebyl stanoven žádný zasedací pořádek, ale lord William se samozřejmostí sobě vlastní zaujal místo v čele stolu a pak ukázal baronovi, aby si sedl vedle něho. „Jak víte, barone,“ řekl, „koncipuji zprávu pro vládu Jeho Veličenstva o naší budoucí politice vůči Indii a ocenil bych, kdybyste mi řekl, jaký máte názor na zbývající maráthské státy.“

„Nevím, jestli vám mohu povědět něco podstatného, protože znám maráthskou problematiku jen povrchně, ale samozřejmě se budu snažit pomoct vám, jak jen budu moct.“ Místo nalevo od lorda Williama pak k jeho zjevné nelibosti zaujala Matylda a zavolala na Sharpa, aby se posadil vedle ní.

Sharpe zaváhal. „Jsem tu jako majorův host,“ odpověděl, ale Dalton zavrtěl hlavou a pobídl ho, aby se klidně posadil vedle dámy.

„A teď já mít na obě strany hezké muže," zvolala Matylda špatnou angličtinou, za což si vysloužila od lorda Williama blahosklonně pohrdlivý pohled. Lady Grace, které tak bylo upřeno sedět vedle manžela, zůstala stát, až jí lord William ukázal na židli vedle Pohlmanna, takže na ni vyšlo místo proti Sharpovi. Chladně na něj pohlédla, potom zvedla směrem k manželovi obočí a lord William jí dal lehkým pokrčením ramen najevo, že jí v její smůle nemůže nijak pomoct a musí to vydržet. Teprve pak se lady Grace posadila. Ani ne před osmi hodinami se s Sharpem objímala nahá v jeho visutém lůžku, a teď mu dávala výmluvně najevo, jak jím pohrdá, a když sejí právník Fazackerly zeptal, zda si smí sednout vedle ní, vlídně se na něj usmála, jako by se jí ulevilo, že vedle sebe bude mít společníka, s nímž může vést konverzaci na úrovni.

„Šedesát devět mil," oznámil jim poručík Tufhell výsledek poledního měření denní rychlosti. „Doufali jsme, že to bude lepší, mnohem lepší, ale vítr ustává."

„Moje žena tvrdí, že rychlejší by bylo, kdybychom obepluli Madagaskar z vnitřní strany," ozval se lord William, když si rozkládal na klíně ubrousek. „Má pravdu, poručíku?" zeptal se tónem, z něhož bylo zřejmé, že doufá v negativní odpověď.

„Vaše žena má pravdu, pane, protože podél afrického pobřeží probíhá velmi silný proud," odpověděl Tufhell, „ale v Madagaskarské úžině dochází k častým, velmi častým bouřím. Proto se kapitán domníval, že bude lepší obeplout ostrov z vnější strany. Jen kdyby se trochu zvedl vítr."

„Vidíš, Grace?" obrátil se lord William ke své ženě. „Říkal jsem ti, že kapitán zná své řemeslo a ví, co dělá."

„Myslel jsem, že kapitán spěchá, aby byl v Londýně ze všech nejdřív," poznamenal Sharpe.

První důstojník pokrčil rameny. „Čekali jsme, že budeme mít silnější vítr. Tak mám to rozřezat?" obrátil se na majora. „Vy byste zatím mohl rozdělit zelný salát. V té míse s pokličkou je chutney… Nebo se v Indii říká chatna! Asi chutney, že? Můžete nalít vína, majore? Major Dalton byl tak laskav a přidal k tomu výbornému jazyku ještě víno."

Každý z hostů zamumlal ocenění majorovy štědrosti a pak už všichni sledovali Tufnella, jak krájí maso. První důstojník kladl plátky na talíře, které podával dál. Při jednom silnějším zhoupnutí lodi však major talíř, který měl právě v ruce, naklonil a marinované plátky sklouzly na ubrus. „Lapsus linguae, „ prohlásil Fazackerly vážným hlasem a byl za to odměněn smíchem.

„Výborně!“ zvolal lord William. „To se vám povedlo!“

„Jste velmi laskav, vaše lordstvo,“ poděkoval právník a lehce se uklonil.

Lord William pohlédl na Sharpa. „Ale vy jste se nezasmál, pane Sharpe,“ řekl téměř úlisně. „Že byste neměl rád slovní hříčky?“

„Slovní hříčky, pane?“ Sharpe věděl, že lordu Williamovi jde o to, aby ho ukázal jako nevzdělaného hlupáka, ale co proti tomu mohl dělat?

„Lapsus linguae je doslova uklouznutí jazyka, ale znamená to přeřeknutí,“ poučil ho lord William.

„Jsem rád, že jste mi to vysvětlil,“ ozval se od konce stolu silný mužský hlas, „protože já jsem taky nevěděl, co to znamená. Ale ani teď se mi to nezdá jako zvlášť povedený vtip,“ řekl Ebenezer Fairley, bohatý obchodník, který se vracel se svou ženou z Indie, kde vydělal celé jmění.

Lord William na něj pohlédl. Nabob byl korpulentní muž poněkud hrubšího, ale upřímně působícího vzezření. „Nemyslím si, že latina je nutná k obchodnímu podnikání, Fairley, ale její znalost představuje nezbytné vybavení džentlmena, stejně jako je pro diplomata nezbytná znalost francouzštiny. A my potřebujeme všechny džentlmeny, které máme, a veškerou diplomacii, jíž jsme schopni, pokud chceme, aby toto nové století bylo dobou míru. Cílem civilizace je jednou provždy nabýt vrchu nad barbarstvím,“ vrhl pohrdlivý pohled na Sharpa, „a rozvíjet prosperitu a pokrok.“

„Vy si tedy myslíte, že člověk nemůže být džentlmen, když neumí latinsky?“ zeptal se rozhorleně Ebenezer Fairley. Jeho žena se zamračila, jako by měla strach, že její manžel je vůči aristokratovi příliš agresivní.

„Smyslem civilizace je směřovat k dosažení těch nejvyšších met a každý, kdo chce být nazýván džentlmenem, by si tedy měl klást

vysoké cíle. A důstojníci,“ tentokrát si pohled na Sharpa ušetřil, ale všichni kolem stolu věděli, koho tím míní, „by měli být džentlmeni.“

Ebenezer Fairley zakroutil užasle hlavou. „Chcete říct, že odmítáte uznat důstojníkem muže povýšeného do této hodnosti jménem krále jen proto, že neumí latinsky?“

„Každý důstojník by měl mít vzdělání,“ trval na svém lord William, „řádné vzdělání!“

Sharpe se už chystal říct něco řádně nevzdělaného, když ucítil na své pravé botě tlak. Pohlédl na lady Grace. Ta se jako vždy tvářila, že ho nebere na vědomí, ale noha, která mu šlápla na botu, nemohla patřit nikomu jinému než jí. „Zcela s tebou souhlasím, drahý,“ řekla svým nejchladnějším a nejpovznesenějším tónem. „Nevzdělaní důstojníci jsou hanbou armády.“ Její noha se posunula výš k Sharpovu kotníku.

Lord William, zřejmě nepříliš zvyklý, aby s ním jeho žena souhlasila, na ni trochu překvapeně pohlédl, ale odměnil ji úsměvem. „Jestliže nemá být armáda pouhou sebrankou zabijáků, musí ji vést muži, kteří mají vzdělání a náležitou společenskou úroveň.“

Ebenezer Fairley se znechuceně ušklíbl. „Až se Napoleon vylodí v Británii, pane, přestane vám záležet na tom, jestli naši důstojníci umí latinsky, řecky, anglicky nebo hotentotsky, pokud to jsou dobří velitelé, kteří rozumí vojenskému řemeslu.“

Tlak nohy lady Grace zesílil a Sharpe dobře chápal, že je to varování, aby byl opatrný.

Lord William se ušklíbl. „Napoleon se v Británii nikdy nevylodí, Fairley, o to se naše loďstvo postará. Ne, vážený příteli, francouzský císař,“ řekl se zvlášť pohrdlivým úšklebkem při vyslovení Napoleonova titulu, „se bude nějaký rok naparovat a stavět do bojovných póz, ale dříve či později se dopustí chyby a Francie ho smete sama. Vezměte si, kolik se tam v několika posledních letech vystřídalo režimů – republika, direktoriát, konzulát a nyní císařství! Císařství čeho? Sýra? Nebo česneku? Ne, Fairley, Bonaparte nevydrží. Je to dobrodruh, nic víc. Dobrodruh a hrdlořez. Dokud vítězí, může si říkat, že ho nikdo neohrozí, ale žádný hrdlořez nevítězí pořád. Jednou se dočká porážky a po něm nastoupí v Paříži

seriózní lidé, s nimiž budeme moct seriózně jednat a dohodnout s nimi mír. A dočkáme se toho brzy.“

„Doufám, že vaše lordstvo má pravdu,“ řekl Fairley, jako by o tom silně pochyboval, „ale pokud víme, Napoleon by mohl překročit Kanál už teď!“

„Jeho loďstvo se na moře nikdy neodváží, o to se naše námořní síly postarají,“ trval na svém lord William.

„Mám ve válečném loďstvu bratra,“ ozval se nesměle Tufnell. „Řekl mi, že když začne vát silný vítr od východu, uchylují se lodě z naší blokády do úkrytu, a pokud by Francouzi chtěli, mohli by volně vyplout z přístavu.“

„Za posledních deset let prakticky nevypluli, takže můžeme spát klidně,“ prohlásil lord William. Noha lady Grace klouzala nahoru a dolů po Sharpově lýtku.

„Ale když se císař neodhodlá k invazi do Británie, kdo tedy Francouze porazí?“ zeptal se Pohlmann.

„Já myslím, že Prusové,“ řekl lord William, jako by si to nemyslel, ale přímo to věděl. „Prusové a Rakušáci.“

„Takže Britové ne?“ zeptal se Pohlmann.

„My nemáme v evropské krysí díře žádného psa,“ odpověděl lord William. „My bychom si měli šetřit armádu na ochranu obchodu…, třebas za mnoho nestojí,“ dodal a pohlédl přitom na Sharpa.

„Takže vy si myslíte, že by nás Francouzi v boji porazili?“ zeptal se Sharpe a znovu ucítil varovný tlak nohy lady Grace.

Lord William o tom chvíli přemýšlel a pak pokrčil rameny. „Porazili? Zničili by nás v jediném dni,“ prohlásil s pohrdlivým úsměškem. „Vy jste možná byl u pár vítězství nad indickými armádami, Sharpe, ale to se dá sotva přirovnat k tomu, kdybychom stáli proti Francouzům.“

Tlak ženského střevíčku na Sharpův nárt opět zesílil.

„Já myslím, že bychom svůj úkol splnili se ctí,“ prohlásil s vojenskou rozhodností major Dalton. „A indickými armádami bychom neměli pohrdat, pane, to v žádném případě.“

„Jsou to skvělí vojáci,“ ozval se Pohlmann, „aspoň tak mi to bylo řečeno,“ dodal rychle.

„Nemluvím o vojácích, ale o kvalitě jejich velitelů,“ opáčil lord William podrážděně. „Vždyť je porážel i takový Arthur Wellesley! Myslím, že je to tvůj vzdálený bratranec, že, drahá?“ obrátil se ke své ženě, ale nečekal na její odpověď. „A ten nikdy v ničem nevynikal. Například při studiu se projevoval jako obyčejný tupec.“

„Vy jste s ním studoval, pane?“ zeptal se se zájmem Sharpe.

„V Etonu,“ odpověděl lord William stroze. „A můj mladší bratr byl s Wellesleym v ročníku. Prý byl slabý v latině – myslím, že hned na začátku odešel. Na takovou školu neměl.“

„Ale zabíjet nepřátele Jeho Veličenstva se naučil,“ poznamenal Sharpe.

„Ano!“ souhlasil major horlivě. „Vy jste byl u Argaumu, Sharpe, takže jste viděl, jakou měl nad sepoji moc. Bojová linie proražená, nepřátelské koule na nás padaly jako kroupy, jízda se skrývala na křídle a v tu chvíli zasáhl váš bratranec, madam, klidně a rozhodně jako vždy, a přivedl sepoje zpátky do řady.“

„Arthur je můj velmi vzdálený bratranec,“ řekla Grace a usmála se na Daltona. „Ale přesto oceňuji vaše dobré mínění o něm, majore.“

„Stejně jako Sharpovo, předpokládám,“ dodal major.

Lady Grace pokrčila rameny, jako by chtěla naznačit, že je pod její úroveň zabývat se míněním nějakého podporučíka, ale současně kopla Sharpa do holeně. Musel se držet, aby se nezasmál. Lord William si Sharpa chladně změřil. „Vy oceňujete Wellesleyho jen proto, že z vás udělal důstojníka,“ řekl. „To je sice chvályhodná loajalita, ale stěží vás to činí způsobilým posuzovat jeho schopnosti.“

„Taky mě dal bičovat, pane.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Jenom lady Grace věděla, že Sharpe byl bičován, neboť svými dlouhými bílými prsty nahmatala jizvy na jeho zádech, ale ostatní teď na něj zírali jako na nějakého divného tvora, kterého vytáhli námořníci na rybářské šňůře z moře. „Vy jste byl opravdu bičován?“ zeptal se užasle Dalton.

„Dostal jsem dvě stě ran,“ odpověděl Sharpe. „Nepochybně jste si je zasloužil,“ podotkl lord William pobaveně.

„Čirou náhodou nezasloužil, pane.“

„Ale, ale,“ zakroutil lord William hlavou a zamračil se. „To říkají všichni, nemám pravdu, Fazackerly? Už jste se někdy setkal s viníkem, který se k svému zločinu přihlásil?“

„Nikdy, pane.“

„Ale to muselo strašně bolet,“ řekl soucitně poručík Tufhell.

„Vidíte, o to jde,“ ozval se opět lord William. „Bitvy nelze vyhrávat bez disciplíny a tu nenastolíte bez přísných trestů.“

„Francouzi bičování nepoužívají,“ poznamenal Sharpe klidně s pohledem upřeným na velkou hlavní plachtu, „a přitom jste, pane, před chvílí řekl, že by nás zničili v jediném dni.“

„To je otázka počtů, Sharpe. Důstojníci by také měli umět počítat.“

„Já umím počítat do dvou set,“ řekl Sharpe a byl za to odměněn dalším kopnutím do holeně.

Oběd zakončili sušeným ovocem, pak si muži nalili brandy a Sharpe strávil valnou část odpoledne tím, že vyspával v hamaku zavěšeném na náhradních ráhnech, která se táhla nad hlavní palubou a na nichž byly během cesty uskladněné lodní čluny. Zdálo se mu o bitvě. Utíkal z ní pronásledován obrovským Indem s kopím. Probudil se zalitý potem a hned se podíval, kde stojí slunce, protože s Grace se mohl setkat až v noci – až celá loď usne a na palubě bude bdít jen noční hlídka… a ve steeragi Braithwaite, pomyslel si hořce. Svatouškovský mizera, který bude napínat do tmy zrak i sluch. Uvažoval, co s ním má udělat. Lady Grace zatím nic neřekl, aby ji nevystrašil.

Navečeřel se ve steeragi a pak se až do soumraku procházel po hlavní palubě. Ale ještě i dlouho potom musel čekat, až lord William skončí partii whistu nebo kostek, vezme si svou dávku opiové tinktury a konečně ulehne do postele. Lodní zvon odzvonil půlnoc a Sharpe stál v temnotě mezi obrovským hlavním stěžněm a stěnou, která podpírala přední část ubytovací paluby. Zde čekával na lady Grace, neboť sem mohla dojít, aniž ji někdo z posádky na ubytovací palubě zahlédl. Vždy sestoupila po schůdkách, které vedly ze záďové nástavby dolů k velké kajutě, pak prošla dveřmi do steerage hlavní paluby, proklouzla mezi oddělovacími plátěnými přepážkami a dalšími dveřmi vyšla ven na hlavní palubu. Tam už ji vzal Sharpe za

ruku a vedl dolů do páchnoucího vlhka spodní steerage a ke své úzké kóji, kde se objali a s vášní, jež je oba uváděla v úžas, se k sobě tiskli jako dva, kteří se topí. Už jen při pouhém pomyšlení na tu chvíli se Sharpovi točila hlava. Byl jí úplně zmámený, opilý jejím kouzlem, šílený touhou po ní.

Čekal a poslouchal, jak ve tmě nad ním skřípe lanoví a hlavní stěžeň, který se nepostřehnutelně kýval pod závany větru. Slyšel také kroky hlídky na ubytovací palubě, pleskání dlaní na paprskových rukojetích kormidelního kola a drhnutí kormidelních lan. Kdesi nahoře plácala vlajka, moře plynulo podél boků lodi a Sharpe stále čekal, hleděl na hvězdy probleskující mezi plachtami a uvažoval, že vypadají jako ohně obrovské armády utábořené přes celou šíři oblohy.

Zavřel oči a přál si, aby už Grace přišla, a také aby tahle cesta trvala věčně a mohli být milenci na lodi, která pluje pod hvězdami nekonečnou nocí, neboť věděl, že až Calliope dorazí do Anglie, všechno skončí a ona z jeho života navždy zmizí. Odjede do domu svého manžela v Lincolnshiru a on zase do Kentu, aby se připojil k pluku, který nikdy neviděl.

Pak se otevřely dveře, objevila se Grace a přitiskla se ve svém dlouhém plášti k němu. „Pojďme na záďovou nástavbu," zašeptala.

Chtěl se jí zeptat proč, ale pak si uvědomil, s jakou naléhavostí to řekla, a pomyslel si, že když je to důležité pro ni, bude to důležité i pro něj. Nechal ji tedy, aby pro změnu vzala za ruku ona jeho a vedla ho zpátky do steerage hlavní paluby. Kajuty v ní stály stejně jako ty ve spodní steeragi, ale zdály se mnohem sušší a vzdušnější. Byla tam tma jako v pytli, protože po deváté hodině se mohlo svítit jen v denních kajutách záďové nástavby, jejichž malá okna se dala zabednit bouřkovými kryty. Oba dotápali tmou ke dveřím velké kajuty a po schůdkách vystoupili nahoru. „Když jsem odcházela, uviděla jsem Pohlmanna, jak jde do kapitánské kajuty," zašeptala mu na posledním schodě.

Vedla ho ke dveřím zadní části ubytovací paluby. Tam vyšli ven, i když to znamenalo, že je mohl zahlédnout kormidelník nebo velitel palubní směny. Naštěstí se nikdo neozval. Vystoupili na palubu záďové nástavby a lady Grace ukázala na světlík ve stropě

kapitánské kajuty, z něhož se navzdory Cromwellovu rozkazu šířilo slabé světlo.

Opatrně se ke světlíku přiblížili. Čtyři z jeho deseti tabulek byly odklopené a Sharpe zaslechl mumlání mužských hlasů. Lady Grace do světlíku nakoukla, ale hned se stáhla zpět do tmy. „Jsou tam," řekla mu téměř neslyšně do ucha.

Sharpe se opatrně podíval přes jednu špinavou tabulku a uviděl hlavy tří mužů skloněné nad dlouhým stolem. Jeden z nich byl Cromwell, druhý Pohlmann, ale třetího Sharpe nepoznal. Vypadalo to, že studují mapu. Po chvíli se Pohlmann narovnal a Sharpe musel couvnout. Kolem pootevřených tabulek vycházel ven doutníkový kouř.

„Morgen fruh, „ řekl kdosi německy, zřejmě ten třetí, protože

Pohlmannův hlas to nebyl. Sharpe se odvážil znovu podívat dolů, a teprve teď uviděl, že třetím mužem je Pohlmannův sluha, který se prohlašoval za Švýcara, a Sharpe ho slyšel mluvit francouzsky.

„Morgen fruh, „ opakoval Pohlmann.

„Ale nic není předem jisté, barone," poznamenal Cromwell.

„Zatím jste si počínal dobře, příteli, a já předpokládám, že to půjde dobře i zítra," odpověděl Pohlmann a Sharpe zaslechl cinknutí sklenek. Pak se ale opět rychle stáhl do tmy, když zahlédl ruku, která se natáhla, aby odklopené tabulky zavřela. Mdlé světlo v kapitánské kajutě zhaslo a o chvíli později zaslechl Sharpe Pohlmanna, jak svým chraplavým hlasem mluví s kormidelníkem.

„Teď nemůžeme jít dolů," zašeptala mu do ucha Grace.

Uchýlili se do temného koutu mezi signálním kanónem a záďovým zábradlím, a tam se chvíli skrčení a schouleni k sobě líbali. Teprve pak se Sharpe Grace zeptal, jestli slyšela ta německá slova.

„Ano," přikývla. „Znamená to zítra ráno."

„Ten třetí je údajně Pohlmannův sluha," řekl. „Ale od kdy sluha popíjí se svým pánem? Taky jsem ho slyšel mluvit francouzsky, přitom tvrdí, že je Švýcar."

„To by mohla být pravda. Ve Švýcarsku se mluví německy i francouzsky."

„Vážně?“ pohlédl na ni překvapeně. „Já myslel, že švýcarsky.“ Grace se tiše zasmála. „Nevím, co si o tom myslet,“ uvažoval dál Sharpe. „Třeba si jen říkali, že zítra ráno změní kurs na západ. Už pár dní plujeme na jih, takže je nejvyšší čas obrátit na západ.“

„Já bych na to tak moc nespěchala,“ řekla Grace. „Kdyby bylo na mně, mohla by tahle cesta trvat věčně.“ Naklonila se k němu a políbila ho na čelo. „Bála jsem se, že při obědě na Williama vyletíš.“

„Držel jsem se, že?“ usmál se. „Ale jen proto, že mě někdo kopal do holení, až na nich mám jednu velkou modřinu.“ Dotkl se prstem její tváře a obdivoval jemnost jejích rysů. „Já vím, že je to tvůj manžel, drahá, ale připadá mi jako pytel nacpaný haraburdím. Podle něj musí důstojník umět latinsky… Proboha, k čemu je v boji dobrá latina?“

„Pověz mi, Richarde, koho by sis vybral, aby tě bránil, když jde proti tobě nepřítel a chce tě zabít, vzdělaného důstojníka, který zná Ovidia, nebo nějakého barbara se zády jako valcha na praní?“

Chvíli se tvářil, že o tom přemýšlí. „Když to stavíš takhle, tak samozřejmě toho Ovidiova přítele,“ odpověděl vážně. Grace se rozesmála a Sharpe si pomyslel, že je to žena zrozená k štěstí a smíchu, ne k smutku a strohé upjatosti. „Toužil jsem po tobě,“ řekl.

„Já po tobě taky.“

Vsunul ruce pod její velký černý plášť, a když ucítil, že je pod noční košilí nahá, přestali myslet na to, co bude zítra ráno, stejně jako zapomněli na Cromwella, Pohlmanna i jeho záhadného sluhu, neboť Calliope plula nocí pod srpkem měsíce a unášela milence zrozené pod nešťastnou hvězdou do neznáma.

Druhý den strávil kapitán Peculiar Cromwell celé dopoledne na ubytovací palubě. Přecházel tam z jedné strany lodi na druhou a zpátky, až si jeho neklidu všimli i četní pasažéři a pohlíželi na něj, jako by čekali, že se každou chvíli musí něco stát. Začaly kolovat spekulace a nakonec převládlo mínění, že se Cromwell obává bouře. Nikde však nebylo vidět, že by se posádka na její příchod připravovala. Námořníci nekasali plachty ani nekontrolovali upoutání děl, člunů nebo náhradních ráhen.

Na hlavní palubu také sešel Ebenezer Fairley, který se včera tak podrážděně ohradil proti názorům lorda Williama, a hned zamířil za Sharpem. „Doufám, pane Sharpe, že vás nerozladily řeči těch hlupáků při včerejším obědě," vybafl na něj bez úvodu.

„Myslíte lorda Williama? Ale ne."

„Ten člověk je hňup," prohlásil Fairley rozhorleně. „Prý bychom měli mluvit latinsky… nebo řecky… Styděl jsem se, že jsem Angličan, pane, to vám řeknu."

„Ale mě to neurazilo, pane Fairley."

„A ta jeho žena není o nic lepší," pokračoval obchodník. „Chová se k vám, jako byste byl nějaká lůza. Ani s mou ženou nemluví."

, Ale je moc pěkná," řekl Sharpe.

„Pěkná?" opakoval znechuceně Fairley. „Možná, pokud vám nevadí, že vám zkřehnou ruce, když se jí dotknete." Pohrdlivě odfrkl. „Uvažujte, co ti dva kdy dělali kromě toho, že se naučili latinsky. Pěstovali obilí? Postavili továrnu? Vykopali zavodňovací kanál? Čím se zasloužili, že jsou tak vysoko? Ničím jiným, než že se dobře narodili, pane. To je jejich jediná zásluha!" Odmlčel se a naklonil se k Sharpovi blíž. „Víte, Sharpe, já nejsem žádný radikál, ale někdy mám pocit, že by mi nevadilo, kdyby stála před parlamentem gilotina. A řeknu vám, že si dovedu představit dost těch, kteří by pod ní měli skončit, aby nezahálela." Pak pohlédl směrem ke Cromwellovi. „Peculiar je nějak neklidný, nezdá se vám?"

„Zaslechl jsem, že snad má přijít bouře."

„Pak ochraňuj naši loď Bůh," řekl starostlivě Fairley. „Víte, mám dole v podpalubí tři tisíce liber zboží. Ale pořád doufám, že nám nic nehrozí, pane Sharpe. Vybral jsem si Calliope, protože má dobrou pověst, opravdu dobrou. Je rychlá a stavěná na plavbu přes oceán, takže snad i odolná bouřím. A Peculiar je přes ten svůj zakaboněný obličej dobrý námořník. Právě proto, že má tahle loď dobré jméno, veze spoustu drahého zboží. V byznysu není nad dobré jméno, pane Sharpe, to je ceněná hodnota. Opravdu vás bičovali?"

„Ano, pane."

„A to vás potom udělali ofícírem?" Fairley zakroutil udiveně hlavou. „Víte, Sharpe, zbohatl jsem, hodně zbohatl, ale vím, že k tomu člověk potřebuje známosti, jinak nemáte šanci. Kdybyste u mě

chtěl pracovat, stačí říct. Abych se přiznal, vracím se domů trochu si odpočinout, ale mé obchody poběží dál, a tak bych potřeboval někoho, komu bych mohl věřit. Vedu obchody v Indii, Číně a všude v Evropě, kde mi to ti zatracení Francouzi dovolí, a potřeboval bych schopné lidi. U mě byste měl dvě jistoty – honil bych vás do práce jako psa a platil jako knížete.“

„Já, a pracovat u vás, pane?“ zíral na něj Sharpe užasle.

„Proč ne? Neumíte sice latinsky, i když to je spíš výhoda, a taky zřejmě nevíte nic o obchodě, ale to byste se naučil snáz než latinsky.“

„Když mně se líbí být vojákem.“

„To vidím, však mi taky Dalton řekl, že jste moc dobrý voják. Ale jednoho dne uzavře nějaký trouba, jako je lord William Hale, s Francouzi mír, protože se bude bát porážky, a pak vás armáda odkopne jako prašivého psa.“ Zalovil rukou v kapsičce vesty napnuté na kulatém břichu, které mizerná lodní strava skoro vůbec nepoznamenala. „Vezměte si to,“ řekl a podal Sharpovi kartičku z tvrdého papíru. „Moje žena tomu říká carte de visite. Kdybyste potřeboval práci, navštivte mě.“ Na kartičce byla Fairleyho adresa – Pallisser Hall. „Vyrostl jsem jen kousek odtud,“ dodal Fairley. „Můj otec čistil vlastníma rukama okapy toho domu. A teď patří mně,“ zasmál se potěšený sám sebou. „Žádná bouře se nežene. Peculiar je z něčeho neklidný, ale bouře to není.“

‚A co tedy?“

„To bych taky rád věděl, Sharpe. Nemám radost, že jsme se odtrhli od konvoje. Nesouhlasím s tím, ale nemůžu proti tomu nic dělat, protože kapitánem lodi je Peculiar a platí to, co řekne on. Nemůžete si koupit psa a pak štěkat sám.“ Vytáhl kapesní hodinky a odklopil víčko. „Už je skoro poledne – počítám, že dnes budou k obědu zbytky toho jazyka.“

Nastalo poledne a stále nedocházelo k ničemu, co by vysvětlovalo Cromwellovu nervozitu. Na palubě se objevil i Pohlmann, ale nijak se nesnažil ke kapitánovi přiblížit, a chvíli po něm se v doprovodu komorné prošla po palubě i lady Grace, než zamířila do kapitánské kajuty na oběd. Vítr byl mírnější, než jaký foukal v předchozích dnech, ale o to víc se Calliope houpala na

vlnách, a tak se někteří pobledlí cestující nehnuli od zábradlí na závětrné straně. Poručík Tufhell všechny uklidňoval. Žádná bouře prý nehrozí, protože barometr v kapitánské kajutě ukazuje ustálené hodnoty. „Vítr se zase vrátí," říkal pasažérům na hlavní palubě.

„Obrátíme dnes k západu?" zeptal se ho Sharpe.

„Asi až zítra," odpověděl první důstojník, „ale spíš k jihozápadu. Skoro si myslím, že nám naše spekulace nevyšla a měli jsme proplout úžinou. Calliope je však rychlá loď a v Atlantiku bychom měli zpoždění dohnat."

„Loď na obzoru!" zvolal námořník, který držel hlídku v strážním koši. „Vpředu na levoboku!"

„Jaká loď?" houkl na něj Cromwell hlásnou troubou.

„Vidím jen košovou plachtu, pane, nic víc."

Tufhell svraštil čelo. „Košovka znamená evropskou loď. Ale možná je to další jonathon," řekl a pohlédl na Cromwella. „Chcete obrátit po větru, pane?" zeptal se.

„Ne. Zůstaneme na našem kursu, pane Tufhelle."

„Proč jste chtěl obracet?" zeptal se ho Sharpe.

„Pokud by to byl jonathon, o nic by nešlo, ale ocitnout se v blízkosti francouzské lodi…"

„Třeba Revenantu? nadhodil Sharpe.

„Ani to jméno nevyslovujte," odpověděl Tufhell zasmušile a dotkl se dřeva pažení, aby Sharpova slova nepřinesla smůlu. „Kdybychom obrátili, dalo by se té lodi uniknout. Teď pluje proti větru."

„Je to francouzská loď, pane!" ozval se znovu námořník ve strážním koši.

„Jak jste to poznal?" křikl na něj Cromwell. „Podle tvaru plachet."

Tufhell se ještě víc zamračil. „Pane?" zavolal znepokojeně na Cromwella.

„Pucelle taky francouzská loď, pane Tufhelle!" odpověděl ostře kapitán. „Nejspíš to bude Pucelle. Zůstaneme na našem kursu."

„Mám dát vynést na palubu prach, pane?" zeptal se první důstojník.

Cromwell chvíli váhal, ale pak zavrtěl hlavou. „Anebo to je jen další velrybářská loď, pane Tufnelle. Nemá smysl propadat panice. Prostě další velrybářská loď.“

Sharpe zapomněl na oběd a vystoupil na příďovou palubu, odkud zaměřil svůj dalekohled na blížící se loď. Trup měla stále pod úrovní obzoru, ale plachty viděl dobře a i on poznal trochu zploštělý tvar příďových plachet. Půjčil dalekohled námořníkům, kteří se shromáždili na přídi, a nikomu se pohled na cizí plavidlo nelíbil. „To není Pucelle“ řekl pak jeden. „Má špinavěj pruh na přední košovce.“

„Máš pravdu,“ přidal se druhý. „Kapitán Chase by špinavou plachtu nevytáh.“

„Jenže když to není Pucelle, je to Revenant“ prohlásil ten první. „A my bysme měli obrátit, ne se hnát přímo k ní. Jakej to má, k čertu, smysl?“

Poručík Tufhell vylezl do hlavního stěžňového koše a namířil na cizí loď svůj dalekohled. „Je to francouzská loď, pane!“ zavolal dolů na ubytovací palubu. „Má na stěžni černé límce!“

„Pucelle má taky černé límce!“ odpověděl Cromwell. „Vidíte vlajku?“

„Ne, pane.“

Kapitán ještě chvíli váhal, jako by se nemohl rozhodnout, ale pak dal kormidelníkovi povel obrátit k západu. Námořníci vylezli do lanoví, aby nastavili hlavní plachty na nový směr větru. „Obrací s námi, pane!“ hlásil po chvíli Tufhell z koše.

Calliope teď plula rychleji a při každém nárazu přídě do vlny se její konstrukce zachvěla. Pasažéři ztichli. Sharpe stále pozoroval cizí loď dalekohledem. Teď už se nad obzorem vynořil i její trup s černožlutými pruhy jako vosí zadek.

„Francouzské barvy, pane!“ hlásil Tufnell.

„Peculiar moc dlouho váhal,“ řekl jeden z námořníků vedle Sharpa. „To si sakra myslí, že se dá po vodě chodit?“

Sharpe se otočil a pohlédl přes hlavní palubu na Cromwella. Co když právě na tohle čekal? napadlo ho. Morgen fruh, jenom k tomu setkání došlo později. Hned však tu myšlenku zapudil. Ne, to je nesmysl. Pak ale uviděl Pohlmanna, jak se dívá dalekohledem, a vzpomněl si, že Hannoveřan kdysi velel francouzským důstojníkům.

Že by s nimi zůstal ve styku i po Assaye? Že by byl spojencem Francouzů? Ne, tomu Sharpe nevěřil, to se mu zdálo nemyslitelné. Jenže potom přistoupila k zábradlí ubytovací paluby lady Grace, chvíli se na Sharpa dívala, pak pohlédla na Cromwella a znovu se obrátila k Sharpovi a on věděl, že ji napadla stejně nemyslitelná myšlenka jako jeho. „Budeme bojovat?“ zeptal se jakýsi cestující.

Jeden z námořníků se zasmál. „Bojovat s francouzskou čtyřiasedmdesátkou? A to ještě všech těch čtyřiasedmdesát jsou těžký děla, ne jako ty naše osmnáctiliberky.“

„Můžeme jí uniknout?“ zeptal se Sharpe.

„To bysme museli mít z pekla štěstí,“ řekl námořník a plivl přes zábradlí do vody.

Cromwell dával kormidelníkovi další povely jednou požadoval o dílec víc k větru, pak zase tři dílce od větru. Sharpovi se zdálo, že se tak kapitán snaží dostat z Calliope co nejvyšší možnou rychlost, ale námořníci na příďové palubě neskrývali nesouhlas s kapitánovým manévrováním. „Jen nás to zpomaluje,“ řekl jeden z nich. „Každým natočením kormidla se loď zpomalí.“ Pak pohlédl na Sharpa. „Bejt váma, tak bych si ten dalekohled schoval. Jejich loď je rychlejší než naše, nějakýmu Francouzovi by se moh líbit.“

Sharpe si konečně uvědomil, co to znamená, a zamířil do steerage. Bylo mu jasné, že musí vyzvednout své šperky z Cromwellovy kajuty, ale byly tu ještě další cennosti, které chtěl zachránit. Proto strčil drahocenný dalekohled pod košili, přetáhl přes něj důstojnickou šerpu a navrch si oblékl červený kabát. Pak si připnul opasek s pochvou na šavli a do kapsy kalhot strčil pistoli. To už se i další cestující snažili skrýt své cennosti, do toho se ozýval dětský pláč a potom… z dálky zazněla dělová rána.

Sharpe vyběhl na hlavní palubu a požádal Cromwella o svolení, aby mohl vystoupit na ubytovací palubu. Kapitán roztržitě přikývl a pobaveně pohlédl na Sharpovu šavli. „Chystáte se k boji, pane Sharpe?“

„Můžu si vzít z vaší kajuty své cennosti, pane?“ zeptal se Sharpe místo odpovědi.

Cromwell se zamračil. „Všechno má svůj čas, Sharpe, všechno má svůj čas. Teď se tím nemůžu zabývat – vidíte, že se snažím zachránit loď. Byl bych vám vděčný, kdybyste mě nevyrušoval.“

Sharpe přistoupil k zábradlí. Zdálo se, že francouzská loď je stále daleko, ale teď už viděl, jak od špičky její přídě stříká zpěněná voda a nad příďovou palubou stoupá oblak kouře. K Sharpovi přistoupil major Dalton s těžkým claymorem u pasu. „Vystřelili,“ řekl, „ale pořád jsou daleko, takže koule dopadla míli od nás. Tufhell říká, že nás nechtějí zasáhnout, ale jen přinutit, abychom zastavili.“

Z druhé strany se vedle Sharpa objevil Ebenezer Fairley. „Měli jsme zůstat s konvojem,“ prohlásil roztrpčeně.

„Taková loď,“ ukázal Dalton na francouzské válečné plavidlo, v jehož mohutném boku se to černalo střílnami,, je schopná poradit si s celým konvojem.“

„Mohli jsme obětovat doprovodnou fregatu,“ namítl Fairley. „K tomu je určená, když na to přijde.“ Nervózně bubnoval prsty do zábradlí. „Je to rychlá loď,“ dodal s pohledem upřeným na francouzské plavidlo. „Zatraceně rychlá.“

„Calliope je taky rychlá,“ řekl major Dalton.

„Tamta je větší,“ namítl Fairley ostře, „a větší loď je vždycky rychlejší. Kapitáne!“ zavolal na Cromwella.

„Nemám čas, Fairley, teď nemám čas,“ odsekl Cromwell, aniž na obchodníka pohlédl.

„Můžeme jim uniknout?“

„Možná…, pokud mě necháte na pokoji.“

„A co moje peníze?“ ozval se lord William, který právě vystoupil se svou ženou na ubytovací palubu.

„Francouzi neválčí se soukromými osobami,“ prohlásil Cromwell. „Mohou zajmout loď a její náklad, ale nepochybuji, že budou respektovat soukromý majetek. Kdybych měl čas, odemkl bych vám svou kajutu, vaše lordstvo, ale právě teď bych velmi ocenil, pánové, kdybyste mě nechali, abych se mohl věnovat řízení lodi.“

Sharpe pohlédl na lady Grace, ale ta si ho nevšímala, a tak se obrátil zpátky k francouzské válečné lodi. Fairley v zoufalství několikrát udeřil dlaní do zábradlí. „Ti zatracení Francouzi se na nás

pěkně napakují," řekl s hořkostí. „Tahle loď s nákladem musí stát šedesát tisíc liber. Šedesát tisíc, možná ještě víc!"

Dvacet pro Francouze, dvacet pro Pohlmanna a dvacet pro Cromwella, kapitána, který je přesvědčen o porážce Britů v nadcházející válce a tvrdí, že je třeba zbohatnout dřív, než svět ovládnou Francouzi, pomyslel si Sharpe. A dvacet tisíc liber je skutečné bohatství, suma, z níž může člověk spokojeně žít zbytek života. „Pořád ještě nás budou muset chytit a dopravit náklad do Francie, a to nebude lehké," snažil se uklidnit Fairleye.

Obchodník zavrtěl hlavou. „Takhle se to nedělá, pane Sharpe. Odvlečou nás na Mauricius a náklad prodají tam. Všude je dost neutrálních subjektů, které jsou připraveny náklad koupit, a možná i loď. Mám chuť se s vsadit, že se příště bude jmenovat George Washington a jejím domovským přístavem bude Boston." Vztekle plivl přes zábradlí do moře. Cromwell křikl další korekci kursu a znovu zavrzala kormidelní lana.

„A co bude s námi?" zeptal se Sharpe.

„Nakonec nás pošlou domů," řekl Fairley, „i když u vás a majora si tím nejsem tak jistý, protože jste vojáci. Je možné, že vás strčí do vězení."

„Nechají nás na svobodě," snažil se Sharpa uklidnit Dalton, Jenom budeme muset trčet v Port Louis. Ale slyšel jsem, že je to docela pěkné místo, a pro takového fešáka, jako jste vy, nebude problém najít si tam spoustu znuděných mladých paniček, které mu zpříjemní pobyt."

Revenant – neboť žádná jiná loď to být nemohla – vypálil další výstřel. Nejdřív Sharpe uviděl oblak bílého kouře, který se zvedl nad přídí lodi, o několik vteřin později se k nim donesla dunivá rána a pak asi půl míle od Calliope vytryskl z hladiny gejzír vody.

„Už je to blíž," zamumlal Dalton.

„Měli bychom odpovědět, ne?" ozval se Fairley.

„To nemá smysl, je na nás příliš velká," povzdechl smutně Dalton.

Kursy obou lodí se sbíhaly, třebaže Calliope měla stále ještě náskok. Kapitán Cromwell ji však neustálými korekcemi zpomaloval, takže bylo jen otázkou času, kdy ji Revenant dostihne.

„Ale pár výstřelů do lanoví by je zpomalilo,“ zkoušel to znovu Fairley.

„Za chvíli k nim budeme zádí,“ odpověděl Dalton, „a tam žádná děla nejsou.“

„Tak tam nějaká přesuňme,“ vyštěkl Fairley vztekle. „Panebože, přece tu nebudeme stát se založenýma rukama!“

Z Revenantu se ozval další výstřel a tentokrát koule poskakovala jako oblázek vržený na hladinu rybníka, až se nakonec potopila čtvrt míle od Calliope. „Zastřelují se,“ poznamenal Dalton. „Ještě pár minut a pošlou nás ke dnu.“

Lady Grace náhle přešla přes palubu a postavila se mezi Daltona a Sharpa. „Majore,“ řekla hlasitě, aby její manžel věděl, že oslovuje Daltona, ne Sharpa, „myslíte, že nás dostihnou?“

„Doufám, že ne, madam,“ řekl Dalton a smekl rohový klobouk. „Doufám, že ne.“

„Nebudeme bojovat?“ ptala se dál.

„Nemůžeme,“ odpověděl Dalton.

Měla širokou bílou sukni, a to jí umožnilo, aby se bokem přitočila k Sharpovi a dotkla se prsty jeho nohy. Nenápadně spustil ruku dolů a ona mu ji pevně sevřela. „Ale snad se k nám Francouzi budou chovat dobře,“ naléhala dál na Daltona.

„O tom nepochybuji, madam,“ uklidňoval ji major, „navíc je na téhle lodi dost džentlmenů, kteří jsou připraveni vás chránit.“

„Postarej se o mě, Richarde,“ zamumlala náhle Grace šeptem, sevřela mu prsty, až to zabolelo, pak se otočila a vracela se k manželovi.

Major Dalton ji sledoval pohledem, jako by litoval, že ji nemůže dál uklidňovat, a Ebenezer Fairley vrhl na Sharpa spiklenecký úsměv. „Tak je to tedy pravda,“ řekl.

„Co?“ zeptal se Sharpe, aniž na obchodníka pohlédl.

„Všichni v mém rodu měli vždycky dobrý sluch – dobrý sluch a dobré oči. Takže ona a vy?“

„Pane Fairley…,“ chystal se Sharpe protestovat.

„Nemějte strach, neřeknu nikomu ani slovo. Ale jste vy to mazaný chlapík…, a ona zase mazaná ženská. Nu což, já vám to přeju, stejně jako jí. Přece jen není tak špatná, jak jsem si myslel.“

Náhle se opět zamračil, když zaslechl Cromwellův příkaz k další korekci kursu. „Cromwelle!“ křikl na něj vztekle. „Sakra, nechte už těch pitomých hrátek, člověče!“

„Pane Fairley, buďte tak laskav a jděte dolů,“ odpověděl Cromwell klidně. „Tady můžete být jen s mým svolením.“

„Ale podstatná část nákladu je moje!“

„Jestliže neodejdete, poručím loďmistrovi, aby vás odvedl.“

„K čertu s vámi, chlape nestoudná!“ zabručel Fairley, ale poslechl a sešel na hlavní palubu.

Posádka Revenantu vypálila další výstřel a tentokrát koule dopadla do vody jen několik metrů od zádě a gejzír vody vystříkl až na záďové zábradlí. To způsobilo, že se Cromwell konečně rozhodl. „Stáhněte vlajku, pane Tufhelle!“ zvolal.

„Ale, pane…“

„Stáhněte vlajku!“ zařval Cromwell vztekle. „A vy obraťte proti větru,“ dodal ke kormidelníkovi. Vlajka sletěla dolů a současně s tím se Calliope začala, obracet doprava přídí proti větru, takže všechny velké plachty plácaly do stěžňů a lanoví jako křídla ptáka dohnaného k šílené panice. „Sviňte plachty!“ zavelel znovu Cromwell. „A hoďte sebou!“

Kormidelní kolo se otáčelo sem a tam podle toho, jak na kormidlo působily nápory vody. „Omlouvám se,“ zavrčel Cromwell na pasažéry na ubytovací palubě, i když to znělo spíš výsměšně než omluvně.

„Co bude s mými penězi?“ naléhal znovu lord William.

„Jsou v bezpečí,“ odsekl Cromwell. „Musím udělat spoustu věcí, než se sem Francouzi dostanou,“ dodal a odešel.

Trvalo ještě pár minut, než Revenant dostihl Calliope, ale pak se k ní francouzská válečná loď natočila pravobokem a spustila člun. Zábradlí její hlavní paluby bylo obsypáno muži, kteří si dychtivě prohlíželi tučnou kořist. Každý francouzský námořník sní o velké obchodní lodi Východoindické společnosti plné cenného zboží, ale Sharpe pochyboval, že kdy nějaká francouzská loď dobyla svou kořist takhle snadno. Vlastně ani o nějakém dobývání nemohla být řeč, protože Calliope byla Revenantu darována. Sharpe to nemohl dokázat, ale byl si tím jistý, a když se podíval na Pohlmanna a

zachytil jeho pohled, odpověděl mu Hannoveřan smutným pokrčením ramen.

Bastard, pomyslel si Sharpe. Zatracený zrádný bastard! Ale teď bylo třeba soustředit se na jiné věci: držet se v blízkosti lady Grace, přitom se mít na pozoru před Braithwaitem, ale především se starat, aby zůstal naživu. Neboť Calliope byla zrazena a on ji chtěl pomstít.

KAPITOLA 5

Ve chvíli, kdy z Revenantu spouštěli první člun, vešel Sharpe do Cromwellovy kajuty. Její dveře byly otevřené dokořán, ale Cromwella tam nenašel. Přistoupil k truhle a pokusil se zvednout její víko. Bylo zamknuté. Vrátil se tedy na ubytovací palubu, jenže ani tam kapitán nebyl. To už první člun z francouzské lodi mířil ke Calliope.

Rozběhl se zpátky do kapitánovy kajuty a uviděl, že nad truhlou stojí bezradně lord William. Přes všechen odpor k Sharpovi se jeho lordstvo přimělo k zdvořilému tónu. „Neviděl jste Cromwella?“

„Zmizel,“ odpověděl Sharpe stroze a sklonil se nad truhlou. Podle velké dírky pro klíč usoudil, že truhla je zhotovená v Indii. To by bylo dobré, protože indické zámky se daly snadno otevřít paklíčem, ale Sharpe věděl, že tam může být evropský zámek s indickým krytem, a to už by bylo složitější. Sáhl do kapsy, vytáhl kus ohnutého ocelového drátu a vsunul ho do klíčové dírky.

„Co je to?“ zeptal se lord William.

„Šperhák,“ odpověděl Sharpe. „Pořád ho u sebe nosím. Než jsem se stal poctivým člověkem, vydělával jsem si tím na živobytí.“

Lord William pohrdlivě odfrkl. „Tím se sotva můžete chlubit,“ prohlásil. Sharpe na to nereagoval a v tichu znělo pouze skřípání kovového nástroje v zámku truhly. „Neměli bychom raději počkat na Cromwella?“ poznamenal po chvíli nejistě lord.

„Mám tam svý cennosti a za chvíli tu budou ti zatracení žabožrouti. Tak se pohni, ty bastarde!“ Poslední Sharpova slova nebyla určena lordu Williamovi, ale zámku.

„Najdete tam brašnu s penězi, Sharpe,“ řekl lord William. „Je příliš velká, abych ji někde schoval, tak jsem ji svěřil Cromwellovi

a…“ Uvědomil si, že ho Sharpe neposlouchá, a zmlkl. Chvíli jen sledoval Sharpovo úsilí, ale pak se ozval znovu. „Říkáte, že i vy jste si u Cromwella uložil nějaké cennosti?“ zeptal se, jako by nevěřil, že by Sharpe mohl vlastnit cokoliv, co by vyžadovalo takovou ochranu.

„Ano,“ přikývl Sharpe, „přesně takovou hloupost jsem udělal.“ Konečně v zámku něco cvaklo a Sharpe zvedl těžké víko.

Z truhly zavanul zatuchlý puch. Sharpe zkřivil tvář odporem a vyházel několik vrstev propocených košil a spodního prádla. Zdálo se, že si Cromwell na lodi nic nepral a všechno špinavé oblečení skladoval v truhle, aby ho nechal vyprat až v cíli cesty. Sharpe už tušil, co v truhle najde, nebo spíš nenajde, přesto vyhazoval další páchnoucí hadry, až se dostal na samé dno. Žádné drahokamy tam nebyly. Žádné diamanty, žádné rubíny, žádné smaragdy! A také žádná brašna s penězi. „Bastard!“ zavrčel vztekle, odstrčil lorda Williama a vyrazil na palubu za Cromwellem.

Pozdě. Kapitán už stál u vstupu na hlavní palubě a čekal, až na ni vystoupí vytáhlý důstojník francouzského válečného loďstva v modrém kabátě bohatě zdobeném zlatými prýmky, v červené vestě, modrých kalhotách pod kolena a bílých punčochách. Francouz zdvořile sejmul rohový klobouk. „Jste ochotný vydat nám loď?“ zeptal se dobrou angličtinou.

„Mám snad jinou možnost?“ odpověděl Cromwell a pohlédl na francouzskou loď, v jejímž boku se černaly čtyři otevřené dělové střílny k odstrašení těch, co by se chtěli pokusit o marný odpor. „Kdo jste?“ zeptal se Cromwell.

„Kapitán Montmorin,“ řekl Francouz a lehce se uklonil. „Louis Montmorin, pane. A vy?“

„Cromwell,“ zabručel neochotně Cromwell.

Montmorin, o němž mluvil s takovým obdivem kapitán Joel Chase, udělil svým námořníkům několik příkazů a znovu se obrátil ke Cromwellovi. „Můžete mi dát své slovo, kapitáne, že ani vy, ani nikdo z vašich důstojníků a posádky neudělá něco neuváženého?“ Čekal, dokud Cromwell zdráhavě nepřikývl, a pak se usmál. „Poručte tedy posádce, aby se shromáždila na příďové nástavbě. Vy, vaši důstojníci a všichni cestující se můžete odebrat do svých kajut.“ Opustil Cromwella a vystoupil na ubytovací palubu. „Dámy a

pánové, omlouvám se za nepohodlí, které vám působím, ale musím vás požádat, abyste se vrátili do svých kajut," řekl zdvořilým, avšak nesmlouvavým tónem. „A vy, pánové," obrátil se k Sharpovi a Daltonovi, jediným, kteří byli na ubytovací palubě ve vojenské uniformě, Jste britští důstojníci?"

„Já jsem major Dalton," vystoupil o krok vpřed Dalton a ukázal na Sharpa, stojícího vedle kormidelního kola, „a to je podporučík Sharpe."

Major začal vytahovat claymore, aby se formálně vzdal, ale Montmorin zavrtěl hlavou a mávl rukou na znamení, že od něj takové gesto nepožaduje. „Dáváte mi své slovo, že se budete řídit mými rozkazy, majore?" zeptal se.

, Ano, pane," odpověděl Dalton.

„Pak si svou zbraň nechte." Montmorin se usmál, ale jeho uhlazené zdvořilosti dodávaly ostrost oceli tři francouzští námořníci v modrých kabátech, kteří za ním vystoupili na ubytovací palubu a mířili na Daltona mušketami.

Major ustoupil stranou a kývl na Sharpa, aby se k němu připojil. „Zůstaňte se mnou," řekl mu tiše.

Montmorin se obrátil k lady Grace, znovu smekl klobouk a pozdravil ji hlubokou úklonou. „Omlouvám se, madam, že vám působím nepohodlí," řekl. Lady Grace se tvářila, jako by pro ni neexistoval, ale lord William promluvil k Montmorinovi plynnou francouzštinou. Sharpe samozřejmě nerozuměl, co říká, ale francouzský kapitán se pobaveně usmál a ještě jednou se lady Grace uklonil. „Nikoho nebudeme šikanovat, pokud se podvolí příkazům mé posádky, která se ujme řízení této lodi. A teď, dámy a pánové, odeberte se, prosím, do svých kajut."

„Kapitáne!" zvolal Sharpe. Montmorin se otočil a čekal. „Chci mluvit s Cromwellem," řekl Sharpe a pohnul se směrem k schůdkům. Cromwell se zatvářil polekaně, ale Sharpovi zastoupil cestu francouzský námořník.

„Vraťte se do své kabiny, monsieur," opakoval Montmorin.

„Cromwelle!" zvolal znovu Sharpe a pokusil se projít kolem námořníka, ale vzápětí ho zastavil další napřažený bajonet.

Na ubytovací palubě se nyní objevili Pohlmann s Matyldou a se svým sluhou, jediní z pasažérů ze zádi, kteří tam nebyli, když francouzský kapitán vystoupil na palubu Calliope. Záhadný Švýcar však už nebyl v střízlivém šedém oblečení, ale měl šavli jako džentlmen. Pozdravil Montmorina plynnou francouzštinou a kapitán Revenantu se falešnému sluhovi hluboce uklonil. Víc už Sharpe neviděl, protože francouzští námořníci pobízeli cestující, aby vyklidili palubu. Sharpe tedy zdráhavě následoval Daltona do jeho kajuty, která byla zhruba dvakrát větší než Sharpova kóje ve steeragi a od ostatních ji dělilo dřevěné pažení, ne plátěné stěny. Bylo v ní lůžko, příborník, prádelník a židle. Dalton ukázal Sharpovi, aby se posadil na lůžko, pověsil opasek s claymorem na háček na dveřích a odzátkoval láhev.

„Francouzská brandy," řekl smutně. „Nic jiného k zapití žalu z francouzského vítězství nemám," povzdechl a nalil dvě sklenky. „Tady budete mít větší pohodlí než tam dole, Sharpe."

„Jste velmi laskav, pane."

„A abych byl upřímný, budu teď vděčný za něčí společnost," dodal major. „Zdá se, že příští hodiny tady budou ještě fádnější než dosud."

„Bojím se, že máte pravdu, pane."

„I když doufám, že nás tu nebudou držet zavřené věčně." Podal Sharpovi sklenku a pak vykoukl ven kruhovým okénkem. „Připlouvají další čluny, další námořníci… A vypadají jako banda pirátů. Nevím, jak vy, Sharpe, ale já si myslím, že se Cromwell moc nesnažil jim uniknout. Samozřejmě nejsem námořník, ale Tufnell mi řekl, že Calliope má ještě další, přídavné plachty, které se daly vytáhnout."

„Já si myslím, že se vůbec nesnažil, pane," poznamenal Sharpe zasmušile. Dokonce byl přesvědčen, že Cromwell opustil konvoj záměrně a vplul do tohoto pustého koutu oceánu, aby tady na Revenant čekal. Takže možná bylo vše domluveno předem a anglický kapitán jen předstíral snahu uniknout. A zřejmě stejné to bylo i s jeho vzdorem, který dával najevo po Montmorinově vstupu na palubu.

„Ano, skoro to tak vypadá,“ pokýval hlavou Dalton. „I když opakuju, že nejsme námořníci.“ Zamračil se, protože nad nimi, zřejmě v Pohlmannově kajutě, se ozval hluk těžkých kroků, pak dopadlo na podlahu něco těžkého a následovaly zvuky, jako když se táhne těžká bedna. „Panebože, už shromažďují kořist,“ řekl Dalton a povzdechl. „Bůhví kdy nás propustí… A to jsem si myslel, že budu na podzim doma.“

„To spíš bude v Edinburghu zima, až se tam vrátíte, pane,“ poznamenal Sharpe.

Dalton se usmál. „Skoro jsem zapomněl, jaké to je, když je zima. Kde máte domov vy?“

Sharpe pokrčil rameny. „Před odjezdem do Indie jsem žil jen v Londýně a Yorkshiru, ale ani jednomu z těch míst neříkám domov. Zdá se, že mým pravým domovem je armáda.“

„To není špatné, Sharpe. Myslím, že jste mohl dopadnout hůř.“

Sharpe cítil, že se mu z brandy točí hlava, a další sklenku už odmítl. Loď, podivně ztichlá, se houpala na dlouhých oceánských vlnách. Sharpe přistoupil k okénku a uviděl, že francouzští námořníci odnášejí z hlavní paluby Calliope náhradní ráhna a připojují je za veslové čluny, aby je odvlekli k Revenantu, zatímco jinými čluny odvážejí soudky s vínem, vodou a potravinami. Francouzská válečná loď byla nejméně o polovinu delší než Calliope a palubu měla položenou mnohem výš. Všechny dělové střílny už měla zavřené, ale přesto vypadala zlověstně, jak se houpala na vlnách. Měď na čáře ponoru se leskla, takže posádka asi nedávno trup a dno oškrábala.

V úzké chodbě se ozvaly kroky a někdo zaklepal. „Dál!“ řekl major klidně, jako by čekal, že je to někdo z cestujících z vedlejších kajut. Do nízkých dveří však vstoupil se skloněnou hlavou kapitán Louis Montmorin následován ještě vyšším mužem v téže červenomodrobílé uniformě. Oba Francouzi zaplnili kajutu tak, že se náhle zdála maličká.

„Vy jste nejvyšší anglický důstojník na palubě?“ zeptal se Montmorin Daltona.

„Skotský důstojník,“ opravil ho Dalton.

„Pardonnez-moi,“ řekl Montmorin pobaveně. „Dovolte mi, abych vám představil poručíka Bursayho,“ ukázal na mohutného

muže, jenž zůstal stát ve dveřích. „Poručík Bursay bude nyní kapitánem nové posádky Calliope, která ji dopraví na Mauricius.“ Poručík byl muž hrubého zjevu s bezvýrazným obličejem poznamenaným zřejmě v mládí neštovicemi a později něčí zbraní. Pravou tvář měl navíc poďobanou modře od střelného prachu. Mastné vlasy mu splývaly přes límec a na uniformě se mu černaly skvrny, které vypadaly jako zaschlá krev. Měl velké ruce se zčernalými dlaněmi, jako by se pohyboval spíš v lanoví než na velitelském můstku, a u boku mu visely krátká námořnická šavle s širokou čepelí a pistole s dlouhou hlavní. Montmorin mu něco řekl francouzsky a znovu se obrátil k Daltonovi. „Přikázal jsem mu, majore, že o všech záležitostech, které se budou týkat cestujících, se musí poradit s vámi.“

„Merci, Capitaine, „ odpověděl Dalton a pohlédl na Bursayho. „Parlezvous anglais?“

Francouzský poručík na něj chvíli upíral prázdný pohled. „Non,“ zahučel potom.

, Ale vy mluvíte francouzsky, ne?“ zeptal se Montmorin Daltona.

„Jakžtakž,“ připustil major.

„Výborně. Chci vás ujistit, monsieur, že pokud se budete řídit příkazy poručíka Bursayho, nebude nikdo z pasažérů vystaven žádnému bezpráví. Základní příkaz je prostý. Můžete se volně pohybovat, ale nikdo nesmí vycházet na vrchní paluby. U vstupů do podpalubí budou stát ozbrojení strážci a každého, kdo by se odmítal tímto jednoduchým příkazem řídit, zastřelí,“ řekl a usmál se. „Na Mauricius to bude trvat tři nebo čtyři dny, ale pokud se nezlepší vítr, může se to protáhnout. Je mi upřímně líto, že vás vystavuji takovému nepohodlí, monsieur, ale je to nutné. Cest la guerre“

Oba Francouzi odešli a Dalton zakroutil hlavou. „Je to smutné, Sharpe, velmi smutné, ale musíme se tomu podřídit.“

Hluk v Pohlmannově kajutě nad nimi utichl. Sharpe pohlédl nahoru. „Nevadilo by vám, kdybych se vydal na menší průzkum, pane?“

„Na průzkum? Doufám, že ne na palubu. Panebože, Sharpe, myslíte, že by byli opravdu schopni nás zastřelit? To je zcela necivilizované, nemyslíte?“

Sharpe neodpověděl. Vyšel z kajuty do chodby a následován Daltonem vystoupil po úzkých schodech do záďové nástavby. Dveře kapitánské kajuty byly otevřené. Uvnitř stál zdrcený poručík Tufhell a zíral do místnosti vypleněné Francouzi. Židle byly pryč, závěsy z potištěného kartonu také, stejně jako mosazný lustr. Zůstal jen stůl, který byl upevněný k podlaze, a navíc zřejmě příliš těžký, aby ho mohli ve spěchu odnést. „To zařízení bylo kapitánovo a oni to všechno ukradli,“ řekl Tufhell.

„A co ještě ukradli?“ zeptal se Dalton.

„Z mých věcí nic,“ odpověděl první důstojník. „Samozřejmě si vzali lanoví a všechnu náhradní lodní výbavu, a taky nějaké potraviny, ale náklad nechali. Zřejmě ho chtějí prodat na Mauriciu.“

Sharpe se vrátil do chodbičky a zamířil ke dveřím Pohlmannovy kajuty. Byly zavřené, ale ne zamknuté, a když je otevřel, potvrdila se mu všechna jeho podezření. Kajuta byla téměř prázdná. Obě pohovky byly pryč, stejně jako Matyldina harfa a nízký stolek, pouze příborník a velká postel zůstaly, obojí příliš velké a těžké k odnesení. Sharpe přistoupil k příborníku, otevřel dvířka, ale uvnitř našel pouze pár prázdných láhví. V posteli zůstala jenom matrace. Prostěradla, přikrývky a polštáře byly pryč. „Aby ho čert vzal!“ zamumlal Sharpe.

„Koho?“ zeptal se Dalton, který vstoupil dovnitř za ním.

„Barona von Dornberg, pane,“ odpověděl Sharpe. Nechtěl prozradit, kdo Pohlmann skutečně je, aby se ho Dalton nevyptával, proč toho podvodníka neodhalil dřív. Nebyl si jistý, zda by dokázal na všechny majorovy otázky uspokojivě odpovědět, navíc se o zradu Calliope a její zajetí přičinil stejnou měrou i kapitán Cromwell. Po chvíli sešel s Daltonem a Tufnellem dolů do Cromwellovy kajuty, kde to vypadalo podobně jako v Pohlmannově. Velká truhla zmizela, dokonce i se špinavým prádlem, v policích nezůstala jediná kniha a místo, kde měl kapitán v malém příborníku uložen chronometr a barometr, bylo prázdné. „Všechno je pryč,“ řekl Sharpe, „včetně toho zatraceného Cromwella, bastarda mizerného!“ Ani se neobtěžoval

zkontrolovat kajutu Pohlmannova sluhy. Věděl, že i ta bude prázdná. „Zradili Calliope, pane," řekl Daltonovi. „Prodali ji!"

„Jak to, prodali?" zíral na něj major zděšeně.

„Prostě prodali – Cromwell a baron, aby je oba čert vzal!" dodal Sharpe vztekle a kopl do nohy stolu. „Nemůžu to dokázat, pane, ale to, že jsme se oddělili od konvoje, byla předem připravená akce, stejně jako nebyla náhoda, že jsme se setkali s Revenantem. Cromwell je přesvědčený, že válka je prohraná. Myslí si, že Británie může existovat jen pod poručnictvím Francouzů, pokud ne přímo pod jejich vládou. Proto se zaprodal vítězům."

„Ne, to je nesmysl!" protestoval Tufhell.

„Ani já tomu nemůžu uvěřit, Sharpe," připojil se major, ale výraz jeho tváře prozrazoval, že už tomu věřit začíná. „Baron snad, nakonec je to cizinec, ale Cromwell?"

„Nepochybuju, pane, že to byl baronův nápad. Zřejmě to zkoušel u kapitánů všech lodí konvoje, když ještě kotvily v Bombaji, ale svýho člověka našel v Cromwellovi. A teď to vypadá, že ukradli všechny cennosti, které si u kapitána cestující uložili, prodali loď a utekli z ní jako krysy. Proč by jinak baron odešel na Revenant? Proč nezůstal s ostatními cestujícími jako vy?" Málem řekl Pohlmann, ale včas se zarazil.

Dalton se posadil na prázdný stůl. „Svěřil jsem Cromwellovi do úschovy hodinky," řekl smutně. „Dosti cenné, po mém otci. Nebyly sice moc přesné, ale choval jsem je jako drahou památku."

„To je mi líto, pane."

„Jenže s tím už se nedá nic dělat," povzdechl rezignovaně major. „Byli jsme okradeni, Sharpe, teď už tomu věřím."

„Ale ne Cromwellem, za to dám krk!" ozval se Tufhell. „Byl přece tak hrdý na to, že je Angličan!"

„Až na to, že víc než svou zem miluje peníze," poznamenal trpce Sharpe.

„Jen si vzpomeňte, jak jste mi říkal, že se mohl snažit víc, abychom Francouzům unikli," obrátil se Dalton k Tufhellovi.

„Mohl, pane, mohl," připustil poručík a zakroutil hlavou, jako by se stále zdráhal uvěřit v Cromwellovu zradu.

Pak zaklepali u dveří kajuty Ebenezera Fairleyho. Obchodník jen znechuceně zamručel, když vyslechl Sharpovu verzi toho, co se stalo, ale příliš překvapen nebyl. „Vím, že lidé dokáží okrást vlastní rodinu, a od první chvíle jsem poznal, že Peculiar je chamtivý člověk. Pojďte dál, mám tady brandy, víno, rum a arak – všechno je třeba vypít, než to objeví ti francouzští mizerové.“

„Doufám, že jste Cromwellovi nesvěřil žádné cennosti,“ řekl Dalton starostlivě.

„Máte mě za hlupáka?“ odpověděl Fairley. „Přemlouval mě k tomu, dokonce se mi snažil vyhrožovat, že to nařizují pravidla Východoindické společnosti, ale já jsem se mu vysmál!“

„Správně,“ přikývl Dalton a pomyslel na hodinky po svém otci. Sharpe raději neřekl nic.

Fairleyho manželka, buclatá žena mateřského vzhledu, vyjádřila naději, že jim Francouzi poskytnou večeři. „Možná, ale nečekej nic luxusního, drahá,“ varoval ji Fairley. „Dokonce ani to, co jsme mívali u Cromwella. Počítám, že dostaneme ovesnou šlichtu, co myslíte, Sharpe?“

„Asi máte pravdu, pane.“

„To jsem zvědav, jak se to bude zamlouvat jeho lordstvu,“ poznamenal Fairley a ukázal hlavou směrem ke kajutě lorda Williama. „I když jeho ženě to možná zase tak vadit nebude,“ dodal a spiklenecky mrkl na Sharpa.

„Pochybuju, že jí bude chutnat ovesná kaše,“ řekl Dalton vážně.

Téměř do soumraku odváželi Francouzi z Calliope střelný prach, lanoví, náhradní vybavení lodi, potraviny, vodu a palubní čluny, zkrátka všechno, co se jim hodilo a mohli dopravit na Revenant. Nechali jen lodní náklad, který měl být spolu s lodí prodán na Mauriciu. Chvíli po tom, co vyložili a vytáhli na palubu poslední člun, povolila posádka válečné lodi košové plachty a přitáhla kosatky, aby nabraly vítr, a když povolila další plachty, otočil se Revenant k západu a začal se od Calliope vzdalovat.

„Míří k mysu Dobré naděje,“ poznamenal Tufhell zasmušile. „Tam najdou čínské obchodníky a všechno, co nakradli, prodají.“

Do pohybu se dala i Calliope, teď už s francouzskou trikolorou, která se třepetala nad vlajkou Východoindické společnosti. Zprvu

plula pomalu, protože nová posádka byla malá a nějakou dobu jí trvalo, než povolila všechny plachty, ale za houstnoucího šera už loď unášel mírný vítr k východu.

Dvěma námořníkům z bývalé posádky Calliope bylo dovoleno přinést cestujícím večeři a Fairley pozval Daltona, Tufhella a Sharpa, aby se najedli v jeho kajutě. Skutečně byla ovesná kaše s kousky nasoleného hovězího a sušené ryby a Fairley prohlásil, že je to nejlepší jídlo, jaké od počátku plavby na palubě měl. „Ale drahá," obrátil se ke své ženě, když viděl, že nad šlichtou ohrnuje nos, „vzpomeň si, že jsme po svatbě jedli hůř."

„Po svatbě jsem ti vařila já," ohradila se rozhořčeně.

„Myslíš, že jsem na to zapomněl?" řekl Fairley a nabral si další lžíci.

Během jídla se v kajutě téměř setmělo, a protože se nikdo z nové posádky neobtěžoval zkontrolovat, zda mají cestující lampy, zapálil Fairley všechny, které našel, a pověsil je do záďových oken. „Třeba se na moři vyskytne nějaká britská loď, tak ať nás vidí," řekl.

„Dejte mi jednu lampu, já ji pověsím v baronově kajutě," nabídl se Sharpe.

„Výborný nápad," souhlasil Fairley.

„A taky se tam můžete vyspat, Sharpe," řekl major. „Já vám dám přikrývku."

„Přikrývku a prostěradlo vám dáme my," prohlásil Fairley a jeho žena otevřela cestovní truhlu a naložila Sharpovi náruč lůžkovin. Fairley zatím přinesl z chodby před kajutou dvě lampy. „Chcete taky křesadlo?" zeptal se.

„Mám svoje," odpověděl Sharpe.

„Aspoň budete mít pár dní pořádnou kajutu," řekl Fairley. „Bůhví kam nás na tom Mauriciu strčí. Myslím, že si užijeme afrických štěnic i francouzských blech. Jednou jsem nocoval v Calais a řeknu vám, že jsem v životě neviděl tak špinavý pokoj. Vzpomínáš si na to, drahá? Tys pak měla ještě týden potom zácpu."

„Henry!" protestovala madam Fairleyová.

Sharpe tedy vystoupil po schodech a obsadil Pohlmannovu velkou kajutu. Zapálil v ní obě lampy, postavil je na záďovou lavici a ustlal si postel. Kdesi dole zaskřípala kormidelní lana. Otevřel jedno

z oken, přičemž musel bouchnout do rámu, aby ho uvolnil, protože dřevo bylo zvlhlé, a pak se díval dolů na brázdu zčeřené vody, která se táhla za lodí. Tenký srpek měsíce stříbřil malé mráčky a slabě osvětloval prázdnou hladinu. Nikde žádná loď. Nad ním se na palubě záďové nástavby zasmál nějaký Francouz. Sharpe si odepnul šavli a svlékl kabát, ale byl příliš rozrušený, aby usnul, a tak jen ležel, díval se na strop a myslel na to, že ve vedlejší kajutě je Grace. Předpokládal, že stejně jako ve všech předchozích nocích nespí se svým manželem, a uvažoval, jak jí dát vědět, že je teď jejím sousedem.

Pak k němu z vedlejší kajuty dolehly zvýšené hlasy. Chvíli čekal, ale když neutichaly, vstal, přistoupil k tenké dělicí stěně a poslouchal. Byli tam nejméně tři muži a všichni mluvili francouzsky. Pak poznal hlas lorda Williama, ale tomu, co říkal, samozřejmě nerozuměl. Bylo zřejmé, že je lord rozčilený. Možná si stěžuje na jídlo, pomyslel si a musel se usmát. Vrátil se na lůžko, ale právě když si lehal, lord William vykřikl. Vlastně to ani nebyl výkřik, ale takový zvláštní zvuk, jako když štěkne pes. Sharpe opět vyskočil, ale musel se opřít o stěnu, aby na houpající se podlaze neztratil rovnováhu. Vedle bylo ticho. Znovu přitiskl ucho k dělicí stěně a zaslechl, že tam někdo opakuje pořád dokola jedno francouzské slovo – znělo to jako bížů. Pak se znovu ozval přidušený hlas lorda Williama, který přešel v prudké heknutí, jako by lorda někdo udeřil do břicha.

Potom kdosi otevřel a zavřel dveře mezi oběma kajutami lorda Williama a Sharpe zaslechl cvaknutí zajišťovací zástrčky. Znovu se ozval francouzský hlas, tentokrát ze záďové kajuty, která měla společné široké okno s Sharpovou kajutou. Lady Grace odpověděla francouzsky – nejdřív protestovala a pak vykřikla.

Sharpe vstal. Čekal, že lord William nějak zasáhne, ale vedle bylo ticho. Potom vykřikla Grace podruhé, a když její výkřik někdo zdusil, Sharpe o pár kroků ustoupil a pak prudce vyrazil ramenem proti dřevěné přepážce. Mohl vyběhnout na chodbu a vpadnout dovnitř dveřmi, ale tohle se mu zdálo rychlejší. Jediným nárazem tenkou přepážku prorazil a s řevem bojovníka, který se vrhá do zteče v průlomu hradeb, vtrhl do vedlejší kajuty.

A také ho čekal boj, protože poručík Bursay ležel na posteli a pod sebou tiskl bezmocnou Grace. Vysoký poručík jí jednou rukou zacpával ústa a druhou jí roztrhl šaty u krku a snažil se je rvát dál. Když uslyšel ránu a řev, rychle se otočil, ale to už mu Sharpe skočil na záda, chytil ho za vlasy, strhl mu hlavu dozadu a současně ho hranou pravé ruky zasáhl do krku. Stačil ho udeřit ještě podruhé, jenže pak se mohutný Francouz ohnal loktem, odhodil ho a otočil se. Kdosi zabušil na dveře, ale ty byly zřejmě zamknuté.

Bursay si už předtím svlékl kabát a odepnul opasek, ale teď po něm skočil, vytrhl z pochvy krátkou šavli podobnou mačetě, a když se Sharpe zvedal ze země, rozmáchl se jí po něm. Lady Grace se choulila na lůžku a tiskla si ke krku roztržené šaty. Kolem ní ležely rozhozené kuličky perel – Bursay zřejmě přišel na lup, ale pak nejspíš zatoužil po lákavější kořisti.

Tohle blesklo Sharpovi hlavou, když vyskočil ze země a vrhl se proraženou přepážkou zpátky do své kajuty. Jeho šavle ležela v pochvě na lůžku. Vytrhl ji a švihl jí po Bursaym, který už prolézal otvorem za ním. Ten jeho ránu odrazil a okamžitě zaútočil sám.

Sharpe se pokusil bodnout Francouze do břicha, ale ten jeho výpad snadno kryl, a to už se dostal až k Sharpovi a zblízka ho udeřil jílcem do hlavy. Sharpovi se zajiskřilo před očima a na chvíli ztratil orientaci, jenom si uvědomil, že padá dozadu. V pudu sebezáchovy unikl další Francouzově ráně tak, že se převalil doprava, a naslepo máchl šavlí. Nezasáhl Bursayho, ale aspoň ho přinutil uskočit. To mu umožnilo, aby se zvedl, a i když stále cítil tupou bolest, přikrčil se do střehu. Odvedle se ozvala rána, jak někdo vyrazil spojovací dveře mezi oběma kajutami lorda Williama. Bursay se na Sharpa zašklebil. Byl tak vysoký, že musel pod nízkým stropem sklánět hlavu, navíc jeho sok byl po tvrdém zásahu otřesený. Sharpe ucítil, že mu po čele stéká do oka krev, a levou rukou si ji utřel. Věděl, že opět bojuje o život a má před sebou muže, který je stejně rychlý a zuřivý bojovník jako on. Francouz se sehnul pod trámem a opět zaútočil. Sharpe výpad odrazil, ale pak se Francouz rozmáchl širokou šavlí znovu, tentokrát k ráně ze strany jako srpem a Sharpe uskočil dozadu, až narazil zády na přepážku kajuty. V tu chvíli si byl Bursay jistý, že ho dostal. Jenže Sharpe se od přepážky odrazil a bodl šavlí dopředu jako

kopím a hrotem zasáhl překvapeného Francouze do hrdla. Vzápětí se vrhl doleva, aby unikl protiútoku. Zdálo se mu, že jeho zásah byl jen lehký a nezpůsobil protivníkovi vážné zranění, ale Bursay zakolísal a z hrdla se mu vyvalila krev. Zůstal stát, jako by se nemohl vzpamatovat z překvapení, ruka se zbraní mu klesla a pořád jen stál a zíral na Sharpa s levou rukou přitisknutou k hrdlu, pod níž mu pulsovala temná krev. Sharpe čekal. Uvědomil si, že teď by mohl svého soka jedinou ranou zabít, protože není schopen se krýt, ale něco mu v tom bránilo, a tak jen čekal. Bursay se zapotácel, zachrčel a padl na kolena. Proraženou přepážkou vlezl do kajuty francouzský námořník a vytřeštěně zíral na obrovitého poručíka, který pořád hleděl na Sharpa, jako by žádal vysvětlení. Ale pak se náhle zlomil jako podříznutý kmen, bezvládně se zhroutil dopředu a kolem něj se začala rozlévat kaluž krve.

Námořník zvedl mušketu, ale v tu chvíli někdo vyštěkl francouzsky rozkaz a muž zbraň sklonil. Major Dalton námořníka odstrčil, vlezl proraženou přepážkou dovnitř a uviděl Bursayho v tratolišti krve. Jeho tělo sebou stále ještě škubalo. „To vy?“ zeptal se major Sharpa. Poklekl k umírajícímu, zvedl mu hlavu, ale rychleji zase položil, protože z rány na krku se vyvalilo ještě víc krve.

„A co jsem s ním měl dělat?“ odpověděl Sharpe vyzývavě. Utřel zkrvavený hrot šavle cípem kabátu, přistoupil k přepážce a podíval se do vedlejší kajuty. Grace ležela stále schoulená na lůžku, tiskla si potrhané šaty ke krku a chvěla se. „Už je to dobré, madam,“ řekl Sharpe. „Už je po všem.“

Beze slova na něj hleděla. Dalton něco řekl francouzsky námořníkovi – zřejmě mu poručil, aby se vrátil na palubu. Pak se v otvoru v proražené přepážce objevil lord William. Nejdřív se podíval na ležící tělo a potom na Sharpův zkrvavený obličej. „Co se tady…?“ řekl, ale víc ze sebe nevypravil. Na levé tváři měl podlitinu, zřejmě jak ho Bursay udeřil. Francouz už ležel na podlaze bez hnutí. Lady Grace křečovitě vzlykala a chvěla se.

Sharpe hodil šavli na Pohlmannovo lůžko a vkročil otvorem kolem lorda Williama do vedlejší kajuty. „Už je to dobré, madam,“ řekl znovu, ‚je mrtvý.“

„Mrtvý?“

„Ano.“

Přes pelest postele ležel přehozený župan, patrně lorda Williama. Sharpe ho vzal a podal ho lady Grace, aby se jím zakryla. Přetáhla si ho přes sebe, ale stále se chvěla. „Omlouvám se,“ vydechla po chvíli, „omlouvám se.“

„Vy se nemáte za co omlouvat, madam,“ odpověděl Sharpe.

„Odejděte odsud,“ řekl mu lord William chladně. Také on se lehce chvěl.

„Bránil mě, zatímco tys neudělal nic!“ zvolala lady Grace. „Vůbec nic!“

„Jsi hysterická, Grace,“ odsekl její manžel. „Pokusil jsem se toho člověka zastavit, ale on mě udeřil.“ Otočil se k ostatním. „Podívejte se, udeřil mě do obličeje.“

„Nic jsi neudělal!“ opakovala tvrdě lady Grace.

Lord William se obrátil ke komorné. „Uklidněte ji, proboha,“ řekl a znovu ukázal Sharpovi, aby odešel.

Sharpe poslechl a vrátil se přes proraženou přepážku do vedlejší kajuty. Tam už se mezitím shromáždila většina cestujících ubytovaných v záďové nástavbě a zděšeně zírala na Bursayho mrtvolu. Ebenezer Fairley zakroutil hlavou. „Když se vy do něčeho dáte, mladý muži, tak to uděláte pořádně,“ řekl. „Té krve… Už nám kape dolů na postel.“

„Omlouvám se,“ odpověděl Sharpe.

„Ne že by to byla první krev, kterou vidím. A taky si myslím, že se na moři dějí horší věci.“

Do Pohlmannovy kajuty vstoupil lord William. „Byl bych vám vděčný, kdybyste odsud odešli,“ řekl nedůtklivě. „Odejděte, prosím!“

„Tohle není vaše kajuta,“ ozval se Fairley. „Navíc kdybyste byl aspoň trochu muž, nemuselo se tohle všechno stát.“

Lord William na něj zíral, jako by Fairleyho odpověď považoval za neuvěřitelnou drzost, a právě v tu chvíli vstoupila dovnitř lady Grace. Lord William se ji pokusil zatlačit zpátky, ale Grace ho odstrčila, pohlédla na mrtvolu a pak na Sharpa. „Děkuji vám, pane Sharpe,“ řekla.

„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoct, madam,“ odpověděl Sharpe a otočil se ke dveřím. Dovnitř vstoupil major Dalton s

nějakým Francouzem. „To je nový kapitán lodi," oznámil major. „Je officier marinier – to je hodnost srovnatelná s naším námořním poddůstojníkem."

Francouz byl starší plešatící muž s tváří ošlehanou větrem a zhnědlou dlouhou službou na moři. Neměl uniformu, ale zřejmě zaujímal mezi zbývajícími francouzskými námořníky nejvyšší postavení. Zdálo se, že na něj Bursayho smrt nijak nezapůsobila. Major Dalton ho už patrně informoval o tom, jak k ní došlo, protože se na nic neptal, jenom se rozpačitě uklonil lady Grace a zamumlal francouzsky omluvu.

„Merci, monsieur, „ odpověděla stále ještě rozechvělým hlasem.

Officier marinier se pak obrátil k Daltonovi a major přeložil Sharpovi, co řekl. „Omlouvá se i vám, Sharpe. Ví, že Bursay byl násilník. Ještě před měsícem měl hodnost poddůstojníka, ale pak ho Montmorin povýšil. Řekl mu, že jako důstojník je povinen chovat se čestně, jenže Bursay prý nevěděl, co to čest je."

„To znamená, že mě nehodlají obvinit?" zeptal se Sharpe pobaveně.

„Bránil jste dámu," řekl Dalton a zamračil se, jako by se mu Sharpův lehký tón nezdál vhodný. „Co by proti tomu mohl rozumný člověk namítat?"

Francouz poručil svým námořníkům, aby přibili na proraženou přepážku kus plachty a odnesli tělo mrtvého poručíka. Nařídil také, že z oken musí být odstraněny všechny lampy.

Sharpe je postavil na prázdný příborník. „Budu spát tady," prohlásil, „pro případ, že by se nějakému zatracenému Francouzovi zase zachtělo obtěžovat dámu." Lord William se už chystal protestovat, ale pak si to rozmyslel. Všichni se postupně rozešli a Sharpe usnul na Pohlmannově lůžku, zatímco s ním Calliope plula nocí do zajetí.

Následující dva dny proběhly v klidu a nudě. Vál jen slabý větřík a loď se kolébala a plula pomalu – tak, že by podle Tufnellova vyjádření trvalo nejméně šest dní, než by se touto rychlostí dostali na Mauricius. Ale to bylo pro zajatou posádku a cestující dobré, neboť se tím zvyšovala naděje, že se dostanou na dohled nějakého britského

válečného plavidla, které si všimne, že na velké obchodní lodi Východoindické společnosti vlaje francouzská trikolora. Nikdo z pasažérů i nadále nesměl vystoupit na palubu a v kajutách panovalo dusivé horko. Sharpe si krátil čas, jak se dalo. Major mu sice půjčil knihu s názvem Tristram Shandy, ale on tomu vůbec nerozuměl, a tak mu připadlo užitečnější ležet a civět na strop. Fazackerly se ho snažil naučit vrhcáby, Sharpe však neměl o hazardní hry zájem, proto si právník našel ochotnější oběť. Poručík Tufhell mu ukázal, jak se vážou námořnické uzly, a Sharpe tím vyplnil pár hodin mezi snídaní, obědem a večeří. Jídla se lišila jen denní dobou, ale jinak byla pořád stejná – vločková kaše s rozvařeným sušeným hrachem. Madam Fairleyová vyšívala šál, zatímco její manžel přecházel sem a tam, stále cosi namítal a rozčiloval se. Major Dalton se snažil dát dohromady přesný průběh bitvy u Assaye a neustále se obracel na Sharpa o radu a loď pomalu plula oceánem a Sharpe byl smutný z toho, že za celý den ani jednou nezahlédl lady Grace.

Druhou noc ho však navštívila v jeho kajutě. Přišla tiše, když už spal, a vzbudila ho tím, že mu položila ruce na ústa, aby nevykřikl. „Moje komorná už spí," zašeptala, a když zmlkla, zaslechl Sharpe za plátěnou zástěnou chrápání lorda Williama.

Lehla si vedle něho a dlouho mlčela. Teprve pak mu začala šeptem vyprávět: „Přišel a chtěl mé šperky," řekla. „Jen to, moje šperky. Ale potom mi řekl, že podřízne Williamovi hrdlo, jestli neudělám, co ode mě chce."

„Už je to pryč," pokusil seji uklidnit.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Ještě řekl, že nenávidí všechny aristos – takhle to řekl, ‚aristos'. A že bychom měli všichni skončit pod gilotinou. Vyhrožoval mi, že nás oba zabije a pak řekne, že ho William napadl a já jsem zemřela na zimnici."

„No vidíš, a teď krmí ryby on," řekl Sharpe. Dobře věděl, co to znamenalo, když předešlé ráno zaslechl šplouchnutí.

„Ale ty takový nejsi, že…, myslím s tou nenávistí k aristos?" zeptala se po dlouhé odmlce.

„V životě jsem poznal jen tři: tebe, tvého manžela a sira Arthura. On je přece taky aristo, ne?"

Přikývla. „Jeho otec je hrabě z Morningtonu."

„Takže dva z těch tří mám rád," řekl Sharpe. „To není špatný."

, Arthura máš taky rád?"

„Nevím, jestli ho mám rád, ale chtěl jsem, aby měl rád on mě. Obdivuju ho."

, Ale Williama rád nemáš, že?"

„A tyjo?"

Chvíli mlčela. „Ne," řekla pak. „Provdal mě za něj otec. Je bohatý, velmi bohatý a moje rodina příliš bohatstvím neoplývá.

Mí rodiče ho považovali za skvělou partii. Kdysi jsem ho měla ráda, ale teď ne. Teď už ne."

„Nenávidí mě," řekl Sharpe.

„Bojí se tě."

Sharpe se usmál. „Jak se mě může bát? Je přece lord, a já nejsem nic."

, Ale jsi tady," zašeptala a políbila ho na tvář, „a on ne." Políbila ho ještě jednou. „Kdyby mě tady objevil, byl by to můj konec. Mé jméno by bylo zneuctěno a společenský život by pro mě skončil. A možná nejen společenský."

Sharpe si vzpomněl na Malachiho Braithwaita a byl rád, že sekretář je zavřený v steeragi a nemůže už ke svému podezření přidat nic nového. „Chceš říct, že by tě tvůj manžel zabil?" zeptal se.

„Asi by měl chuť to udělat." Chvíli o tom přemýšlela. „Ale spíš by mě dal prohlásit za šílenou. To není takový problém. Najal by si drahé doktory, kteří by na mě napsali posudek, že jsem blázen, a soud by vydal rozhodnutí, že musím být pod zámkem. A pak bych strávila zbytek života v jednom křídle našeho domu v Lincolnshiru a musela bych polykat nějakou medicínu s trochou jedu, takže bych se tam moc dlouho netrápila."

Sharpe na ni pohlédl, ale ve tmě mohl její tvář pouze tušit. „To by opravdu udělal?" zeptal se.

„Jistě," odpověděla, „ale když se budu chovat tak, jak se na lady sluší, a předstírat, že nevím o Williamových milenkách a o tom, že přijímá děvky, nic mi nehrozí. A taky ode mě chce samozřejmě dědice. Byl radostí bez sebe, když se nám narodil syn, ale potom, co dítě zemřelo, mě začal nenávidět. To mu však nebrání, aby se pokoušel přivést mě znovu do jiného stavu." Odmlčela se. „Mou

jedinou nadějí je, že mu dám syna a budu se chovat jako anděl, a tohle obojí jsem mu odpřísáhla. Jenže pak jsem poznala tebe a nadobro jsem ztratila rozum.“

„Budu na tebe dávat pozor.“

„Pochybuju, že se ještě někdy uvidíme, až opustíme tuhle loď,“ řekla tiše.

„To ne,“ protestoval Sharpe. „To snad ne.“

„Pst!“ zašeptala a umlčela ho polibkem na ústa.

Za svítání byla pryč. Výhled ze záďového okna se nezměnil – kam oko pohlédlo, táhla se k zamlženému obzoru klidná a prázdná hladina Indického oceánu, žádná britská loď je tedy nepronásledovala. Foukal už čerstvější větřík, takže loď se houpala trochu víc a šachové figurky, které major Dalton nastavěl na lavici pod oknem, aby znázorňovaly postavení vojsk během bitvy u Assaye, padaly. „Musíte mi vyprávět, co se tam vlastně dělo, když sir Arthur spadl z koně,“ žádal Sharpa.

„Na to se raději zeptejte jeho, majore.“

„Ale vy to přece víte stejně dobře jako on.“

„To ano,“ souhlasil Sharpe, „ale pochybuju, že by o tom rád mluvil nebo by chtěl, aby se o tom vůbec mluvilo. Myslím, že uděláte nejlíp, když napíšete, že bojoval proti houfu nepřátel, a když pod ním padl kůň, zachránil ho jeho pobočník.“

, Ale je to pravda?“

‚Ano, je,“ přikývl Sharpe a to bylo všechno. Nechtěl o tom víc mluvit, kromě toho si už ani nevzpomínal, jak se to přesně odehrálo. Vybavoval si jen, že seskočil z koně a začal sekat šavlí, jako když se kosí tráva, protože na boj s touto zbraní nebyl vycvičen. A také si vzpomněl, že sir Arthur zůstal po pádu z koně ležet na zemi omráčený. Zatáhl ho tedy do úkrytu pod kanón a pak zabíjel a zabíjel. Nejživěji si však vzpomněl na indického důstojníka, který na něj útočil šavlí a jistě by ho zabil, když mu zasadil tulwarem strašlivou ránu do týlu. Tehdy Sharpovi zachránil život zázrak v podobě koženého váčku, kolem nějž měl stočené dlouhé vlasy spletené do copu. Běžně měli vojáci tento váček naplněný pískem, ale Sharpe si do něj ukryl velký rubín, který vzal v seringapatamské Vodní bráně mrtvému sultánu Típúovi, a drahokam čepel tulwaru

zastavil. Rána však váček rozsekla a rubín vypadl na zem a Sharpe si vzpomínal, že když jeho zuřivý boj skončil, sir Arthur ho sebral ze země a podal mu ho. Generál byl ještě příliš zmatený po pádu, aby poznal, co drží v ruce, a zřejmě považoval drahokam za pouhý krásně zbarvený oblázek, který Sharpe někde našel. A teď ho měl ten zatracený Cromwell.

„Jak se kůň sira Arthura jmenoval?“ zeptal se Dalton.

„Diomédes,“ odpověděl Sharpe. „Sir Arthur ho měl moc rád.“ Vzpomněl si, jaký proud krve se vyvalil z Diomédovy hrudi, když vytáhli kopí, které v ní měl zabodnuté.

Dalton zpovídal Sharpa až do pozdního odpoledne a dělal si z jeho vzpomínek poznámky. „Musím v tom důchodu něco dělat, Sharpe,“ řekl, „pokud ještě vůbec kdy Edinburgh uvidím.“

„Vy nejste ženatý, pane?“

„Byl jsem, byl jsem ženatý. Měl jsem hodnou ženu, ale už zemřela.“ Major se odmlčel a chvíli jen hleděl oknem na moře. „Neměli jsme děti,“ dodal tiše a pak svraštil čelo, protože z ubytovací paluby se ozval náhlý dupot nohou. Někdo cosi zvolal a o chvíli později se Calliope naklonila na levý bok a plachty tloukly, jako když se střílí z děla. Francouzští námořníci postupně vytáhli plachty a loď se po chvíli kolébání na místě znovu dala do pohybu, i když teď křižovala proti větru, jak se posádka ze všech sil snažila nabrat kurs co nejvíc na sever. „K tomu se nerozhodli jen tak,“ řekl major. „Něco se muselo stát.“

Nikdo nevěděl, proč posádka obrátila k severu, protože z oken v kajutách žádnou loď neviděli. Hlídka v strážním koši však samozřejmě viděla víc a mohla zahlédnout těsně nad jižním obzorem košové plachty cizího plavidla. Se změnou kursu také skončila klidná plavba, protože nyní Calliope narážela do vln a nakláněla se. A když potom obsluha přinesla cestujícím večeři, vyřídila jim zároveň rozkaz nového kapitána lodi. Ten nařídil, že se nesmí dávat do oken žádné světlo, a pohrozil, že kdo neuposlechne, půjde do skladu na dně lodi, kde šplouchá slaná voda a kralují krysy.

„Takže je to jasné,“ poznamenal Dalton, „uviděli nějakou loď.“

„Ale uviděla ona nás?“ zeptal se Sharpe.

„Těžko říct. I kdyby, co můžeme dělat jiného, než sedět a čekat?“ odpověděl sklesle major.

Sharpe se modlil, aby to byla Pucelle, válečná loď kapitána Chaseho, stejně rychlá jako Revenant. „Jedna možnost tu přece jen je,“ řekl.

„Jaká?“

„Nejdřív si potřebuju promluvit s Tufnellem.“ Sešel dolů, zaklepal na dveře jedné z důstojnických kajut ve velké kajutě a po krátké rozmluvě přivedl poručíka spolu s Daltonem do kajuty Ebenezera Fairleyho.

Obchodník už byl v noční košili a na hlavě měl čepec se střapcem, který mu visel přes levou tvář. Přesto Sharpa vyslechl a zasmál se. „Pojďte dál, mladíku. Drahá, budeš muset znovu vstát,“ zavolal na svou ženu. „Provedeme Francouzům menší nezbednost.“

Problém byl, že postrádali vhodné nářadí. Sharpe však měl kapesní nůž, Tufhell krátkou dýku a major vytáhl dirk, dlouhou dýku skotských horalů. Takto vyzbrojeni shrnuli koberec z obarvené plachtoviny ve Fairelyho kajutě a pustili se do podlahy.

Ta byla ze silných dubových fošen tvrdých jako kámen, ale Sharpe neviděl jinou možnost, než že se jim podaří udělat v nich otvor, kterým by mohli dosáhnout dolů. Navíc museli doufat, že ho udělají ve správném místě. Byla to namáhavá práce a postupně se v řezání, sekání a štípání dřeva střídali. Madam Fairleyová vytáhla z jejich cestovní truhly kuchyňský ocelový brousek, a zatímco se muži pachtili, ztupené nástroje znovu ostřila.

Dělali dva řezy napříč desek asi na stopu od sebe a někdy dlouho po půlnoci se jim podařilo čtvercový díl vylomit. Pracovali potmě, ale jakmile měli otvor hotový, zapálil Fairley lampu, kterou zastínil zástěrou své ženy, a opatrně nakoukli dolů do tmy. V první chvíli Sharpe nic neviděl. Slyšel vrzání kormidelních lan, ale teprve když Fairley spustil lampu do otvoru, spatřil pod ní tlusté konopné lano, které se každých několik vteřin s vrznutím o kousek pohnulo.

Lano bylo připevněné ke kormidlové páce, pomocí níž se ovládalo velké kormidlo Calliope. Od kormidlové páky vedlo po obou stranách přes kladky do středu lodi a přes další dvě kladky ke kormidelnímu kolu, což byla ve skutečnosti dvě kola za sebou, aby

se do jejich paprsků mohlo při rozbouřeném moři a silném větru opřít víc mužů. Tato dvojice kol byla spojená s velkým dřevěným bubnem, na nějž bylo kormidlové lano navinuto, takže když se buben pootočil, přenesl se pohyb pomocí lana na kormidlovou páku a ta pak pootočila vlastním kormidlem. Stačilo tedy lano přeřezat a loď se na nějakou dobu ocitla bez kormidla.

„Ale kdy to uděláme?“ zeptal se Fairley.

„Počkáme, až se rozední,“ navrhl Dalton.

„Musíme počítat s tím, že nám to bude nějakou dobu trvat, než ho přeřežeme,“ řekl Sharpe, protože lano, které procházelo prostorem mezi hlavní a spodní palubou, bylo silné jako ruka. Sharpe znovu roztáhl koberec a zakryl jím otvor, aby do kajuty nemohly vniknout krysy.

„Jak dlouho jim bude trvat, než ho pak vymění?“ zeptal se Fairley Tufhella.

„Dobrá posádka to dokáže během hodiny.“

„Mezi nimi je určitě pár dobrých námořníků, takže bychom si to měli nechat na příhodnější dobu,“ mínil obchodník.

„Uvidíme, co nám přinese ráno.“

Tu noc za ním lady Grace nepřišla, anebo pokud přišla a v Pohlmannově kajutě ho nenašla, zase se vrátila. Možná nemohla přijít, protože lord William zůstal vzhůru, aby byl připraven, kdyby se blížila záchrana, uvažoval Sharpe. Zachumlal se tedy do přikrývky a spal až do chvíle, kdy na jeho dveře zabušil námořník se snídaní. „Vpředu na pravoboku je loď, pane,“ řekl tiše, když pokládal kotlík. „Odsud ji nemůžete vidět, ale je tam celou noc. Jedna z našich.“

„Válečná?“

„My si myslíme, že jo, pane. Vypadá to na pěknej závod k Mauriciu.“

„Jak je to daleko?“

„Takových sedm osm mil, pane. To je slušná šance, že by nás mohla chytnout, ale ještě musí obrátit, aby nám zkřížila dráhu,“ řekl námořník. A ještě tišeji dodal: „Žabožrouti stáhli svou vlajku, takže teď plujeme pod naší, ale to jim nepomůže, jestli je to válečná loď. Připluje k nám tak jako tak a uvidí, co jsme zač. Když jde o kořist a peníze, neznamenaj vlajky nic.“

Zvěst o britské lodi se brzy rozšířila a naplnila cestující dychtivým očekáváním. Francouzská posádka se snažila přimět Calliope k co nejvyšší rychlosti, ale pro pasažéry na zádi, kteří druhou loď neviděli ani nemohli zjistit, co se děje na palubě, plynul čas mučivě pomalu. Poručík Tufnell mínil, že kursy obou lodí se k sobě přibližují a Calliope má výhodu větru, ale byla to jen domněnka, jistotu neměli žádnou. Všichni chtěli přeřezat kormidlové lano, zároveň si však uvědomovali, že pokud to udělají příliš brzy, bude mít francouzská posádka čas ho vyměnit.

V poledne se žádný oběd nepodával a možná právě to přesvědčilo Sharpa, že je čas lano přeřezat. „Stejně nemáme možnost určit nejvhodnější okamžik, tak jim zkomplikujme život už teď," navrhl.

Nikdo proti tomu nic neměl. Fairley tedy znovu odhrnul koberec, Sharpe si nad otvorem klekl a začal přeřezávat lano šavlí. Bohužel se stále pohybovalo, ne sice moc, ale přece jen tak, že nebylo snadné udržet čepel na jednom místě. Sharpe však řezal a řezal, až z něj lilo, jak do toho dával všechnu sílu.

„Můžu to zase zkusit já?" zeptal se Tufhell po chvíli.

„Já to dodělám," odpověděl Sharpe a přestal, aby si chvíli odpočinul. Neviděl lano, ale věděl, že už se do něj zařízl hluboko, protože mu jeho pohyby smýkaly šavlí sem a tam. Znovu se pustil do práce a pak náhle ucítil, že napětí lana povoluje, a vzápětí neměl co řezat. Čepy kormidla zaskřípaly, Sharpe vytáhl ruku a vyčerpán padl vedle Fairleyho lůžka. Calliope se s neovládaným kormidlem začala těžkopádně stáčet po větru. Z paluby se okamžitě ozvaly výkřiky a dupání nohou, jak se námořníci hnali ke stěžňům a do lanoví, a vzápětí hluk plachet, které bez užitku plácaly ve větru.

„Zakryjme tu díru," řekl Fairley. „Rychle, než na to přijdou!"

Sharpe odsunul nohy, aby mohli rozprostřít koberec na původní místo. Loď sebou trhala, jak se ji francouzská posádka snažila pomocí předních plachet otočit, ale bez kormidla se tvrdohlavě vracela zpátky do směru po větru a plachty znovu tloukly do stěžňů. To už samozřejmě kormidelník poznal, že mu kolo neklade žádný odpor, a opět se ozval dupot, jak ti, co zbyli na palubě, pádili k

průlezům. Z toho Sharpe poznal, že jdou konečně kontrolovat kormidlové lano.

Náhle někdo zaklepal na dveře a do Fairleyho kajuty vrazil bez vyzvání lord William. „Ví někdo z vás, co se tu děje?“ vyhrkl celý vzrušený.

„Přeřezali jsme kormidlové lano,“ řekl Fairley, „ale byli bychom vám vděční, kdybyste o tom mlčel.“ Lord William na něj chvíli civěl, jako by mu dělalo potíže to pochopit, ale než mohl něco říct, ozval se z dálky dělový výstřel. „Mám dojem, že teď to vezme rychlý konec,“ prohlásil Fairley radostně. „Pojďte, Sharpe, podíváme se, co jste způsobil.“ Podal mu ruku a pomohl mu na nohy.

Nikdo z posádky se je nepokusil zastavit. V tuto chvíli už Francouzi stahovali původní vlajku Calliope, kterou chtěli pronásledovatele zmást a přesvědčit je, že loď je pořád pod britskou kontrolou.

A teď už opravdu pod britskou kontrolou byla, protože ke Calliope se pomalu, ale jistě opět blížila velká válečná loď s žlutočernými pruhy na trupu jako před několika dny. Jenže teď bylo všechno jinak. Na jejím pozlaceném galionu se vypínala ženská figura s mečem a se stříbřitou zbrojí, v jejímž náprsním krunýři byly otvory odhalující růžová ňadra. „Pucelle!“ zvolal Sharpe nadšeně. Jana z Arku připlouvala zachránit Brity.

A Calliope byla podruhé během pěti dnů vzata do zajetí.

KAPITOLA 6

Prvním mužem z posádky Pucelle, který za nadšeného volání cestujících vstoupil na palubu Calliope, byl sám kapitán Joel Chase. Officier marinier neměl šavli, aby mu ji mohl odevzdat na znamení kapitulace, a tak místo ní nabídl Chasemu lanový trn. Chase ho s úsměvem přijal, ale vzápětí ho Francouzi velkoryse vrátil. Officier marinier pak odvedl za dohledu Chaseho námořníků své muže do podpalubí, kde byli všichni uvězněni, zatímco kapitán Chase si potřásal rukou se šťastnými cestujícími na hlavní palubě a snažil se odpovídat na tucet otázek najednou. Malachi Braithwaite však stál stranou od ostatních a nerudným pohledem sledoval Sharpa na ubytovací palubě. Od chvíle, kdy převzali vládu nad lodí Francouzi, byl sekretář lorda Williama nucen pobývat v spodní steeragi a při pomyšlení, že Sharpe je po celou tu dobu na ubytovací palubě vedle lady Grace, musel trpět krutými návaly žárlivosti.

„Šťastný kapitán," řekl Ebenezer Fairley, který stál vedle Sharpa na ubytovací palubě a pozoroval shluk cestujících kolem Chaseho. „Právě získal spoustu peněz, protože mu náleží podíl na kořisti. Jenže teprve nyní o ni bude muset pořádně bojovat."

„Jak to myslíte?"

„Teď do toho vstoupí právníci a budou vymýšlet všechny možné obstrukce, aby se na tom co nejvíc přiživili," řekl Fairley. „Právníci Východoindické společnosti, kteří budou tvrdit, že se Francouzi lodi nikdy pořádně nezmocnili, takže nelze mluvit o kořisti, když jim ten váš kapitán Calliope zase vzal. Jeho zástupce u kořistného soudu bude samozřejmě tvrdit opak, a všechna tahle právnická pakáž potáhne spor ve vlastním zájmu celé roky, takže nakonec budou možná jediní, kdo z něj zbohatne." Pohrdlivě odfrkl. „Zřejmě bych si

měl i já najmout právníka, aby dohlédl na to, jaký díl nákladu patří mně, ale myslím, že to neudělám. Pokud mám mluvit za sebe, byl bych radši, kdyby ty peníze shrábl kapitán Pucelle než nějaký chamtivý právník, který nedělá nic jiného než těží z problémů druhých.“ Odmlčel se a pak se ušklíbl, jako by si na něco vzpomněl. „Jednou mě, Sharpe, napadlo, jak by se dala podstatně zvýšit prosperita Británie. Spočívá to v tom, že každý zámožný člověk by mohl za rok beztrestně zabít jednoho právníka. Nepodal jsem ten návrh do parlamentu jen proto, že tam je těch příživníků plno a neměl by šanci projít.“

Kapitán Chase se konečně vymanil z houfu na hlavní palubě a vystoupil na ubytovací palubu, kde mu ze všeho nejdřív padl pohled na Sharpa. „Sharpe!“ zvolal a rozzářil se. „Můj milý Sharpe! Teď jsme si kvit. Nejdřív jste zachránil vy mě a teď zase já vás. Jak se máte?“ zeptal se a stiskl Sharpovi ruku v obou dlaních, jako by mu ji chtěl rozdrtit. Sharpe mu představil Fairleyho a Chase pak krátce pohlédl na lorda Williama Hala. „Bože, úplně jsem zapomněl, že je tady i on,“ řekl tiše a obrátil se k němu. „Jak se máte, vaše lordstvo? Vede se vám dobře? Samozřejmě, jak jinak…“ Lord William mu vlastně ani neodpověděl, i když by s ním velmi rád mluvil v soukromí své kajuty. Jenže Chase už tiskl ruku Tufhellovi a oba námořníci se pustili do dlouhého hovoru o tom, jak byla Calliope chycena a zajata francouzskou posádkou Revenantu. Několik mužů z posádky Calliope pak začalo opravovat přeřezané kormidlové lano, zatímco pár námořníků z Pucelle pod vedením mohutného Hoppera, kterého Sharpe znal z Bombaje, vyvěsilo nad francouzskou trikoloru vlajku britskou.

Lord William, zjevně popuzený, že ho Chase přešel, jako by byl ten poslední, nyní čekal, až bude moci znovu upoutat kapitánovu pozornost. Jenže Tufhell zřejmě informoval Chaseho o něčem, co způsobilo, že kapitán lorda i nadále ignoroval. „Chci vědět všechno, co mi můžete říct o člověku, který se vydával za sluhu barona von Dornberg,“ obrátil se naléhavě k dalším cestujícím z ubytovací paluby.

Většina z nich se zatvářila zmateně. Major Dalton prohlásil, že se mu baron jevil jako slušný člověk, i když poněkud velkohubý, ale

jeho sluhy si téměř nikdo nevšiml, natož aby o něm něco věděl. „Držel se stranou a nijak na sebe neupozorňoval," řekl Dalton.

„Na mě jednou promluvil francouzsky," ozval se Sharpe. „Opravdu?" otočil se k němu Chase.

„Jenom jednou," pokračoval Sharpe, „ale vím, že taky mluví anglicky a německy, a je prý Švýcar. Ale pochybuju, že by byl opravdu sluha."

„Proč?"

„Když odcházel z lodi, měl šavli. Nevím, kolik sluhů nosí šavli, ale řekl bych, že moc ne."

„Třeba v Hannoveru nosí," poznamenal Fairley. „Jiný kraj, jiný mrav."

„A co tedy víte o baronovi vy?" zeptal se Chase. „Že je to kašpar," zabručel Fairley.

„Mně se zdál jako slušný člověk," namítl major Dalton, „a taky velkorysý."

Sharpe k tomu samozřejmě mohl přidat mnohem víc, ale ani teď se mu nezdálo vhodné, aby se přiznal, že všechny tak dlouho klamal. „Je to zvláštní, pane, a až do chvíle, kdy baron opustil loď, jsem o tom nepřemýšlel," řekl místo toho Chasemu. „Až pak mě napadlo, že mi ten člověk připomíná jednoho muže jménem Anthony Pohlmann."

„To myslíte vážně, Sharpe?" ozval se užasle Dalton.

„Tak mi to připadá," odpověděl Sharpe vyhýbavě, „i když jsem toho Pohlmanna viděl kdysi jen dalekohledem. Ale je to ten typ." Nebyla to pravda, protože znal Pohlmanna víc než dobře, ale musel to nějak zaonačit.

„A kdo je ten Anthony Pohlmann?" zajímal se Chase.

„Bývalý voják Hannoverského pluku u Východoindické, pane. Později ale dezertoval a dotáhl to až na plukovníka maráthské armády. A taky jí velel u Assaye."

„Jste si tím jistý, Sharpe?" zeptal se Chase, jako by to považoval za závažnou informaci.

„Podobá se mu," odpověděl Sharpe a mírně zrudl. „Hodně se mu podobá."

„Tak to je tedy věc,“ řekl Chase svým devonským přízvukem, svraštil čelo a chvíli přemýšlel. Lord William toho chtěl využít a přiblížil se k němu, ale Chase mu popuzeným gestem ukázal, aby ho nechal být, a jeho lordstvo se s ještě uraženějším výrazem stáhlo. „Nejpodstatnější však je, že ten von Dornberg a jeho sluha, jestli to je sluha, jsou teď na palubě Revenantu. Hoppere!“

„Ano, pane?“ ozval se loďmistr z hlavní paluby.

„Ať se všichni muži posádky Pucelle rychle vrátí na loď, ale vy zůstanete v mém člunu. Pane Horrocksi! Ke mně, prosím!“ Horrocks byl čtvrtý důstojník Pucelle a nyní velel třem mužům, kteří měli na Calliope zůstat po Chaseho odchodu. Jejich úkolem nebylo řídit loď, protože toho se teď znovu mohli ujmout Tufhell s původní posádkou, ale zůstávali na obchodní lodi Východoindické na potvrzení Chaseho práva na toto plavidlo. Calliope pochopitelně změnila kurs a zamířila ke Kapskému Městu, kde by měli být francouzští zajatci předáni britské posádce, aby mohla loď s nákladem a cestujícími pokračovat po doplnění potravin a vody v cestě do Británie. Chase Horrocksovi poručil, aby ve všech otázkách řízení lodě nechal volnou ruku poručíku Tufhellovi, zároveň mu však dal za úkol vybrat z posádky Calliope dvacet nejlepších námořníků a odvést je do vojenské služby na Pucelle. „Nedělám to rád,“ řekl Sharpovi, „ale mám nedostatek mužů. Asi nebudou moc rádi, ale kdo ví? Možná půjdou někteří dobrovolně. A co vy, Sharpe? Nechcete taky přestoupit ke mně?“

„Já, pane?“

„Myslím jako pasažér,“ dodal rychle Chase. „Čirou náhodou plujeme stejným směrem jako vy, takže s námi byste se dostal do. Anglie mnohem rychleji než na tomhle prámu. Ale co se ptám, samozřejmě že chcete. Cloutere!“ zavolal na jednoho muže z posádky svého palubního člunu. „Dopravte zavazadla pana Sharpa na naši palubu. A hoďte sebou! On vám ukáže, kde jsou.“

„Měl bych zůstat tady, pane,“ pokusil se Sharpe protestovat. „Nechci vám překážet.“

„Na tyhle řeči teď není čas, Sharpe,“ odbyl ho s úsměvem Chase. „Samozřejmě že poplujete se mnou.“ Teprve teď se obrátil k lordu Hálovi, který se tvářil čím dál popuzeněji. Poodešel s ním stranou a Sharpe ukázal Clouterovi – onomu černému námořníkovi,

který se tak udatně bil za svého pána v Bombaji na dvoře Panjitova domu –, aby za ním vystoupil na ubytovací palubu. „Tak kde to máte, pane?“ zeptal se Clouter.

„Zavazadla ještě počkají,“ odpověděl Sharpe. Ve skutečnosti neměl v nejmenším úmyslu Calliope opustit, alespoň ne, pokud na ní zůstane lady Grace, ale nejdřív si musel vymyslet nějakou pádnou výmluvu, než definitivně Chaseho pozvání odmítne. Právě teď ho žádná nenapadala, ale pomyšlení, že by opustil lady Grace, mu připadlo nesnesitelné. Přinejhorším bude muset riskovat, že Chaseho urazí, a prostě na Pucelle nepřestoupí.

Chase nyní přecházel sem a tam pod záďovou nástavbou a poslouchal lorda Williama, který mluvil a mluvil. Zdálo se, že kapitán není jeho naléhání příliš přístupný, ale pak zřejmě rezignoval a pokrčil rameny. Když se lorda konečně zbavil, zamířil k Sharpovi. „Zatracená práce!“ zaklel. „Zatracená a ještě jednou zatracená! Vy jste pořád tady, Cloutere? Tak už přineste ta zavazadla pana Sharpa. Ale nic těžkého, žádný klavír nebo postel s nebesy.“

„Řekl jsem mu, aby počkal,“ ozval se Sharpe.

Chase se zamračil. „To se chcete se mnou hádat ještě i vy, Sharpe? Už tak mám dost problémů. Jeho zatracené lordstvo tvrdí, že se musí ve státním zájmu dostat do Británie co nejrychleji, a já jsem nemohl popřít, že plujeme do Atlantiku.“

„Do Atlantiku?“ zeptal se Sharpe užasle.

„Samozřejmě,“ přikývl Chase. „Říkal jsem vám přece, že plujeme stejným směrem jako Calliope – mimochodem tam také míří Revenant, na to jsem ochoten přísahat. Lord William se mi snažil namluvit, že veze důležité depeše pro vládu, ale je to pravda? To nemůžu vědět. Podle mě mu jde jen o to, aby byl na větší a bezpečnější lodi, ale to mu nedokážu, takže ho nemohu odmítnout. Rád bych to udělal, ale bohužel to nejde. Čert aby ho vzal! Nic jste neslyšel, Cloutere. Takže teď začínáme stěhovat věci toho zatraceného lorda Williama Hala, jeho zatracené ženy, její zatracené komorné a zatraceného sekretáře. Zatracená práce!“

„Cloutere!“ zavolal náhle Sharpe na černého námořníka, „mý věci jsou ve spodní steeragi v kajutě na levoboku. Hoďte sebou!“

Málem zavýskl radostí, když scházel ze schodů. Grace popluje s ním!

Když se loučil s majorem Daltonem a Ebenezerem Fairleym, musel si dávat pozor, aby na něm nebylo poznat radostné vzrušení, i když ho upřímně mrzelo, že už s nimi nebude. Oba ho se stejnou upřímností zvali, aby je po návratu do Británie přijel navštívit. Madam Fairleyová si ho přitiskla na svou kyprou hruď a vnutila mu láhev brandy a rumu. „Abyste se měl čím zahřát, kdyby vám byla zima," řekla. „Aspoň toho Ebenezer tolik nevypije."

Velký veslový člun převezl vybrané muže z posádky Calliope na Pucelle. Byli to většinou nejmladší námořníci a jejich úkolem bylo nahradit ty, kteří během dlouhé plavby podlehli nějaké nemoci. Nikdo z vybraných neměl radost, protože žold ve vojenské službě se nemohl rovnat mzdě, kterou měli u Východoindické. „Však myje rozveselíme," prohlásil Chase. „Nic nemůže přinést námořníkovi větší radost než vítězství a podíl na kořisti."

Lord William trval na tom, že na Pucelle musí být převezen i jeho drahý nábytek, ale to Chaseho rozčililo tak, že dal jeho lordstvu na vybranou – buď popluje s ním bez nábytku, nebo může zůstat na Calliope. Nakonec se lord podvolil, ale přesvědčil Chaseho, že si s sebou musí vzít všechny své úřední písemnosti. Námořníci je tedy převezli na Pucelle a lord William se ženou pak opustili Calliope, aniž se s kýmkoliv rozloučili. Lady Grace se zdála silně rozrušená. Bylo vidět, že předtím plakala, a zjevně se musela velmi přemáhat, aby si zachovala důstojnost.

Přesto se nepřemohla natolik, aby nevrhla na Sharpa zoufalý pohled, když ji pomocí kladky spouštěli do Chaseho palubního člunu. Za ní sestoupil po provazovém žebříku Malachi Braithwaite, který si zase neodpustil triumfální pohled plný jedu, jímž jako by chtěl Sharpovi říct, že teď se bude těšit ze společnosti lady Grace on, zatímco Sharpe zůstane na Calliope jako trosečník na pustém ostrově. Lady Grace se křečovitě chytila obrubníku člunu, ale pak jí závan větru zvedl krempu klobouku, a když vztáhla ruku, aby si klobouk přidržela, zahlédla, že Sharpe slézá po boku lodi dolů. V tu chvíli se její tváří mihl výraz dokonalé radosti. Také Braithwaite uviděl, že Sharpe sestupuje za nimi, a otevřel úžasem ústa anebo se

možná chystal protestovat. Neřekl však nic, jen dál zíral jako leklá ryba. „Posuňte se, Braithwaite,“ řekl mu Sharpe. „Budu vám dělat společnost.“

„Sbohem, Sharpe! Napište mi!“ zavolal za ním major Dalton.

„Hodně štěstí, mladíku,“ přidal se Fairley.

Sharpe sestoupil jako poslední a usadil se na záďové lavici. „Už jsou všichni!“ křikl Hopper na námořníky, ti se opřeli do červenobílých vesel a člun se odpoutal od boku Calliope a zamířil k Pucelle.

Brzy ucítili pach, který se k nim šířil přes vodu – pach velkého množství mužů žijících na dřevěné lodi, jejich nemytých těl, fekálií, tabáku, asfaltu, soli a hniloby –, ale loď sama se nad nimi tyčila vysoká a mohutná jako kamenná hradba.

„Sbohem, Sharpe!“ zavolal naposledy Dalton.

A Sharpe se chystal vstoupit na palubu lovce duchů, lačný po pomstě a směřující domů.

„Nemám rád, když je na palubě žena,“ prohlásil Chase vztekle. „Ženy přinášejí smůlu – ženy a králíci,“ dodal a dotkl se dřevěné desky stolu v denní kajutě, aby od sebe a od lodi odvrátil všechno zlé. „I když už nějaké ženy na palubě mám,“ připustil. „Dole v podpalubí je aspoň šest portsmouthských děvek, o kterých vím, i když si všichni myslí, že nevím, a taky mám podezření, že si někde na lodi schoval svou ženu jeden z dělostřelců. Jenže tohle se nedá srovnávat s tím, když se po palubě prochází opravdová lady s komornou a vzbuzuje u posádky ty nejžhavější fantazie.“

Sharpe na to nic neřekl. Skvěle zařízená kajuta se táhla přes celou šířku lodi a byla osvětlená širokým záďovým oknem, z něhož se otevíral výhled na Calliope, pomalu mizející za horizontem. Na okně visel závěs z látky potištěné stejným květovaným vzorem jako potahy na polštářích, rozhozených po široké lavici pod oknem, a koberec byl zase vzorovaný černobílými čtverci jako šachovnice. V kajutě byly dva stoly, příborník, těžké kožené křeslo, pohovka a otočná knihovnička, avšak dojem nóbl salonu kazila dvě osmnáctiliberní děla namířená do červeně natřených střílen. Před denní kajutou měl Chase na pravoboku svou soukromou kajutu, kde

spal, zatímco na pravoboku byla jídelna, v níž se mohlo pohodlně usadit tucet lidí. „Musel bych být absolutní pitomec, abych se vystěhoval kvůli nějakému zatracenému lordu Hálovi," zabručel Chase, „i když je mi jasné, že to ode mě očekává. Mohou se nastěhovat do kajut prvního a druhého důstojníka, jako když cestovali z Kalkaty, tak budou mít každý kajutu pro sebe. Bůhví proč musejí spát zvlášť, aleje to tak. Ale to bych vám neměl říkat."

„Však jsem to taky neslyšel," řekl Sharpe.

„A ten funebrácký sekretář může jít do Horrocksovy kajuty," pokračoval Chase. Horrocks byl čtvrtý důstojník, který zůstal na Calliope jako velitel zajaté lodi. „Prvního důstojníka můžeme přesunout do kajuty druhého kapitána. Ten před třemi dny umřel, i když nikdo neví proč – buď život omrzel jeho, nebo naopak. Ale kam strčit druhého důstojníka? Nejspíš bude muset vyhodit třetího, který zase vykopne někoho jiného, a tak to půjde dál, až to dorazí k lodní kočce, a tu asi budeme muset, chudáčka, hodit do moře. Proto nesnáším cestující, zvlášť ženy. Vy budete v mé kabině."

„Ve vaší?" užasl Sharpe.

„Ano," přikývl Chase, „tam, kde spím, tady za těmi dveřmi. Co se divíte, Sharpe? Já si nechám tuhle velkou kajutu," ukázal rozmáchlým gestem na přepychově vybavenou denní kajutu s krásným nábytkem, zarámovanými portréty na stěnách a se závěsy na oknech. „Steward mi tady pověsí lůžko a vy se můžete zařídit v malé kajutě."

„Ale já přece nemůžu bydlet ve vaší kajutě," protestoval Sharpe.

„Samozřejmě že můžete. Stejně je to jen taková malá zatuchlá komůrka, akorát tak pro bezvýznamného podporučíka. Kromě toho jsem většinou večer sám, protože jako kapitán nemůžu jít do velké důstojnické kajuty, aniž by mě tam někdo pozval, a moji důstojníci mě moc nezvou. Ani se jim nedivím, mají mě dost ve službě. Takže za to ubytování, které vám poskytuju, mi budete dělat společnost. Umíte hrát šachy? Ne? Tak vás to naučím. A budete se mnou dnes večeřet? Samozřejmě že budete." Chase si už předtím svlékl uniformu a teď se pohodlně rozvalil v křesle. „Opravdu si myslíte, že by ten baron mohl být Pohlmann?" zeptal se.

„Je to on," odpověděl Sharpe.

Chase zvedl překvapeně obočí. „To si tím jste tak jistý?“

„Poznal jsem ho, pane,“ přiznal Sharpe, „ale na Calliope jsem to nikomu neřekl. Nepovažoval jsem to za důležité.“

Chase zakroutil hlavou, i když spíš pobavením než nesouhlasem. „Když se to tak vezme, asi jste udělal dobře. Možná by vás Peculiar zabil, kdybyste ho prozradil. A pokud jde o ostatní, zřejmě nikdo nevěděl, co se na lodi děje.“ Natáhl se pro nějaký papír, který ležel na větším stole. „Válečné loďstvo Jeho britského Veličenstva hledá jistého džentlmena jménem Vaillard, Michel Vaillard. Ví se o něm, že je to pochybný chlapík, který se pohyboval v Indii a teď se podle všeho snaží vrátit do Evropy. A jak lépe cestovat inkognito než jako něčí sluha? Sluhů si nikdo nevšímá.“

„A kvůli čemu ho hledáte, pane?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že vyjednával s posledními maráthskými vládci, kteří mají strach, že se Britové zmocní i toho, co jim ještě zbylo. Vaillard uzavřel dohodu s… jak se ten pohlavár jmenuje, Hólkar?“ Podíval se do papíru. „Ano, s Hólkarem. A teď tu dohodu veze do Paříže. Hólkar v ní prý souhlasil, že povede s Brity jednání o míru, a mezitím monsieur Vaillard, zřejmě za pomoci vašeho přítele Pohlmanna, zorganizuje, aby k Hólkarovi přišli francouzští poradci a byla mu dodána francouzská děla a francouzské muškety. Tady je kopie té dohody,“ řekl Chase a podal Sharpovi papír, který držel. Dohoda byla koncipována francouzsky, ale někdo vepsal mezi řádky překlad, takže si ji Sharpe mohl přečíst. Hólkar, nejschopnější z maráthských vojevůdců, jenž se vyhnul střetu s armádou sira Arthura Wellesleyho, ale nyní se ocitl pod tlakem jiných britských sil, se v ní zavazoval, že zahájí s Brity mírová jednání a pod jejich rouškou vybuduje obrovskou armádu, kterou budou zásobovat jeho spojenci Francouzi. V dohodě byli rovněž jmenováni indičtí vládci v britském teritoriu, s nimiž by se dalo počítat v případě útoku této armády ze severu.

„Udělali to chytře ti dva, myslím Vaillard a Pohlmann,“ poznamenal Chase. „K návratu domů použili britskou loď, to je nejrychlejší způsob. Pak přemluvili Cromwella a zřejmě poslali zprávu na Mauricius, aby zorganizovali rendezvous s Revenantem.“

„A jak naše strana získala kopii té smlouvy?“ zeptal se Sharpe.

„Zřejmě špionáží,“ pokrčil rameny Chase. „Po vašem odjezdu z Bombaje tam začalo být živo. Admirál vyslal do Rudého moře dělovou šalupu pro případ, že by se Vaillard rozhodl cestovat po souši, a Porcupine, aby zkontrolovala váš konvoj. Taky mi řekl, abych měl oči na stopkách, protože to je nyní nejdůležitější úkol: zastavit toho zatraceného Vaillarda. Teď tedy víme, kde ten parchant je, nebo si to aspoň myslíme, a já se musím pustit za ním. Je jasné, že se vracejí do Evropy, a to je teď i náš kurs. Navíc pro nás to znamená návrat domů, Sharpe, takže vám budu moct ukázat, jak rychle umí plout válečná loď postavená Francouzi. Bohužel Revenant je stejně tak rychlý a má před námi skoro týden náskok.“

„A jestliže ho chytnete?“

„Tak ho rozstřílíme na cimprcampr, co jiného?“ řekl Chase, jako by se už na to těšil. „A monsieura Vaillarda a Herr Pohlmanna pošleme jako potravu rybám.“

„A kapitána Cromwella s nimi,“ dodal Sharpe.

„Toho bych raději zajal živého a pověsil na ráhno,“ řekl Chase. „Nic tak nepovzbudí ducha námořníka válečného loďstva, jako když vidí kapitána houpat se na pěkně dlouhém kusu bridportského konopného provazu.“

Sharpe se znovu podíval z širokého záďového okna a uviděl Calliope už jen jako maličkou skvrnku bílých plachet v dálce na obzoru. Cítil se jako někdo, koho hodili zavřeného v soudku do proudu prudké řeky, jež ho unáší do neznáma, a on proti tomu nemůže nic dělat. Přesto byl rád, že se to dělo, neboť zůstával s lady Grace. Myšlenka na ni mu zažehla v hrudi žár touhy, i když věděl, že to, co spolu dělají, je šílenství, naprosté šílenství. Nebyl však schopen se z něj vymanit. Dokonce ani nechtěl.

„Á, je tu pan Harold Collier,“ řekl Chase, když někdo zaklepal na dveře, a vzápětí vstoupil malý námořní kadet, který velel člunu, jenž dopravoval Sharpa z bombajského přístavu ke Calliope zakotvené v rejdě. Teď dostal Collier za úkol ukázat Sharpovi Pucelle.

Chlapec byl na svou loď až dojemně hrdý, zatímco Sharpe nad ní žasl. Byla obrovská, mnohem větší než Calliope a Hany Collier mu ukázal ohromnou jídelnu, v níž kromě stolů trůnilo další

osmnáctiliberní dělo, a nadšeně přitom odříkával počty, rozměry a všechny možné další parametry. „Pucelle je sto sedmdesát osm stop dlouhá, pane, myslím bez čelenu, a ke stěžňové čočce na hlavním stěžni, což je nejvyšší bod lodi, je vysoká sto sedmdesát pět stop. Ale teď pozor na hlavu, pane… Na stavbu Pucelle museli Francouzi porazit dva tisíce dubů, loď váží skoro dva tisíce tun a má čtyřiasedmdesát děl, pane, nepočítaje koronády, to jsou krátká lodní děla, kterých máme šest. Všechna jsou dvaatřicetiliberní. A na palubě je šest set sedmnáct mužů, když nepočítám mariňáky, tedy námořní pěšáky.“

„Kolik je těch?“ zeptal se Sharpe.

„Šestašedesát, pane. Teď tudy a znovu pozor na hlavu, pane.“

Collier vedl Sharpa na ubytovací palubu, kde stálo za zavřenými střílnami osm dlouhých děl. „To jsou osmnáctiliberky, pane,“ poučil ho Collier. „Na každé straně je jich šest, včetně čtyř v záďových kajutách.“ Hbitě seběhl po nebezpečně strmých schůdkách na hlavní palubu a vedl Sharpa dál. Šikovně se proplétal mezi velkými děly, skláněl se pod rozvěšenými hamaky, v nichž spali muži, kteří měli po službě, pak se protáhl kolem kotevního vratidla a začal sestupovat po žebři do temnoty spodní paluby, kde byla umístěna největší, dvaatřicetiliberní děla. „Je jich tu třicet, pane, patnáct na každé straně, a všichni jsme moc rádi, že jich máme tolik. Těchhle kousků je prý nedostatek a na některých lodích mají dokonce ve spodní palubě osmnáctiliberky. Ale to by kapitán Chase nesnesl. Říkal jsem vám, abyste dal pozor na hlavu, pane.“

Sharpe si promnul místo na čele, když se udeřil o trám, a pak se pokusil odhadnout palebnou sílu všech děl, kterou Pucelle disponuje. Collier byl však stále před ním. „Z každého boku jsme schopni vystřelit devět set sedmdesát dva liber železa, pane,“ řekl, jako by mu četl myšlenky. „A to ještě máme šest koronád, pane, a ty střílejí dvaatřicetilibrové koule, a když k tomu připočtete palbu z mušket, vyjde vám, že proti nám nemá žádná francouzská loď šanci. Aspoň tak mi to bylo řečeno. Pozor na tu hlavu, pane.“ Sharpe rychle uvažoval a vyšlo mu, že tahle jediná loď má na každém boku větší palebnou sílu než všechny baterie dohromady, které se účastnily bitvy u Assaye. Pucelle byla skutečná plovoucí pevnost, a to ještě

nepatřila k největším válečným lodím křižujícím světové oceány. Sharpe věděl, že některá válečná plavidla jsou vyzbrojena více než stovkou děl, a Collier měl znovu na jeho otázky odpovědi, protože se jako každý správný námořní kadet na tuhle prohlídku připravil. „Naše válečná flotila má osm lodí první třídy, pane, to znamená s nejméně stovkou děl – pozor na ten nízký trám, pane –, dále čtrnáct lodí druhé třídy, které mají kolem devadesáti děl, a pak sto třicet lodí třetí třídy, mezi něž patříme my."

„Tomuhle říkáte třetí třída?" zeptal se Sharpe užasle.

„Sem za mnou, pane, a sklánějte hlavu." Collier zmizel v další lodní šachtě a zkušeně sklouzl dolů po postranicích žebře. Sharpe ho následoval, ale mnohem pomaleji a po příčlích, až se dostal do temného prostoru páchnoucího vlhkostí a plesnivinou, který měl ještě nižší strop, a chabě ho osvětlovaly sem tam rozvěšené lampy chráněné skleněným cylindrem. „Tohle je nejspodnější paluba, pane. Musíte sklánět hlavu. Taky se jí říká kokpit. Pozor na ten trám, pane. Jsme těsně nad vodou a tady dole úřaduje lodní doktor – všichni se modlíme, abychom nikdy neskončili pod jeho nožem. Tudy, pane, a zase pozor na hlavu." Ukázal Sharpovi komoru, v níž se ukládalo kotevní lano, dále dva muniční sklady střežené námořníky v červených kabátech, sklad soudků s alkoholem, ošetřovnu lodního lékaře se stěnami natřenými načerveno, aby na nich nebyla vidět krev, kajuty poddůstojníků, stěží větší než psí bouda, a pak zavedl Sharpa k poslednímu žebři, který vedl do rozlehlého prostoru na samém dně lodi. Byl plný sudů se zásobami a podle truchlivých zvuků sání, přerušovaných pravidelným klapáním, Sharpe poznal, že i teď se odtud pumpuje voda. „Je tady šest pump a nevím, že by se někdy zastavily," řekl Collier. „Ať loď utěsňujete, jak chcete, voda si vždycky někudy najde cestu dovnitř, pane." Rozehnal se nohou po kryse, ale unikla mu. Vrátili se k žebříku a znovu po něm vystoupili o poschodí výš. Nyní ukázal Collier Sharpovi lodní kuchyni pod příďovou nástavbou, představil ho strážnímu důstojníkovi, kuchařům, loďmistrům, dělostřeleckým důstojníkům a lodnímu tesaři a pak Sharpovi nabídl, že ho vezme nahoru na hlavní stěžeň.

„Dnes už ne," odmítl Sharpe.

Collier ho tedy zavedl do důstojnické jídelny, kde ho představil několika důstojníkům, a pak se vrátili na ubytovací palubu na zádi a prošli kolem velkého dvojitého kormidelního kola ke dveřím, které vedly přímo do spací kajuty kapitána Chaseho. Jak kapitán řekl, byla to malá komůrka, ale vyložená lakovaným dřevem, na podlaze ležel plátěný koberec a světlíkem do ní pronikalo denní světlo. Celou jednu stěnu zabírala Sharpova truhla a Collier mu nyní pomohl pověsit visuté lůžko. „Kdybyste přišel na lodi o život, pane, byla by tohle vaše rakev," poučil ho s vážným výrazem chlapec.

„Pořád lepší než ta, kterou mi mohla poskytnout armáda," poznamenal Sharpe. „Kde je kajuta prvního důstojníka?" zeptal se.

„Dál k přídi," ukázal Collier na přední přepážku.

„A druhého důstojníka?" zajímal se Sharpe, protože tam zřejmě měla nocovat lady Grace.

„Na zádi, vedle důstojnické jídelny," odpověděl Collier. „Tady je hák na pověšení lampy, pane, a kapitánská quarter gallery je směrem dál k zádi na pravoboku," ukázal. „Za těmihle dveřmi.

„Jaká quarter gallery?" zeptal se Sharpe.

„Latrína, pane. Padá to přímo do moře, takže je to velmi hygienické. Kapitán Chase říkal, že ji budete používat i vy, pane, a jako jeho hosta vás taky bude obsluhovat jeho steward."

„Vy máte kapitána rád, že," poznamenal Sharpe, když slyšel, s jakou vřelostí Collier o Chasem mluví.

„Všichni ho mají rádi, pane, úplně všichni," odpověděl bez váhání chlapec. „Tohle je šťastná loď, pane, a to bych se o většině jiných říct neodvážil. Ale teď mi dovolte, abych vám připomněl, že kapitánova večeře je na konci první hlídky, to znamená po čtvrtém zvonění. Lodní hlídka trvá jen dvě hodiny."

„A kolik zvonění už bylo?"

„Teď je krátce po druhém, pane."

„Jak dlouho tedy bude trvat do čtvrtého?"

Collier se zatvářil, jako by nechápal, jak se někdo může takhle hloupě ptát. „Přece hodinu, pane."

„Samozřejmě," přikývl Sharpe.

Chase pozval k večeři šest dalších hostů. Těžko mohl nepozvat také lorda Williama Hala a jeho ženu, ale po straně Sharpa upozornil,

že první důstojník je velký snob, který po celou cestu z Kalkaty do Bombaje lordu Williamovi pochleboval a snažil se vetřít do jeho přízně. „Dá se tedy čekat, že v tomhle kursu popluje dál," poznamenal Chase a krátce na svého prvního důstojníka pohlédl. Ten se k lordu Williamovi nakláněl, jako by se bál, aby mu neuniklo jediné jeho slovo. „A tohle je Llewellyn Llewellyn," řekl Chase a přivedl Sharpa k rudolícímu muži v šarlatově červeném kabátě. „Muž, který nedělá nic polovičaté a je kapitánem našich mariňáků. To znamená, že pokud nás žabožrouti zahákují, Llewellyn Llewellyn je se svými hochy nahází do moře, aspoň na to spoléhám. A kdybyste se divil tomu jménu, opravdu se jmenuje Llewellyn Llewellyn."

„Moje rodina pochází ze starého královského rodu," odpověděl hrdě kapitán Llewellyn, „na rozdíl od rodu Chaseů, kteří, jestli se nemýlím, byli pouze sluhy při honech."

„Ano, mí předkové se skutečně účastnili honů, ne však na zvěř, ale na zatracené Walesany," odpověděl Chase s úsměvem. Bylo zřejmé, že jsou přátelé a mají ze vzájemného špičkování zábavu. „Tohle je můj přítel Richard Sharpe, Llewellyne."

Kapitán námořní pěchoty Pucelle potřásl Sharpovi rukou a vyslovil naději, že až bude se svými muži cvičit střelbu z mušket, připojí se Sharpe k nim. „Třeba nás naučíte něco nového."

„To pochybuju, kapitáne."

„Vaše pomoc by se mi hodila," pokračoval Llewellyn, jako by už věděl, jak Sharpa využít. „Mám sice poručíka, aleje to teprve šestnáctiletý chlapec. Dokonce se ještě ani neholí, a to si nejsem jistý, jestli si umí sám utřít zadek. Je dobré mít na palubě dalšího červenokabátníka, Sharpe. To by významně posílilo obrannou sílu lodi."

Chase se zasmál a pak Sharpa zavedl k poslednímu hostu, s nímž se neznal, lodnímu lékaři jménem Pickering. Právě s ním hovořil Malachi Braithwaite a sekretář se mračil jako čert, když byl Sharpe lékaři představován. Pickering, buclatý muž s tváří plnou prasklých cévek, stiskl Sharpovi ruku. „Doufejte, že za mnou nikdy nebudete muset přijít jako za lékařem, podporučíku, protože v těchto podmínkách vás mohu pouze rozřezat a pak nad vámi zamumlat modlitbu. Ale to druhé umím dobře, jestli vás to uklidní. Právě jsem

říkal, že už vypadá líp," dodal a obrátil pohled k lady Grace. Měla na sobě světle modré šaty s hlubokým výstřihem s výšivkami na límci a spodním lemu a Sharpe si pomyslel, že vypadá skvěle. Na krku sejí třpytil diamantový náhrdelník a další diamanty jí jiskřily v černých vlasech, které měla upravené do tak vysokého účesu, že se jím dotýkala stropních trámů. „Při předchozí plavbě jsem ji za celou dobu viděl tak jednou dvakrát," řekl Pickering. „Zdá se, jako by se jí vrátila chuť do života, dokonce se občas usměje, i když tu není vítaná."

„Jak to?" podivil se Sharpe. „Proč tu není vítaná?"

„Žena na palubě, to znamená obrovskou smůlu, příteli," poučil ho Pickering a pověrčivě se dotkl dřevěného trámu. „Na druhou stranu musím říct, že je tu ozdobou, i když si dovedu představit, jaké nepěkné řeči se dnes povedou v příďové nástavbě. Ale se vším, co nám Bůh sešle, se musíme smířit a přečkat to, dokonce i ženu na palubě. Kapitán nám vyprávěl, že jste slavný voják, Sharpe."

„Ale ne," zamumlal Sharpe rozpačitě, protože nevěděl, co na to odpovědět. Braithwaite usoudil, že takového hovoru se účastnit nechce, a obrátil se pryč.

„První v průlomu a další hrdinské činy," pokračoval Pickering. „Ale všichni nemůžeme být hrdiny. Pokud jde o mě, jakmile uslyším střelbu z děl, zalezu do kokpitu, kde mě žádná francouzská koule neohrozí. Víte, jaký je recept na dlouhý život, Sharpe? Držet se mimo dostřel. To je nejlepší lékařská rada, jakou vám můžu dát, a zadarmo."

Jídlo u stolu kapitána Chaseho bylo mnohem lepší, než jaké jim předkládal Peculiar Cromwell. Večeře začala plátky uzené ryby pokapané citrónovou šťávou a podávané se skutečným chlebem a pokračovala skopovou pečení, i když se Sharpovi zdálo, že maso je kozí. Chutnalo však skvěle, takže bylo jedno, z jakého zvířete pochází. Nakonec jim stewardi naservírovali plátky pomeranče zalité sirupem a brandy. Lord William a lady Grace seděli každý z jedné strany vedle Chaseho a druhým společníkem lady Grace byl první důstojník, který seji neustále snažil přesvědčit, aby pila víc vína. O červeném, které chutnalo trpce, mluvil jako o portském, a bílé, jež bylo pro změnu bez chuti, nazýval Miss Taylor. Sharpe byl tím

názvem zpočátku zmaten, ale pak si na vinetě jedné láhve přečetl slovo Mistela a bylo mu to jasné. Seděl na vzdáleném konci stolu vedle kapitána Llewellyna, který se ho neustále vyptával, jakých bojů se v Indii účastnil. Walesana také velmi zaujalo, když se mu svěřil, že po návratu domů hodlá vstoupit do pětadevadesátého pluku střelců. „Myšlenka velkého množství střelců se může v boji na pevnině osvědčit, ale na moři ne," řekl Llewellyn.

„Proč myslíte?"

„Na lodi se o přesné střelbě nedá mluvit. Jak chcete zamířit, když se všechno houpe. Na lodi je nejlepší spustit na nepřítele co nejtěžší palbu a modlit se, aby aspoň nějaká kule trefila cíl. To mi připomnělo, že máme na palubě nové hračky – sedmihlavňové salvové pušky! Monstrózní věcičky. Vypálíte z nich sedm půlpalcových kulí najednou. Musíte si to vyzkoušet."

„To bych rád."

„Já bych zase rád viděl střelce s touhle zbraní v koši na stěžni," prohlásil Llewellyn. „To byste viděl, Sharpe, jakou paseku by odtud nadělal na nepřátelské lodi!"

Chase zřejmě jeho poslední poznámku zaslechl, protože se ozval z druhého konce stolu. „Nelson žádné muškety v koši nedovolí, Llewellyne. Říká, že to vystavuje plachty palbě."

„Ten člověk se mýlí," namítl Llewellyn dotčeně, Jednoznačně se mýlí!"

„Vy znáte lorda Nelsona?" zeptala se kapitána lady Grace.

„Sloužil jsem pod ním, i když jen krátce, madam," odpověděl Chase. „Příliš krátce. Tenkrát jsem měl fregatu, ale bohužel jsem se pod jeho velením nedostal do boje."

„Modlím se, abychom se nedostali do boje ani teď," řekl lord William vážným hlasem.

„Amen," ozval se poprvé Braithwaite, který zatím trávil většinu času u stolu tím, že tupě civěl na lady Grace, a pokaždé, když promluvil Sharpe, sebou trhl.

„A to já bych si zase přál, abychom se do boje dostali," prohlásil Chase. „Na mou duši, že bych si to přál. Musíme toho vašeho německého přítele a jeho takzvaného sluhu zastavit!"

„Myslíte tedy, že můžeme Revenant dostihnout?“ zeptala se lady Grace.

„Doufám, že ano, madam, ale bude to těžké. Velí mu výborný námořník, kapitán Montmorin, a Revenant je rychlá loď. Na druhou stranu musí mít trup mnohem obrostlejší než my.“

„Když jsem Revenant viděl, zdálo se mi, že je čistý,“ řekl Sharpe.

„Opravdu?“ ozval se Chase znepokojeně.

„Žádnou měděnku kolem čáry ponoru neměl, pane. Všechno se lesklo.“

„Ten mizera,“ prohlásil Chase zjevně na Montmorinovu adresu. „Takže dal loď oškrábat. V tom případě bude ještě těžší ji chytit, přitom já jsem se vsadil s panem Haskellem, že k tomu dojde na mé narozeniny.“

„A kdy ty narozeniny máte?“ zeptala se lady Grace.

„Jednadvacátého října, madam, ale to už bychom zřejmě měli být někde u portugalských břehů.“

„K portugalským břehům se Revenant nedostane, protože nepopluje přímo do Francie,“ ozval se první důstojník. „Podle mě přistane v Cádizu, pane. Já bych řekl, že bychom ho mohli dohonit v druhém říjnovém týdnu někde u afrických břehů.“

„Mám v tom deset guinejí, přitom jsem se zapřísahal, že už se sázet nebudu,“ řekl Chase. „Ale jestli Revenant opravdu chytíme dřív, rád vám ty peníze zaplatím, Haskelle. A potom dojde k boji, madam,“ obrátil se znovu k lady Grace, „k boji kdo s koho. Ale nemusíte mít strach, vy budete v bezpečí dole pod čarou ponoru.“

Lady Grace se usmála. „Myslíte, že bych si nechala takové skvělé divadlo ujít, kapitáne?“

Všichni kolem stolu se zasmáli a Sharpe si uvědomil, že ještě neviděl Grace ve společnosti tak uvolněnou. Světélka svící jí jiskřila nejen v diamantech náušnic a náhrdelníku, ale také v očích. Její vtipná poznámka okouzlila všechny účastníky večeře s výjimkou jejího manžela, který se lehce zamračil, jako by měl strach, že jeho žena už vypila příliš moc portského nebo Miss Taylor. Sharpe pocítil vůči hezkému a společenskému Chasemu bodnutí žárlivosti, ale pak

lady Grace sklonila hlavu a na okamžik zachytila jeho pohled. I toho si však Braithwaite stačil všimnout a nasupeně zíral do talíře.

„Nikdy jsem nepochopil, proč se vždy snažíte dostat co nejblíže nepřátelské lodi a ostřelujete její trup," ozval se lord William, když dozněl smích. „Přece by bylo snazší zůstat v odstupu od ní a zničit z dálky její plachty, a lanoví, ne?"

„To je francouzský způsob vedení boje, pane," odpověděl

Chase. „Střílejí vším možným, aby nám zničili výstroj a strhli stěžně, ale i kdyby nás úplně oholili a my jsme leželi na vodě jako poleno, pořád nás musejí přemoct a zajmout."

„Ale jestliže by oni měli stěžně a plachty, a vy ne, co by jim bránilo dostat se za záď vaší lodi a rozstřílet ji podélnou palbou?" namítl lord William.

„To je myšlenka založená na předpokladu, že zatímco nám budou ničit stěžně, plachty a lanoví, my tomu budeme přihlížet se založenýma rukama." Chase se usmál, aby zmírnil ironii svých slov. „Bitevní loď, vaše lordstvo, je v podstatě plovoucí dělostřelecká baterie. Nepřítel může strhnout plachty a stěžně, ale palebná síla děl zůstává. Naproti tomu když my zničíme nepřátelská děla, zabijeme jejich obsluhy a naděláme jim z palub třísky, je s nimi konec a už není o co bojovat. Ano, tak to obvykle probíhá – Francouzi plýtvají municí a snaží se nás zdálky oholit, a my se zatím dostaneme k nim a zničíme jim to nejdůležitější," řekl a opět se obrátil k lady Grace. „Dovedu si představit, lady, jak je pro vás únavné, když musíte poslouchat tyhle mužské hovory o bojích a bitvách."

„Už jsem si na to v uplynulých týdnech zvykla," odpověděla Grace. „Na Calliope byl s námi skotský major, který se neustále snažil přimět pana Sharpa, aby nám líčil své bojové zážitky," řekla a obrátila se k Sharpovi. „Ale teď si uvědomuji, že jste nám nikdy nevyprávěl o tom, jak jste zachránil život mému bratranci, pane Sharpe."

„Od té doby, co vzdálený bratranec mé ženy získal v Indii jistou… proslulost, začala se o něj Grace zajímat, jako by to byl nějaký slavný vojevůdce," prohlásil s despektem lord William. „Pro mě je záhadné už to, jak mohl tak nepříliš bystrý chlapík udělat v armádě kariéru."

„Vy jste zachránil Wellesleymu život, Sharpe?“ zeptal se Chase, aniž reagoval na pohrdlivou poznámku jeho lordstva.

„O tom nevím, pane. Zřejmě jsem se snažil zabránit, aby ho nepřítel zajal.“

„A přitom jste utržil tu jizvu na tváři?“ zeptal se Llewellyn. „Ne, to bylo v Gawilghuru, pane,“ odpověděl Sharpe. Zoufale přemýšlel, co říct, aby změnil hovor na jiné téma, ale nic ho nenapadalo.

„Co se tedy tenkrát kolem Wellesleyho stalo?“ naléhal Chase. „Padl pod ním kůň, pane,“ řekl rudnoucí Sharpe, „mezi nepřáteli.“

„Přece snad nebyl sám,“ ozval se lord William. „Byl, pane, myslím kromě mě.“

„To od něj byla trestuhodná lehkomyslnost,“ prohlásil lord William.

„A kolik těch nepřátel bylo?“ zajímal se dál Chase. „Dost, pane.“

„A vy jste je všechny zahnal?“

Sharpe přikývl. „Vlastně jsem neměl jinou možnost, pane.“

„Měl,“ ozval se lékař, „držet se mimo. Vzpomeňte si na mou radu – vždycky se držet mimo dostřel!“

Lord William pochválil pomerančový kompot a Chase začal chválit svého kuchaře a stewarda. To spustilo všeobecnou diskusi o spolehlivosti služebnictva, která skončila ve chvíli, kdy byl Sharpe jako nejmladší z přítomných vyzván, aby pronesl přípitek na královu počest.

„Připíjím králi Jiřímu,“ řekl Sharpe, „ať mu Bůh žehná.“

„A srazí do pekel jeho nepřátele,“ dodal Chase a napil se, „zvlášť monsieura Vaillarda.“

Lady Grace odsunula židli a chystala se vstát. Kapitán Chase se ji sice pokusil přesvědčit, aby zůstala a nadýchala se doutníkového kouře, jak řekl v žertu, ale ona přesto odmítla, a tak všichni vstali.

„Nemáte nic proti tomu, kapitáne, když se trochu projdu po palubě?“ zeptala se.

„Nejenže proti tomu nic nemám, ale jsem tím potěšen, mylady.“

Muži tedy vytáhli doutníky a steward nalil sklenky brandy, společnost se však neudržela dlouho. Lord William navrhl partii whistu, ale Chase s ním při předchozí plavbě prohrál příliš moc, aby

na to zapomněl, a řekl jeho lordstvu, že se rozhodl s hraním karet jednou provždy skončit. První důstojník Haskell tedy navrhl, aby si šli zahrát do důstojnické jídelny, a tak se lord William s ostatními odebral do ní. Chase jim při odchodu popřál dobrou noc a pak pozval Sharpa do své denní kajuty. „Dáme si ještě jednu sklenku brandy, Sharpe," řekl. „Nechci vás zdržovat, pane."

„Jen pojďte. Až vás budu mít dost, tak vás vyhodím." Podal mu sklenku a zavedl ho do komfortněji zařízené denní kajuty. „Bože, ten Hale je ale nudný patron!" prohlásil, když se posadili. „Zato jeho žena mě překvapila. Takhle příjemnou jsem ji ještě neviděl. Když se mnou pluli minule, myslel jsem, že uvadne k smrti."

„Možná ji rozehřálo to víno," mínil Sharpe. „Možná, ale třeba také něco jiného. Zaslechl jsem jisté řeči…"

„Jaké?" zeptal se Sharpe ostražitě.

„Že jste nezachránil pouze jejího bratrance, ale i ji samu…, ke škodě jednoho francouzského poručíka, kterého jste poslal k jeho předkům."

Sharpe přikývl na znamení, že je to pravda, ale nic k tomu neřekl.

Chase se usmál. „Teď dokonce vypadá, že by stála za hřích. Ale ten lordův sekretář je náramně divný pták, nemyslíte? Za celý večer sotva utrousil slovo, a to je absolvent Oxfordu!" K Sharpově úlevě tím kapitán téma lady Grace vyčerpal a začal se vyptávat, zda by se Sharpe opravdu nechtěl dát k mužům kapitána Llewellyna a stát se tak na dobu plavby neplaceným příslušníkem námořní pěchoty. „Jestli dostihneme Revenant" řekl, „pokusíme se té lodi zmocnit. Zřejmě bychom do ní bušili dělovou palbou, než bychom si ji podrobili, ale i tak bychom ji museli zahákovat, a pak by došlo k boji na palubě. A k tomu budeme potřebovat každého schopného muže. Mohu tedy počítat s vaší pomocí? Výborně! Řeknu Llewellynovi, že od této chvíle patříte k jeho lidem. Měl byste skvělého velitele. Přestože je Llewellyn mariňák a Walesan, je to skvělý chlap. Ale teď musím zajít na palubu a zkontrolovat, jestli se netočíme dokola. Jsme tedy dohodnuti?"

„Ano, pane."

A tak se stal Sharpe mariňákem.

Posádka Pucelle vytáhla všechny plachty, které měla k dispozici, dokonce použila lan ke zpevnění stěžňů, aby mohla napnout přídavné plachty na ráhnové nástavce. Ve větru se tak vzdouvaly závětrovky, oblohové a královské plachty, stěhovky, čelenovky, košovka…, doslova oblaka plachtoviny, která hnala válečnou loď k západu. Chase tomu říkal, že dal vyvěsit prádlo, a Sharpe viděl, jak posádka reaguje na kapitánovo nadšení. Všichni byli stejně dychtiví jako on dokázat, že Pucelle je nejrychlejší loď na moři.

A tak letěli na vlnách k západu i v temné noci, během níž se dosud klidná hladina zčeřila a loď se začala kolébat jako opilá. Sharpa vzbudil dupot nohou na palubě. Visuté lůžko se prudce zhouplo, když z něj chtěl vstát, takže spadl na tvrdou podlahu. Ani se nezdržoval oblékáním, jenom přes sebe přehodil námořnický plášť, který mu půjčil Chase, a vyrazil na ubytovací palubu. V první chvíli skoro nic neviděl, protože měsíc zašel za mraky, ale ve tmě padaly rozkazy a vysoko nad ním se ozývaly hlasy námořníků. Stále ještě nepochopil, jak může někdo lézt ve tmě do lanoví a ještě tam, třicet metrů nad palubou kymácející se lodi, ve větru pracovat. Považoval to za stejné hrdinství, jakého je třeba na bojišti.

„To jste vy, Sharpe?“ zavolal na něj Chase.

„Ano, pane.“

„Dostali jsme se do Agulhaského proudu,“ řekl Chase šťastně, „a ten nás nese přímo k špičce Afriky. Kasáme plachty, den nebo dva bude moře trochu neklidné.“

Po rozednění se objevila hladina zvrásněná bílými hřebínky a bičovaná větrem. Pucelle se na vzedmutých vlnách houpala z přídě na záď a palubu občas zalila sprška vody, která se rozstříkla nad přídí a pak stékala v proudech z plachet. Chase však přesto hnal svou loď dál a mluvil k ní, jako by byla živý tvor. I nadále si zval hosty na večeře, protože večer měl rád společnost, ale každá změna větru ho vyhnala od stolu na palubu. Dychtivě sledoval údaje o poloze, zapisoval si rychlost lodi a radoval se, když se africké pobřeží opět stočilo víc k západu. Nakonec dal znovu vyvěsit všechno prádlo a vychutnával si, jak dlouhý trup lodi reaguje na sílu větru.

„Myslím, že je chytíme," řekl Sharpovi jednoho dne.

„Tak rychlý jako Pucelle Revenant určitě není," poznamenal Sharpe, aby mu udělal radost.

„To asi je," připustil Chase. „Ale já se spoléhám na to, že se Montmorin neodvažuje tak blízko k pobřeží jako my. Musí plout víc na jih, aby ho nezahlédly naše lodě v Kapském Městě. Takže my to kolem toho rohu vezmeme ostřeji, a tím na ně získáme. Kdo ví, možná jsme za ním už jen nějakých dvacet mil."

Občas už zahlédli na hladině jiné lodi. Většinou šlo o malá obchodní plavidla, ale také minuli dvě velké britské obchodní lodě, americkou velrybářskou loď a šalupu britského válečného loďstva, s níž si vyměnili signály. Třetí důstojník jménem Connors, který měl signální komunikaci na starost, poručil jednomu muži, aby vytáhl do ráhnoví řadu malých jasně zbarvených vlajek navěšených na jednom lanu, a pak sledoval dalekohledem odpověď. „Je to Hirondelle, pane, z Kapského Města."

„Zeptejte se jich, jestli neviděli nějakou jinou bitevní loď."

Connors našel nové vlajky, seřadil je a dal je vytáhnout. Odpověď byla záporná. Chase dal potom vyslat dlouhou zprávu, v níž kapitána Hirondellu informoval o tom, že Pucelle stíhá francouzskou válečnou loď Revenant do Atlantiku. Předpokládal, že časem tahle zpráva dorazí k jeho admirálovi v Bombaji, který už zřejmě uvažuje, co se mohlo s jeho drahocennou čtyřiasedmdesátkou stát.

Následující den spatřili pevninu, ale byla daleko a zastíraly ji dešťové přeháňky. Déšť rachotil v plachtách a pleskal do prken palub, které posádka každé ráno drhla pomocí bloků z měkkého pískovce. Přesto Pucelle stále plula pod plnými plachtami, jako by měla v patách, nebo vlastně za zádí, samotného ďábla. Vítr zůstával silný, ale po celé dlouhé dny přinášel spršky bodavého deště, takže všechno v podpalubí bylo vlhké a kluzké. Pak jednoho dalšího dne minuli za deště a větru Kapské Město, i když z něj Sharpe neviděl nic víc než mlhavou siluetu široké hory s plochým vrcholem, z poloviny zahaleným nízkými mraky.

Kapitán Chase dal rozprostřít na velkém stole v denní kajutě nové mapy. „Teď si můžu vybrat," řekl Sharpovi. „Buď zamířím na

západ do Atlantiku, anebo nechám Pucelle unášet proudem podél afrického pobřeží do doby, než zachytíme jihovýchodní pasáty.“

Sharpovi se zdála volba jasná – nechat se unášet proudem, jenže on nebyl námořník. „Držet se při pobřeží je výhodné, ale také riskantní,“ pokračoval Chase. „Mohli bychom využít větrů z pevniny a mořského proudu, ale riziko spočívá v mlhách a nebezpečí vichřice od západu. Uvědomte si, že pobřeží je na závětrné straně lodi.“

„A co by to znamenalo?“

„Že by s námi byl konec,“ řekl Chase stručně a nechal mapu svinout. „Proto všechny plavební příručky říkají, že musíme na západ. Jenže když se budeme řídit podle nich, můžeme se dostat do bezvětří.“

„A kterou trasu podle vás zvolil Revenant?“

„Na západ. Co nejdál od pobřeží…, aspoň doufám,“ dodal Chase a podíval se ze záďového okna na hladinu, na níž se za lodí táhla zpěněná brázda. Náhle se zdál unavený, jako by o pár let zestárl, a nebylo divu, neboť jeho přirozený elán pomalu ale jistě vyčerpávaly přerušovaný spánek a neustávající starosti. „Ale nedá se vyloučit, že se Montmorin rozhodl plout při pobřeží,“ začal znovu uvažovat. „Mohl dát vyvěsit falešnou vlajku. Na druhou stranu posádka Hirondellu Revenant neviděla…, i když zase při těchhle přeháňkách by pár mil od nás mohla proplout celá flotila, a neměli bychom o ní ani potuchy.“ Oblékl si nepromokavý plášť a chystal se vyjít na palubu. „Myslím, že riskneme to pobřeží,“ řekl víceméně pro sebe. „Poplujeme při pobřeží a Bůh s námi, jestli zafouká od západu.“ Nasadil si klobouk. „Jenže Bůh s námi bude muset být tak jako tak, pokud se Revenantu nezmocníme. Jejich lordstva z admirality nepatří k těm, co jsou ochotni prominout kapitánovi válečné lodě, že opustil své stanoviště a marně stíhal přes půl zeměkoule fatu morgánu.

A totéž platí, když se Revenantu zmocníme a ukáže se, že ten chlapík je opravdu švýcarský sluha, a ne žádný Vaillard! Mimochodem první důstojník má pravdu, když říká, že Revenant nepluje do Francie, ale do Cádizu. Tam je to blíž, mnohem blíž.“ Povzdechl a pokrčil rameny. „Je mi líto, Sharpe, ale sám vidíte, že pro vás nejsem dobrý společník.“

„Já si nestěžuju, pane. Mám se mnohem lip, než jsem se odvážil doufat, když jsem nastupoval na Calliope“

„To jsem rád,“ řekl zamyšleně Chase cestou ke dveřím, „to jsem rád. Ale nyní je čas obrátit na sever.“

Teď už si Sharpe na nudu stěžovat nemohl. Ráno nastupoval s mariňáky a pak následoval výcvik, nekonečné hodiny výcviku, neboť kapitán Llewellyn se obával, že jeho muži zleniví a zpohodlní, když je dostatečně nezaměstná. Cvičili tedy střelbu za každého počasí, aby se naučili, jak chránit zámky mušket před deštěm. Stříleli z paluby i ze střílen v bocích lodi a Sharpe střílel s nimi. Dali mu jednu z námořnických mušket podobnou té, na jakou byl zvyklý jako vojín, jenom měla trochu kratší hlaveň a plochý zámek staršího typu, který sice vypadal primitivně, ale, jak mu vysvětlil Llewellyn, snadněji se na moři opravoval. Muškety byly samozřejmě ve vlhkém slaném ovzduší náchylné k rezivění a mariňáci trávili dlouhé hodiny jejich čištěním a mazáním olejem. Také samozřejmě cvičili boj s bajonety a krátkými námořnickými šavlemi. Llewellyn rovněž Sharpovi navrhl, aby si zkusil střelbu z jeho nové chlouby, sedmihlavňové salvové pušky, a tak Sharpe z jedné z příďové nástavby vystřelil a v první chvíli si myslel, že má zlomenou klíční kost, jak tvrdě ho udeřila pažba do ramene po výstřelu ze sedmi půlcoulových hlavní. Potom mu trvalo déle než dvě minuty, než zbraň znovu nabil, ale kapitán mariňáků v tom neviděl žádnou nevýhodu. „Když tímhle vysypete žabožroutům na palubu sedm kulí najednou, uděláte jim tam takovou paseku, že to za to určitě stojí,“ prohlásil. Llewellyn snil o tom, že Revenant zahákují a podniknou na něj abordáž, a už se nemohl dočkat, až povede své červenokabátníky na nepřátelskou palubu. „Proto se mí muži musejí udržovat v kondici, Sharpe,“ říkával a potom obvykle poručil skupinám závodit z příďové nástavby k ubytovací palubě na zádi a zase zpátky, pak vylézt po provazovém žebříku z levoboku na přední stěžeň a stejným způsobem slézt na pravobok. „Jestliže nás žabožrouti zahákují, musíme být schopni pohybovat se po palubě rychle. Neloudejte se, Hawkinsi! Pohněte sebou, chlapi! Nejste slimáci, ale mariňáci!“

Sharpe si také vyzkoušel cutlass, krátkou námořnickou šavli, a usoudil, že mu vyhovuje mnohem lip než jezdecká šavle, kterou nosil od bitvy u Assaye. Cutlass měl širokou rovnou čepel, a když ho třímal v ruce, měl pocit, že se s ním dá dobře bojovat. „Jen se jím nepokoušejte šermovat, protože tahle zbraň se nedá ovládat zápěstím," radil mu Llewellyn. „Cutlass vyžaduje celou paži. Sekat, sekat shora dolů, tak se jím musí bojovat. A cvičte, Sharpe, abyste měl sílu v rukou. Každý den lezte na stěžně, cvičte s šavlí a posilujte tělo!"

A Sharpe opravdu cvičil a lezl na stěžně, i když šplhání v lanoví v něm stále vyvolávalo strach, protože ve výšce se účinek každého pohybu lodi umocňoval. Zpočátku se neodvažoval příliš vysoko, ale postupně si zvykl a běžně lezl i do hlavního stěžňového koše, což je široká plošina upevněná v místě, kde je nižší stěžeň spojen s vyšším. Námořníci tam lezli po úponech, které vedly k vnějšímu okraji plošiny, ale Sharpe se tam vždy raději protáhl úzkým průlezem vedle stěžně, než by riskoval hrůzostrašné šplhání po úponech, při němž musel člověk viset hlavou dolů. Pak, asi týden po tom, co obrátili na sever, v den, kdy bylo moře neobvykle klidné a vál nárazový vítr, se rozhodl vylézt na plošinu po úponech, aby námořníci viděli, že i voják může dokázat, co se každému plavčíkovi zdá tak jednoduché. Až ke koši se dostal bez problémů, protože úpony se k němu táhly jako šikmý provazový řebřík, ale pak se musel spustit pod ně a zbytek absolvovat zavěšený hlavou dolů. A právě přitom mu sklouzla noha a zůstal viset patnáct metrů nad palubou pouze na rukou. S hrůzou ucítil, že mu prsty po vlhkém laně pomalu kloužou a nemá naději se takhle udržet dlouho. Neodvážil se zhoupnout nohama a zkusit se jimi znovu zachytit, protože to by už prsty neudržel, a tak visel nohama dolů, zoufalý a strnulý strachem tak dlouho, dokud k němu s jistotou opice nesešplhal z koše jeden námořník, chytil ho za opasek a vytáhl na plošinu. „Takhle tam, pane, nemůžete lízt," řekl mu potom. „Tenhle způsob je jen pro opravdový námořníky, ne pro vás, nemehla v červeným kabátě. Vy se tam raděj vyškrábejte přes košovej průlez."

Sharpe byl pořád natolik sevřený prožitým strachem, že se nezmohl na slovo. Stále se mu vracel děsivý pocit z toho, jak mu na

hrubém laně klouzaly prsty, ale přece jen po hodné chvíli námořníkovi poděkoval a slíbil mu za odměnu libru tabáku ze svých zásob.

„Málem jsme o vás přišli," zahlaholil zvesela Chase, když se Sharpe, ještě celý rozechvělý, vrátil na ubytovací palubu.

„To byla hrůza," vydechl Sharpe a pohlédl na dlaně, do nichž měl zadřený dehet z lan úponu.

Také lady Grace viděla, jak bezmocně visel ve výšce. Už téměř týden se k němu ani nepřiblížila a Sharpa její rezervovanost trápila. Jednou nebo dvakrát si s ním vyměnila pohled a vždy v očích obou zaplál vzájemný cit. Sharpe však neměl nejmenší šanci s ní promluvit a ona se za ním v noci zřejmě neodvažovala přijít. Teď tedy stála na závětrné straně ubytovací paluby pár kroků od svého manžela, který hovořil s Braithwaitem, a zdálo se, že váhá, jestli má k Sharpovi přistoupit. Nakonec se rozhodla a zamířila na druhou stranu paluby. Malachi Braithwaite ji okamžitě sledoval pohledem, zatímco lord William dál civěl se svraštělým čelem do nějakých papírů.

„Zdá se mi, že dnes plujeme nějak pomalu, kapitáne," řekla upjatě.

„Unáší nás proud, mylady, takže se vám pohyb lodi zdá pomalejší, ale také bych si přál, aby nám zafoukal trochu silnější vítr," odpověděl Chase a starostlivě zvedl oči k plachtám. „Někteří námořníci tvrdí, že se dá vítr povzbudit pískáním, jenže já v to nevěřím." Zapískal dva takty Nancy Dawsonové, ale vítr se samozřejmě nezměnil. „Vidíte? Nepomohlo to."

Lady Grace se na něj dívala a zjevně nevěděla, co říct, a kapitán vycítil, že s ní není něco v pořádku. „Přejete si něco, madam?" zeptal se starostlivě.

„Možná… byste mi mohl ukázat na mapě, kde právě jsme," vyhrkla první, co ji napadlo.

Chase zaváhal, jako by ho její žádost zmátla. „Bude mi potěšením, madam," řekl. „Mám mapy na stole v denní kajutě. Až bude jeho lordstvo…"

„Nemám obavu, že by mi ve vaší kajutě něco hrozilo," přerušila ho.

„Převezměte velení, pane Peele,“ řekl Chase druhému důstojníkovi a nabídl lady Grace paži, aby ji odvedl do své denní kajuty na levoboku. Pak se ale zarazil, neboť si všiml, že na ně lord William zamračeně pohlédl. „Chcete se také podívat na mapy, pane?“ zeptal se ho kapitán.

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou lord a vrátil se k papírům.

Sharpe viděl, že ho Braithwaite sleduje, a uvědomoval si, že by neměl dráždit sekretářovu podezíravost. Na druhou stranu mu bylo jasné, že Grace není zvědavá na kapitánovy mapy, ale jde jí o něco jiného. Proto bez ohledu na Braithwaita zamířil do své kajuty a zaklepal na dveře, jež z ní vedly do kapitánovy denní kajuty. Nikdo se neozval, a tak po chvíli váhání dveře otevřel. „Sharpe!“ ozval se vyčítavě Chase, aby mu dal najevo, že i když jsou přátelé, neměl by vstupovat bez vyzvání.

„Kapitáne,“ řekla lady Grace a položila mu ruku na paži, „prosím…“

Chase pohlédl nejdřív na ni, pak na Sharpa, znovu se vrátil k ní, a potom pustil mapu, kterou právě rozvinul. „Dočista jsem dnes zapomněl natáhnout chronometr,“ řekl. „Omluvte mě.“ Prošel kolem Sharpa ke dveřím do jídelny a hlasitěji, než bylo třeba, je za sebou zavřel.

„Ach bože, Richarde!“ zvolala tiše lady Grace, rozběhla se k Sharpovi a objala ho. „Ach bože!“

„Co se stalo?“

Chvíli mlčela, ale pak si zřejmě uvědomila, že nemají moc času, pokud nechce, aby ještě navíc vznikly řeči o ní a o kapitánovi. „Sekretář mého manžela…“

„Vím o něm všechno.“

„Ty to víš?“ pohlédla na něj užasle.

„Snaží se tě vydírat?“ zeptal se Sharpe.

Přikývla. „A neustále mě sleduje.“

Sharpe ji políbil. „Nech to na mě,“ řekl. „A teď raději běž, aby tě tu někdo neobjevil.“

Vášnivě ho políbila a vrátila se na palubu. Sharpe počkal, až se vrátí Chase od chronometru, který, jako vždy, natáhl už ráno. „No

tohle," zakroutil kapitán hlavou a posadil se do křesla, „tomu se říká hrát si s ohněm."

„Já vím, pane," odpověděl Sharpe celý zrudlý.

„Ne že bych vám to vyčítal," řekl Chase. „Chraň pánbůh! Vím, jaký jsem byl mizera já, než jsem poznal Florence. Teprve dobré manželství s dobrou ženou přivede muže ke stálosti."

„To mám brát jako radu, pane?"

„Ne," usmál se Chase, ‚jenom se chlubím." Odmlčel se a chvíli vypadal, jako by uvažoval o lodi a o větrech a proudech, a ne o dvou milencích, které právě odhalil. „Jenom doufám, že ta vaše hra s ohněm nepovede k požáru."

„Ne."

„Říkám to proto, že soužití lidí na lodi je křehká a vrtkavá záležitost. Někdy se povede, že jsou spokojeni a ochotni tvrdě pracovat, ale stačí málo a začnou reptat a zavládne atmosféra zloby a nenávisti."

„K ničemu nedojde, pane."

„To předpokládám. Nesmí k ničemu dojít! Ale stejně…, musím vám říct, že jste mě překvapil, Sharpe. Anebo možná ani ne. Je to krásná žena, i když studená jako ryba. Myslím, že kdybych nebyl tak šťastně ženatý, asi bych vám záviděl. Určitě bych vám záviděl."

„Jsme jen přátelé," řekl Sharpe.

„Samozřejmě, milý příteli, samozřejmě," usmál se Chase. „Ale uvědomujete si, že i to… pouhé přátelství, jak říkáte, může jejího manžela urážet?"

„Myslím, že k tomu nebude mít důvod, pane."

„V každém případě bych nerad, aby se mu něco stalo, protože za jeho bezpečnost odpovídám já," prohlásil Chase tvrdě, ale pak se usmál. „Jinak se klidně bavte, Richarde, ale v klidu a tichosti, prosím vás," dodal šeptem, vstal a vyšel ven.

Sharpe počkal asi půl hodiny a teprve pak, aby vyvrátil jakékoliv podezření, které muselo Braithwaita nutně napadnout, se vrátil na ubytovací palubu. Sekretář už však odešel, a zřejmě udělal dobře. Neboť Sharpe byl vztekem bez sebe a Malachi Braithwaite měl nepřítele.

KAPITOLA 7

I druhý den ráno vál stále jen mírný větřík a skoro se zdálo, že Pucelle na hladině stojí. Opět bylo horko, námořníci proto chodili po lodi většinou do pasu svlečení a Sharpe si všiml, že několik z nich má záda poznamenaná dlouhými křížícími se jizvami po bičování. „Někteří se tím chlubí a jsou na to hrdí," řekl mu Chase, „i když z mé posádky, doufám, ne."

„Vy nebičujete?"

„Někdy musím," připustil Chase, „ale jen výjimečně, opravdu výjimečně. Za dobu, co jsem kapitánem, jsem to udělal možná dvakrát. Dvakrát za tři roky. Poprvé to bylo za zlodějnu a podruhé za to, že námořník udeřil poddůstojníka. Ten si to zřejmě zasloužil, ale disciplína je disciplína. Haskell by byl rád, kdybych sáhl po biči častěji, protože by to podle něj zvýšilo úroveň posádky, ale já tyhle metody nepovažuji za nutné. Ten zatracený vítr nezafouká a nezafouká," dodal se starostlivým pohledem na plachty. „Co si, k čertu, Bůh myslí?"

A když Bůh neposlal vítr, rozhodl se Chase, že nechá posádku procvičit střelbu z děl. Podobně jako mnoho jiných kapitánů válečných lodí měl i on v muničním skladu prach a koule navíc koupené na vlastní náklady, aby mohla jeho posádka cvičit. Nechal tedy otevřít střílny a celé dopoledne všechna děla střílela, i ta ve velké kajutě, takže loď byla neustále zahalena pronikavě čpícím oblakem šedobílého kouře, který nad ní visel, jako by stála na místě.

„To může znamenat smůlu," řekl druhý důstojník Peel Sharpovi. Byl to přátelský muž s kulatou tváří i kulatým břichem, který se snad neuměl tvářit jinak než jako někdo, kdo je příjemně naladěný. Na druhou stranu se však příliš nezatěžoval starostmi o svůj zevnějšek,

což velmi popuzovalo prvního důstojníka, a zlá krev mezi Peelem a Haskellem byla častým důvodem nepříjemného napětí v důstojnické jídelně. Sharpe to cítil a věděl, že to Chaseho zlobí, stejně jako si uvědomoval, že usměvavý Peel je na lodi mnohem oblíbenější než neustále zakaboněný Haskell.

„Proč smůlu?“ zeptal se.

„Výstřely z děl tiší vítr,“ řekl Peel s vážnou tváří. Měl na sobě modrý kabát od uniformy, mnohem obnošenější, než byl Sharpův červený, i když se o Peelovi říkalo, že je bohatý. „Nikdo ještě nevysvětlil proč, ale je to tak,“ dodal a ukázal na velkou červenou vlajku na vlajkové žerdi hlavního stěžně, která visela zplihle dolů. Vlajka se nevytahovala každý den, ale v době, kdy se větřík nad oceánem jen líně převaloval, ji Chase využíval jako indikátor i těch nejmenších změn vánku.

„Proč je vlastně červená?“ zeptal se Sharpe. „Šalupa, kterou jsme viděli, měla modrou.“

„Záleží na tom, pod kterým admirálem loď slouží,“ vysvětlil mu Peel. „Nám velí červený kontradmirál. Kdyby byl modrý, měli bychom modrou vlajku, a pod bílým kontradmirálem zase bílou. A kdyby byl žlutý, tak by nevelel vůbec žádné lodi, to je jasné, ne?“ zasmál se. Červená vlajka, která měla v horním rohu vlajku britskou, se v lehkém závanu maličko zavlnila. Dál na východ, odkud poryv zavál, se kupily mraky a Peel řekl, že visí nad africkou pevninou. „Všimněte si, že voda je tady bezbarvá,“ dodal a ukázal na nahnědlou, jakoby kalnou vodu. „To znamená, že se nacházíme v oblasti ústí řeky.“

Chase měřil obsluhám děl čas a té nejrychlejší slíbil dvojnásobný příděl rumu. Ohlušující dunění výstřelů vždy ještě chvíli rozechvívalo loď, než se pomalu rozplynulo v nesmírné rozlehlosti moře a oblohy. Dělostřelci si vázali kolem uší šátky, aby si je chránili, ale mnozí z nich byli už teď skoro hluší. Sharpe zašel ze zvědavosti na spodní palubu, kde se skrývala velká dvaatřicetiliberní děla, a s prsty v uších a užaslý sledoval, jak střílejí. Při každé ráně měl pocit, že ho drtivá vlna zvuku udeřila do břicha, rozezněla mu dutiny v hlavě a naplnila celý svět. Jedno po druhém skákala děla dozadu a z hlavní jim šlehal oheň. Hlavně byly bezmála

tři metry dlouhé, každé dělo vážilo téměř tři tuny a vždy po výstřelu se zádržná lana, upevněná pomocí železných ok k žebrům trupu lodi, napnula jako struny. Polonazí dělostřelci, jejichž těla se leskla potem, se pak vrhli k sudům s vodou pro houbu a velitel obsluhy zatím zacpal palcem s koženým návlekem průduch. Jiní muži z obsluhy vložili do hlavně vaky s prachem a kouli, obojí zatloukli a potom pomocí kladkostroje, upevněného na každé straně lafety, potáhli dělo dopředu a vystrčili hlaveň ze střílny.

„Ale vždyť vy na nic nemíříte!“ zahulákal Sharpe na pátého důstojníka, který velel jedné skupině děl.

„My nejsme žádní ostrostřelci,“ odpověděl důstojník jménem Holderby. „Pokud dojde k boji, budeme těm bastardům tak blízko, že se nemůžeme netrefit.“ Holderby pak procházel podél dělové paluby, shýbal se pod trámy a sem tam plácl některého muže po rameni. „Mrtvý!“ houkl na něj. „Další mrtvý,“ plácl po rameni jinému dělostřelci. Vybraní muži se zazubili a ochotně si sedli na rošty na připravené koule. Holderby je postupně vyřazoval, jako kdyby umírali ve skutečném boji, a pak sledoval, jak si s dělem dokáží poradit ti, co „přežili“.

Děla, podobně jako ta na Calliope, byla odpalována křesadlovými zámky. Polní děla, z nichž žádná nebyla tak velká, se odpalovala pomocí šňůrového doutnáku, který při hoření rudě žhnul, jenže žádný kapitán lodi by se neodvážil riskovat hořící doutnák volně ležící na dřevěné palubě jen pár kroků od zásob prachu. Proto se u lodních děl používaly křesadlové zámky, i když pro případ, že by křesadlo selhalo, byly vedle v kádi s vodou zavěšené i doutnáky. Spoušť křesadlového zámku se ovládala krátkou odpalovací šňůrou, kterou dělostřelec trhl, křesadlo spadlo, jiskra zapálila rákosovou trubici s prachem vloženou do zátravky, ta zasyčela, nahoru vyšlehl plamen dlouhý deset až patnáct centimetrů a pak už svět ohlušil další výbuch a vyšlehl další ohnivý jazyk dvakrát tak dlouhý jako hlaveň a masivní dělo skočilo v oblaku kouře dozadu.

Sharpe vystoupil na palubu a vylezl do hlavního stěžňového koše, neboť pouze odtud mohl přes oblak kouře kolem lodi uvidět, kam dopadají vystřelené koule. Gejzíry na hladině se rozstřikovaly na různých místech, některé až na míli daleko, jiné zase pouhých sto

yardů od lodi. Jak řekl Holderby, kapitánovi nešlo o to, aby obsluhy cvičily přesnost střelby, ale rychlost. Na palubě byli dělostřelci, kteří se chlubili, že jsou schopni zasáhnout na vzdálenost půl míle láhev, ale Chase trval na tom, že klíčem k vítězství v námořním boji je dostat se k nepřátelské lodi co nejblíže a spustit na ni kanonádu. „Pak není třeba zdržovat se mířením," řekl Sharpovi. „Já mířím děla manévrováním lodí. Naservíruju jim nepřítele a potom ať pálí ze všech hlavní. Rychlost, rychlost a zase rychlost, Sharpe, tohle vyhrává námořní bitvy."

Takže je to vlastně stejné jako při střelbě z mušket, uvědomil si Sharpe. Když se střetnou na bitevním poli dvě armády, téměř pokaždé zvítězí ta, která dokáže pálit salvy z mušket rychleji. Střelci přitom nemíří na jednotlivé nepřátelské vojáky, protože muškety jsou nepřesné. Zamíří pouze na nepřátelskou řadu, stisknou spoušť a kule z jejich zbraně je jen jednou kapkou z deště olova, který kosí všechno živé před nimi. A čím je ten déšť hustší a čím rychleji šlehají jeho spršky, tím víc nepřátel padá k zemi. Podobně je tomu na moři – lodě se k sobě přiblíží a vyhraje ta, která střílí rychleji. Proto Chase cvičil rychlost a sekýroval loudaly a proto se celé dopoledne loď otřásala explozemi, moře kolem ní se pěnilo pod dopadajícími koulemi a za lodí se táhla dlouhá stopa kouře, která dokazovala, že se Pucelle přece jen pohybuje, i když zoufale pomalu. Sharpe si vzal nahoru do koše dalekohled a nyní ho zamířil k východu v naději, že uvidí africké pobřeží. Viděl však jen temný stín pod mraky. Zaostřil tedy dalekohled nablízko, namířil ho dolů a uviděl Malachiho Braithwaita. Sekretář přecházel po palubě a při každém výstřelu sebou trhl.

Co s tím mizerou udělat? uvažoval Sharpe. Vlastně věděl co, ale nevěděl, jak to provést – na lodi přeplněné sedmi sty muži posádky to byl problém. Složil dalekohled, schoval ho do kapsy a poprvé vylezl z hlavního stěžňového koše nad košovou plachtu k bramovému koši zhruba v polovině stožáru, což je mnohem menší plošina než hlavní stěžňový koš, na níž se usadil pod brámovou plachtou. Nad ní čněla vysoko k obloze ještě další plachta, nadbramová neboli královská, třebaže i k té se dalo vylézt, což dokazoval námořník na hlídce, který seděl na nadbramovém ráhnu a

spokojeně žvýkal tabák. Paluba se odtud zdála neuvěřitelně malá a úzká, zato tam byl čerstvý vzduch nezasažený lodními pachy ani zápachem po zkažených vejcích ze spáleného střelného prachu.

Dvě děla vystřelila téměř současně a vysoký stěžeň se prudce zachvěl. Poryv větru kouř odvál a Sharpe uviděl, jak tlakové vlny výbuchů rozvlnily hladinu, podobně jako se vždy rozvlnila tráva před hlavněmi polních děl. První salvy však trávu obvykle sežehly, někdy dokonce začala hořet, kdežto vodní hladina se vždy uklidnila.

„Loď!“ zvolal náhle námořník na nadbramovém ráhnu tak hlasitě, že sebou Sharpe polekaně trhl. „Loď na levoboku šikmo vpředu!“

Sharpe vytáhl dalekohled a podíval se jím k západnímu obzoru, ale viděl jen zamlženou linii, na níž se moře stýkalo s oblohou.

„Co vidíte?“ zavolal na námořníka na hlídce první důstojník Haskell hlásnou troubou.

„Nadbramovky a košovky,“ odpověděl námořník, „na stejným kursu jako my, pane!“

Palba ustala, protože Chase měl náhle jinou starost. Obsluhy děl zavřely střílny a pevně upoutaly velká děla, zatímco do lanoví už šplhalo půltuctu mužů, aby přidali své oči k pohledu námořníka na hlídce. Sharpovi nepomohl ani dalekohled a stále neviděl na západním obzoru nic. Vždycky byl hrdý na to, že má dobrý zrak, ale na moři bylo potřeba jiné vidění, než když se pátrá po nepříteli na souši. Přejel dalekohledem zleva doprava a zpátky, ale stále neviděl nic jiného než mlhavou linii obzoru.

A pak měl náhle pocit, že se v zorném poli mihla jakási skvrnka. Hned ji ztratil, ale když se pomaličku vrátil, uviděl ji znovu. Opravdu jen nepatrná skvrnka, jenže námořník nad ním ji nejen objevil bez dalekohledu, ale ještě dokázal rozeznat na neznámé lodi jednotlivé plachty.

Jeden z těch, co nyní vylezli nahoru, se usadil vedle něj na stěžňovém můstku. „To je francouzská loď, pane,“ řekl.

Teprve teď si Sharpe uvědomil, že je to John Hopper, mohutný loďmistr a velitel kapitánova velkého palubního člunu. „To dokážete poznat na takovou vzdálenost?“ podivil se Sharpe.

„Podle tvaru plachet, pane,“ řekl Hopper sebejistě. „V tom se nemůžete splíst.“

„Co je to, Hoppere?“ zeptal se Chase, který už také, prostovlasý a pouze v košili, vylezl na plošinu na stěžňovém kříži.

„Mohla by to bejt ona, pane,“ odpověděl Hopper. „V každým případě je to Francouz, to je jistý.“

„Zatracený vítr,“ zamumlal Chase. „Dovolíte, Sharpe?“ zeptal se, natáhl ruku po dalekohledu a pak se jím podíval k západu. „Máte pravdu, Hoppere. Kdo ji uviděl?“

„Pearson, pane.“

„Zvyšte mu příděl rumu na trojnásobek,“ řekl Chase, vrátil Sharpovi dalekohled a sklouzl dolů tak, že se Sharpovi zatajil dech. „Čluny!“ houkl Chase na námořníky a rozběhl se k ubytovací palubě. „Spustit čluny!“

Hopper slezl za ním a Sharpe sledoval, jak posádka spouští čluny, do nichž okamžitě sedali veslaři. Chystali se Pucelle vléct – ne však směrem k cizí lodi, ale na sever, aby se dostali před ni.

Veslovali celé odpoledne, až z nich lilo, a z lehkého čeření vody podél boků Pucelle se dalo soudit, že se přece jen pohybuje vpřed. Přesto se Sharpovi zdálo, že na vzdálenou loď žádný náskok nezískává. Slabý vánek, který předtím trochu zmírňoval horko, nyní ustal docela, plachty visely svěšené a zavládlo podivné ticho, v němž bylo slyšet kroky důstojníků na ubytovací palubě, výkřiky mužů pobízejících unavené veslaře a občasné zaskřípání kormidelního kola.

A pak se na ubytovací palubě objevila i lady Grace, doprovázená svou komornou, která nad ní držela rozevřený slunečník, a také se zadívala k západnímu obzoru. Kapitán Chase sice prohlásil, že teď už lze loď zahlédnout i z paluby, ale ona ji neviděla ani dalekohledem. „Zřejmě nás ještě neobjevili,“ poznamenal Chase.

„Proč?“ zeptala se.

„My máme za sebou mraky,“ ukázal na pás mraků nakupených nad africkým pobřežím, „a naše plachty mohou splývat s oblohou.“

„Myslíte, že je to Revenant?“

„Nevím, mylady,“ pokrčil rameny. „Klidně to může být obyčejná obchodní loď.“ Chase se snažil, aby to znělo, jako když o nic nejde, ale právě z jeho snahy potlačit vzrušení bylo zřejmé, jak moc si přeje, aby to opravdu byl Revenant.

Braithwaite stál pod převisem záďové nástavby a nenápadně sledoval, jestli se Sharpe k lady přiblíží. Ten se však ani nepohnul. Díval se na východ a pozoroval, jak se čeří hladina, což byla první známka toho, že se přece jen zvedá větřík. Zčeřená místa se objevovala v dálce, pohybovala se po široké hladině, avšak stále příliš daleko, jako by nechtěla s Pucelle nic mít. Ale pak se přece jen přiblížila a náhle se zplihlé plachty zavlnily a nafoukly, ráhna zaskřípala a vlečná lana klesla do vody.

„Vítr z pevniny,“ řekl Chase, „nejvyšší čas!“ Zamířil ke kormidelníkovi, který musel konečně zabrat za kolo. „Je to cítit?“ zeptal se ho.

„Je, pane. To víte, že je,“ odpověděl kormidelník a vyplivl do velkého mosazného plivátka proud tabákové šťávy. „Ale zatím jen málo, jako když do plachet dejchne stará dáma.“

Vítr opadl, jako by váhal, jestli mu to stojí za to, ale pak se znovu líně zvedl a Chase se otočil a chvíli pozoroval moře. „Vytáhněte čluny, Haskelle!“ zavelel potom.

„Ano, pane!“

„Rum pro veslaře!“

„Ano, pane.“ Haskell musel poslechnout, i když to nepovažoval za dobrý nástroj k utužení disciplíny a nesouhlasil s tím.

„Dvojitý rum veslařům,“ dodal Chase, aby ho ještě víc podráždil, „a nám vítr a Francouzům smrt!“ Jeho nálada se zvedla, stejně jako víra, že konečně našel svou kořist. Jenže teď ji ještě bude muset dostihnout. „Přiblížíme se k nim během noci,“ řekl Haskellovi. „Vytáhněte každý kousek plachet, které máme. A žádná světla na palubě! A navlhčete plachty!“ Námořníci připojili k pumpě plátěnou hadici a začali stříkat na plachty mořskou vodu. Chase Sharpovi vysvětlil, že v mírném větru jsou vlhké plachty účinnější než suché, a skutečně se zdálo, že je to pravda. Teď už bylo zřejmé, že se loď rozjela, i když v podpalubí pořád visel kouř a vzduch jako by se stále nehýbal.

Se soumrakem vítr ještě zesílil a Pucelle se znovu pod jeho tlakem naklonila. Nastala noc a důstojníci obcházeli loď, aby měli jistotu, že nikde na palubě nesvítí žádná lampa, s výjimkou slabého světla v kompasnici, navíc stíněného červeným sklem. Kormidelník změnil na Chaseho příkaz kurs o několik stupňů západněji, aby se k sledované lodi přibližovali. Vítr stále sílil a už bylo slyšet, jak voda kolem černožlutých boků lodi šumí a šplouchá.

Sharpe usnul, probudil se a znovu usnul. Pak se probudil až těsně před rozedněním a zjistil, že všichni lodní důstojníci, i ti, kteří neměli službu a mohli spát, jsou na ubytovací palubě. „Uvidí nás dřív než my je," řekl Chase a vysvětlil Sharpovi, že při východu slunce se budou nejvyšší plachty zřetelně rýsovat proti světlému horizontu. Chvíli dokonce zvažoval, že dá vzbudit muže z hlídky, kteří mají po službě, aby pomohli skasat všechny plachty nad hlavními plachtami, ale nakonec usoudil, že by ztráta rychlosti byla horším zlem, a nechal je vytažené. Ve strážních koších byli námořníci s nejlepším zrakem. „Pokud nám bude přát štěstí, můžeme je do večera dostihnout," svěřil se Chase Sharpovi.

„Tak brzy?"

„Říkám, pokud budeme mít štěstí," zdůraznil kapitán a dotkl se dřevěného zábradlí.

Obloha na východním obzoru byla nyní šedá, s několika mráčky, ale brzy se zbarvila dorůžova, jako se barví za deště šedé kalhoty od červeného kabátu. Pucelle se chvěla pod tahem plných plachet a zanechávala za sebou bílou brázdu. Růžový obzor postupně rudl a rudá barva temněla, jako by někde nad Afrikou žhnula obrovská pec. „Už nás každou chvíli uvidí," řekl Chase a vzal ze zábradlí hlásnou troubu. „Dávejte pozor!" zvolal na stěžňovou hlídku, ale hned si uvědomil, že to byl zbytečný povel. Znovu tedy zvedl hlásnou troubu a slíbil tomu, kdo uvidí nepřátelskou loď první, týdenní příděl rumu navíc. „Zaslouží si, aby se opil namol," dodal.

Konečně začalo slunce vysouvat svůj zářivý kotouč nad obzor a vše zaplavilo svým jasem. Noc byla pryč, moře se pod hořící oblohou rozprostíralo do svých širých dálav a… Pucelle na něm byla sama.

Protože loď, kterou stíhali, zmizela.

Kapitán Llewellyn zatínal pěsti hněvem. Vlastně všechny na palubě ovládl hněv a podráždění. To, že druhou loď ztratili, celé posádce připomnělo, jak dlouho a neúspěšně se za Revenantem honí, a na všech se začala projevovat roztrpčenost – námořníci byli nevrlí a neochotní, důstojníci na ně vztekle štěkali a nálada na lodi ochladla. Avšak kapitán Llewellyn Llewellyn byl skutečně hněvem bez sebe a měl k tomu důvod.

Ještě než vypluli z Anglie, naložil na loď bednu granátů. „Francouzských," řekl Sharpovi, „takže nevím, co v nich vlastně je. I když vím, střelný prach a nějaká rozbuška, co jiného? Jsou ze skla. Zapálíte doutnák, hodíte je a pak se modlíte, aby někoho zabily. Ďábelské věci to jsou, naprosto ďábelské."

Jenže Llewellynovy granáty se ztratily. Měly být v muničním skladu v prostoru nejspodnější paluby, ale když je Llewellynův důstojník s dvěma seržanty hledal, žádnou bednu se skleněnými granáty nenašli. Sharpe v tom viděl jen další nepříjemnost, které se dají čekat, když den začne tak nešťastně, jako začal tenhle pro Pucelle, ale Llewellyn to považoval za něco mnohem závažnějšího. „Nějaký hlupák je mohl dát do skladu," řekl. „Koupili jsme je od Viperu, když ho přezbrojovali. Jeho kapitán se jich chtěl zbavit, protože je považoval za příliš nebezpečné. Jestli je teď Chase najde někde ve skladu zboží, asi mě sežere, a já se mu nebudu divit. Takové věci mají být v muničním skladu."

Llewellyn vyčlenil deset mužů, aby bednu s granáty hledali, a Sharpe se k nim přidal. Ocitl se tedy v lodním prostoru, v němž kralovaly krysy a vzduch byl tak prosycen pachy plesniviny a hniloby, že by se snad dal krájet. Sharpa tam nikdo neposlal, dokonce ho Llewellyn ani nepožádal o pomoc, ale on raději dělal něco užitečného, než by sdílel špatnou náladu a zklamání, které byly na palubě patrné na každém kroku.

Trvalo jim to tři hodiny, ale nakonec jeden seržant objevil granáty v bedně označené na víku slovem „suchary". „Bůhví co je vlastně v muničním skladu," poznamenal ironicky Llewellyn. „Nejspíš je plný nasoleného hovězího. Ten zatracený Cowper!" Cowper byl lodní hospodář, který měl, mimo jiné, na starosti zásoby.

Formálně to nebyl lodní důstojník, ale neoficiálně k nim byl počítán, i když se netěšil žádné oblibě. „To už je osud lodních hospodářů, že je nemá nikdo rád. Proto je Bůh poslal na zem," bručel Llewellyn. „Jejich úkolem je zajišťovat zásoby lodi, ale málokterý z nich to plní, a pokud ano, tak to, co seženou, je buď špatné velikosti, špatné barvy nebo špatného tvaru." Podobně jako armádní proviantní důstojníci mohli lodní hospodáři obchodovat na vlastní účet a byli pověstní úplatností. „Podle mě sem ty granáty schoval Cowper, aby je mohl prodat nějakým barbarským hrdlořezům," prohlásil Llewellyn. „Zatracený chlap!" Vytáhl jeden granát z bedny a podal ho Sharpovi. „Jsou nacpané sekaným železem, vidíte? Když tahle věcička bouchne, je to, jako když dělo vystřelí kartáčovou nálož."

Sharpe nikdy předtím žádný granát v ruce nedržel. Staré britské, dávno vyřazené jako nefunkční, připomínaly krunýř malé želvičky a odpalovaly se z jakéhosi nástavce na mušketě podobného široké váze, jenže tyhle francouzské byly vyrobené z tmavě zeleného skla. Ve skladišti bylo šero, ale když Sharpe podržel granát proti světlu jedné z lamp mariňáků, uviděl, že uvnitř skleněného obalu jsou skutečně drobné kousky sekaného železa. Na jedné straně vyčnívala z granátu zápalnice utěsněná voskovou zátkou. „Zapálíte ji, granát hodíte a já předpokládám, že při dopadu se skleněný obal roztříští," vysvětloval Llewellyn. „Hořící zápalnice pak zapálí prachovou náplň a to je konec lodi žabožroutů." Odmlčel se a chvíli se na skleněnou kouli díval.,Aspoň doufám," dodal potom a uložil granát zpátky do bedny. „Uvažuju, jestli by nám kapitán Chase dovolil jeden vyzkoušet. Já myslím, že by mohl, kdyby byli kolem lidi s vědry vody, ne?"

„Ale neudělalo by to paseku na palubě, kterou nechává tak pečlivě drhnout?" namítl Sharpe.

„Máte pravdu, asi by to nepovolil," řekl smutně Llewellyn. „Ale stejně, kdyby došlo na boj, pošlu pár svých mužů na stěžně a odtud budou házet granáty na nepřátelskou palubu. Musíme je nějak využít."

„Tak je hoďte do moře," poradil mu Sharpe.

„Proboha ne! Proč zbytečně zabíjet ryby?"

Llewellyn, na kterém byla patrná velká úleva, že se granáty našly, dal bednu s nimi přenést do předního muničního skladu a Sharpe následoval mariňáky dolů do prostoru nejspodnější paluby, kde panovala stejná temnota jako ve skladišti o patro výš. Zatímco však mariňáci nesli bednu na příď, Sharpe zamířil na záď. Chtěl se vrátit do Chaseho jídelní kajuty na oběd, ale nemohl použít průlez na spodní palubu, protože po jeho žebříku slézal nejistě dolů muž ve vybledlém černém kabátě. Sharpovi to připadlo podezřelé a po chvíli se jeho dojem potvrdil, když poznal, že mužem, který opatrně sestupuje po žebři, je Malachi Braithwaite. Rychle couvl do ošetřovny lodního lékaře a odtud pozoroval, co bude sekretář dělat. Braithwaite vzal olejovou lampu, která visela na háku vedle průlezu, vytáhl z kapsy křesadlo, a když se mu po chvíli podařilo lampu zapálit, postavil ji na podlahu. Pak se sehnul a s heknutím zvedl poklop záďového průlezu do skladu, z něhož se vyvalil puch kalné vody a hniloby. Sekretář se otřásl odporem, ale potom si dodal odvahy, vzal lampu a začal sestupovat do temných hlubin lodi.

Sharpe se vydal za ním. Přece jen jsou v životě chvíle, kdy osud člověku přeje, pomyslel si. On takovou chvíli zažil, když se setkal se seržantem Hakeswillem a vstoupil do armády anebo když se v bitvě u Assaye ocitl po boku generála Wellesleyho a mohl ho po pádu z koně mezi nepřáteli zachránit. A teď se zdálo, že mu osud přihrál do rukou toho mizeru Braithwaita. Sharpe se zastavil u průlezu a pozoroval ho. Sekretář pomalu slezl s kývající se lampou po žebři a zamířil na záď, kde byla uložena osobní zavazadla důstojníků.

Sharpe ještě chvíli počkal, pak sestoupil po několika stupních žebříku a tiše za sebou zavřel poklop. Slézal dolů opatrně jako zloděj, i když to nebylo třeba, neboť nepatrný hluk, který způsobovaly jeho boty na příčlích žebře, zcela zanikal ve vrzání mohutných stěžňů, jež procházely všemi palubami a byly ukotveny v kýlu. Ke skřípění dřevěné konstrukce lodi, zesilovanému dutým prostorem spodní paluby, se navíc přidávalo čvachtání a klapání šesti lodních pump, zvuky moře a ostrý skřípot rezivějících čepů kormidla.

Tato zadní část lodního skladiště byla oddělená od přední části velkou hradbou sudů na vodu a ocet, která se táhla od bednění dna až

k nosným trámům podlahy nejspodnější paluby asi čtyři metry nad ním. Trámy podpíraly masivní dubové sloupy, které vypadaly v matném světle lampy jako pilíře starého, kouřem zčernalého chrámu. Braithwaite mezi nimi procházel do lehkého stoupání dna směrem k místu, kde se za policovou stěnou na nejzazším místě zádi skrýval malý uzavřený prostor. Říkalo se mu dámská komůrka, protože to bylo nejbezpečnější místo na lodi během bitvy. V policích nebylo nic cenného, pouze uskladněná zavazadla důstojníků s věcmi, které během plavby nepotřebovali, ale lord William si dal převézt na Pucelle tolik zavazadel, že část z nich musel uložit sem. Sharpe, přikrčený ve stínu soudku, z něhož pronikavě čpělo nasolené hovězí, pozoroval, jak sekretář vystupuje na malý žebříček, vytahuje z horní police kožený kufr a neobratně ho snáší dolů. Pak vytáhl z kapsy klíč, a když kufr odemkl a zvedl víko, ukázalo se, že je nacpaný samými papíry. Takže nic pro šikovného námořníka s dlouhými prsty, pomyslel si Sharpe, i když nepochyboval, že některý z nich už kufr šperhákem otevřel v naději na tučnou kořist. Braithwaite začal papíry probírat, našel, co potřeboval, znovu kufr zamkl, vynesl ho nahoru a zasunul za dřevěnou lištu, která bránila tomu, aby zavazadla za rozbouřeného moře spadla dolů. Sekretář si při tom pro sebe mumlal a Sharpe něco z toho zaslechl. „Jsem absolvent Oxfordu, žádný sluha. To mohlo počkat až do Anglie. Zalez tam, k čertu!“

Kufr byl konečně na svém místě, Braithwaite slezl dolů, zastrčil papíry do kapsy, vzal lampu a vykročil zpátky k žebříku vedle patky křížového stěžně. Zřejmě ho ani nenapadlo, že by ho mohl někdo sledovat, a o Sharpovi neměl nejmenší tušení – ale jen do chvíle, kdy ho náhle čísi ruka popadla za límec. „Zdravíčko, příteli,“ řekl Sharpe.

„Ježíši!“ vyjekl leknutím sekretář. Sharpe mu vzal lampu, postavil ji na nejbližší soudek, pak ho otočil a strčil do něj tak prudce, že se Braithwaite zapotácel a padl dozadu.

„Tuhle jsem vedl náramně zajímavou konverzaci s lady Grace,“ řekl Sharpe. „Zdá se, že jste se rozhodl ji vydírat, příteli.“

„Cože? To je nesmysl! Jste směšný, Sharpe, naprosto směšný,“ odpověděl ze země Braithwaite. Posunul se dál, až narazil na bečku s vodou. Tam se zvedl na loktech, opřel se o bečku zády a začal si rukou smetat špínu z kalhot a kabátu.

„To vás v Oxfordu taky učili, vydírat lidi?“ pokračoval Sharpe. „Myslel jsem, že tam do studentů nalejvaj jen samý zbytečný věci, jako je latina nebo řečtina, ale teď vidím, že jsem se mýlil. Zřejmě tam dávaj i lekce vydírání a možná taky vykrádání.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Ale víte, Braithwaite, dobře víte,“ opáčil klidně Sharpe, zvedl lampu a pomalu zamířil k vylekanému sekretáři. „Vydíráte lady Grace. Chcete její šperky, že? Anebo i něco víc? Zachtělo se vám mít ji celou a ve vaší posteli? Chtěl byste se dostat tam, kde už jsem byl já, Braithwaite?“

Sekretář vytřeštil oči. Byl strachem bez sebe, ale zase ne tak, aby nepochopil, co to znamená. Věděl, že je to přiznání cizoložství a že ho Sharpe zabije, protože teď už si nemůže dovolit nechat ho naživu. „Přišel jsem si jen pro jisté poznámky, Sharpe,“ zablekotal v panice, „to je všechno. Jen pro pár papírů, abych mohl lordu Williamovi pomoct při sepisování jeho zprávy. Můžu vám je ukázat, mám je tady,“ dodal a sáhl do kapsy. Nevytáhl však papíry, ale pistoli. Byla to malá zbraň určená k tomu, aby se nosila v kapse nebo v ženské taštičce na obranu proti lupičům a hrdlořezům, a Braithwaite jí teď mířil na Sharpa a chvějící se rukou natáhl kohout. „Nosím ji od té doby, co jste mi vyhrožoval, Sharpe,“ řekl náhle mnohem jistějším hlasem. Sharpe pustil lampu.

Třeskla o podlahu, sklo se rozbilo a plamen zhasl. Nastala tma. Sharpe ukročil stranou. Zpola čekal, že práskne výstřel, ale Braithwaite udržel nervy na uzdě a nestiskl spoušť.

„Máte jenom jednu ránu, příteli,“ řekl Sharpe. „Jenom jednu, a pak přijdu na řadu já.“

Bylo ticho, v němž se ozývalo jen klapání pump, skřípání stěžňů a šustění pobíhajících krys.

„Já jsem na takovýhle věci zvyklej, Braithwaite,“ pokračoval Sharpe. „Nejednou jsem se plížil tmou, abych zabil ty, co proti mně intrikovali. Abych jim vykuchal břicho nebojím podřízl krk. Takhle jsem to udělal před Gawilghurem – podřízl jsem dva muže jako slepici.“ Rychle se skrčil za bečku, aby se kule zaryla do nasoleného hovězího, kdyby sekretář přece jen vystřelil. Po chvíli natáhl ruku a

zaškrábal nehtem na podlaze. „Pěkně čistě až na obratle jsem je podřízl, Braithwaite.“

„Mohli bychom se dohodnout, Sharpe,“ ozval se sekretář nervózně. Od chvíle, kdy se ponořili do tmy, se ani nepohnul. Sharpe si byl jistý, že by jakýkoliv jeho pohyb slyšel. Předpokládal, že Braithwaite čeká, až se k němu přiblíží, a pak vystřelí – úplně stejně, jako při boji dvou lodí na moři. Nechat ty parchanty připlout blíž a pak vypálit.

„Na čem se chcete dohadovat, příteli?“ zeptal se a znovu zaškrábal na podlaze. Chtěl tím udržovat Braithwaita v nejistotě a živit jeho strach. Dokonce nahmátl kousek střepu z rozbité lampy a zaškrábal na dřevo jím.

„Měli bychom se stát přáteli, Sharpe,“ řekl sekretář. „Vy i já jsme jiní než oni. Nepatříme mezi ně. Můj otec je pastor. Není bohatý, jak by také mohl být? Na druhou stranu lidé jako William Hale se narodili do bohatství a jiný život nepoznali. Urážejí nás, pohrdají námi a utlačují nás. Nemáme pro ně žádnou cenu.“

Sharpe cinkl skleněným střepem o kovovou část rozbité lampy a pak jím znovu jemně zaškrábal na dřevo, jako když přeběhne krysa. Snažil se dosáhnout co nejdál a co nejblíže k Braithwaitovi. Předpokládal, že sekretář ty zvuky poslouchá, snaží se odhadnout, co znamenají, a bojuje se vzrůstajícím strachem.

„Ale jakým právem je jeden člověk zahrnut takovým bohatstvím, o které se navíc nijak nepřičinil, zatímco jiným je upíráno?“ mluvil dál Braithwaite nervózně. „Jsme snad méněcenní, protože jsme se narodili chudým rodičům? Musíme snad před nimi navěky poklonkovat jen proto, že jejich předci byli surový násilníci a nakradli si bohatství pomocí mečů? Proto bychom se měli my dva spojit, Sharpe. Uvažujte o tom, prosím.“

Sharpe si mezitím lehl na podlahu. Natahoval se stále dál a škrábal kouskem skla čím dál blíž k sekretáři, který zoufale napínal oči do tmy.

„Žádnou stížnost na vás jsem plukovníku Wallacovi nenapsal, i když jsem to dostal za úkol,“ pokračoval Braithwaite zoufale, protože nevěděl, co udělat. „Prokázal jsem vám laskavost, neboť jsem si uvědomoval, že jsme na stejné straně. Chápete to?“ Odmlčel

se a čekal, jestli se ze tmy ozve odpověď, ale zaslechl jen škrábání na podlaze před sebou. „Tak řekněte něco, Sharpe," zaškemral. „Anebo spíš zabijte lorda Williama." Teď už se mu strachem skoro zlomil hlas. „Lady Grace vám jen poděkuje, Sharpe. To by se vám přece líbilo, ne? Sharpe? Proboha odpovězte, Sharpe. Odpovězte mi!"

Sharpe neodpověděl, jenom zaťukal sklem do podlahy. V tichu tmy slyšel Braithwaitův přerývaný dech. Sekretář vystrčil dopředu nohu, ale nic jí nenahmatal. „Zkuste to, Sharpe, zkuste mě brát jako svého přítele. Nechci vám nijak uškodit. Jak bych mohl, když tak obdivuji to, čeho jste dosáhl? Lady Grace si má slova špatně vyložila. Bylo to nedorozumění, nic jiného. Je příliš přecitlivělá, Sharpe, a já jsem váš přítel. Pochopte, přítel!"

Sharpe hodil sklo k místu na pravoboku, kde tušil navršené soudky. Braithwaite vyjekl hrůzou, ale ještě nevystřelil. „Řekněte něco!" ozval se znovu po chvíli ticha. „Snad jste už pochopil, že jsme na stejné straně… a že bychom spolu měli mluvit. Tak, proboha, promluvte!"

Sharpe shrábl dlaní hrst střepů a po další chvíli je hodil směrem k sekretáři. Tomu konečně povolily nervy, vykřikl a stiskl spoušť. Ve tmě šlehl výstřel, ale kule se zaryla kdesi do dřeva. Sharpe vstal. Počkal, až dozní ozvěna výstřelu v dutém prostoru. „Jedna rána, příteli," promluvil konečně. „Jenom jedna… Řekl jsem vám, že pak přijdu na řadu já."

„Ne!" vykřikl Braithwaite a divoce se rozmáchl do tmy. Sharpe ho však kopancem srazil k zemi, skočil na něj, zkroutil mu ruku a otočil ho tak, aby ležel na břichu.

Držel mu ruku zkroucenou dozadu a kolenem mu klečel na zádech. „A teď mně povězte, příteli, co jste vlastně od lady Grace chtěl," řekl tiše.

„Všechno jsem zapsal, Sharpe."

„Co jste zapsal?" zeptal se Sharpe a ještě víc mu zkroutil ruku.

„Všechno," zakňučel Braithwaite, „o vás a o lady Grace. Napsal jsem dopis, je uložený mezi písemnostmi lorda Williama s instrukcí, aby ho otevřel, pokud se mi něco stane."

„Nevěřím vám."

Braithwaite se pokusil vzepřít a vymanit ze Sharpova sevření. „Nejsem žádný hlupák, Sharpe. Myslíte si, že jsem se po tom vašem vyhrožování nepojistil? To víte, že jsem ten dopis napsal. Když mě pustíte, můžeme si o tom promluvit," dodal po krátké odmlce.

„Chcete říct, že když vás pustím, tak ten dopis lordu Williamovi zničíte?" zeptal se Sharpe, ale stále držel sekretářovu ruku zkroucenou za jeho zády.

„Samozřejmě že zničím. Slibuji vám to."

„A omluvíte se lady Grace? Řeknete jí, že jste se ve svým podezření mýlil?"

„Ano, udělám to. Velmi rád to udělám."

„Jenže vy jste se nemýlil, příteli," řekl Sharpe a sklonil se k jeho hlavě. „Lady Grace a já jsme milenci. Vaše podezření bylo správné – byli jsme spolu nazí… tam ve tmě v steeragi. A milovali jsme se. Přece vás nemůžu nechat, abyste jí lhal. Jenže když teď znáte mý tajemství, tak vám musí být jasný, že vás těžko můžu pustit."

„Ale ten dopis, Sharpe…"

„Lžete, příteli, žádnej dopis jste nenapsal."

„Napsal!" zvolal zoufale Braithwaite.

Sharpe mu zkroutil za záda ještě druhou ruku a pak mu obě jediným trhnutím vykloubil. Sekretář zařval bolestí a začal volat o pomoc, ale Sharpe mu pustil bezvládné ruce, otočil mu hlavu na stranu a zacpal mu ústa. Snažil se uchopit ho za obličej, jenže sekretář ho v zoufalé obraně kousl, a tak ho Sharpe udeřil do nosu, pak ho chytil za vlasy a za ucho a kroutil mu hlavou dozadu. „Musí to, sakra jít," zamumlal přes zaťaté zuby. „Kdybych neviděl, jak to ty zatracený jettiové dělají…" Znovu vší silou zabral a kroutil sekretářovou hlavou. Ten už nekřičel, protože nemohl, pouze sípavě chrčel, stále sebou však zmítal a snažil se Sharpa shodit. Sharpe supěl a nepovoloval – hlavou mu blesklo, jak je možné, že to jettiům šlo tak snadno. Braithwaite pořád sípavě dýchal a škubal sebou, a tak se Sharpe nadechl, znovu mu trhl hlavou dozadu a konečně spíš ucítil než uslyšel slabé vrznutí.

Tělo pod ním povolilo, sekretář zůstal bez hnutí ležet. Sharpe ho pustil a sáhl mu na krk, jestli nahmatá puls. Nic. Žádný puls, žádné dýchání. Ještě chvíli počkal, pak našel hmatem na podlaze pistoli a zastrčil si ji do kapsy. Teprve teď vstal, uchopil bezvládné tělo za ramena a táhl ho k žebříku vedle křížového stěžně. Tam ho pustil, vystoupil nahoru a k údivu jednoho námořníka, který právě šel kolem, otevřel poklop. Sharpe mu kývl na pozdrav, vylezl ven a poklop opět zavřel. Nechal mrtvého Braithwaita ve tmě a napospas krysám. Z okénka své kajuty pak vyhodil pistoli do moře. Nikdo nic neviděl, nikdo si ničeho nevšiml. K obědu bylo nasolené vepřové s hráškem a suchary a Sharpe se s chutí najedl.

Kapitán Chase usoudil, že někdo z posádky Revenantu – pokud loď, kterou spatřili na západním obzoru opravdu byla Revenant – přece jen, navzdory hradbě mraků nad pevninou, uviděl nejvyšší plachty Pucelle a francouzská loď se v noci obrátila na západ. „To je ovšem zpomalí," prohlásil Chase, jemuž se opět vrátil jeho obvyklý optimismus. Měli celkem příznivý vítr, a tak nevadilo, že se Pucelle dostala dál na otevřené moře a ztratila výhodu pobřežního proudu, protože v těchto zeměpisných šířkách vály jihovýchodní pasáty. „Tady už může vítr jen sílit," prohlásil Chase, „navíc barometr jde nahoru, a to je taky dobře."

Před špicí lodi uskočila létající ryba. Teplé slunce a kapitánův optimismus začínaly rozpouštět zklamání a špatnou náladu posádky. „Víme, že Revenant není rychlejší než my," řekl Chase, „přitom my nyní plujeme na trase do Cádizu na vnitřní straně oblouku, takže kratší cestou."

„Jak je to daleko?" zeptal se Sharpe, který si vyšel po obědě s Chasem na čerstvý vzduch.

„Asi tak měsíc," odpověděl kapitán, „ale ještě nemáme vyhráno. Až k rovníku by to mělo jít dobře, ale potom bychom se zase mohli ocitnout v bezvětří." Odmlčel se a neklidně bubnoval prsty do zábradlí. „Ale s Boží pomocí je jednou chytíme," dodal.

„Neviděl jste mého sekretáře, Chase?" vyrušil je v hovoru lord William.

„Ne," zavrtěl hlavou Chase.

„Potřebuji ho,“ řekl netrpělivě lord William, který si na kapitánovi vymohl, že může využívat jeho jídelnu jako pracovnu. Chase neměl moc chuti vzdát se místnosti s velkým stolem, ale pak usoudil, že je lepší lordu Williamovi vyhovět a uspokojit ho, než se dívat, jak chodí zamračený po lodi, nebo poslouchat jeho stížnosti.

„Obědval sekretář jeho lordstva v důstojnické jídelně?“ obrátil se Chase na pátého důstojníka.

„Ne, pane,“ odpověděl Holderby. „Od snídaně jsem ho neviděl.“

‚Ani vy jste ho neviděl, Sharpe?“ zeptal se lord chladným tónem Sharpa. Nerad s ním mluvil, ale teď se k té otázce blahosklonně snížil, protože Braithwaita skutečně potřeboval.

„Ne, pane.“

„Řekl jsem mu, aby mi přinesl poznámky o naší původní dohodě s Hólkarem, a od té doby jako by se po něm zem slehla. K čertu, nemůžu bez toho dál pracovat!“

„Možná to pořád ještě hledá,“ snažil se ho uklidnit Chase.

„Nebo ho postihla mořská nemoc, pane,“ přidal se Sharpe. „Vítr zesílil, loď se víc houpá.“

„Už jsem se díval do jeho kajuty, ale tam také není,“ řekl podrážděně lord William.

„Pane Colliere!“ zavolal Chase na kadeta, který se procházel dole na otevřené palubě. „Hledáme sekretáře lorda Williama, toho vysokého muže v černém. Podívejte se po něm v podpalubí, a až ho najdete, vyřiďte mu, aby přišel do mé jídelny.“

„Ano, pane,“ odpověděl Collier a seběhl dolů.

Lady Grace se procházela v doprovodu komorné po palubě a bylo zřejmé, že se úzkostlivě drží od Sharpa dál. „Ani ty nevíš, kde by mohl Braithwaite být, Grace?“ zeptal sejí lord William.

„Ne, od rána jsem ho neviděla.“

„K čertu!“ zaklel lord. „Ten člověk snad dočista zmizel.“

Lady Grace pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že je jí sekretářův osud lhostejný, a obrátila se, aby dál pozorovala létající ryby nad vlnami.

„Doufám, že nepřepadl přes zábradlí,“ poznamenal Chase. „To by ho čekalo dlouhé plavání.“

„Neměl na palubě co dělat,“ řekl podrážděně lord.

„Ale ne, pochybuji, že se utopil," uklidňoval ho Chase. „Kdyby spadl do vody, někdo by to určitě viděl."

„A co byste pak dělali?" zeptal se Sharpe.

„Zastavili bychom loď a zachránili ho," odpověděl Chase, „samozřejmě pokud by to bylo možné. Vyprávěl jsem vám už o Nelsonovi na Minervě?"

„I kdybyste vyprávěl, můžete to říct ještě jednou."

Chase se zasmál. „V sedmadevadesátém velel Nelson Minervě" začal. „Krásná fregata. V situaci, kdy Minervu pronásledovaly dvě řadové španělské lodi a jedna fregata, si najednou nějaký trouba vzpomněl, že spadne do vody. Na palubě byl tenkrát i Tom Hardy – výborný námořník, teď je kapitánem na Victory – a Hardy dal spustit člun a toho nešiku zachránil. Dovedete si to představit, Sharpe? Minerva prchá před přesilou tří nepřátelských lodí a Hardy s posádkou člunu a tím zachráněným nebyli schopni veslovat tak rychle, aby svou loď dohonili. A víte, co udělal Nelson? Dal zvrátit košové plachty! Věřil byste tomu? Zvrátit košové plachty! ‚K čertu, přece nemůžu přijít o Hardyho!' prohlásil. Jenže ti Španěláci nevěděli, co to má znamenat. Proč, sakra, zastavují? Nakonec usoudili, že Minervě připlouvá posila, a vzdali to. Hardy s posádkou člunu potom dostihli loď, vystoupili na palubu a Minerva vyrazila pryč jako opařená kočka. Tak takový je Nelson."

Lord William se zamračil, otočil se a díval se k západu. Sharpe upřel pohled na košovou plachtu a pak sledoval jedno z lan od ráhna až k ovíjecím trnům vedle pažení. V síti na pažení se větraly hamaky. Nízko nad stěžeň se snesl jakýsi bílý mořský pták s dlouhými křídly, ale neusadil se na něm a opět se vznesl k modré obloze. Lodní hospodář Cowper počítal kopí uložená ve stojanu kolem hlavního stěžně. Olízl tužku, něco si zapsal do bloku, pak vrhl vylekaný pohled na Chaseho a odkolébal se pryč. Holderby, který měl palubní službu, poručil pomocníku loďmistra na přídi, aby zazvonil na lodní zvonec. Chase se usmíval, zřejmě byl stále s Nelsonem na Minervě.

„Kapitáne!" ozval se zdola vzrušený chlapecký hlas a vzápětí se na schůdkách objevil Hany Collier. „Kapitáne!" opakoval kadet s očima navrch hlavy.

„Uklidněte se, pane Colliere," řekl Chase. „Doufám, že nehoří."

„Ne, pane. Jenom pan Braithwaite… Je mrtvý, pane!“ Všichni na ubytovací palubě na mladíka nechápavě pohlédli.

„Jak to? Co se s ním stalo?“ zeptal se Chase. „Přece nemohl jen tak umřít. Spadl někam? Uškrtil ho někdo? Nebo se zabil sám? Tak mluvte!“

„Spadl ze žebříku do skladiště, pane. Zřejmě si zlomil vaz.“

„Takže to byla neopatrnost,“ řekl Chase a otočil se, jako by to tím pro něj skončilo.

Lord William se podle svého zvyku jenom mračil a zjevně nevěděl, co říct. Po chvíli zamířil ke kapitánově jídelně, ale náhle se zarazil a vrátil se k zábradlí. „Haló, kadete!“ zavolal na Colliera.

„Prosím, pane,“ ozval se chlapec a smekl rohový klobouk. „Neměl v ruce nějaký papír?“

„Žádný jsem neviděl, pane.“

„Tak se račte podívat, a jestli u něj něco najdete, přineste mi to do kajuty,“ řekl lord William a znovu zamířil pryč. Lady Grace se podívala na Sharpa. Zachytil její pohled, ale jeho výraz zůstal zcela netečný. Pak se opět vrátil ke zkoumání lanoví hlavního stěžně.

Po nějaké době vynesli mrtvé tělo na palubu. Bylo zřejmé, že nebohý Braithwaite uklouzl na žebříku, spadl a zlomil si vaz. Lodnímu lékaři však připadlo podivné, že si přitom navíc vykloubil obě ruce.

„Asi se mu při pádu zachytily za příčle žebříku,“ mínil Sharpe.

„To je možné, to je možné,“ pokýval hlavou Pickering, i když se nezdálo, že by o tom byl příliš přesvědčen. Na druhou stranu tu záhadu nehodlal dál zkoumat. „V každém případě měl rychlou smrt,“ poznamenal.

„Díkybohu,“ řekl Sharpe.

„Zřejmě narazil hlavou na sud,“ uvažoval Pickering a hledal na sekretářově hlavě stopu po nárazu. Žádnou však nenašel. „Takové věci se stanou každou plavbu,“ řekl, jako by mluvil o nějaké veselé příhodě. „Jednou jsme měli na palubě šprýmaře, který s oblibou mazal příčle žebříku mýdlem a pak vyvolal takovou situaci, aby po něm někdo musel rychle slézat nebo vylézat. Obvykle to končilo zlomenou nohou a hurónským chechtotem, ale pan Braithwaite měl mnohem větší smůlu.“ I když to nemělo smysl, vrátil vykloubená

ramena na místo.,Ale nebyl to zrovna příjemný chlapík, co?“ poznamenal.

Mrtvého sekretáře svlékli, vložili do jeho visutého lůžka a plachtař navrch upevnil kus staré potrhané plachtoviny jako víko improvizované rakve. Poslední steh, jak bylo zvykem, provlékl nosem mrtvého, aby bylo jisté, že je opravdu nebožtík.

S tělem byly do rakve vloženy také tři osmnáctiliberní dělové koule a rakev pak umístěna na prkno vedle vstupního můstku na pravoboku a přikryta britskou vlajkou. Potom promluvil kapitán Chase. „Proto svěřujeme jeho tělo hlubinám, aby v nich zetlelo a připravilo se na vzkříšení skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž promění tělo naše ponížené, aby bylo podobno tělu slávy jeho, podle mocnosti té, kterouž mocen jest všecky věci podmaniti sobě.“ Zavřel modlitební knihu a pohlédl na lorda Williama. Ten mu kývnutím poděkoval, několika pečlivě volenými větami popsal Braithwaitovy příkladné morální vlastnosti a jeho neúnavnou píli a nakonec vyjádřil naději, že všemohoucí Bůh přijme sekretářovu duši do věčného blaženství nebeského ráje. „Jeho odchod je pro nás bolestnou, velmi bolestnou ranou,“ zakončil lord William svou řeč.

„Ano, to je,“ přikývl Chase a dal pokyn dvěma námořníkům. Ti prkno na jedné straně zvedli a rakev vyklouzla zpod vlajky, kterou jeden z nich přidržel, bouchla o práh vstupního můstku a pak už se ozvalo šplouchnutí, jak padla do vody.

Sharpe se podíval na lady Grace. Ta mu pohled s kamenným výrazem vrátila.

„Klobouky nasadit!“ zavelel Chase.

Důstojníci se vrátili ke svým povinnostem a námořníci odnesli vlajku a prkno. Lady Grace se obrátila ke schůdkům na ubytovací palubu a Sharpe, když osaměl, přistoupil k zábradlí a podíval se dolů.

„Bůh dal, Bůh zase vzal,“ ozvalo se náhle vedle něj. „Pochváleno buď Jeho jméno.“

Sharpe, užaslý, že se jeho lordstvo uráčilo na něj promluvit, chvíli mlčel. „Je mi líto, co se stalo s vaším sekretářem, pane,“ řekl potom.

Lord William na něj pohlédl a Sharpe si znovu uvědomil, jak moc se podobá siru Arthuru Wellesleymu. Měl stejně chladný pohled

a stejně zahnutý nos připomínající zobák jestřába, ale v tuto chvíli výraz jeho tváře naznačoval spíš pobavení, jako by si jeho lordstvo bylo vědomo něčeho, co Sharpe nemohl vědět. „Opravdu toho litujete, Sharpe?“ zeptal se. „To je od vás pěkné.

Já jsem ho před chvílí chválil, ale co jsem měl říkat? Ve skutečnosti to byl omezený, závistivý a neschopný člověk, který nestačil na své povinnosti. Pochybuji, že svět bude nějak moc litovat jeho smrti.“ Lord William si nasadil klobouk a chystal se k odchodu, ale pak se znovu obrátil k Sharpovi. „Tak mě napadlo, Sharpe, že jsem vám vlastně nikdy nepoděkoval za to, co jste udělal pro mou ženu na Calliope. Bylo to ode mě trestuhodné opomenutí a teď se vám za ně omlouvám. Zároveň vám opožděně děkuji a budu vám vděčný i v budoucnu, kdybychom už o tom nemluvili.“

Lord William odcházel a Sharpe se za ním díval a uvažoval, zda je to nějaká hra, jejíž smysl mu uniká. Vzpomněl si na Braithwaitovo tvrzení, že nechal mezi písemnostmi lorda Williama dopis o jeho poměru s lady Grace, ale pak si řekl, že to zřejmě byla jen lež, a přestal o podivném chování jeho lordstva přemýšlet. Vystoupil po schůdkách na ubytovací palubu a dál na záďovou nástavbu, opřel se tam o zábradlí a pozoroval, jak se v dálce postupně rozplývá brázda za lodí.

Po chvíli za sebou zaslechl lehké kroky. Věděl, kdo to je – věděl to ještě dřív, než lady Grace přistoupila k zábradlí a stejně jako on se zahleděla na moře. „Stýskalo se mi po tobě,“ řekla tiše.

„Mně po tobě taky,“ odpověděl s pohledem upřeným k místu, kde zmizelo pod hladinou v proudu bublin tělo zabalené v pohřebním rubáši.

„Spadl ze žebříku?“ zeptala se lady Grace.

„Zdá se, že ano,“ odpověděl Sharpe, „ale musela to být rychlá smrt a to je štěstí.“

„Ano, to je,“ řekla a teprve teď se k němu otočila. „To horko je hrozně únavné.“

„Tak jdi raději do stínu. Řekl bych, že v mojí kajutě je chladněji.“

Přikývla, chvíli se mu dívala do očí, potom se obrátila a šla. Sharpe ještě minutu počkal a pak ji následoval.

Kdyby se někdo mohl dívat na Pucelle očima létajících ryb, které se míhaly nad hladinou a se šplouchnutím zase mizely pod ní, viděl by ji v to odpoledne v její největší parádě. Válečné lodě neoplývají krásou. Mají silné stěžně, které se proto zdají v poměru k výšce krátké, ale kapitán dal napnout všechny plachty, včetně královských, závětrových a oblohových, a bylo jich v ráhnoví tolik, že jejich vzdutá břicha opticky vyvažovala masivní žlutočerný trup. Zlacení zádi a stříbřitý nátěr galionové figury na přídi vrhaly odlesky slunce všemi směry, žluté pruhy na bocích lodi zářily jasem, paluba byla světlá, čistě vydrhnutá a od špice přídě se rozstřikovala voda, aby se za zádí spojovala v širokou bílou zpěněnou brázdu. A čtyřiasedmdesát masivních děl, která tento pohled mohla hyzdit, bylo skryto.

Zvenčí člověk pachy hniloby, vlhkosti a rzi skoro nevnímal, ale uvnitř se jim nedalo uniknout. Poslední tři kozy, které posádka chovala v příďové nástavbě, byly vy dojeny na kapitánskou večeři. Na dně lodi šplouchala voda. V temnotě podpalubí se rodily, bojovaly spolu a hynuly celé generace krys. V muničním skladu šili dělostřelci vaky nacpané střelným prachem, aniž si všímali několika děvek, které pilně provozovaly své řemeslo mezi dvěma koženými závěsy, jež chránily dveře prachárny před zbloudilými jiskrami. V lodní kuchyni si kuchař, jednooký syfilitik, zacpával nos nad puchem špatně nasoleného hovězího, ale přesto ho hodil do kotle a uvařil, zatímco kapitán Llewellyn snil ve své kajutě na zádi o tom, jak vede své muže do skvělého útoku, jímž přemohou francouzskou posádku Revenantu, a konečně se této lodi zmocní. Zaznělo čtvrté zvonění, které signalizovalo konec odpolední směny. Jeden z námořníků vrhl z ubytovací paluby do vody poleno, na něž bylo navázáno lano opatřené uzly, a jak uzly mizely za zábradlím, hlasitě je odpočítával. Vedle něj stál důstojník a s hodinkami v ruce sledoval čas. Kapitán Chase zašel do své kajuty a klepl do barometru. Stále stoupal. V hamacích zavěšených na náhradních ráhnech spali námořníci po směně. Tesař upravoval dubový špalek pro dělovou lafetu a v kapitánově spací kajutě leželi v mileneckém objetí podporučík a lady.

„Zabil jsi ho, Richarde?“ zeptala se šeptem Grace Sharpa.

„Záleží na tom, jestli jsem to udělal?“

Přejela prstem po jizvě na jeho tváři. „Nenáviděla jsem ho,“ zašeptala. „Od prvního dne, kdy se stal Williamovým sekretářem, mě pozoroval svým divným pohledem a skoro slintal.“ Otřásla se odporem. „Řekl mi, že když za ním přijdu do jeho kajuty, bude mlčet. Chtěla jsem ho za tu drzost udeřit, ale pak jsem dostala strach, že by všechno řekl Williamovi, kdybych to udělala, a tak jsem jen odešla pryč. Ano, nenáviděla jsem ho!“

„Proto jsem ho zabil.“

Nic na to neřekla, jenom ho políbila na špičku nosu. „Věděla jsem, žes to udělal,“ dodala po chvíli. „Od prvního okamžiku, kdy se po něm začal William shánět, mi bylo jasné, žes ho zabil. Bylo to opravdu rychlé?“

„Ne docela,“ připustil. „Chtěl jsem, aby věděl, proč umírá.“

Chvíli o tom přemýšlela a potom si zřejmě řekla, že jí na tom nezáleží, jestli Braithwaitův život skončil pomalu a v bolestech. „Jsi první muž, který kvůli mně někoho zabil,“ zašeptala.

„Kvůli tobě, má paní, bych se prosekal celou armádou,“ odpověděl a pak si znovu vzpomněl na Braithwaitovo tvrzení, že nechal pro lorda Williama dopis. Opět tu znepokojivou myšlenku potlačil a uklidnil se tím, že si to sekretář vymyslel v zoufalé snaze zachránit si život. V každém případě se rozhodl, že o tom lady Grace neřekne.

Slunce se pomalu klonilo k západu a vrhalo na zelenavou hladinu moře složité obrazce stínů úponů, stožárových lan, plachtoví, ráhen a stěžňů. Lodní zvon odpočítával půlhodiny. Kapitán Chase si nechal předvolat tři námořníky, kteří se něčím provinili, vyčetl jim jejich hříchy a zastavil jim na týden příděl rumu. Bubeník mariňáků si pořezal ruku, když si nebezpečně pohrával s cutlassem, a lékař mu ránu obvázal a přidal mu k tomu lehký pohlavek, aby příště nebyl takový hlupák. V kuchyni vedle pece pospávaly kočky. Lodní hospodář otevřel soudek s vodou, čichl k ní, znechuceně zkřivil tvář, ale udělal na soudek křídou značku, že voda je pitná.

A ve chvíli, kdy západní obzor zářil jako rozžhavená pec, odhalily poslední paprsky zapadajícího slunce plachty vzdálené lodi.

„Loď na levoboku šikmo vpředu!“ zvolal muž na hlídce v koši. „Levobok šikmo vpředu!“

Sharpe to neslyšel, protože v tu chvíli by nevnímal ani troubu volající k poslednímu soudu, ale všichni ostatní na lodi to zaslechli a ovládlo je vzrušení. Neboť kořist byla znovu v dohledu a hon mohl pokračovat.

KAPITOLA 8

Den, který následoval, byl šťastný.

Potvrdilo se, že vzdálená loď je skutečně Revenant. Chase ještě nikdy neviděl svého úhlavního nepřítele takhle blízko, i když se mu přes všechnu snahu nepodařilo přiblížit k lodi tak, aby se dalo přečíst její jméno. Námořníci, odvedení z Calliope, si však byli jisti, že je to Revenant – prý to poznali podle podélné vratiplachty na křížovém stěžni. Sharpe si loď prohlížel dalekohledem a neviděl na velké plachtě na zádi nepřátelského plavidla nic zvláštního, ale námořníci tvrdili, že je špatně spravená, a proto visí trochu šikmo. Nyní tedy francouzská válečná loď sváděla s Pucelle závod, aby jí unikla do domovského přístavu. Obě plavidla se vzájemně podobala jako dvojčata a jedno nad druhým nemohlo získat výhodu bez přispění počasí, přičemž bůh větrů jim každému posílal stejný příděl.

Revenant plul západně od Pucelle, ale obě lodi mířily k severu, aby obepluly obrovské vyboulení afrického pobřeží na západě. Právě od toho si Chase sliboval výhodu, neboť až se dostanou na sever od rovníku, bude muset francouzská loď změnit kurs k východu, aby se dostala do cíle své plavby. Celou noc se Chase strachoval, že opět Revenant ztratí, avšak ráno ho znovu uviděli. Někdy měl trup skrytý za obzorem, pak byl zase vidět celý, ale přes všechny Chaseho námořní zkušenosti se mu nepodařilo dostat se k francouzské lodi blíž. Jakmile se Pucelle stočila k západu, dostal se Revenant před ni a Chase byl nucen vrátit se na původní kurs a s klením dohánět ztrátu. Celou dobu se modlil, aby Montmorin obrátil k východu a rozhodl se pro boj, ale francouzský kapitán tomuto pokušení odolával. Vedl svou loď do Francie, nebo aspoň do přístavu francouzských spojenců

Španělů, a na její palubě byl muž, který vezl smlouvu, jejímž cílem byl další pokus Francouzů udělat z Indie jeden velký britský hřbitov.

„Ať se snaží jak snaží, pořád se budou muset dostat přes britskou blokádu," prohlásil Chase po jedné večeři, ale pak pokrčil rameny a zmírnil svůj optimismus. „I když to by nemělo být tak těžké."

„Proč?" zeptal se Sharpe.

„Blokáda kolem Cádizu není vůbec těsná," odpověděl Chase. „Velké lodi zůstávají daleko na otevřeném moři. Při pobřeží křižuje jenom pár fregat a s těmi si Montmorin snadno poradí. Ne, musíme ho dostihnout." Svraštil čelo a zahleděl se na šachovnici. „S pěšákem nemůžete jít do strany, Sharpe," řekl.

„Ne?" Byli spolu na první noční hlídce, která trvala od osmi hodin večer do půlnoci, tedy v době, kdy Chase toužil po společnosti, a Sharpe si už zvykl popíjet s ním brandy, zatímco ho kapitán učil hrát šachy. Častými Chaseho hosty byli rovněž lord William a lady Grace. Ta hrála šachy ráda a zřejmě také velmi dobře, protože Chase se při partiích s ní mračil a při přemýšlení neklidně poposedával. Lord William dával po večeři přednost četbě, třebaže se jednou i on uvolil zasednout k šachovnici a k Chaseho nemilému překvapení mu dal během čtvrthodinky mat. Dalším náruživým hráčem byl pátý důstojník Holderby, a když se účastnil večeře, s oblibou radil Sharpovi proti Chasemu. Sharpe a lady Grace se při těchto večerech úzkostlivě ignorovali.

Pasátní větry hnaly loď za slunečného počasí k severu a Sharpe se cítil šťastný. Braithwaite byl mrtev a lord William se věnoval sepisování zprávy pro britskou vládu, takže měli s lady Grace volnost. Byli sice opatrní, protože to jinak nešlo, ale přesto se Sharpe obával, že posádka lodi o jejich schůzkách ví. Neodvažoval se za ní chodit do její kajuty ze strachu, že by se lord William mohl přece jen vzbudit a domáhat se vstupu k ní, a tak chodívala ona za ním. Vždy za tmy přešla v černém plášti přes ubytovací palubu, pak obvykle počkala na krátký rozruch kolem střídání hlídek a nakonec vklouzla do Sharpovy kajuty dveřmi, které se nacházely jen pár kroků od kajuty prvního důstojníka, v níž spával lord William. Kdyby ji tedy někdo zahlédl, mohl si myslet, že jde za svým manželem. Přesto její

noční výlety neušly pozornosti kormidelníků. Johnny Hooper, loďmistr Chaseho posádky, se také při každé příležitosti na Sharpa spiklenecky zubil a Sharpe se musel tvářit, že to nevidí nebo že neví, co tím Hooper míní. Přesto byl přesvědčen, že jim ze strany posádky nic nehrozí, neboť věděl, že ho mají námořníci i mariňáci rádi, zatímco povýšeneckého lorda všichni do jednoho nenáviděli. Oba se vzájemně přesvědčovali, že musí být zdrženliví, ale noc co noc, a někdy dokonce i odpoledne, riskovali, že budou odhaleni. Možná si uvědomovali, že je to lehkomyslné a nebezpečné, ale nemohli se tomu ubránit. Sharpe byl do Grace zamilovaný k zbláznění a jeho lásku k ní ještě umocňovala skutečnost, že pro něj byla světlem, které ozařovalo temnou propast, jež je dělila. Byli spolu také jedno odpoledne, kdy sluneční paprsky kreslily na protější stěně kajuty pokřivený oválný tvar okénka, a Grace v duchu sčítala místnosti v jejich lincolnshirském domě. „Třicet šest," řekla potom, „ale do toho jsem nepočítala vstupní halu ani pokoje pro služebnictvo."

„Ty jsme u nás doma taky nepočítali," řekl Sharpe a hekl, když ho rýpla loktem do žeber. Leželi spolu na prostěradle prostřeném na zemi, protože visuté lůžko jim bylo příliš úzké. „A kolik sluhů a služek vlastně máte?" zeptal se.

„Na venkově? Dvacet tři, jestli se nepletu, ale to jen pro činnosti uvnitř domu. A v Londýně? Čtrnáct, a k tomu ještě kočí a stájníky…, ani nevím, kolik jich je. Asi šest nebo sedm."

„Já si všechny ty naše taky nepamatuju," řekl Sharpe a znovu hekl. „Au, to bolí!"

„Pst!" sykla tiše. „Chase to uslyší. Měl jsi někdy nějakého sluhu?"

„Měl, malého arabského chlapce," odpověděl. „Chtěl se se mnou vrátit do Anglie, ale zemřel." Chvíli ležel mlčky a vychutnával dotyk jejího těla. „Co si tvá komorná myslí, že teď děláš?"

„Že ležím a odpočívám. Řekla jsem jí, že mě ze slunce rozbolela hlava a nesmí mě rušit."

„A co jí říkáš, když prší?"

„Že mě zase rozbolela hlava z deště, co jiného?" odpověděla. „Ale Mary má jiné starosti, než mě sledovat. Zamilovala se do Chaseho stewarda, takže je jen ráda, když ji nepotřebuju. Chodí za

ním do přípravny jídla.“ Přejela mu pomalu prstem po břiše. „Nedivila bych se, kdyby s ním utekla na moře.“

Někdy se Sharpovi zdálo, že také on s Grace utekl na moře nebo že spolu hrají hru, v níž předstírají, že Pucelle je jejich soukromá loď a posádka jejich služebnictvo a že navěky poplují klidným mořem pod slunečnou oblohou. Nikdy nemluvili o tom, co bude, až dorazí do cíle cesty, neboť pak se Grace vrátí do svého světa vysoké společnosti a do domů plných pokojů a sluhů, zatímco on bude pokračovat ve svém životě. Nechtěl na to myslet, protože přitom vždy dostal strach, že ji pak už nikdy neuvidí. „Jsme jako děti,“ povzdechla nejednou, „bezstarostné a nezodpovědné děti.“ V jejím hlasem přitom zaznívalúdiv, jako by si říkala, co všechno je možné.

Dopoledne cvičil Sharpe s Llewellynovými mariňáky, odpoledne spal, večer jedl s Chasem a pak netrpělivě čekal, až lord William upadne pod vlivem opiové tinktury do těžkého spánku a Grace bude moct přijít za ním. Potom spolu mluvili, milovali se, spali a opět mluvili. „To je hrůza,“ řekla jednou, „od Bombaje jsem se nekoupala.“

„Stejně jako já,“ odpověděl.

„Ale já jsem zvyklá se koupat a být čistá.“

„Pro mě voníš skvěle.“

„Páchnu,“ řekla s odporem. „Celá loď páchne. A taky mi chybí, že tu nemůžu chodit. Hrozně ráda chodím v přírodě. Kdyby bylo po mém, vůbec bych do Londýna nejezdila.“

„To by se ti líbilo v armádě,“ zasmál se. „Tam by sis chůze v přírodě užila víc než dost.“

Chvíli ležela tiše a pak ho pohladila po vlasech. „Někdy sním o tom, že William umře,“ zašeptala. „Nezdá se mi to ve snu, sním o tom v bdělém stavu. To je hrozné, nemyslíš?“

„Spíš normální,“ zasmál se. „Já o tom sním taky.“

„Představuju si třeba, že spadne do moře,“ řekla tiše. „Nebo ze žebříku a zlomí si vaz jako Braithwaite. Ale to se jemu nestane.“ Pokud mu k tomu někdo nepomůže, pomyslel si Sharpe, ale hned tu myšlenku zapudil. K zabití Braithwaita měl důvod, protože to byl vyděrač, ale lord William se neprovinil ničím jiným, než že byl nadutý a měl za manželku ženu, do které se Sharpe zamiloval. Přesto

si představoval, že svého soka zabije, i když nevěděl jak. Těžko se dalo předpokládat, že by se lord William vydal do skladiště, a také nikdy nevycházel na palubu za tmy, kdy by nebyl problém pomoct mu do moře. „Kdyby zemřel," uvažovala Grace, „byla bych bohatá. Prodala bych londýnský dům a žila na venkově. Měla bych velkou knihovnu s krbem, chodila bych na procházky se psy a ty bys mohl žít se mnou. Měla bych za manžela Richarda Sharpa."

V první chvíli si myslel, že jí špatně rozuměl, ale pak se tomu zasmál. „Chyběla by ti společnost."

„Nesnáším společnost," prohlásila. „Nesnáším všechny ty nudné řeči, které se tam vedou, tu spoustu hloupých lidí a neustálou rivalitu. Raději bych žila o samotě jako poustevnice obklopená od podlahy ke stropu knihami."

„A co bych dělal já?"

„Miloval se se mnou a mračil se na sousedy."

„To bych, myslím, svedl," zasmál se, i když věděl, že je to jen sen. Přesto si znovu uvědomil, že by stačila smrt jediného muže, a sen by se mohl stát skutečností. „Je v kabině tvého manžela střílna?" zeptal se.

„Je. Proč?"

„Jen tak," mávl rukou, přesto dál přemýšlel, zda by se nemohl v noci vplížit do kajuty lorda Williama a vystrčit ho střílnou ven. Ne, opět tu myšlenku zamítl. Kajuta lorda Williama, podobně jako Sharpova, se nacházela pod záďovou nástavbou, tedy blízko kormidelního kola, a Sharpe pochyboval, že by mohl lorda zabít a zbavit se jeho těla, aniž by to vzbudilo pozornost velitele palubní směny. Už vrznutí příklopu střílny by mohlo vzbudit podezření.

„Nikdy není nemocný," postěžovala si Grace, když se za ním odvážila přijít jiné odpoledne.

Sharpe věděl, na co Grace myslí, a myslel na to také, i když pochyboval, že by lord William měl tu slušnost, aby zemřel na nějakou běžnou nemoc. „Ale mohli by ho zabít během boje s posádkou Revenantu" poznamenal.

Grace se smutně usmála. „To těžko," řekla, „protože v tu dobu bude někde dole v prostorách pod úrovní ponoru."

„Je přece muž,“ namítl Sharpe překvapeně. „Bude se muset zapojit do boje.“

„Je především politik, můj drahý, a politik nebojuje, pouze úkladně vraždí. Jednou mi řekl, že jeho život je příliš cenný, aby ho mohl riskovat, a on tomu opravdu věří. Na druhou stranu kdyby Chase opravdu dohonil Revenant a zajal ho, bude William po návratu do Anglie bez uzardění tvrdit, že se na tom podílel, a já jako jeho věrná žena budu sedět vedle něj a usmívat se, zatímco se všichni budou rozplývat nad jeho statečností. Je to prostě politik.“

Odněkud z prostoru za kormidelním kolem zpod převisu záďové nástavby zazněly kroky. Sharpe je poslouchal a čekal, že jako obvykle přejdou pryč a utichnou, ale tentokrát se zastavily u dveří jeho kajuty. Grace ho chytila za ruku a pak se ozvalo klepání. Sharpe neodpověděl, ale po chvíli se ten, kdo stál před dveřmi, pokusil otevřít. Naštěstí byly dveře zajištěné závorou. „Kdo je to?“ ozval se Sharpe, jako by se právě probudil.

„Kadet Collier, pane.“

„Co chcete?“

„Máte jít do kapitánovy kajuty, pane.“

„Řekněte mu, že za chvíli přijdu, Hany,“ odpověděl Sharpe s bušícím srdcem.

„Měl bys tam jít,“ zašeptala Grace.

Sharpe se oblékl, připnul si opasek s šavlí, políbil Grace a vyšel ven. Chase stál na levoboku vedle úponů stožárových lan a upíral pohled k obzoru, kde plul Revenant. „Chtěl jste mi něco, pane?“ zeptal se Sharpe.

„Já ne, Sharpe, já ne,“ odpověděl Chase. „Lord William projevil přání s vámi mluvit.“

„Lord William?“ opakoval Sharpe znepokojeně.

Chase zvedl obočí, jako by chtěl říct, že ho varoval, a ukázal na svou jídelnu. Sharpe cítil, že v něm vzrůstá panika, ale říkal si, že Braithwaite žádný dopis nenapsal a nic mu nehrozí. Zamířil tedy pod záďovou nástavbu.

Zaklepal a lord William ho vyzval, aby šel dál. Seděl u dlouhého stolu plného papírů a knih a psal. Sharpe za sebou zavřel a lord mu pouze ukázal na židli a pokračoval v psaní. V tichu znělo škrábání

pera po papíru téměř zlověstně. Lord William psal dlouho a Sharpa si stále nevšímal. Světlík nad stolem byl otevřený a závany vzduchu šustily papíry na stole. Sharpe se díval na šedivé vlasy jeho lordstva, z nichž každý byl přesně na svém místě jako rota vzorně vyrovnaných vojáků.

„Píšu zprávu o politické situaci v Indii," prolomil konečně lord William ticho a Sharpe málem poskočil leknutím. Lord namočil pero do lahvičky s inkoustem, pečlivě otřel hrot, napsal další větu, a teprve pak pero odložil na malý stříbrný kalamář. Chladné oči měl uslzené a opuchlé, zřejmě od laudana, které si každý večer bral, ale přesto v nich zasvítila zášť a povýšenost, když pohlédly na Sharpa. „Obvykle nemám ve zvyku žádat o radu mladého důstojníka nízké hodnosti, ale za současných okolností nemám na výběr. Rád bych se proto dozvěděl vaše mínění o bojových schopnostech Maráthů."

Sharpe pocítil nával úlevy. Takže Maráthové! Od chvíle, kdy vstoupil do kajuty, nebyl schopen myslet na nic jiného než na Braithwaita a na to, jestli ten zatracený dopis napsal nebo nenapsal, a zatím lord William nechtěl nic jiného, než vyslechnout jeho mínění o bojových schopnostech Maráthů! „Jsou to stateční vojáci, pane," odpověděl.

„Mohl jsem čekat, že řeknete něco tak obecného a bezobsažného," prohlásil kousavě lord, sepnul prsty do stříšky a upřel na

Sharpa pohled přes pečlivě ostříhané nehty. „Víte, Sharpe, zdá se mi nevyhnutelné, že nakonec budeme muset převzít správu nad celým indickým kontinentem. Časem se to stane zřejmým i vládě. Hlavní překážkou tohoto cíle však jsou zbývající maráthské státy, zvláště ty, které ovládá Hólkar. Dovolte, abych vám položil konkrétnější otázku. Jsou tyto státy schopny zabránit nám, abychom anektovali jejich území?"

„Ne, pane."

„Proč myslíte?" Lord William vytáhl čistý list papíru a připravil si pero.

Sharpe se zhluboka nadechl. „Jak jsem řekl, jsou to stateční vojáci, ale to nestačí. Neumějí bojovat naším způsobem. Myslí si, že

základem je dělostřelectvo, a tak seřadí všechna svá děla do jedné linie a za ní umístí pěchotu. To je celá jejich taktika.“

„A my to tak neděláme?“ zeptal se lord William překvapeně.

„My řadíme děla na křídlech, stranou od pěchoty, pane. To nám umožňuje spustit při útoku nepřátelské pěchoty křížovou palbu. Je to mnohem účinnější, pane, tak se zabije víc nepřátel.“

„A vy jste expert na zabíjení, že?“ poznamenal lord sarkasticky. „Ale pokračujte, Sharpe.“

„Maráthové staví děla před pěchotu a tím jí dodávají pocit bezpečí. Jenže když děla padnou, a k tomu dojde vždycky, najednou jejich pěchota vidí, že ji nic nechrání, a ztratí odvahu. Navíc naši vojáci střílí z mušket mnohem rychleji než jejich, takže když se dostanou přes linii děl, je to už jen otázka zabíjení.“ Sharpe sledoval, jak pero škrábe po papíře, a čekal, až ho jeho lordstvo opět namočí do inkoustu. „Naše pěchota se vždycky snaží dostat co nejblíž nepříteli, pane, zatímco maráthská obvykle vystřelí salvu zdálky, a to není dobré. Je třeba jít blíž, jak jen to jde, až nepřítele cítíte, a pak začít střílet.“

„Chcete říct, že jejich pěchotě chybí disciplína, ne?“

„Chybí jim výcvik, pane,“ odpověděl Sharpe a zamyslel se. „Ale máte pravdu, ani disciplíny nemají tolik co my.“

„Zřejmě nepoužívají bičování,“ neodpustil si lord další kousavou poznámku. „Ale co kdyby vedli jejich pěchotu dobří velitelé, myslím evropští?“

„Pak by byla dobrá, pane, stejně jako jsou dobří naši sepojové. Ale Maráthové nemají disciplínu v krvi. Jsou to jezdci, lupiči. Pěchotu obvykle verbují z druhých indických států a takový voják nebojuje nikdy tak dobře, jako když se bije o svou věc. A výcvik taky nějakou dobu trvá, pane. Kdybych dostal rotu maráthských vojáků, potřeboval bych rok, než bych je pořádně vycvičil. Dokázal bych to, ale jim by se to nelíbilo. Řekl jsem, že to jsou lupiči, takže by raději rajtovali na koních jako nájezdníci. Jenže takhle se bitvy nevyhrávají.“

„Domníváte se tedy, že nemusíme brát misi monsieura Vaillarda do Paříže tak vážně?“

„To nevím, pane.“

„Ano, chápu. Poznal jste Pohlmanna, Sharpe?“ Jeho otázka zastihla Sharpa nepřipraveného. „Ne,“ vyhrkl až příliš rychle.

„Ale přece jste ho už musel vidět.“ Lord William se odmlčel a chvíli hledal ve svých papírech, „u Assaye,“ dodal, když našel jméno vesnice, které Sharpe nemohl nikdy zapomenout.

„Jenom dalekohledem, pane.“

„Jenom dalekohledem,“ opakoval lord William pomalu. „Přesto mě Chase ujistil, že jste ho poznal s naprostou jistotou. Z jakého jiného důvodu by se tahle válečná loď vydala na honbu přes Atlantik?“

„To je přece jasné, pane,“ řekl Sharpe nepřesvědčivě.

„Musím se vám přiznat, Sharpe, že vaše myšlenkové pochody jsou mi neustálou záhadou,“ řekl lord William během psaní další poznámky. „Až se vrátím do Londýna, budu samozřejmě vaše názory konfrontovat s míněním důležitějších mužů, ale vaše postřehy neovlivněné obecnějšími znalostmi mohou posloužit k formování hrubého konceptu. Myslím, že to budu muset prodiskutovat se vzdáleným bratrancem mé ženy sirem Arthurem,“ řekl, aniž přestal škrábat perem po papíře. „Mimochodem nevíte, kde je celé odpoledne moje žena, pane Sharpe?“

„Nevím, pane,“ odpověděl Sharpe a už se chystal dodat, jak by to mohl vědět, ale v poslední chvíli se kousl do jazyka a zmlkl, aby si nevysloužil odpověď, která by ho dostala do ještě těžší situace.

„Zvykla si vždycky někam touto dobou zmizet,“ dodal lord William, teď už s pohledem upřeným přímo na něj.

Sharpe mlčel. Cítil se jako myš před hypnotizujícíma očima kočky.

Lord William se podíval na přepážku, která dělila jeho současnou pracovnu od Sharpovy kajuty. Možná to nic neznamená, říkal si Sharpe, třeba se jen zahleděl na obraz fregaty Spritely, jíž Chase velel před Pucelle. „Děkuji vám, Sharpe,“ řekl lord William a konečně se obrátil zpátky. „A přirazte dveře pořádně, protože někdy zámek nezaklapne.“

Sharpe odešel. Teprve venku si uvědomil, že je celý zpocený. Je možné, že by lord William opravdu něco věděl? Že by ten zatracený Braithwaite skutečně nějaký dopis napsal? Panebože, pomyslel si,

panebože! Chase měl pravdu, tohle je hra s ohněm. „Tak co vám chtěl?“ zeptal se Chase s pobaveným výrazem ve tváři.

„Ptal se mě na Maráthy, pane, na to, jak bojují.“

„Aha.“ Chase pohlédl na plachty a pak se s úsměvem sklonil ke kompasu. „Dnes večer budou dávat naši muzikanti na příďové nástavbě koncert,“ řekl. „Všichni jsme zváni. Umíte zpívat, Sharpe?“

„Ne, pane.“

„Tak si můžete poslechnout, jak zpívá poručík Peel. Je radost ho slyšet. Taky kapitán Llewellyn by měl jako Walesan zazpívat, ale asi ho k tomu nepřimějeme. Zato vystoupí skvělý sbor z obsluh děl na levoboku, i když jim budu muset zakázat písničku o admirálově ženě, aby se to nedotklo lady Grace. I tak by to ale měl být skvělý večer.“

Grace už byla pryč. Sharpe zavřel dveře a opřel se o ně. Cítil, jak mu po těle pod košilí stékají stružky potu. Teď už věděl i on, že si hraje s ohněm.

O dva dny později ráno se na jihozápadním obzoru objevila země. Musel to být ostrov a Revenant kolem něj v noci zřejmě proplul velmi blízko, ale za úsvitu už byl daleko na severu. Sharpe se na pevninu podíval dalekohledem a uviděl na ní šedivý obrys nějaké hory, nad níž visel mrak. „Ostrov Svatá Helena,“ řekl Chase, „patří Východoindické společnosti. Kdybychom neměli tak naspěch, mohli bychom se tady zastavit pro čerstvou vodu a zeleninu.“

Sharpe si prohlížel izolovaný kousek země obklopený kolem dokola nesmírností oceánu. „Kdo tam žije?“

„Pár mizerných úředníků Východoindické, několik nevrlých rodin a hrstka ubohých černých otroků. Patřil mezi ně i Clouter – můžete se ho zeptat, jak se tady žije.“

„Vy jste ho osvobodil?“

„Udělal to sám. Jednou v noci k nám doplaval, vylezl po kotevním laně a skryl se na lodi do doby, než jsme vypluli na širé moře. Je mi jasné, že by ho Východoindická dostala ráda zpátky, ale to si pro něj mohou pískat do větru. Na to je příliš dobrý námořník, abych se ho vzdal.“

Na palubě bylo na dvě desítky černých námořníků, jako byl Clouter, a přibližně stejný počet Indů, dále pár Američanů, Holanďanů, Dánů, a dokonce Francouzů. „Proč mu říkáte Clouter – Clout-mimo jiné praštit, uhodit?“ zeptal se Sharpe.

„Protože když někoho praští, je to, jako by bouchl kovářským kladivem,“ řekl pobaveně Chase, vzal hlásnou troubu a zavolal černocha, který stál se skupinkou smějících se námořníků na příďové nástavbě. „Chcete, abych vás vysadil na Svaté Heleně, Cloutere? Mohl byste navštívit staré přátele.“

Clouter naznačil hranou ruky, že by za to kapitánovi podřízl hrdlo, a Chase se zasmál. Sharpe si pomyslel, že tohle je zřejmě základ skvělé atmosféry v posádce Pucelle – Chase byl kamarádský velitel, ale nijak to nesnižovalo jeho autoritu. Naopak, cokoliv svým mužům přikázal, udělali rychle a bez řečí. Byli hrdí na svou loď i svého kapitána a Sharpe nepochyboval, že se za něj budou bít jako posedlí ďáblem. Jenže kapitán Montmorin měl stejnou pověst, takže až se obě lodě utkají, bude to krvavý boj na život a na smrt. Sharpe Chaseho pozoroval, neboť cítil, že se má v tom nelehkém a ožehavém umění velitele pořád hodně co učit. Viděl, že si kapitán nesnaží upevnit autoritu pomocí trestů, ale vysokými požadavky na své muže a odměňováním těch, kteří je plní. Chase také nedával před kdekým najevo své pochybnosti. Nemohl si být jistý, zdaje Pohlmannův sluha skutečně Michel Vaillard, ale i kdyby to tak bylo, neměl jistotu, že Revenant chytí. Přitom pokud by se mu to nepodařilo, páni z admirality by ho jistě nepochválili za to, že se pustil s Pucelle tak daleko od své námořní základny. Sharpe věděl, že tyhle věci dělají Chasemu starost, ale před posádkou to kapitán nedával ani v nejmenším najevo, protože to byla jeho zodpovědnost a nechtěl své námořníky zneklidňovat. Před nimi vystupoval sebevědomě a rozhodně jako člověk, který si je jistý svou věcí, a proto mu všichni věřili. Sharpe si umiňoval, že musí být jako velitel také takový, jenže pak ho zase napadlo, jestli vůbec v armádě zůstane. Co kdyby lord William opravdu zemřel? Kdyby některou noc nemohl spát a vyšel si za tmy na procházku po palubě?

Jenže co by bylo potom? Velký dům na venkově a v něm knihovna s krbem? Grace šťastná se svými knihami a on… Co by

dělal on? A jak si tyto otázky kladl, uhýbal před odpověďmi na ně, protože s nimi souvisela vražda, které se bál. Zabít sekretáře a narafičit jeho smrt tak, aby to vypadalo, že spadl ze žebříku a zlomil si vaz, to nebyl problém. Ale odstranit ze scény anglického šlechtice, člena britské Sněmovny lordů, to už by se nepřešlo pouhým mávnutím ruky. Navíc cítil, že nemá právo lorda Williama zabít. Zřejmě by to udělal, kdyby se mu naskytla příležitost, ale zároveň cítil, že by to byl zločin, který by mohl poznamenat celý jeho budoucí život. Zlo plodí zlo. Nebylo to poprvé, co si s překvapením uvědomil, že má také nějaké svědomí. Znal sice spoustu lidí, kteří dokázali vraždit kvůli džbánku piva, ale on k nim nepatřil. K tomu, aby zabil člověka, musel mít důvod. Pouhé sobectví nestačilo, dokonce ani to, které bylo motivované láskou.

Takže vyprovokovat lorda Williama k souboji? Chvíli o tom uvažoval, ale potom usoudil, že lord William by se k souboji s pouhým podporučíkem nikdy nesnížil. Zbraně takového člověka jsou mnohem rafinovanější – stačil by dopis na vrchní velitelství armády nebo rozhovor někde po straně s vlivným vysokým důstojníkem, a byl by konec. Konec Richarda Sharpa! Takže na to zapomeň, řekl si, zanech sen snem a zaber se do výcviku s mariňáky. Spolu s Llewellynem mezi nimi zorganizoval soutěž o to, kdo během tří minut vystřelí z muškety víc ran, a muži se zlepšovali, i když jemu se přesto nikdo nevyrovnal. Cvičil s nimi, radil jim, povzbuzoval je a spílal loudalům a ráno co ráno plnili příďovou nástavbu kouřem z vypáleného střelného prachu, dokud neměl pocit, že jsou mariňáci ve střelbě stejně dobří jako kterákoliv rota červenokabátníků. Sám navíc cvičil boj s cutlassem, vzájemně se s Llewellynem honili po otevřené palubě, sekali po sobě, uhýbali, kryli výpady soka a opětovali je, až jim po tváři a hrudi lil pot. Někteří mariňáci cvičili boj s útočným kopím, což byla jasanová tyč dlouhá dva a půl metru zakončená štíhlým kovovým hrotem. Llewellyn tvrdil, že je to neobyčejně účinná zbraň při čištění úzkých chodeb a průchodů na nepřátelské lodi. Walesan také doporučoval používat k boji sekery s děsivou hlavicí na krátké násadě. „Jsou to sice těžkopádné zbraně," připouštěl, „ale mám vyzkoušené, že u žabožroutů vyvolávají hrůzu.

A když se podaří zatnout ji někomu do hlavy, notně to zchladí jeho bojové nadšení, to mi věřte, Sharpe.“

Překročili rovník, a protože pro žádného námořníka na palubě to nebylo poprvé, neměli koho potrápit obřadem, při němž se nešťastník obleče do ženských šatů, oholí cutlassem a ponoří do sudu s mořskou vodou. Přesto se jeden z mužů přestrojil za Neptuna, obcházel loď s trojzubcem a požadoval od námořníků i důstojníků tribut. Chase poručil vydat všem dvojnásobek denního přídělu rumu, nechal vytáhnout větší přídavnou plachtu neboli závětrovku, kterou plachtař ušil, a pak se zahleděl k severozápadnímu obzoru a pozoroval Revenant.

A potom nastalo bezvětří. Za týden urazily obě lodi stěží čtyřicet mil a zdálo se, že leží na olejovitě hladké hladině zcela bez pohybu. Plachty visely z ráhen zplihle, stejně jako oblak kouře z cvičné střelby z děl nad palubou Revenantu, takže loď z dálky vypadala jako fantom zahalený mlhou. Poručík Haskell se snažil počítat francouzské salvy tak, že sledoval záškuby mlhavého oblaku. „Jeden výstřel za tři minuty a dvacet vteřin,“ hlásil pak s uspokojením.

„Protože se nesnaží,“ prohlásil Chase. „Montmorin nemá zájem ukazovat nám, jak jsou dobří. Buďte ujištěni, že umí střílet mnohem rychleji, než jak teď předvádějí.“

„Jak rychlí jsme my?“ zeptal se Sharpe Llewellyna.

„Když nám to jde?“ pokrčil kapitán mariňáků rameny. „Tři boční salvy v pěti minutách, i když my nestřílíme takové salvy, jako znáte vy. Kdybychom vypálili ze všech děl naráz, loď by se rozpadla. My střílíme ve vlnách, jedno dělo po druhém. Je na to pěkný pohled a hned, jak dělo vystřelí, začíná jeho obsluha nabíjet. Nejrychlejší obsluhy stihnou bez problémů tři výstřely za pět minut, i když větší děla jsou pomalejší. Naši chlapci jsou dobří. Podle mě není moc francouzských lodí, které dokáží vystřelit třikrát za pět minut.“

Některé dny se Chase pokoušel Pucelle vléct pomocí veslových člunů a tak se k Revenantu přiblížit, ale posádka francouzské lodi na to reagovala stejným způsobem a posunula se dál, takže vzdálenost mezi oběma plavidly zůstávala zhruba stejná. Jeden den odnesl náhlý závan vánku Revenant téměř za hranici obzoru, zatímco Pucelle se ani nepohnula, ale druhý den zase odvál náhodný poryv Pucelle o

kus na sever a francouzská loď zůstala na místě. Přesto se Pucelle nenápadně posouvala k nepřátelské lodi blíž a blíž, i když vlnky od její přídě stěží čeřily hladinu rovnou jako sklo. Takhle se navzdory francouzské posádce, jejíž veslaři na velkých veslových člunech dělali, co mohli, yard po yardu na Revenant dotahovala, až je dělila tak malá vzdálenost, že kapitán Chase dal vytáhnout zátku z hlavně čtyřiadvacetiliberního děla na příďové části levoboku. Stejně jako všechna ostatní děla byla již i tato čtyřiadvacítka nabitá a dělostřelci vytáhli olověnou zátku zátravky a nasadili křesadlový zámek. Kapitán došel na příďový konec otevřené paluby, kde byly v ohradě chovány kozy, a dřepl si vedle otevřené střílny. „Po prvním výstřelu nabijeme řetězovku," rozhodl.

Na první pohled vypadala řetězová střela jako běžná dělová koule, ale ve skutečnosti byla rozdělená na dvě poloviny spojené uvnitř krátkým řetězem, které se po výstřelu od sebe oddělily, ale letěly stále spojené, vířily vzduchem a v lanoví a plachtoví nepřátelské lodi dělaly doslova spoušť. „Na řetězovku je to moc daleko," prohlásil velitel obsluhy děla.

„Však se ještě dostaneme blíž," řekl Chase. Doufal, že se mu podaří poničit plachty Revenantu a po dalším přiblížení loď dorazit palbou pevnými koulemi. „Ještě se k nim přiblížíme," opakoval, sklonil se k dělu a hleděl na francouzskou loď, která už byla téměř na dostřel. Zlacení na její zádi vrhalo blýskavé odlesky, na křížovém stěžni visela zplihle tříbarevná francouzská vlajka a pažení hlavní paluby bylo obsypáno námořníky, kteří se museli divit, proč ty nevypočitatelně závany větru, nebo spíš vánku, přejí víc Britům. Sharpe je pozoroval dalekohledem v naději, že mezi nimi zahlédne dlouhé vlasy a modrý kabát Peculiara Cromwella nebo mohutnou postavu Pohlmanna či jeho sluhu, ale stále to bylo příliš daleko na to, aby rozeznal jednotlivé postavy. Viděl jméno lodi na zádi, proudy vody pumpované z jejího dna a světle zelený měděný potah obšívky na čáře ponoru.

Náhle se veslové čluny, které Revenant táhly, začaly stahovat. „Asi chtějí loď otočit, aby k nám byla bokem," uvažoval Chase. „Bubeníku!"

„Tady, pane," ozval se chlapec od mariňáků.

„Vyhlaste bojový poplach,“ řekl Chase, ale vzápětí zvedl ruku. „Ne, zpět! Ruším rozkaz!“

Vítr zase nebyl tak nevypočitatelný a veslaři v člunech se nestáhli, aby Revenant otočili, ale Montmorin je povolal na palubu, protože zahlédl čeření hladiny za zádí. Zplihlé plachty Revenantu se napnuly, loď začala klouzat po hladině vpřed a během chvíle byla mimo dostřel. „K čertu!“ zaklel Chase. „Teď jim ještě přálo štěstí. Teď ještě ano!“ Obsluha sňala křesadlový zámek, zatloukla do hlavně zátku, zavřela střílnu a dělo opět zajistila.

Také následující den využíval Revenant vánku, který byl příznivější pro francouzské barvy, a na konci týdne už obě lodě znovu dělila taková vzdálenost, že se viděly na samé hranici obzoru, přičemž Pucelle se ocitla vzhledem ke směru plavby značně vzadu. „Už jsou tak daleko, že nám nezbude, než se dívat, jak vplouvá do přístavu,“ poznamenal zklamaně Chase.

Jenže situace se opět změnila a pomohly k tomu protisměrné proudy a silné větry od severovýchodu, proti nimž obě lodi co nejtěsněji křižovaly. Chase řekl, že je to plavba na bulinu, a vysvětlili Sharpovi, že je to lano, kterým se napíná návětrný boční lem ráhnové plachty, a tak se dosáhne, že do ní plně zabírá vítr, i když je stočená pod ostrým úhlem k jeho směru. Chaseho posádka zřejmě zvládla tento manévr lépe, neboť Pucelle se opět začala pomalu pomaličku na Revenant dotahovat. Loď rozrážela vlny a voda stříkala ve větru až na paluby a plachty. Občas jim výhled na francouzskou loď zastřela dešťová přeháňka, ale pak se Revenant objevil znovu a Sharpe sledoval dalekohledem, jak se houpá na vlnách. Jednou uviděl, že se na jeho přídi třepetají cáry plachtoviny, a chvíli se mu zdálo, že se k němu loď přibližuje, ale v dalším okamžiku už posádka vytáhla místo roztržené plachty, která odletěla, jinou. „Stará plachtovina,“ poznamenal první důstojník. „Počítám, že proto jsme ve větru rychlejší. Mají vetché příďové plachty.“

„Anebo ne dost napnuté stěhovky,“ zamumlal Chase, když sledoval, jak se Revenant vrací na původní kurs. „Ale vyměnili tu plachtu rychle,“ dodal.

„Možná věděli, že ta stará moc nevydrží, a měli ji připravenou,“ mínil Haskell.

„Možná,“ přikývl Chase. „V každém případě je Louis dobrý námořník, to se musí nechat.“

„Třeba má anglickou krev,“ poznamenal Haskell se vší vážností.

Minuli Kapverdské ostrovy, které zahlédli jen jako nezřetelné šmouhy na obzoru zastřeném deštěm, a o týden později uviděli v dalších dešťových sprškách Kanárské ostrovy. V těchto končinách se už objevovalo množství místních lodí, ale jakmile jejich posádky spatřily válečná plavidla, rychle se stáhly do svých přístavů.

Do Cádizu už zbýval jen týden plavby, a možná ani ne celý. „Dorazí tam na mé narozeniny,“ prohlásil Chase s dalekohledem u oka. Pak dalekohled složil a otočil se na druhou stranu, aby nebylo vidět, jak je zklamaný. Věděl, že pokud se nestane zázrak, skončí jeho dlouhá honba naprostým neúspěchem. Zbýval mu jediný týden, aby Revenant dostihl, ale vítr pořád přál francouzské lodi, a ta si po několik následujících dní udržovala náskok, takže to vypadalo, jako by se její vybledlá tříbarevná vlajka na zádi svým pronásledovatelům neustále vysmívala.

„Co bude Chase dělat, jestli Revenant nedožene?“ zeptala se Sharpa Grace, když za ním tu noc přišla.

„Dopluje do Anglie,“ odpověděl. „Zřejmě do Plymouthu,“ dodal a představil si, jak se v deštivém podzimním odpoledni dívá za najatou drožkou, v níž bude Grace navždy odjíždět po kamenném přístavním molu z jeho života.

„Napíšu ti, když budu vědět kam,“ řekla, jako by mu četla myšlenky.

„Do kasáren v Shorncliffii v Kentu,“ odpověděl smutně. Cítil, že se blíží chvíle vystřízlivění. Jeho naivní a směšný sen o lásce k anglické lady bledl v šedivou realitu, podobně jako bledly Chaseho naděje, že dostihne Revenant.

Grace ležela vedle něj, hleděla na strop a naslouchala bubnování dešťových kapek do zavřeného krytu světlíku. Byla už oblečená, protože se chystala vyklouznout ven a vrátit se do své kajuty, stále se však k němu tiskla a Sharpe opět viděl v jejích očích ten starý smutek. „Víš, něco se stalo… Nevím, jestli ti to můžu říct,“ zašeptala.

„Nevíš?“ zeptal se. „To znamená, že mi to řekneš?“

„Už se s tím nedá nic dělat.“

Uvažoval, co to může být, ale čekal, až mu to řekne sama.

„Jsem těhotná,“ vydechla. Přestože to jen zašeptala, zazněla v těch dvou slovech zoufalost a beznaděj.

Nic na to neřekl, jenom jí stiskl ruku. Tušil, s čím se mu chystá svěřit, a přesto ho to překvapilo.

„Zlobíš se?“ zeptala se nervózně.

„Jsem šťastný,“ odpověděl a položil jí ruku na břicho. Byla to pravda. Naplnilo ho štěstí, i když věděl, že mu ten zvláštní opojný pocit dlouho nevydrží.

„Je to tvoje dítě,“ řekla tiše.

„Víš to jistě?“

„Vím,“ přikývla. „Možná je to tím laudanem, ale…“ Odmlčela se a pokrčila rameny. „Je tvoje. Ale William si bude myslet, že je jeho.“

„Jenže co když ho napadne…“

„Nic ho nenapadne,“ přerušila ho, ale pak se dala do pláče a tiše vzlykala s hlavou na jeho rameni. „Je to tvoje dítě a já bych dala nevím co za to, aby tě mohlo poznat.“

To byl zase její sen. Jenže brzy doplují do Anglie a ona odjede a on své dítě nikdy neuvidí, protože jsou nezákonní milenci, před nimiž není žádná budoucnost.

Ale druhý den se všechno změnilo.

Byl chladný a deštivý. Vál vítr od severoseverozápadu, takže Pucelle opět plula ostře na bulinu. Nepříjemné počasí ještě zhoršovaly prudké dešťové poryvy. Moře bylo nevlídné, zelené až zelenošedé a pruhované bílými hřebínky vln. Důstojníci na ubytovací palubě vypadali v nepromokavých pláštích všichni stejně a Sharpe se poprvé od chvíle, kdy připlul do Indie, chvěl zimou. Loď se vzpínala na vlnách, otřásala se, bojovala s mořem a větrem a někdy, když se do plachet opřel zvlášť silný větrný poryv, se naklonila hluboko na bok. S dvojitým kormidelním kolem zápasilo sedm mužů a museli vynakládat všechnu sílu, aby ho udrželi. „Ve vzduchu je cítit podzim,“ prohlásil Chase, když uviděl Sharpa. „Už jste snídal?“

„Ano, pane.“ Snídaně za moc nestála, protože zásoby potravin se tenčily a důstojníci, stejně jako obyčejní členové posádky, byli odkázáni na skrovné denní příděly soleného hovězího, lodních sucharů a skotské kávy, což byla nechutná břečka z drobků upraženého chleba, rozmočených v horké vodě oslazené cukrem.

„Dotahujeme se na ně,“ řekl Chase a ukázal směrem k vzdálené francouzské lodi, která bojovala s mořem a počasím stejně úporně jako oni. A také její kormidelníci se ji snažili udržet co nejblíže severnímu kursu. Pucelle, jako vždy, když se plulo proti větru, neúnavně zkracovala vzdálenost mezi nimi, ale nedlouho po druhém zvonění dopolední hlídky se vítr změnil na jihojihozápadní, a v tu chvíli s ním Revenant přestal bojovat a mohl plout s plachtami nastavenými zrádné větrné přízni a pohodlně si udržovat náskok. A pak, jen o půlhodinu později, neočekávaně změnil směr plavby na východ, což nemohlo znamenat nic jiného, než že míří místo do Cádizu do Gibraltarské úžiny.

„Na pravobok!“ křikl Chase na kormidelníka. „Na pravobok!“

Haskell vyběhl na ubytovací palubu a sedm mužů se opřelo do kormidelního kola. Námořníci obíhali paluby a uvolňovali otěže plachet. „Zase jim uletěla příďová plachta?“ houkl Haskell, aby překřičel hluk plácajících plachet.

„Ne,“ odpověděl Chase. Francouzská loď teď plula rychleji a lehce klouzala po vlnách, až za její zádí vířila brázda zpěněné vody. „Obracejí na Toulon!“ Ale sotva to řekl, obrátil se Revenant na původní kurs a posádka Pucelle, která právě uvolnila otěže plachet, je musela opět přitahovat.

„Za nimi!“ zvolal Chase na kormidelního poddůstojníka a znovu vytáhl dalekohled. „Hrome, co ten Montmorin vyvádí?“ zamumlal. „Dělá si ze mě legraci? Už se cítí v bezpečí a chce mě zesměšnit? Čert aby ho vzal!“

Vysvětlení přišlo o deset minut později, když námořník na hlídce v strážním koši ohlásil, že spatřil loď. Po dalších dvaceti minutách už byly na severním obzoru vidět dvě lodě a stěžňová hlídka identifikovala bližší z nich jako britskou fregatu. „To ještě nemůže být z naší blokády,“ zakroutil Chase zmateně hlavou. „Pořád

jsme moc na jihu.“ O chvíli později už uviděli jasně i druhou loď a také ta byla fregata královského loďstva.

To byl tedy důvod, proč posádka Revenantu dvakrát za sebou změnila kurs. Jakmile zahlédli horní plachty obou plavidel, dostali strach, že by to mohly být britské válečné lodě, a snažili se jim uniknout, ale když potom zjistili, že jde o pouhé fregaty, rozhodli se, že se přes ně probijí do Cádizu. „S tím nebudou mít žádný problém, aby se přes ně dostali,“ prohlásil Chase. „Dvě fregaty by je mohly zastavit jen tak, že by se jim postavily přímo do cesty.“

Ve větru náhle zavlály signální praporky. Na rozdíl od Sharpa, který vzdálené fregaty stále ještě neviděl, je loďmistr Hooper nejen viděl, ale také jednu z nich poznal. „Ta bližší je Euryalus, pane!“ hlásil kapitánovi.

„Takže Henry Blackwood,“ řekl Chase. „Díkybohu, to je dobrý námořník.“

Signalista Tom Connors už byl v polovině úponu křížového stěžně a odtud pozoroval dalekohledem řetězec signálních vlajek vyvěšený na Euryalu. „Nepřátelská flotila je na moři, pane!“ zvolal Connors vzrušeně. „Chtějí, abychom se identifikovali, ale zároveň hlásí, že francouzsko-španělská flotila je na moři.“

„Neuvěřitelné!“ vyhrkl Chase. „Takže vypluli!“ Sharpe viděl, že z kapitánovy tváře zmizela únava a zklamání, i když v jeho hlase zazněla pochybnost, zdaje to možné – pochybnost, ale také dychtivé vzrušení. „Jste si tím jistý, Tome?“ zavolal na Connorse, který už běžel ke skříni se signálními vlajkami na záďové nástavbě. „Samozřejmě, pane. Žabožrouti a španělští ptáčci jsou venku. Vypluli!“

Haskell, obvykle strohý a nevlídný, nyní téměř zářil. Zpráva se rychle šířila po celé lodi a na palubu vybíhali také námořníci, kteří měli po službě. Dokonce se objevil i lodní hospodář Cowper, jenž za normálních okolností zůstával v hloubi podpalubí, spěšně kývl kapitánovi na pozdrav a zahleděl se k severu, jako by čekal, že tam uvidí nepřátelskou flotilu. Objevil se rovněž lodní lékař Pickering, a když se dozvěděl, co se děje, zamumlal, že se raději odklidí z dostřelu, a vrátil se dolů. Sharpe nechápal, proč jsou všichni tak radostně vzrušení, neboť on na zprávě, že se nepřátelská flotila

dostala z blokády, neviděl nic dobrého. A zřejmě na něm bylo poznat, že je zmatený. „Vy nemáte radost, Sharpe?“ zvolal druhý důstojník Peel a rozjařeně ho plácl po rameni.

„Copak to není špatná zpráva, že se dostali z blokády?“

„Špatná?“ zasmál se Peel. „Panebože ne! Skvělá! Nedostali by se z ní, kdyby jim to naši nedovolili, Sharpe. A to znamená, že někde nablízku je naše flotila. Teď budou žabožrouti a španělští ptáčci tančit podle nás, podle naší muziky! A ta bude pěkně divoká, to si pište!“

Zdálo se, že Peel má pravdu, neboť jakmile na Pucelle vyvěsili řetěz signálních vlajek, jimiž se loď identifikovala a oznámila fregatám, o co se snaží, nastala v komunikaci dlouhá přestávka, během níž předaly britské fregaty zprávu ostatním lodím, které se zřejmě skrývaly za obzorem. A pokud tam nějaké byly, mohlo to znamenat pouze to, že i britská válečná flotila vyplula. Takže všechny flotily byly venku, všechny evropské válečné lodě vypluly na volné moře a Chaseho důstojníci to chápali a ovládlo je radostné vzrušení. Revenant plul dál, aniž si ho fregaty všímaly, protože jim zjevně šlo o větší ryby, než je osamocená francouzská čtyřiasedmdesátka. Pucelle ji však stále pronásledovala, neboť nic jiného dělat nemohla, ale pak se mezi plachtovím Euryalu zatřepetaly nové vlajky a všichni na ubytovací palubě pohlédli na signálního důstojníka, který sledoval dalekohledem fregatu. „Rychle!“ zamumlal Chase nervózně.

„Zdraví vás viceadmirál Nelson, pane,“ ozval se konečně Connors vzrušeným hlasem, „a vzkazuje vám, že se máme dát na severoseverozápad a spojit se s jeho flotilou.“

„Nelson.“ Chase to jméno vyslovil s téměř posvátnou úctou. „Panebože, samotný Nelson!“

Důstojníci kolem spustili potlesk a jásot. Sharpe na ně užasle zíral. Dva měsíce pronásledují Revenant, dělají všechno, co se dá, aby se k němu přiblížili, a přesto se nyní, když jim nějaký viceadmirál rozkáže, že toho honu mají nechat, radují jako malé děti. To nechají Francouze uniknout?

„Jsme dar spadlý z nebe, Sharpe,“ snažil se mu vysvětlit Chase. „Samozřejmě že o nás Nelson stojí. Jsme válečná loď, zvýšíme jeho

palebnou sílu. Půjdeme s ním do bitvy, Sharpe! Víte, co to znamená? Nelson proti žabožroutům a španělským ptáčkům. Pane na nebi, to je fantazie!“

„A co Revenant!“ zeptal se Sharpe.

„Ty už asi nechytíme,“ mávl Chase rukou, „ale co na tom záleží?“

„Jenže vašim nadřízeným v Indii na tom může záležet.“

„To už je problém armády,“ odpověděl Chase, jako by mu na tom opravdu nezáleželo. „Copak to nechápete, Sharpe? Nepřátelská flotila je na volném moři! Budeme u toho, až je Nelson rozbije na třísky! Nikdo nám nebude moct vyčítat, že jsme zanechali pronásledování Revenantu, abychom se mohli zapojit do bitvy. Navíc je to Nelsonovo rozhodnutí, ne moje – Nelsonovo, rozumíte? Teď jsme ve skvělé společnosti!“ Zatančil pár kroků starého námořnického tance a potom vzal hlásnou troubu, aby vydal rozkaz ke změně kursu. Jenže než se stačil nadechnout, ozval se z hlavního stěžňového můstku výkřik, že se na severním obzoru objevila další flotila.

„Pokračujte v současném kursu,“ poručil Chase kormidelníkovi a spolu s několika důstojníky se rozběhl k úponům hlavního stěžně. Sharpe se vydal za nimi. Vylezl nahoru, protáhl se košovým průlezem a zamířil dalekohled na sever. Na obzoru však neviděl nic jiného než zvrásněné moře a nad ním hradbu mraků.

„Nepřítel,“ řekl kapitán mariňáků Llewellyn, když vylezl za Sharpem. „Namouduši, tohle je nepřítel.“

„A Revenant se s ním spojí,“ dodal Chase. „Aspoň si to myslím. Přijmou Montmorina se stejnou radostí, s jakou přijímá Nelson nás.“ Otočil se k Sharpovi a mrkl na něj. „Možná nám tak jako tak neunikne.“

Nepřítel? Sharpe stále viděl jen moře a oblohu, ale pak si uvědomil, že to, co měl za pás špinavě bílých mraků, je ve skutečnosti spousta košových plachet. Na severním obzoru byla flotila lodí, která plula v zorném poli dalekohledu přímo proti němu, takže jejich plachty splynuly v jednu širokou šmouhu. Nedokázal odhadnout, kolik jich může být, ale Chase řekl, že na moře vyplulo

celé spojené loďstvo Francie a Španělska. „Podle mě jich je nejmíň třicet," prohlásil Haskell, „možná ještě víc."

„A míří k jihu," poznamenal Chase. „To je zvláštní. Myslel jsem, že se obrátí na sever, aby jistili invazi."

„To jsou ti francouzští navigátoři," řekl Peel, tělnatý důstojník, který tak krásně zpíval na koncertě. „Myslí si, že Británie je na jihu Afriky."

„Ať si plují třeba do Číny, daleko se nedostanou," prohlásil Chase, složil dalekohled a zmizel pod košovými úpony. Sharpe zůstal v hlavním stěžňovém koši do doby, než výhled na vzdálenou flotilu zastřela clona další dešťové přeháňky.

Pucelle se obrátila na západ, ale nevyzpytatelný vítr se otočil s ní, takže se loď musela prodírat do Atlantiku proti vzedmutým vlnám, a jak je rozrážela, stříkaly spršky studené mořské vody až na palubu. Nepřátelská flotila se brzy ztratila z dohledu, ale Chasem udaný kurs vedl Pucelle kolem dalších dvou fregat, které jako by tvořily dva křehké články řetězu, spojující Nelsonovu flotilu s flotilou nepřátelskou. Fregaty, podobně jako jízdní hlídky u pozemního vojska, plnily průzkumnou funkci, a když objevily nepřátelské lodě, zůstaly s nimi a vysílaly o nich zpět zprávy. Connors pozoroval vlajky jasných barev a předával kapitánovi obsah jejich zpráv. Hlásil, že nepřátelská flotila stále pluje k jihu a že Euryalus napočítal třiatřicet řadových válečných lodí a pět fregat, ale o dvě hodiny později tento počet zvýšil o další válečnou loď, neboť jak Chase předpověděl, Revenant dostal rozkaz, aby se k francouzsko-španělské flotile připojil.

„Čtyřiatřicet zajatých lodí!" zvolal Chase. „Panebože, udeřme na ně!"

Posledním článkem řetězu nebyla jednopalubová fregata, ale řadová válečná loď, kterou k Sharpovu úžasu Haskell identifikoval ještě dřív, než se její trup vynořil nad čáru obzoru. „To je Mars" prohlásil první důstojník s dalekohledem u oka. „Jeho horní křížovou bramovku poznám mezi všemi."

„Mars?" opakoval Chase, který si stále udržoval skvělou náladu. „Tomu velí Georgie Duff, co? S ním jsem sloužil coby kadet. Je to Skot," dodal, jako by tomu přičítal nějaký význam. „Georgie je velký

chlap, zápasník. Vzpomínám si na jeho apetit – chudák, nikdy neměl dost jídla.“

Na křížovém stěžni Marsu se objevil řetěz signálních vlajek.

„Naše číslo, pane,“ hlásil Connors. A po chvíli dodal: „Co vás přivádí domů v takovém spěchu?“

„Vyřiďte kapitánu Duffovi můj pozdrav,“ zavolal Chase, „a odpovězte mu, že jsem věděl, že bude potřebovat naši pomoc.“ Signální důstojník vytáhl příslušné vlaječky, kadet je připevnil na zdvíhací lano a jeden z námořníků je vytáhl nahoru.

„Kapitán Duff vás ujišťuje, pane, že nedopustí, abychom přišli k jakékoliv úhoně,“ ohlásil Connors.

„Cha,“ zasmál se Chase, „skvělý chlapík.“

O hodinu později se objevil další mrak, tentokrát na západním obzoru, a postupně se zhmotňoval z pouhé šmouhy v množství plachet celé flotily. Šestadvacet řadových válečných lodí, nepočítaje Mars a Pucelle, plulo k severu a Chase vedl svou loď do čela linie, zatímco se jeho důstojníci shromáždili na závětrné straně ubytovací paluby a upřeně hleděli k vzdáleným lodím. Na palubu také vyšli lord William a lady Grace, oba zachumlaní do teplých plášťů, aby se podívali na britskou flotilu.

„Tam je Tonnanň“ zvolal v jednu chvíli Chase. „Vidíte ji? Krásná loď, opravdu krásná! Čtyřiaosmdesátka. Ukořistili jsme ji na Nilu. Bože, vzpomínám si, jak jsem ji pak viděl plout k Gibraltaru – všechny čnělky zlámané, palubní odtoky plné zaschlé krve… Ale řekněte, jestli teď nevypadá skvěle. Kdo ji teď má?“

„Charles Tyler,“ odpověděl Haskell.

„Rovněž skvělý chlapík. A není tamhle Swiftsure!“

„Je, pane.“

„Můj bože, ta taky byla na Nilu. Tenkrát jí velel Ben Hallowell, náš drahý Ben. Teď má Swiftsure Willy Rutherford,“ řekl Sharpovi, jako by nepochyboval, že ho zná. „Další skvělý chlapík a skvělý námořník! A podívejme se na Royal Sovereign, jak mu září měď. Asi ji má zbrusu novou. Ten teď musí plout jako po másle,“ ukázal na jednu z větších lodí s třemi dělovými palubami a Sharpe si dalekohledem prohlížel, jak se jí, kdykoliv se naklonila, svítivě zablýskly měděné pláty obšívky. Jiné lodi už měly působením moře

měď zelenou, ale trup Royal Sovereignu se leskl, jako by byl ze zlata. „To je vlajková loď admirála Collingwooda," poznamenal Chase na vysvětlenou, „taky skvělý chlapík, i když ne tak jako jeho pes."

Podle Chaseho byli všichni kapitáni skvělí chlapíci, a platilo to tedy i o Billym Hargoodovi, který velel Belleisle, čtyřiasedmdesátce ukořistěné Francouzům, stejně jako o Jimmym Morrisovi z Colossa a Bobu Moorsomovi z Revenge. „To je kapitán, který umí svou loď skvěle vycvičit," zvolal Chase. „Počkejte, až ji uvidíte v bitvě, Sharpe! Pálí boční salvy rychleji než kterákoliv jiná."

„Dreadnought je rychlejší," mínil Peel.

‚Jievenge je mnohem rychlejší," ozval se Haskell, jako by se ho poznámka druhého důstojníka dotkla.

„Souhlasím, že Dreadnought je v palbě rychlá, o tom není pochyb," snažil se Chase smířit názory svých důstojníků a ukázal Dreadnought Sharpovi. Byla to další třípalubová loď. „Děla má rychlá," pokračoval Chase, „ale je zoufale pomalá ve větru. Teď ji má John Conn, že?"

„Ano, pane," přitakal Peel.

„Skvělý chlapík," pochválil i jeho Chase. „Těžko bych si vsadil, jestli je Conn v palbě rychlejší než Moorsom nebo naopak. V každém případě lituju nepřátelskou loď, která si je vybere k tanci. Podívejte se!" ukázal na další plavidlo. „Orion, taky pochází z Nilu. Teď ji má Edward Codrington, skvělý chlapík. A jeho žena Jane je přímo rozkošná. A tamhle, podívejte! Že je to Prince? Ta pluje jako kupka sena!" ukázal na další třípalubovou loď, která si razila cestu vlnami k severu. „Dick Grindall. Prvotřídní chlapík, tenhle Dick."

Za Princem plula ještě jedna čtyřiasedmdesátka, a dokonce i Sharpovým nezkušeným očím se zdálo, že je podobná Pucelle nebo Revenantu. „Taje taky francouzská?" zeptal se a ukázal na ni.

„Ano, je," přikývl Chase. „Spartiate, očarovaná loď, Sharpe."

„Proč očarovaná?"

„Protože pluje rychleji v noci než ve dne."

„To proto, že je postavená z kradeného dřeva," poznamenal pátý důstojník Holderby.

„Spartiate má sir Francis Laforey,“ pokračoval Chase, „taky skvělý chlapík. A podívejte, tamhle je nějaká malá ryba. Co je to zač?“

„Africa,“ odpověděl Peel.

„Pouhá čtyřiašedesátka,“ řekl Chase, „ale velí jí Hany Digby. V celé flotile neznám lepšího!“

„Spíš bohatšího,“ poznamenal Haskell a vysvětlil Sharpovi, že kapitán Henry Digby si vysloužil neskutečné bohatství z kořistních odměn.

„To je příklad pro nás,“ prohlásil Chase, aby Peelovu poznámku obrátil na lepší stranu. „A tamhleto je Defiance? Namouduši je! Mám dojem, že byla u Kodaně těžce poškozená, ne? Kdo jí teď velí?“

„Philip Durham,“ odpověděl Peel a pak neslyšně artikuloval směrem k Sharpovi, co Chase řekne.

„Skvělý chlapík!“ prohlásil kapitán, jako by ho nechtěl zklamat. „A vida, tam je Saucyl“

„Saucy? „ podivil se Sharpe.

„Temeraire“ dodal Chase správné jméno lodi, jehož francouzský význam – smělá, opovážlivá – byl pro třípalubovou loď mnohem lichotivější než anglické saucy – drzá, hubatá. „Má osmadevadesát děl. Kdo jí teď velí?“

„Eliab Harvey,“ řekl Haskell.

„Vida, takže ten? Podivné jméno, co, Eliab? Ještě jsem neměl příležitost ho poznat, ale jistě je to výborný chlapík. A hleďme! Achillei Toho má Dick King, skutečně skvělý chlapík. A podívejte, Sharpe, Billy Ruffianl Jestli je tady i Billy Ruffian, tak se nemáme čeho bát.“

„Opravdu se jmenuje Billy RuffianT‘ podivil se Sharpe nad dalším nepříliš lichotivým jménem, jež se zjevně týkalo dvoupalubové čtyřiasedmdesátky, která se jinak nezdála ničím zvlášť pozoruhodná.

„Správně je to Bellerophon, Sharpe. Původně vlajková loď admirála Howa ve slavné bitvě Glorious First of June a taky byla na Nilu. Teď má Bellerophon John Cooke, náramně statečný chlapík, jako ostatně všichni, co pocházejí z Essexu.“

„Zbohatl a přestěhoval se do Wiltshiru,“ ozval se opět Haskell.

„Opravdu? To mu tedy gratuluji!“ řekl Chase a znovu namířil dalekohled na Bellerophon. „Je to rychlá loď,“ poznamenal se závistí v hlase, i když jeho Pucelle byla stejně rychlá. „Rychlá a krásná, postavená v Medway. Kdy ji spustili na vodu?“ obrátil se na prvního důstojníka.

„V šestaosmdesátém, pane,“ odpověděl Haskell.

„A stojí třicet tisíc dvě stě dvaatřicet liber čtrnáct šilinků a tři pence,“ vmísil se do hovoru kadet Collier, ale hned se zatvářil provinile. „Promiňte, pane,“ omlouval se kapitánovi.

„Nic se nestalo, chlapče. Jste si tím jistý? Samozřejmě že jste, když je váš otec inspektorem v sheernesské loděnici, jestli se nemýlím. A na co vynaložili tu třípenci?“

„To nevím, pane.“

„Zřejmě na hřebík za půl penny,“ řekl lord William posměšně. „Zpronevěra v loděnicích Jeho Veličenstva se dnes nepovažuje za nic skandálního.“

„Já považuji za skandální, že vláda dovoluje, aby dobří námořníci sloužili své vlasti za mizerný plat,“ opáčil Chase a zamračeně se od lorda Williama odvrátil. Hned si však spravil náladu pohledem na černožluté trupy lodí britské flotily.

Také Sharpe nemohl z toho množství lodí spustit oči a říkal si, že podobná podívaná se mu už těžko kdy naskytne. Tohle byla chlouba Británie, její mořská flotila, konvoj plovoucích dělostřeleckých baterií, obrovských, těžkých, vzbuzujících strach. Pohybovaly se pomalu jako plně naložené vozy s úrodou, jejich široké skosené přídě si razily cestu vlnami a černožluté boky skrývaly ve svých temných útrobách děla. Jejich zádě zářily zlacením a galionové figury byly přehlídkou štítů, trojzubců, nahých ženských ňader a vzdoru. Jejich plachty, žluté, krémové a bílé, se vzdouvaly jako oblačná hradba a jména vzbuzovala představy o síle a triumfech: Conqueror a Agamemnon, Dreadnought a Revenge, Leviathan a Thunderer, Mars, Ajax a Colossus. Byly to lodě, které zastrašily Dány, zlomily Holanďany, zničily Francouze a vyhnaly ze světových moří Španěly. Tyto lodě vládly vlnám, ale teď se jim postavila na odpor poslední nepřátelská flotila a ony pluly, aby s ní svedly boj.

Kromě lodí pozoroval Sharpe i lady Grace, která stála u úponů křížového stěžně. Její oči byly jasné, ve tvářích měla barvu a velkolepost britské flotily sledovala s očividným úžasem. Sharpe si pomyslel, že takhle vypadá šťastná žena – šťastná a krásná. Pak si všiml, že ji pokradmu a s trpkým výrazem ve tváři pozoruje také lord William. Náhle však pohlédl na Sharpa a ten se rychle obrátil zpátky k britské flotile.

Většina lodí měla dvě dělové paluby. Šestnáct z nich bylo, podobně jako Pucelle, vyzbrojeno čtyřiasedmdesáti děly, zatímco Africa a dvě další měly každá pouze čtyřiašedesát děl. Na druhou stranu jedna dvoupalubová loď, ukořistěná francouzská Tonnant, nesla čtyřiaosmdesát děl. Zbývajících sedm členů flotily byly vysoké třípalubové lodě buď s osmadevadesáti děly, nebo se stovkou děl. To byla skutečně vražedná plavidla, dělové baterie, které mohly chrlit na nepřítele obrovské množství železa, ale Chase řekl Sharpovi že existuje jedna slavná španělská loď, největší válečné plavidlo na světě, které nese na čtyřech palubách sto třicet děl. „Doufejme, že je v jejich flotile a budeme se k ní moct dostat. Jen pomyslete, jaká by za ni byla kořistní odměna!“

„Spíš pomyslete, jaké to bude krveprolití,“ řekla tiše lady Grace.

„Na takové věci se dá těžko myslet, mylady,“ řekl Chase, „nebo spíš vůbec. Jsme vojáci a naší povinností je bojovat.“ Znovu si přiložil k oku dalekohled. „No ne!“ zvolal nadšeně, když ho namířil na vedoucí plavidlo britské flotily, třípalubovou loď s ozdobným zlacením na mohutné zádi. „Tak tohle je nejlepší loď ze všech. Pane Haskelle, dejte vypálit pozdravnou sedmnáctirannou salvu, prosím!“

Byla to Victory, jedna ze tří lodí, které měly sto děl, a zároveň vlajková loď admirála Nelsona, a Chasemu vstoupily do očí slzy, když na ni hleděl. „Pro toho muže jsem ochotný udělat všechno,“ řekl. „Nikdy jsem pod ním nebojoval a ani jsem nedoufal, že k tomu budu mít kdy příležitost.“ Otřel si rukávem oči a čekal, až první z děl jeho lodi vypálí z otevřené paluby pozdravný výstřel na počest lorda Horatia Nelsona, vikomta, barona nilského, vévody z Bronte a rytíře bathského řádu, admirála s právem používat modrou vlajku a viceadmirála s právem používat bílou vlajku. „Řeknu vám, Sharpe,

že za tím mužem bych plul třeba do samého pekla,“ dodal Chase stále se slzami na tvářích.

Z Victory něco signalizovali na Mars, jehož signální důstojník předával zprávu dál po řetězu fregat k Euryalu, který byl nejblíže nepříteli, ale nyní šly signální vlajky na Victory dolů a na křížový stěžeň vytáhli nový řetězec vlajek jasných barev. Děla Pucelle stále střílela na pozdrav a koule padaly do prázdného moře na pravoboku.

„Naše číslo, pane!“ zavolal signální důstojník Connors na Chaseho. „Admirál nás vítá, pane, a vzkazuje, že si máme natřít stěžňové límce nažluto.“ Řekl to, jako by nechápal proč. „Opravdu nažluto, pane, a máme zaujmout postavení za Conquerorem“.

„Potvrďte příjem,“ odpověděl Chase, otočil se a pohlédl na Conqueror, čtyřiasedmdesátku, která plula kousek před třípalubovou BritanniL „To je pomalá loď,“ zamumlal na adresu Britannie, pak počkal, až dozní výstřel posledního ze sedmnácti děl, a sáhl po hlásné troubě. „Připravit na obrat!“

Jeho loď čekal náročný manévr, navíc ho musela provést před všemi posádkami flotily, které si cenily umění ovládání lodi téměř stejně jako vítězství. Pucelle měla vítr zprava a potřebovala se otočit, aby se zařadila mezi lodě, jež pluly k severu s větrem zleva. Chase věděl, že přitom nevyhnutelně ztratí rychlost, a pokud by provedl manévr špatně, hrozilo, že loď zůstane trčet na místě zacloněná před větrem Conquerorem. Bylo tedy třeba otočit tak, aby Pucelle nabrala rychlost a hladce doplula na určené místo, přitom kdyby to udělala příliš rychle, mohla by narazit do Conqueroru a při příliš pomalém provedení manévru naopak uvíznout na místě a pak se kolébat na vlnách před pohrdavými pohledy posádky Britannie. „Kormidlo!“ zvolal Chase a sedm mužů se opřelo do paprsků dvou velkých kol, zatímco důstojníci křičeli na obsluhu plachet, aby povolili otěže. „Conqueroru velí Israel Pellew,“ poznamenal Chase směrem k Sharpovi, „a to je výborný chlapík a skvělý námořník. Opravdu skvělý! Z Cornwallu, víte? Tihle cornwallští chasníci se rodí s mořskou solí v krvi. No tak jdeme, holka, jdeme,“ domlouval Pucelle, která se už natočila přídí do větru a několik vteřin se zdálo, že se zastaví a zůstane bezmocně viset, ale pak Sharpe uviděl, jak se čelen, krátký šikmo vzhůru zvednutý stěžeň, který vybíhá z přídě v

podélné ose lodi, otáčí proti řadě britských lodí a námořníci běží napříč přes palubu, chápou se nových otěží a přitahují je. Plachty zplihly, ale vzápětí se opět nafoukly větrem, loď se naklonila na bok, nabrala rychlost a poslušně zamířila do volného prostoru za Conquerorem. Manévr by proveden skvěle.

„Výborně," zamumlal Chase. „Výborně, Pucelle. Pane Holderby!" zvolal. „Vezměte nějaké muže a přineste pár plechovek se žlutou barvou."

„Proč se žlutou?" zeptal se Sharpe.

„Všichni ostatní mají stěžňové límce žluté," odpověděl Chase a ukázal na dlouhou řadu lodí, „kdežto my máme původní francouzské, tedy černé." Pouze vrchní díl stěžňů byl z jediného kmene, zatímco spodní sestával ze svazku dlouhých kmenů, které byly sepnuty železnými obručemi. „V boji to může být důležité poznávací znamení. Naši uvidí černé límce, a protože si budou myslet, že jsme žabožroutská loď, spustí na nás palbu. Takové riziko si nemůžeme dovolit, přitom to spraví pár plechovek barvy." V radostném vzrušení se otočil jako tanečník, neboť jeho loď se včlenila do bitevní řady, stála proti nepříteli a vedl ho proti němu Horatio Nelson.

KAPITOLA 9

Britská flotila se po setmění otočila – signál k tomu si lodi postupně předávaly lampami zavěšenými v lanoví – a místo na sever nyní plula na jih, přičemž její řada se stále držela souběžně s nepřátelskou řadou. Vítr ustal, ale z temnoty na západě se valily dlouhé vlny, které zvedaly těžká válečná plavidla jako hračky a opět je nechávaly klesnout. Byla to dlouhá noc. Sharpe během ní vyšel na palubu a uviděl, jak se ve tmě na hladině vpředu zrcadlí záďové lampy Conqueroru. Ale pak ho upoutal jasný plamen, který krátce zazářil na východním obzoru. Poručík Peel usoudil, že jedna z fregat vystřelila raketu, aby zmátla nepřítele. „Nenechávají je spát, Sharpe, nedopřávají jim klidu.“ Peel se choulil do pláště a podupával, aby se zahřál.

„Proč plují na jih?“ zeptal se Sharpe. Také on se chvěl chladem. Bylo to pro něj nezvyklé, už skoro zapomněl, co to pocit zimy je.

„To ví jen pánbůh, a mně se nesvěřuje,“ odpověděl Peel klidně. „Ale nic bych za to nedal, že se snaží odvést naši pozornost od Kanálu a pak provést invazi. Zřejmě směřují do Středozemního moře, to znamená, že budou pokračovat na jih, dokud nevyplují z mělkých vod v okolí mysu Trafalgar, a pak obrátí na východ do Úžiny. Už jste se zlepšil v šachu?“

„Ne,“ zavrtěl Sharpe hlavou. „Je v tom moc pravidel.“ Přemýšlel, jestli se za ním lady Grace odváží přijít, i když o tom pochyboval. Na lodi pohroužené do tmy bylo neobvykle živo, protože posádka se už teď připravovala na ráno. Jeden z námořníků mu podal plechový hrnek se skotskou kávou. Dvakrát nebo třikrát usrkl a chvíli žvýkal rozmáčené drobty chleba, které dávaly nápoji jeho typickou chuť.

„To bude moje první bitva," řekl náhle Peel.

„Moje taky…, myslím na moři," odpověděl Sharpe.

„Člověka to nutí přemýšlet," pokračoval Peel zadumaně.

„Čekání je ze všeho nejtěžší. Vždycky jsem si před bojem přál, aby to už co nejdřív začalo."

Peel se tiše zasmál. „Jednou nějaký chytrý člověk řekl, že nic tak člověku nezhustí myšlenky jako vědomí, že ho ráno odvedou na šibenici."

„Pochybuju, že o tom něco ví," poznamenal Sharpe. „A kromě toho my budeme zítra kati, ne odsouzenci."

„To budeme, to budeme," přikývl Peel, ačkoliv na něm bylo znát, že v něm hlodá strach. „I když taky nemusí k ničemu dojít. Ti parchanti nám můžou uklouznout," dodal a odešel se podívat na kompas. Sharpe osaměl. Ještě dlouho upíral pohled do tmy, ale pak ho chlad vyhnal do kajuty a do jeho visutého lůžka, které se tak děsivě podobalo rakvi.

Probudil se krátce před úsvitem a zaslechl, že nad ním plácají plachty. Vystrčil hlavu ze dveří a zeptal se Chaseho stewarda, co se děje. „Obracíme, pane. Za chvíli vám přinesu kávu. Pravou! Ušetřil jsem hrst zrnek, protože kapitán má kávu rád. Taky vám přinesu vodu na holení."

Sharpe se oholil a oblékl, přehodil si přes ramena vypůjčený plášť a vyšel na palubu. Uviděl, že flotila skutečně obrátila a znovu pluje k severu. Hlídku nyní držel první důstojník Haskell. Podle jeho názoru poručil Nelson plout na jih, aby udržel flotilu z dohledu nepřítele, neboť se bál, aby ho nezastrašila a nepřiměla k návratu do Cádizu. Avšak za prvního sedavého světla, které se začalo šířit na východním obzoru, opět britskou flotilu obrátil, aby seji pokusil vklínit mezi nepřátelské seskupení a španělský přístav.

Stále foukal jen slabý vánek, takže těžké lodě se vlekly k severu sotva rychlostí chůze. Obloha se postupně jasnila, dlouhé vlny se začaly lesknout a hrát stříbřitými a šarlatovými odlesky.

Fregata Euryalus, která sledovala francouzsko-španělskou flotilu od okamžiku, kdy vyplula z přístavu, se už opět spojila se svou flotilou, a na východě, téměř v linii s vycházejícím sluncem, se na

obzoru táhl pás špinavě bílých oblaků. Byly to košové plachty nepřátelských lodí, zastřené a rozmazané ranním oparem.

„Bože!“ zvolal kapitán Chase, když vyšel na palubu a spatřil vzdálené lodě. Vypadal unaveně, jako by toho moc nenaspal, ale už byl oblečený do boje a k poctě nepřítele si vzal svou nejlepší uniformu, kterou měl za normálních okolností uloženou v lodní truhle. Zlato na náramenících mu jen zářilo, na hlavě měl pečlivě vykartáčovaný klobouk s ozdobnými střapci a na nohou bílé punčochy. Kabát neměl ani vybledlý sluncem, ani zbělelý solí a pochva šavle se mu blýskala, stejně jako stříbrné přezky bot. „Bože,“ opakoval, „tak to jsou ti chudáci!“

Paluby britských lodí byly plné námořníků a všichni se dívali k východu. Posádka Pucelle už zahlédla francouzsko-španělskou flotilu předchozí den, ale ostatní lodě Nelsonovy flotily ji spatřily poprvé. Přepluly při hledání nepřítele napříč Atlantikem, pak se vrátily ze západní Indie a v posledních několika dnech křižovaly sem a tam, pluly na východ i na západ, na sever i na jih a někteří kapitáni si už říkali, zda vůbec nějakého nepřítele na moři mají, až nyní se konečně na obzoru jakoby shromážděno mořskými démony objevilo čtyřiatřicet nepřátelských řadových bitevních lodí.

„Takhle je už nikdy znovu neuvidíte,“ řekl Chase Sharpovi a ukázal na nepřátelskou flotilu. Steward přinesl na ubytovací palubu podnos s šálky pravé kávy. Chase ukázal, aby nejdřív obsloužil důstojníky, a teprve pak si vzal sám. S šálkem v ruce potom znovu pohlédl na vzdálenou řadu lodí, které se v nárazových závanech střídavě stáčely do větru a opět se srovnávaly. „Bude trvat hodiny, než je dohoníme,“ prohlásil mrzutě.

„Třeba nám vyplují naproti,“ řekl Sharpe, když viděl, že včerejší kapitánova skvělá nálada s ránem a slabým větrem ochladla.

„Za takového chabého vánku? To pochybuju,“ usmál se. „Navíc oni bojovat nechtějí, Sharpe. Uvědomte si, že byli dlouho zavřeni v přístavu. Nečinně tam trčeli. Museli vyjít z cviku v ovládání lodí, zrezivěla jim nepoužívaná děla a troufám si říct, že jejich morálka je vepsí. Ti by radši obrátili a zmizeli.“

„A proč to tedy neudělají?“

„Protože nemají kam. Kdyby prchali na východ, skončili by na mělčinách kolem mysu Trafalgar, a pokud by se obrátili na sever nebo na jih, zastavili bychom je a rozbili je na padrť. Takže nikam utéct nemohou, Sharpe. Jsme vůči nim ve výhodném postavení, jako když je vojsko před pozemní bitvou na kopci. Jenom se modlím, abychom je stačili do večera chytit. Nelson sice bojoval na Nilu i za tmy a byl to jeho triumf, ale já bych raději vedl boj za denního světla.“ Odmlčel se a usrkl kávy. „To jsou opravdu poslední zrnka?“ zeptal se stewarda.

„Bohužel ano, pane, kromě těch, co nám zvlhla v Kalkatě. Ale ta už chytla plíseň.“

„Možná by se dala semlít.“

„Ty bych nedal ani prasatům, pane.“

Na Victory vyvěsili signál, který nařizoval ostatním lodím, aby se zformovaly do přesné řady, což nebylo nic jiného než pobídnutí pomalejších lodí, aby vytáhly víc plachet a zmenšily rozestupy. Po chvíli se však objevil nový signál.

„Příprava k boji, pane,“ hlásil poručík Connors, i když to nebylo třeba, protože všichni na palubě, kromě Sharpa, tenhle signál znali. A Pucelle, stejně jako ostatní lodě, se už na něj celou noc připravovala.

Paluba byla poházená pískem, aby se bosí dělostřelci nesmekali. Námořníci jako každé ráno pevně srolovali hamaky, vynesli je na palubu a naskládali do sítě zavěšené na okrajovém pažení. Hamaky, zabalené v nepromokavém plátnu, zde sloužily jako záštita proti nepřátelské palbě z mušket. Nahoře v lanoví řídil loďmistr tucet mužů, kteří zajišťovali řetězy velká ráhna, na nichž visely největší plachty. Jiná skupina upevňovala náhradní spouště a otěže, takže na palubu neustále dopadala těžká kola lan. „Žabožrouti i španělští ptáčci se zaměřují na lanoví a plachtoví a s oblibou střílejí na stěžně, víte?“ vysvětloval kapitán Llewellyn Sharpovi. „Proto se ráhna jistí řetězy, aby nespadla, a uvazují se náhradní spouště a otěže. Buďte připraven na to, že večer můžeme být klidně bez některého stěžně, nebo dokonce bez dvou. V boji padají dolů kladnice, zlomená ráhna, zmuchlaná lana, potrhané plachty…, prostě všechno možné,“ vypočítával Llewellyn, jako by se už na to těšil. „Máte naostřený cutlass!“

„Asi by to chtělo trochu ho přejet," připustil Sharpe.

„Běžte na příď na visutou palubu," řekl Llewellyn, „tam je voják se šlapací bruskou. Ten vám to s radostí udělá."

Sharpe se tedy zařadil do fronty u brusiče. Někteří muži měli cutlass, jiní sekery, ale většina se chystala do boje s kopími, která byla uložena na vrchní palubě ve stojanech kolem stěžňů. Také kozy už poznaly, že se něco chystá, a žalostně mečely. Jeden z námořníků je naposledy podojil a teď si vyhrnul rukávy, aby je všechny dlouhým nožem zabil, rozporcoval a maso uložil do soli. Už předtím ze žlabu vyházeli nebezpečnou slámu, která mohla v boji snadno vzplanout.

Někteří muži vybízeli Sharpa, aby šel dopředu, ale on poctivě čekal, až na něj přijde řada, a usmíval se, když si ho dělostřelci dobírali. „Konečně uvidíte, jak vypadá pořádná bitva, pane."

„Bez opravdových vojáků byste nevyhráli ani obyčejnou rvačku, mládenci," odpověděl.

„Tohle vyhraje bitvu, pane, tyhle kousky," řekl jiný muž a plácl dlaní do zádě hlavně čtyřiadvacetiliberního děla, na které někdo napsal křídou „koule pro Boney". Stoly, na nichž dělostřelci jedli, byly spuštěny do spodních skladištních prostor lodi, a stejně tak téměř všechen dřevěný nábytek a zařízení z palub nad čárou ponoru, aby z nich při zásazích nelétaly třísky, které by mohly někoho zabít. Také Sharpovo visuté lůžko a lodní kufr byly odklizeny, podobně jako elegantní nábytek z kapitánových kajut. Drahé chronometry a barometry byly uloženy do beden se slámou a odneseny do podpalubí. Na některých lodích vytahovali cennější kusy nábytku do lanoví v naději, že tam budou bezpečnější, zatímco jiné posádky je schovávaly do člunů, které spustily na vodu a táhly za lodí, aby obojí uchránili před nepřátelskou palbou.

Konečně se Sharpe dostal na řadu. Brusič mu nabrousil cutlass, zkusil palcem ostří a pak se na Sharpa usmál bezzubými ústy. „Touhle břitvou ty mizery oholíte tak, že na to nikdy nezapomenou, pane."

Sharpe mu dal šestipenci a sešel dolů. Několik námořníků snášelo po schodech z ubytovací paluby táflované stěny Chaseho kajut, aby i je spustili do podpalubí. Mnohem prostší přepážky

důstojnických kajut a důstojnické jídelny na zádi otevřené paluby už odstranili předtím, takže teprve nyní viděl Sharpe poprvé celou délku lodi od jejích širokých oken na zádi až k vymetenému žlabu na přídi. Během několika hodin byla Pucelle zbavena všech zbytečností a přeměněna ve válečný stroj. Sharpe vystoupil na ubytovací palubu a uviděl, že i ta už je prázdná. Široký prostor pod dlouhou záďovou nástavbou, členěný za normálních okolností přepážkami na jednotlivé kajuty, se nyní změnil v otevřenou palubu. Jídelna zmizela, Sharpova kajuta byla pryč, obrazy byly sneseny dolů a jako jediná připomínka předchozího přepychu zde zůstal černobílý plátěný koberec s šachovnicovým vzorem, na němž nyní stála dvě osmnáctiliberní děla.

„Máme postupně jedna loď za druhou následovat kurs Victory, pane," zvolal na kapitána Connors, který stál na záďové nástavbě a pozoroval signály z vlajkové lodi, předávané fregatou Euryalus. Chase jen přikývl, že to bere na vědomí, a díval se, jak se Victory v čele bitevní řady stáčí na pravobok, aby mířila přímo proti nepříteli. Vítr, i když stále slabý, nyní vál přímo zezadu a kapitán Hardy, nepochybně na Nelsonův příkaz, už poslal muže, aby upevnili na příčná ráhna ráhnová ramena, zavěsili na ně přídavné plachty závětrovky a zvýšili tak účinnou plochu plachtoví.

Devátá loď za Pucelle, další třípalubový kolos, se stočila na pravobok a v ranním slunci jasně zasvítily lesklé měděné plechy potahu trupu. Byl to Royal Sovereign, vlajková loď admirála Collingwooda, Nelsonova zástupce ve velení flotily. Ostatní lodě, seřazené za ní, ji následovaly k východu. Chase pohlédl na Royal Sovereign a opět se vrátil k Victory. „Dvě kolony," řekl potom nahlas, „To je Nelsonova taktika, dvě oddělené kolony."

To už pochopil i Sharpe. Nepřátelská flotila byla roztažená v nerovné řadě, která se táhla podél východního obzoru, a britská flotila se teď obracela proti ní. Lodě se jedna po druhé otáčely tak, že ty z první poloviny následovaly Victory a zadní se řadily do brázdy za Royal Sovereign, aby vstříc nepříteli pluly dvě krátké kolony jako dva rohy útočící proti štítu.

„Pane Haskelle!" zavolal Chase na prvního důstojníka, Jakmile se otočíme, dejte vytáhnout závětrovky."

„Ano, pane.“

Teď už se obrátil proti nepříteli i Conqueror, pátá loď v Nelsonově koloně, a ukázal Pucelle dlouhý bok s žlutočernými pruhy. Jeho střílny, všechny v žlutých pruzích, byly černé, takže tvořily jakýsi pološachovnicový vzor.

„Za Conquerorem, kormidelníku!“ zavelel Chase, přistoupil ke stolu za kormidelním kolem, na němž ležel rozevřený lodní deník, namočil pero a udělal nový zápis. „6.49. Otáčíme proti nepříteli.“ Odložil pero, vzal ze stolu malý blok a z kapsy vytáhl tužku. „Pane Colliere!“

„Ano, pane!“ ohlásil se pobledlý kadet.

„Budu vás obtěžovat. Vezměte si tenhle blok a tužku a zaznamenávejte všechny signály, které dnes uvidíte.“

„Ano, pane!“

Signální důstojník Connors, který to na svém stanovišti na palubě záďové nástavby zaslechl, se zatvářil dotčeně. Byl to inteligentní a svědomitý mladík, a Chase za ním zamířil, aby ho uklidnil. „Já vím, že zaznamenávat signály patří k vašim povinnostem, Tome, ale chci, aby se mladý Collier nějak zaměstnal. Pak nebude myslet na to, že by mohl být zabit.“

„Ano, pane, chápu,“ řekl Connors. „Promiňte.“

Chase poplácal Connorse po rameni, vrátil se na ubytovací palubu a znovu sledoval Conqueror, který právě dokončil manévr otočení doprava. „To je celý Pellew!“ zvolal. „Vidíte, jak perfektně jeho posádka roztáhla křídla?“ Přídavné plachty Conqueroru, které přečnívaly daleko přes šířku trupu lodi po obou stranách velké ráhnové plachty, zachytily slabý vítr a naduly se.

„Teď je to závod kdo s koho,“ poznamenal Chase. „Hoďte sebou, chlapci!“ křikl na muže na hlavním ráhnu. Nepochybně si byl vědom toho, že cornwallský kapitán Conqueroru Israel Pellew zase sleduje kritickým okem jeho loď. Ráhna však byla nastavena rychle a bez problémů, obrat na východ dokončen, plachty s hlasitým plácnutím spadly a muži na palubě je vzápětí pevně přitáhli. Trupy nepřátelských lodí byly stále skryté za obzorem a vítr sotva ševelil. „Takhle se potáhneme dlouho, hrozně dlouho,“ povzdechl Chase. „Vážně už nemáte žádnou kávu?“ zeptal se stewarda.

„Jenom tu plesnivou, pane.“

„Tak ji zkuste semlít.“

Na zádích, kde obvykle vlaje britská vlajka, byla dnes na Nelsonovo přání na všech lodích vyvěšena bílá vlajka válečného námořnictva. Chase byl připraven vyvěsit vlajku rudou, neboť velitel východoindické flotily byl červený kontradmirál, ale když viděl na křížovém stěžni Conqueroru bílou, poručil i on přinést ze skladu vlajku válečného námořnictva a vyvěsit ji. Dokonce i modrý viceadmiral Collingwood vytáhl Nelsonovu milovanou bílou. Navíc byly na přední bramové čnělce a stehu košové čnělky hlavního stěžně vyvěšeny britské vlajky. Na každé lodi tedy vlály tři vlajky, aby aspoň jedna zůstala, kdyby dva stěžně padly pod nepřátelskou palbou.

Mariňáci svinovali lana hákovacích kotvic, které se vrhají do lanoví nepřátelské lodi, aby ji mohla posádka útočící lodi přitáhnout a vtrhnout na její palubu. Odnesli také dřevěná pouzdra, do nichž se na palubě ukládají svinuté plachty. Na některých lodích je shazovali do moře, ale Chase to považoval za mrhání penězi. „Na druhou stranu, dá-li Bůh, budeme mít při západu slunce tolik francouzské a španělské lodní výstroje, že tím vybavíme několik lodí,“ dodal. Otočil se a smeknutím klobouku pozdravil lady Grace, která se objevila na palubě v doprovodu svého manžela. „Omlouvám se, mylady, že jsme museli vaši kajutu vyklidit a demontovat,“ řekl.

„Zdá se, že dnes pro ni má Británie lepší využití,“ odpověděla pobaveně.

„Až budeme hotovi tam s těmi,“ ukázal Chase k nepřátelské flotile, „zase dáme všechno do pořádku. Ale jakmile se dostaneme na dostřel, budu vás muset požádat, abyste se odebrala dolů do prostor pod čarou ponoru, mylady.“

„Raději bych nabídla pomoc lékaři,“ odpověděla.

„I kokpit se může ocitnout pod palbou, madam,“ stál na svém Chase, „zvlášť pokud bude nepřítel střílet nízko. Bylo by ode mě nezodpovědné, kdybych netrval na tom, abyste se uchýlila dolů. Nechám tam pro vás připravit vhodné místo.“

„Musíš poslechnout, Grace, když ti to poroučí kapitán,“ ozval se lord William.

„Totéž platí pro vás, lorde," řekl Chase.

Lord William pokrčil rameny. „Umím střílet z muškety, Chase."

„O tom nepochybuji, ale domnívám se, že jste pro Británii cennější živý než mrtvý."

Lord William přikývl. „Když myslíte, Chase, když myslíte…" Sharpe uvažoval, jestli lord mínil svou nabídku vážně. Těžko říct, v každém případě se příliš nesnažil přesvědčit kapitána, aby mu dovolil zůstat na palubě. „Za jak dlouho se k nim přiblížíte?" zeptal se lord William.

„Nejdřív tak za pět hodin," odpověděl Chase, „ale spíš za šest." Jeden z námořníků vrhal do kýlové brázdy poleno s lanem opatřeným uzly, ale výsledky měření rychlosti byly žalostné. Někdy mu za určenou dobu proklouzly mezi prsty dva uzly, někdy tři, ale stále to byla zoufale pomalá plavba a loď nezrychlilo ani to, že plula pod všemi plachtami, které měla k dispozici. Sharpe, který stál asi deset kroků od lady Grace, se na ni neodvážil pohlédnout, ale přesto její přítomnost silně vnímal. Je těhotná! Cítil, jak se mu srdce zachvělo zvláštním štěstím, když si připomněl, s čím se mu svěřila, ale pak si uvědomil, že se brzy rozloučí. Co bude potom s jeho dítětem? Hleděl upřeně na visutou palubu, kde dělostřelci nasazovali na děla křesadlové zámky. Jiný dělostřelec dostal svolení vystoupit na ubytovací palubu, aby připravil k palbě dvanáct osmnáctiliberních kanónů a čtyři dvaatřicetiliberní karonády, přičemž další dva kusy karonád byly umístěny v příďové nástavbě. Karonády byly lodní děla s krátkou hlavní, která se používala ke střelbě na malou vzdálenost, takže se do nich vkládala mnohem menší prachová náplň, a když se nabila kartáčovými náložemi, chrlila na nepřátelskou palubu smrtící déšť kulí do mušket.

Asi tucet dělostřelců obdivovalo v Chaseho kajutách zlacené stropní trámy a okna, jejichž rámy zdobily jemné ornamentální řezby. Vedle každého děla stálo vědro s vodou na vytírání a chlazení hlavní děl, zatímco jinými vědry se polévaly paluby, aby dřevo nasáklo a bylo odolnější vůči ohni. U děl byly ještě připraveny malé dřevěné soudky s víkem, do poloviny zaplněné vodou, v nichž se uchovávaly zapálené pomalu hořící doutnáky pro případ, že by se křesadlový zámek porouchal. Dole na nejspodnější palubě muži

stáčeli kotevní lano, aby vytvořili obrovské lůžko, na které se budou pokládat ranění čekající na zásah doktora Pickeringa. Ten už si připravoval skalpely, pilky, klíšťky, pinzety a další chirurgické potřeby a prozpěvoval si přitom, jako by se chystal na něco příjemného. Tesař rozmísťoval po celé spodní palubě velké dřevěné kónické válce silně namazané lojem, které se v případě potřeby narážely jako provizorní zátky do otvorů po nepřátelských dělových koulích v blízkosti čáry ponoru. Natahovala se také náhradní lana ke kormidlu, aby se jimi v případě ustřelení kormidelního kola nebo přeseknutí stávajícího kormidlového lana dalo ovládat kormidlo z otevřené paluby. Všude rovněž ležely pytle naplněné pískem k hašení drobných požárů. Malí, desetiletí nebo jedenáctiletí chlapci, kterým se říkalo powder monkeys, už teď přinášeli z muničního skladu první vaky náloží střelného prachu. Chase jim poručil, aby nosili modré vaky střední velikosti. Největší nálože v černých vacích se používaly pro střelbu na dlouhou vzdálenost, modré nálože zcela postačovaly na boj na blízkou vzdálenost, zatímco nejmenší červené se obvykle používaly pro signální výstřely. Avšak i ty dokázaly vystřelit kouli, která by prorazila bok nepřátelské lodi v bezprostřední blízkosti. „Ke konci už asi budeme nabíjet dvojité červené," řekl kapitán. Náhle se zarazil, jako by si na něco vzpomněl. „Bože, vždyť já mám dnes narozeniny!" zvolal. „Haskelle, dlužíte mi deset guinejí. Vzpomínáte si na naši sázku? Řekl jsem, že dostihneme Revenant v den mých narozenin."

„Rád vám je zaplatím, pane."

„Ne, ne, nic mi platit nebudete, Haskelle. Nebýt admirála Nelsona, tak by nám Revenant unikl. To by ode mě nebylo fér, vzít výhru za sázku, kterou jsem vyhrál s jeho pomocí. Hrome, ta káva je dobrá. Skoro bych řekl, že jí ta plíseň dodává pikantní chuť, nezdá se vám?"

V lodní kuchyni uvařili poslední várku ovesné kaše, tentokrát vydatné, s velkými kusy vepřového a hovězího masa. Bylo to poslední teplé jídlo, které si mohla posádka před bojem dopřát, protože oheň v kuchyni se musel udusit. Kdyby nepřátelský výstřel zasáhl pec, rozmetal by oheň všude kolem, a k tomu nesmělo na palubě plné vaků s prachovými náložemi dojít. Muži jedli vsedě na

holé podlaze a pomocníci loďmistra jim roznášeli dvojitý příděl rumu. Na Conqueroru začala hrát hudba. „Kde jsou naši muzikanti?“ zvolal Chase. „Ať taky hrají! Chtělo by to trochu veselé hudby.“

Jenže než se mohli hudebníci sejít, dorazil k Pucelle přes Euryalus signál z Victorie. „Naše číslo, pane,“ křikl signální důstojník Connors a dál sledoval fregatu, která plula po levé straně Nelsonovy kolony. „Admirál Nelson vás zve na snídani, pane.“

„Mě?“ zeptal se Chase, jako by tomu nemohl uvěřit. „Odpovězte jeho lordstvu, že během chvíle vypluju.“

Okamžitě byla svolána posádka velkého palubního člunu, která ani nemusela člun spouštět, protože už byl na vodě vlečený na pravoboku lodi. Dopředu vystoupil lord William – zřejmě očekával, že ho kapitán vyzve, aby ho k admirálovi doprovázel. Ten se však obrátil k Sharpovi. „Pojedete se mnou, Sharpe? Samozřejmě že pojedete!“

„Já?“ užasl Sharpe a podíval se na sebe. „Vždyť na to nejsem oblečený. Takhle přece nemůžu…“

„Ale můžete, Sharpe. Nejste sice jako z cukru, ale to stačí. Jsme ve válce,“ prohlásil Chase, a aniž si všímal špatně skrývaného zklamání lorda Williama, naklonil se k Sharpovi. „Admirál očekává, že přijedu s některým z důstojníků,“ dodal tiše. „Jenže kdybych vzal Haskella, Peel by mi to nikdy neodpustil a naopak. Takhle se aspoň nemá kdo urazit.“ Mrkl na Sharpa na znamení, že si rozumějí. „Navíc vás uvidí radši, protože admirál je zvláštní člověk – má rád vojáky, víte?“ Postrčil Sharpa k žebříku na boku lodi, po němž už sestupovala posádka vedená obrovitým Hopperem. „Běžte první, Sharpe. Mládenci se už postarají, abyste se nevykoupal.“

Válečné lodě byly nejširší blízko čáry ponoru a směrem vzhůru se jejich boky strmě skláněly dovnitř, takže po prvních stupních se slézalo celkem snadno. Horší to bylo níž, protože i když téměř nefoukal vítr, loď se na vlnách houpala, navíc nejspodnější příčle žebříku byly porostlé chaluhami a kluzké. „Držte se, pane,“ zabručel Hopper, když se Sharpovi smekla noha a málem spadl. Naštěstí se ho dole chopily dva páry silných rukou a doslova ho do člunu snesly. „To se nesmíte bát, pane,“ zazubil se na něj uprchlý otrok Clouter, jeden z těch, co mu pomohli.

Chase sestoupil rychle, bez problémů a bez pomoci, krátce se po člunu rozhlédl a pak jistým krokem došel k zadní lavici. „To bude těžká plavba, Hoppere," řekl.

„Jenom lehká projížďka, pane. Lehká projížďka, nic jinýho."

Chase se chopil kormidla, zatímco Hopper se posadil k veslu. Byla to opravdu těžká plavba, a dlouhá, během níž se palubní člun pomalu sunul podél několika lodí vpřed a Sharpe vzhlížel vzhůru k jejich masivním pruhovaným trupům. Zdola se zdály ještě větší, nemotornější a nezničitelnější.

„A taky jsem si vás vybral proto, abych hnul žlučí lordu Williamovi," řekl Chase a usmál se na Sharpa. „Považoval za samozřejmé, že ho vezmu s sebou, ale jak znám admirála, byl by z něj za chvíli otrávený." Mávl na pozdrav důstojníkovi na zádi jedné ze čtyřiasedmdesátek, kolem které právě pluli. „To je Leviathan" poznamenal. „Velí mu Hany Bayntun. Výborný chlapík, výborný! Sloužil jsem s ním na staré dobré Belloně. Tenkrát jsem byl ještě chlapec, ale byly to krásné dny, moc krásné." Vlna zvedla záď Leviathanu a odhalila zelenavé pláty měděných plechů porostlé mořskými řasami. „Navíc Nelson vám může být užitečný," dodal Chase.

„Jak užitečný?"

„Musí vám být jasné, že vás lord William nemá rád," řekl Chase, aniž se staral, jestli to slyší Hopper nebo Clouter, kteří seděli u vesel nejblíže zádi. „To znamená, že se pokusí překazit vám kariéru. Já však vím, že admirál Nelson je přítelem plukovníka Stewarta, a ten patří k těm vašim střelcům, nebo jak se jim říká, takže by za vás u něj mohl ztratit slovo. Nepochybuji, že by to udělal, kdyby bylo třeba, protože admirál je velkorysý muž."

Trvalo půl hodiny, než dopluli k vlajkové lodi, ale nakonec Chase dovedl člun k pravoboku Victory a jeden z veslařů ho přivázal k řetězu vedle žebře, který stoupal vzhůru stejně strmě a nebezpečně jako na Pucelle. V půli výšky žebře se nacházel vstupní můstek lodi s bohatě zdobeným zlaceným rámem, ale byl zavřený, takže museli vylézt až nahoru. „Běžte první, Sharpe," pobídl ho Chase. „Skočte a chytněte se."

Pomáhej mi Bůh, pomyslel si Sharpe. Chvíli stál na lavici, odsunul cutlass dozadu, aby mu nepřekážel, pak počkal, až první vlna člun zvedne, a skočil. Křečovitě se chytil příčlí, a když se uklidnil, začal lézt. Shora se k němu z otevřené paluby natáhla nějaká ruka a pomohla mu nahoru, kde už čekala na Chaseho řada pomocníků loďmistra, aby ho přivítali pískáním na loďmistrovské píšťaly.

A vzápětí se Chase objevil. Důstojník ve vzorně upravené uniformě mu zasalutoval, a když mu Chase představil Sharpa, pozdravil lehkým úklonem hlavy i jeho. „Jste velmi vítáni, pane," řekl Chasemu. „Další čtyřiasedmdesátka je v téhle situaci jako dar z nebes."

„Jsem šťastný, že mi dovolíte účastnit se boje po vašem boku," prohlásil Chase, smekl klobouk a pozdravil ubytovací palubu, odkud mu odpověděly zvláštní zvuky loďmistrovských píšťal. Také Sharpe rychle smekl. Horní paluby Victory byly plné dělostřelců, námořníků a mariňáků. Nikdo z nich si návštěvníků příliš nevšímal, pouze jeden z mužů, zřejmě plachtař, jak Sharpe usoudil podle velké jehly vetknuté do uzlu šedivých vlasů na temeni, se uklonil, když šel Chase kolem něho na ubytovací palubu. Chase se zastavil, podíval se na něj a luskl prsty. „Hrome, nejste vy Prout? Že jste se mnou byl na Belloně?'

„Jo, vzpomínám si na vás, pane," řekl Prout a odhodil si vlasy čela. „Ale to jste byl tenkrát ještě chlapec."

„Stárneme, Proute, všichni stárneme," řekl Chase, „i když ne tak, abychom těm Španělákům a Francouzům nedali pořádný výprask, co?"

„Dáme jim, pane, dáme, co se do nich vejde," souhlasil Prout.

Chase, celý rozzářený po setkání se starým druhem, pokračoval s Sharpem na ubytovací palubu plnou důstojníků, kteří na pozdrav smekali klobouky, a odtud je jejich průvodce vedl kolem velkého kormidelního kola na záď a pod záďovou nástavbu do admirálských kajut střežených mariňákem v krátkém červeném kabátě s překříženými řemeny přes hruď. Průvodce otevřel bez klepání dveře, provedl Chaseho a Sharpa přes malou spací kajutu zbavenou všeho nábytku a opět bez klepání vstoupil do kajuty, která se táhla přes

celou šířku lodi a byla osvětlená širokou řadou záďových oken. Také v této velké kajutě už nebylo žádné zařízení s výjimkou stolu, několika židlí a černobíle kostkovaného plátěného koberce. Po obou stranách místnosti stála velká děla, k nimž už byly připevněny křesadlové zámky.

Hned po vstupu Sharpe uviděl dva muže, jejichž siluety se rýsovaly proti oknům, ale který z nich je admirál, to poznal, až když Chase sňal klobouk, vložil si ho pod paži a hluboce se uklonil menšímu z nich. Kvůli jasu okna mu však Sharpe stále pořádně neviděl do tváře, a tak se držel zpátky a ani nečekal, že bude představen. Chase se však otočil a pokynul mu, aby postoupil dopředu. „Dovolte mi, pane, abych vám představil svého blízkého přítele pana Richarda Sharpa. Vrací se domů z Indie, aby vstoupil do nově vzniklého pluku střelců, ale přesto si našel čas, aby mi v Bombaji pomohl z nepěkných potíží, za což jsem mu neskonale vděčný."

„Vám, Chase, a z potíží? To snad ne?" povytáhl Nelson v předstíraném údivu obočí a pak se na Sharpa usmál. „I já jsem vám moc vděčný, Sharpe. Nemám rád, když se mí přátelé ocitají v potížích, zvlášť v těch nepěkných. Jak dlouho jsme se neviděli, Chase?"

„Čtyři roky, pane."

„Byl jedním z mých fregatních kapitánů," řekl Nelson svému společníkovi, kapitánu válečné lodi, který stál vedle něj. „Velel Spritely a týden po tom, co odešel zpod mého velení, se zmocnil Bouvinesu. Ještě jsem neměl příležitost vám k tomu pogratulovat, Chase, tak to činím teď. Byla to pěkná akce. Znáte se s Blackwoodem?"

„Je mi ctí, že vás poznávám, pane," řekl Chase a uklonil se Henrymu Blackwoodovi, veliteli fregaty Euryalus.

„Kapitán Blackwood sleduje nepřátelskou flotilu od chvíle, kdy vyplula z Cádizu," řekl Nelson. „A teď jste nás s nimi svedl dohromady, Blackwoode, takže vaše práce je skončená."

„Pevně doufám, že budu mít tu čest udělat ještě něco víc, pane."

„O tom nepochybuji, Blackwoode," řekl Nelson a ukázal na židle. „Posaďte se, Chase, a vy také, pane Sharpe. Nemohu vám

nabídnout žádnou skvělou snídani, protože kuchyně je už zlikvidovaná, takže mám jen vlažnou kávu, tvrdý chléb, studené hovězí a čerstvé pomeranče.“ Na stole byly talíře a nože a mezi nimi ležela v pochvě zdobené drahokamy admirálská šavle. „Jak jste na tom se zásobami, Chase?“

„Špatně, pane. Už nám docházejí. Počítám, že vody a hovězího máme tak na dva týdny.“

„Tak to ještě vydržíte dlouho. A posádka?“

„Vzal jsem si pár schopných námořníků z obchodní lodi Východoindické, pane, takže mužů mám dost.“

„Výborně,“ přikývl admirál, a jakmile jim steward naservíroval kávu a jídlo, začal se Chaseho vyptávat na plavbu a pronásledování Revenantu. Sharpe, který seděl po jeho levici, ho nenápadně pozoroval. Věděl, že admirál oslepl na jedno oko, ale bylo těžké říct na které, i když po chvíli si všiml, že pravé Nelsonovo oko je nepřirozeně velké a má temnou zornici. Bílé rozcuchané vlasy mu rámovaly hubenou, ale neobyčejně živou tvář, na níž se při Chaseho vyprávění střídaly výrazy zděšení, radosti, údivu, ale i pobavení. Jen zřídka Chaseho přerušoval, i když v jednu chvíli ho zarazil a požádal Sharpa, aby rozkrájel maso. „A taky mi můžete ukrojit kousek chleba, pane Sharpe, jestli vás mohu poprosit. Chybí mi jedna ploutev, víte,“ ukázal na prázdný pravý rukáv, který měl přišpendlený ke kabátu. „Jste velmi laskav,“ poděkoval, když mu Sharpe posloužil. „Prosím pokračujte, Chase.“

Sharpe čekal, že v něm bude admirál vzbuzovat téměř posvátnou hrůzu a nezmůže se v jeho přítomnosti na slovo, ale k jeho překvapení ho místo strachu ze slavné osoby ovládl zcela jiný dojem – pocit, že by měl toho drobného muže, z něhož přímo vyzařovala zranitelnost, chránit. Přestože Nelson seděl, bylo zřejmé, že je malý a hubený, a podle bledé vrásčité tváře se dalo soudit, že je náchylný k nemocím. Vypadal tak křehce a nevojensky a Sharpe si musel připomenout, že tenhle muž vedl v minulosti svou flotilu od vítězství k vítězství a ve všech bitvách byl vždy v té nejlítější řeži.

Křehkost a zranitelnost, to byl první dojem, kterým na něj Nelson zapůsobil, a teprve později si začal uvědomovat i jeho sílu. A ta vyzařovala především z jediného vidoucího oka. Kdykoliv na něj

admirál pohlédl, byť jen aby ho požádal o nějakou drobnou službu u stolu, vždy se zdálo, že se pro něj v tu chvíli Sharpe stal tím nejdůležitějším člověkem na světě. Byl to pohled, který všechno ostatní kolem vylučoval, jako by mezi nimi bylo tajné spojenectví. Admirál Nelson v sobě neměl nic z chladu sira Arthura Wellesleyho, nic z generálovy povýšené blahosklonnosti, ale ani z jeho neochvějné víry ve vlastní nadřazenost. Dokonce se zdálo, že v tuto chvíli, kdy flotila pomalu, ale přece jen plula proti nepříteli, nežádá Horatio Nelson od života nic víc, než aby si mohl posedět u snídaně se svými dobrými přáteli Chasem, Blackwoodem a Richardem Sharpem. V jednom okamžiku se dotkl Sharpova lokte a poznamenal: „Tyhle řeči musí být pro vojáka nezajímavé."

„Vůbec ne, pane," ujistil ho rychle Sharpe. To už se hovor posunul k admirálově taktice v nadcházejícím boji a většině toho, o čem se u stolu mluvilo, Sharpe příliš nerozuměl. To mu však nevadilo. Stačilo mu, že může pobývat v Nelsonově přítomnosti, a brzy se nechal zcela strhnout jeho nakažlivým optimismem. Bože, pomyslel si, vždyť oni se chystají nejen nepřátelskou flotilu porazit, ale zároveň ji rozbít na padrť, aby se už nikdy žádná francouzská nebo španělská loď neodvážila vyplout do světových oceánů! A všiml si, že podobně to vnímá i Chase, skoro jako by se bál, že Nelsona těžce zklame, když nebude bojovat zuřivěji, než kdy předtím.

„Hodláte umístit nějaké střelce do stěžňových košů?" zeptal se Nelson, když se neobratně pokoušel oloupat jednou rukou pomeranč.

„Ano, pane."

„Mám strach, že by hořící ucpávky mohly zapálit plachty," řekl admirál klidně. „Raději od toho upusťte."

„Dobře, pane, nebudu to riskovat," přistoupil Chase rychle na jeho radu.

„Plachty jsou jen z plátna," snažil se Nelson vysvětlit své doporučení, aby se Chase neurazil. „Uvědomte si, co se dává do křesadel. Plátno! Protože je vysoce hořlavé."

„Samozřejmě se budu řídit vaším přáním, pane."

„A pochopil jste můj hlavní záměr?" vrátil se admirál k předchozí diskusi o taktice boje.

„Ano, pane, a naprosto s ním souhlasím.“

„Neuspokojilo by mě, kdybychom ukořistili méně než dvacet lodí, Chase,“ řekl Nelson s vážným výrazem.

„Tak málo, pane?“

Admirál se zasmál a vstal, protože do kajuty vešel další důstojník. Teprve teď bylo vidět, že admirál je přinejmenším o hlavu menší než Sharpe. Ten spolu s ostatními také vstal a musel sklonit hlavu, aby se neudeřil do stropních trámů. Jenže muž, který právě vstoupil a byl jim představen jako kapitán Victory Thomas Hardy, byl zase nejméně o půl hlavy vyšší než Sharpe, a když mluvil s admirálem, skláněl se k němu jako otec k malému dítěti. „Samozřejmě, Hardy, samozřejmě,“ řekl admirál a usmál se na své hosty. „Kapitán mě upozorňuje, že je čas rozebrat přepážky a odnést je dolů. Jinak řečeno vyhání nás odtud, pánové, takže se budeme muset přesunout na ubytovací palubu.“ Zamířil ke dveřím, ale když viděl, že Sharpe váhá, jestli může jít s nimi, obrátil se k němu a vzal ho za loket. „Tak vy jste sloužil v Indii pod sirem Arthurem Wellesleym, Sharpe?“

„Ano, pane.“

„Setkal jsem se s ním po jeho návratu a měl jsem tu čest vést s ním pozoruhodný rozhovor, i když se přiznám, že z něj jde strach.“ Nelson to řekl tak, že se Sharpe musel zasmát. „Takže vy chcete vstoupit do pětadevadesátého pluku?“

„Ano, pane.“

„To je skvělé,“ prohlásil admirál a zdálo se, že ho to z nějakého důvodu opravdu potěšilo. Vyšel s Sharpem ze dveří a spolu došli až k sítím na hamaky na levobočním zábradlí ubytovací paluby. „Vy jste opravdu dítě štěstěny, pane Sharpe. Znám se s Williamem Stewartem, kterého počítám mezi své nejlepší a nejbližší přátele. Víte, proč je jeho střelecký pluk tak dobrý?“

„Ne, pane,“ zavrtěl hlavou Sharpe. Vždycky si myslel, že nově vzniklý pluk je složen pouze z vojáků, kteří se nikde jinde v armádě neuplatnili nebo je nikdo nechce, a zelené kabáty mají proto, že je na ně škoda plýtvat dobrou červenou látkou.

„Protože jsou inteligentní,“ řekl admirál. „Inteligentní! To je kvalita, kterou se v armádě bohužel velmi pohrdá. Ale i ve vojenství

je inteligence velmi potřebná věc.“ Pohlédl na Sharpa, na drobné modravé skvrnky a jizvu na jeho líci. „Máte tvář poznamenanou střelným prachem a bojem, přitom jste pořád podporučík. Nedotknu se vás, když vyslovím domněnku, že jste byl povýšen do důstojnického stavu z mužstva?“

„Ano, pane, byl jsem seržant.“

„Potom mi dovolte, abych vám vyslovil obdiv,“ řekl Nelson tak, že o upřímnosti jeho slov nebylo pochyb. „Musíte být skvělý voják a pozoruhodný muž.“

„O tom nic nevím, pane,“ odpověděl Sharpe. Chtěl dodat, že naopak on, admirál, je hodný obdivu, ale nevěděl, jak kompliment vyjádřit.

„Jste příliš skromný, a to není dobře, pane Sharpe,“ poznamenal Nelson. Sharpe s překvapením zjistil, že se nyní ocitl s admirálem sám. Blackwood spolu s ostatními důstojníky stál u zábradlí na pravoboku, zatímco oni dva přecházeli podél sítí na hamaky na levoboku. Skupina asi deseti námořníků už rozebírala táflované kajutové přepážky, aby se při zásahu nepřátelskou dělovou palbou neroztříštily v déšť nebezpečných, či dokonce smrtících štěpin, které se rozletí kolem. „Musím se přiznat, že nemám skromnost příliš rád,“ pokračoval Nelson a Sharpe si znovu uvědomil, jak důvěrně s ním admirál hovoří. „Možná vás to překvapuje – všichni přece říkají, že skromnost je jednou z ctností. Jenže já tvrdím, že u vojáka to neplatí, toho skromnost nectí. Vy i já, Sharpe, jsme se museli pozvednout z nízké úrovně a jistě by se nám to nepodařilo, kdybychom své nadání skrývali. Já jsem syn vesnického duchovního a teď…,“ mávl rukou směrem k nepřátelské flotile a bezděčně se dotkl čtyř třpytivých hvězd, které zdobily rytířské řády na levé straně jeho hrudi. „Buďte hrdý na to, čeho jste dosáhl, ale snažte sejít stále dál.“

„Jako půjdete dál i vy, pane.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a na okamžik opět vypadal zoufale slabý a bezbranný. „Ne,“ opakoval, „protože já jsem své životní snažení dovršil tím, že jsem svedl tyto dvě flotily proti sobě.“ Zdál se v tu chvíli tak opuštěný, že se Sharpa zmocnilo naivní pokušení nějak ho utěšit. Ale to trvalo jen chvíli. „Zničíme je,“ pokračoval Nelson a znovu máchl rukou k nepřátelské flotile, která se táhla přes celý

východní obzor, „a Bonaparte a jeho spojenci už nikdy nebudou moct podniknout invazi do Anglie. Zavřeme tu šelmu do klece v Evropě, a jaká práce pak zbude pro ubohého námořníka, hm?“ usmál se. „Ovšem o to víc práce zbude pro vojáky a já věřím, že vy jste jeden z těch dobrých. Jen mějte stále na paměti, že musíte Francouze nenávidět jako samotného ďábla!“ Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, jakou nenávist vůči nim cítí on. „To je základní pocit, kterého se nikdy nevzdávejte, pane Sharpe. Nikdy!“ dodal s důrazem a otočil se k čekajícím důstojníkům. „Zdržuji kapitána Chaseho od povinností na jeho lodi,“ zvolal. „A vy už také budete muset odplout, Blackwoode.“

„Rád bych se ještě chvíli zdržel, jestli můžu, pane,“ odpověděl Blackwood.

„Samozřejmě. Děkuji vám, že jste přišel, Chase. Byla to od vás laskavost, jistě máte na své lodi důležitější věci na práci.

Vezměte si ode mě jako dar pár pomerančů. Jsou čerstvé, z Gibraltaru.“

„Bylo mi ctí, pane.“

„Vy jste svou návštěvou poctil mě, Chase. Takže se zařaďte a udeříme na ně. Budou litovat, že proti nám vypluli, zatraceně litovat!“

Chase sestoupil do člunu jako u vytržení. Na dně člunu u jeho nohou ležela síťka s tolika pomeranči, že by stačily nasytit půl regimentu. Vypluli zpět, a zatímco Hopper se svou posádkou vesloval podél řady válečných lodí, Chase seděl nějakou dobu mlčky. Dlouho to však nevydržel. „To je přece muž!“ zvolal. „To je admirál! Bože, dnes je rozsekáme na kusy! Všechny do jednoho je pobijeme!“

„Amen,“ řekl Hopper.

„Chvála Bohu,“ dodal Clouter.

„Co si o něm myslíte, Sharpe?“ zeptal se Chase.

Sharpe zakroutil hlavou, jako by neměl slov. „To, co už jste řekl vy, pane, že by za ním šel člověk třeba do pekla. Ano, já bych za ním šel do samotného pekla!“

„Kdekoliv nás vedl, tam jsme zvítězili,“ prohlásil Chase. „A stejně tak zvítězíme i dnes.“

Pokud dojde k bitvě, chtělo se dodat, neboť vítr vál stále slabě, slabounce a flotila plula pomalu jako kupka sena na rybníku. Sharpovi se zdálo, že takhle se nikdy k nepříteli nedostanou, a pak si tím byl skoro jistý, neboť hodinu po jejich návratu na Pucelle se francouzsko-španělská flotila znovu obrátila k severu. Bylo zřejmé, že míří do Cádizu a snaží se Nelsonovi uniknout. Avšak britské lodě se k nim s roztaženými křídly přídavných plachet pomalu, ale jistě blížily jako duchové, i když hnány vánkem tak slabým, jako by samotná nebesa zadržovala dech.

Hudební skupina posádky Pucelle, jejíž členové oplývali víc nadšením než muzikantským umem, hráli „Hearts of Oak“, „Nancy Dawson“, „Hail Britannia“, „Drops of Brandy“ a spoustu dalších písniček, z nichž u většiny Sharpe neznal ani melodii a u těch dalších zase slova. Zato námořníci slova znali a bezostyšně hulákali i ty nej oplzlejší sloky bez ohledu na to, že na ubytovací palubě je poslouchá lady Grace. Lord William se sice pokusil u kapitána protestovat, ale Chase mu odpověděl, že jeho muže čeká boj a někteří z nich budou během něj umlčeni navždy, takže nemá nejmenší chuť jim cokoliv zakazovat. „Jestli to lady Grace uráží, může se už teď uchýlit do skladiště na dně lodi,“ navrhl jeho lordstvu.

„Mě ty písně neurážejí, kapitáne,“ prohlásila lady Grace. „Já vím, kdy mám přestat poslouchat.“

Lord William, s opaskem, na němž měl zavěšenou šavli a pouzdro s pistolí, rozzlobeně odešel k zábradlí na pravoboku a díval se na kolonu admirála Collingwooda, která se táhla asi o míli dál na jih. Collingwoodův třípalubový Royal Sovereign, jenž nedávno připlul z Anglie s novým měděným plátováním, byl rychlejší než ostatní lodě, takže mezi ním a dalšími plavidly kolony se otevřela mezera.

Stále se nezdálo, že by se k nepřátelské flotile nějak výrazněji přiblížili, ale když na ni Sharpe zamířil dalekohled, uviděl, že teď už jsou trupy jejích lodí nad úrovní horizontu. Ještě na nich nevlály žádné vlajky a střílny měly zavřené, protože pokud mělo dojít k boji, nedalo se to čekat dřív než za dvě až tři hodiny. Některé francouzské nebo i španělské lodě měly černožluté trupy jako lodě britské flotily,

jiné byly černobílé, dvě celé černé a pár jich mělo pruhy červené. Poručík Haskell poznamenal, že se snaží zformovat bitevní řadu, ale dělají to neobratně – a byla to pravda, Sharpe viděl, že tvoří spíš shluky než souvislou linii. Jedna z lodí, třetí od čela, však mezi nimi vynikala výškou, a dokonce se zdálo, že má čtyři paluby. Haskell to Sharpovi potvrdil. „To je Santisima Trinidad," řekl, „má nejmíň sto třicet děl. Je to největší loď na světě," dodal. I na tu vzdálenost vypadal trup španělské lodi s řadami a řadami dělových střílen jako tyčící se útes. Sharpe posouval zorné pole dalekohledu podél nepřátelské řady a hledal Revenant, ale bylo tam tolik černožlutých plavidel s dvěma palubami, že ho mezi nimi nedokázal rozeznat.

Někteří muži psali na masivních hlavních děl dopisy, jiní se snažili sesmolit něco jako poslední vůli. Pár jich umělo psát, a když napsali, co potřebovali oni, začali podle diktování sepisovat listy těm negramotným. Všechno pak odnesli a uložili do bezpečí spodní paluby. Vítr stále zůstával slabý a Sharpovi se zdálo, že loď spíš pohánějí vlny valící se od západu. Byly to velké a dlouhé vlny, které vypadaly jako oblé zelené vrchy, jež bez ustání tiše ubíhají směrem k nepříteli. „Bojím se, že se dočkáme bouře," prohlásil Chase, když se zastavil u Sharpa. „Myslíte?"

„Nenávidím tyhle vlny hladké jako sklo," řekl Chase, „navíc tamhle to začíná mít jakýsi zlověstný nádech," ukázal na západní oblohu, která jako by skutečně temněla, třebaže nad nimi stále zářilo modré nebe poseté lehkými bílými obláčky. „Na druhou stranu pokud odtamtud něco přijde, nemělo by to být dřív, než skončíme naši dnešní práci."

Hudebníci na příďové nástavbě dohráli a dozpívali jednu ze svých drsnějších písniček a Chase přistoupil k zábradlí ubytovací paluby a zvedl ruku na znamení, aby už další nezačínali. Stále ještě však neporučil bubeníkovi, aby začal bít na bojový poplach, takže většina poddůstojníků a mužstva zůstala na otevřené palubě. Napjatě pohlíželi na Chaseho, a když smekl klobouk, uctivě se ztišili. Také důstojníci smekli klobouky. „Všichni víte, k čemu se chystáme," začal Chase. „Podáme si ty žabožrouty a španělské ptáčky a dáme jim nakládačku, na jakou nezapomenou." Chase se odmlčel a v odpovědi se mu od mužů, shromážděných kolem děl, neslo souhlasné

mumlání. „Ale než se do toho pustíme," pokračoval Chase, „rád bych svěřil naše duše v ochranu Všemohoucímu." Vytáhl z kapsy modlitební knihu, zalistoval v ní a našel modlitbu před bojem na moři proti všem nepřátelům. Chase nebyl nijak zvlášť nábožensky založený, ale přece jen jakousi víru v Boha v sobě choval, třebaže ne tak silnou jako v admirála Nelsona. Četl modlitbu silným hlasem, a když skončil, usmál se a ukázal na hudebníky. „A teď bychom si, myslím, mohli dát ještě jednou ‚Hearts of Oak', co říkáte?"

Zahlaholil aplaus a lodní kapela znovu spustila. Někteří dělostřelci tančili hornpipe, starý tanec oblíbený námořníky, protože ho lze tančit bez žen. Ale jedna žena se na otevřené palubě přece jen objevila – nesla některému z námořníků džbánek vody. Byla to podsaditá mladá dívka, celá bledá po dlouhém ukrývání v podpalubí, měla na sobě dlouhou sukni a odřený šál a mastné rezavé vlasy jí visely zplihle na ramena. Muži ji však přesto přivítali nadšeně a škádlili ji, když mezi nimi procházela, zatímco důstojníci předstírali, že nic nevidí.

„Kolik takových žen na palubě je?" ozval se náhle vedle Sharpa hlas lady Grace. Měla na sobě modré šaty, na hlavě klobouk s širokou střechou a přes ramena přehozený dlouhý černý lodní plášť.

Sharpe vrhl rychlý pohled na lorda Williama, ale ten byl zabraný do hovoru s poručíkem Haskellem. „Chase mi řekl, že jich je dole aspoň půltucet," odpověděl. „Skrývají se tam."

„A budou tam i během bitvy?"

„S vámi ne, paní." Volil opatrnější oslovení pro případ, že by je někdo zaslechl.

„To se mi nezdá spravedlivé."

„Život je málokdy spravedlivý," řekl. „Jak se cítíš?" zeptal se šeptem.

„Dobře," usmála se a skutečně tak vypadala. Oči jí zářily a tváře, tak bledé, když ji Sharpe uviděl poprvé, měly nyní svěží růžovou barvu. Lehce se dotkla jeho paže. „Buď opatrný, Richarde," řekla tiše.

„Budu," slíbil jí, i když pochyboval, že zrovna na tom bude záviset jeho osud v příštích hodinách toho dne.

„Kdyby se naše loď dostala do zajetí…," začala váhavě.

„Nedostane," přerušil ji.

„Říkám kdyby," pokračovala, „nechci, aby se opakovalo to, co se stalo s tím poručíkem na Calliope. Chtěla bych mít pistoli."

„Ty žádnou nemáš?" zeptal se jí. Zavrtěla hlavou a Sharpe vytáhl svou pistoli a podal jí ji. Stáli vedle sebe u zábradlí a nikdo nemohl zezadu vidět, co lady Grace dává. Vzala ji a rychle ji schovala pod pláštěm. „Je nabitá," varoval ji Sharpe.

„Budu na to pamatovat," slíbila. „Pochybuji, že ji použiju, ale dodá mi pocit bezpečí. A také je to něco od tebe."

„Něco už ode mě máš," řekl.

„Budu to chránit. Bůh s tebou, Richarde."

„S tebou taky."

Odcházela od něj sledována manželovým pohledem. Sharpe se díval strnule před sebe. Napadlo ho, že si vypůjčí pistoli od kapitána Llewellyna, jehož mariňáci stáli kolem zábradlí příďové nástavby a občas si některý z nich zaclonil oči rukou a zahleděl se směrem k vzdálenému nepříteli.

Chase kolem sebe shromáždil všechny své důstojníky a Sharpe se posunul blíž, aby slyšel, jak jim oznamuje taktiku boje dohodnutou s Nelsonem na palubě Victory. Vysvětlil jim, že britská flotila nebude tvořit řadu souběžnou s řadou nepřítele, jak bylo obvyklé při vedení námořních bitev, ale měla by vytvořit dvě kolony namířené kolmo proti ní. „Takhle rozdělíme jejich řadu na tři části, a ty budeme ničit postupně," řekl. „Kdybych padl nebo nebyl schopen boje, je vaší jedinou povinností, pánové, udržet loď v naší koloně, prorazit jejich řadu a pak obrátit podél ní."

Kapitán Llewellyn se netvářil příliš nadšeně. „To se mi vůbec nelíbí," řekl potom po straně Sharpovi. „Já jsem samozřejmě jen mariňák a nemám do taktiky co mluvit, ale určitě jste si všiml, Sharpe, jak málo děl máme na přídi."

„Ano, všiml."

„Navíc příďová děla sice mohou střílet před loď, ale ne přímo před ni, přitom admirál nás posílá kolmo proti nepřátelské řadě, proti jejich největší palebné síle z boků," řekl Llewellyn a zakroutil

hlavou. „Předpokládám, že vám nemusím vysvětlovat, co to znamená.“

„Nemusíte.“

Přesto to Llewellyn udělal. „Zahájí na nás palbu a my ji nebudeme moct opětovat! Navíc nás budou mít pod podélnou palbou. Víte, co to je? Nepřítele máte pod podélnou palbou, když stojíte s celou palebnou silou jednoho boku proti zádi nebo přídi lodi, která v tu chvíli nemůže odpovídat. To je situace, kdy se dá nejrychleji loď rozbít na třísky. A jak dlouho budeme proti nim takhle bezbranní? Při téhle rychlosti, Sharpe, nejméně dvacet minut. Dvacet minut! Po tu dobu do nás mohou pálit jako na střelnici, rozstřílet nám lanoví a plachtoví na cucky řetězovými koulemi a posrážet stěžně, a co proti tomu budeme moct dělat my?“

„Nic, pane.“

„Takže jste to pochopil,“ přikývl Llewellyn. „Ale jak jsem řekl, do toho já nemám co mluvit. A víte, co ještě kapitán poručil“

„Že nebudou střelci ve stěžňových koších.“

„Jak mohl na něco takového přijít?“ zakroutil Llewellyn nechápavě hlavou. „Žabožrouti mají v lanoví střelců jako opic a všichni po nás budou pálit. A co my? Budeme se schovávat, kde to jen půjde? To není dobré, Sharpe, vůbec ne. Navíc když nepošlu své lidi do lanoví, nebudu ani moct použít granáty!“ dodal, jako by se mu děla velká křivda. „Jsou příliš nebezpečné, abychom je mohli mít na palubě, tak jsem je nechal v příďovém muničním skladu.“ Zahleděl se na nepřátelskou flotilu vzdálenou od nich v tu chvíli necelé dvě míle. „Ale i tak je porazíme,“ prohlásil nakonec.

Britannia, která plula v koloně za Pucelle, byla pomalá, a tak se mezi oběma loděmi vytvářela neustále se zvětšující mezera. Podobné mezery vznikaly v obou kolonách, ale největší se vytvořila mezi Collingwoodovou vlajkovou lodí Royal Sovereign a zbývajícími plavidly jeho kolony. „Ti budou nějakou dobu bojovat sami,“ poznamenal Llewellyn a otočil se, protože signální důstojník Connors ohlásil další zprávu z vlajkové lodi.

Byla velmi dlouhá, tak dlouhá, že když ji na Euryalu opakovali, vlály barevné signální vlajky na všech třech stěžních fregaty. „Tak co?“ naléhal Chase na Connorse.

Signální důstojník čekal, až zavane vítr, aby viděl celý řetězec, a pak ještě chvíli uvažoval nad vlajkovým kódem. Byl to teprve nedávno zavedený kód, dosti jednoduchý, protože každá vlajka reprezentovala jedno písmeno, ale některé kombinace vlajek vyjadřovaly celá slova, někdy i fráze. Takových kombinací bylo na tři tisíce, přitom všechny si musel signalista zapamatovat nazpaměť, a bylo zřejmé, že zpráva, která vyžadovala dvaatřicet vlajek, obsahovala několik méně jasných slov systému.

Connors ještě chvíli vraštil čelo, ale pak mu náhle svitlo a přišel na smysl zprávy. „Od admirála, pane," zvolal. „Anglie očekává, že každý muž splní svou povinnost."

Chase, který předpokládal, že se dozví něco důležitého, jen mávl rukou.

„A co Wales?" ozval se popuzeně Llewellyn, ale pak se usmál. „Vlastně Walesané to nepotřebují. To jen vám zatraceným Anglánům je třeba připomínat, co je vaší povinností."

„Předejte admirálův vzkaz mužstvu," poručil Chase důstojníkům a námořníci a mariňáci ho na rozdíl od něj přijali s nadšeným jásotem.

„Zřejmě se nudí, když posílají takové zprávy," poznamenal Chase. „Máte to zapsané, pane Colliere?"

„Mám," přikývl kadet dychtivě.

„A poznamenal jste k tomu čas?"

Collier se zarazil a zrudl. „Hned to doplním, pane."

Chase vytáhl hodinky. „Je jedenáct hodin třicet šest minut, pane Colliere," řekl „a kdybyste nevěděl přesný čas nějaké zprávy, hodiny z důstojnické jídelny byly přemístěny do záďové nástavby. Jsou na levoboku. A když se tam na ně zajdete podívat, budete zároveň ukrytý před nepřítelem a znemožníte mu tak, aby vám dobře mířenou koulí ustřelil hlavu."

„Moje hlava není moc velká, takže by se do ní špatně strefovali," odpověděl kadet kurážně. „A kromě toho moje místo je vedle vás, pane."

„Vaše místo je tam, odkud uvidíte signály i hodiny, a já vám doporučuji, abyste se držel pod převisem záďové nástavby.“

„Ano, pane,“ přikývl poslušně Collier a uvažoval, jak by mohl vidět signály, když bude stát ve skrytu záďové nástavby.

Chase však už znovu hleděl na nepřátelskou řadu a neklidně bubnoval prsty do zábradlí. Byl nervózní, ale ne víc než kterýkoliv jiný člen posádky Pucelle. „Podívejte se na Saucyl“ řekl náhle a ukázal dopředu, kde se Temeraire snažila předstihnout Victory. Jenže posádka vlajkové lodi rozvinula předvětrné plachty na bramové čnělce a znovu se dostala do vedení. Chase se zamračil. „Já si taky myslím, že by Victory neměla vrazit do jejich řady jako první,“ řekl a otočil se. „Kapitáne Llewellyne!“

„Ano, pane?“

„Myslím, že můžete vyhlásit bojový poplach.“

„Ano, pane,“ odpověděl Walesan a dal pokyn bubeníkovi, který si připravil paličky, povytáhl bubínek a spustil rytmus písně „Hearts of Oak“.

„Všechny nás ochraňuj Bůh,“ dodal Chase, když viděl, jak muži mizí v průlezech k dělům ve spodní palubě a otevřená paluba se vyprazdňuje. Bubeník však pokračoval dál a bubnoval i cestou ke schůdkům na ubytovací palubu. Jeho povinností bylo vybubnovat poplach na celé lodi, třebaže v tuto chvíli už na ní nebylo jediného námořníka, který by nevěděl, co je jeho povinností. Všichni byli připraveni.

„Máme otevřít střílny, pane?“ zeptal se Haskell.

„Ne, ještě počkáme,“ odpověděl Chase. „Ale řekněte dělostřelcům, aby nabili další kouli na tu první a navrch ještě kartáčovou střelu v plátně.“

„Ano, pane.“

Děla tedy měla být nabita dvojitou prachovou náloží a na dvojici dělových koulí ještě natlučen plátěný vak s devíti menšími koulemi. Chase pak vysvětlil Sharpovi, že výstřel takto nabitým dělem je velmi účinný na malou vzdálenost. „Nebudeme moct spustit palbu dřív, než se dostaneme mezi ně, takže naše úvodní boční salva musí být co nejtěžší,“ řekl a obrátil se k lordu Williamovi. „Myslím, že už byste se měli uchýlit dolů, pane.“

„Ještě to snad není třeba," ozvala se lady Grace.

„Ale brzy bude, paní, brzy bude," odpověděl Chase.

Lord William se zamračil, zřejmě mu bylo proti mysli, že jeho žena zpochybňuje kapitánovy příkazy, ale lady Grace se zahleděla na nepřátelskou flotilu, jako by si ten neobyčejný pohled na obzor plný lodí chtěla navždy vtisknout do paměti. Poručík Peel si pokradmu skicoval její profil do zápisníku ve snaze zachytit její zaujatý výraz. „Kde je nepřátelská admirálská loď, kapitáne?" zeptala se Chaseho.

„To nevíme, paní. Ještě nevyvěsili vlajky."

„A kdo je jejich admirálem?" zeptal se lord William. „Villeneuve, pane," odpověděl Chase, „aspoň si to lord Nelson myslí."

„A je to schopný velitel?" zajímal se lord William.

„V porovnání s admirálem Nelsonem není nikdo dost schopný, ale slyšel jsem, že Villeneuve není žádný hlupák."

Hudebníci se už rozešli na své posty a na lodi, která se houpala na vzdutých vlnách, se rozhostilo zvláštní ticho. Vítr stačil stěží nadouvat plachty, a když vlny trochu lodě popohnaly, plachty se svěsily a až po chvíli se opět vzduly. Chase hleděl k jihu na Royal Sovereign, který nyní plul daleko před ostatními loděmi Collingwoodovy eskadry a pod veškerými plachtami, jež měl k dispozici, mířil vstříc osamocenému boji uprostřed nepřátelské flotily. „Jak daleko je od jejich řady?" zeptal se.

„Tři čtvrtě míle?" odhadl Haskell.

„Tak nějak," souhlasil Chase. „Brzy na něj zahájí palbu."

„To se nebude Bouncemu líbit," poznamenal poručík Peel.

„Jakému Bouncemu?" nechápal Chase. „Aha, Collingwoodovu psu," zasmál se. „Chudák, ten dělostřeleckou palbu nenávidí." Otočil se a pohlédl přes příď – zřejmě už odhadoval, kde se jeho loď střetne s nepřátelskou řadou, a také kolik jejích lodí může na Pucelle zahájit palbu v době, kdy popluje přídí proti jejich bočním bateriím a bude prakticky bezbranná. „Až to na nás spustí, poručte všem, aby zalehli a kryli se."

„Ano, pane."

„Ale to nebude dřív než za tři čtvrtě hodiny," dodal Chase a znovu nervózně udeřil pěstí do zábradlí. „Nenávidím čekání! Bože,

pošli nám vítr! Pošli nám aspoň trochu větru! Kolik je hodin, pane Colliere?“

„Za deset minut dvanáct, pane,“ odpověděl kadet zpod záďové nástavby.

„Takže kolem půl jedné můžeme čekat první výstřely,“ řekl Chase, „a v jednu budeme mezi nimi.“

„Už to spustili!“ zvolal Connors a ukázal na jižní část nepřátelské linie, kde se nad jednou z lodí zvedl oblak šedobílého kouře, který se záhy rozšířil a zahalil celý její trup.

„Poznamenejte to do lodní knihy!“ poručil Chase a právě v tu chvíli k nim dolehla přes moře první salva bitvy připomínající zahřmění v předzvěsti bouře. Daleko před přídí Royal Sovereignu se na hladině rozstříkly bílé gejzíry, ale přesto o chvíli později spustilo palbu pět nebo šest dalších lodí.

„Opravdu to zní jako hřmění,“ prohlásila užasle lady Grace.

Victory byla pořád příliš daleko od severního křídla nepřátelské flotily, aby stálo za to začít na ni střílet, takže většina francouzsko-španělského loďstva zůstávala v klidu. Střílelo pouze šest lodí, jejichž palba pěnila vodu před Collingwoodovou vlajkovou lodí. A možná to bylo dunění těchto děl, co přimělo protivníkovy lodě, aby začaly jedna po druhé vyvěšovat své vlajky, takže už bylo možné je rozlišovat. Francouzská trikolora se zdála jasnější než španělská královská vlajka, v níž převládaly bílá a tmavě červená. „Tam, mylady,“ ukázal Chase dopředu, „vidíte francouzskou admirálskou vlajku? Na vrcholu stěžně lodi, která je hned za Santisimou Trinidad“

Royal Sovereign už byl zřejmě zasažen, protože ho náhle zahalil kouř z výstřelů obou příďových děl. Sharpe zamířil na Collingwoodovu vlajkovou loď dalekohled. Právě v tu chvíli sebou jedna z plachet trhla, jak jí proletěla koule, a když vzápětí uviděl protržené další plachty, bylo mu jasné, že nepřítel střílí na výstroj lodi, aby zastavil její smělý postup vpřed. Přesto plula dál hnaná přídavnými plachtami a dál se vzdalovala od tří následujících lodí, jimiž byly Belleisle, Mars a Tonnant. Gejzíry po dopadech nepřátelských dělových koulí se nyní začaly rozstřikovat i kolem těchto lodí. Žádná z nich však palbu neopětovala a těžko se dalo

čekat, že k tomu budou mít příležitost dřív než za dvacet minut. Bylo zřejmé, že těch dvacet minut musejí vydržet a doufat, že jejich chvíle přijde, až prorazí nepřátelskou řadu.

„Pane Colliere!“ zvolal Chase.

„Ano, pane.“

„Doprovodíte lorda Williama a lady Grace do dámské komůrky. Sestupte tam záďovým průlezem. Vaše komorná půjde samozřejmě s vámi,“ dodal k lady Grace.

„Ale vždyť ještě nejsme pod palbou,“ namítla.

„Poslechněte mě, mylady,“ trval na svém Chase.

„Pojď, Grace,“ přidal se lord William. Stále sice měl u pasu šavli a pistoli, ale nijak se nesnažil zůstat na palubě. „Dovolte mi, kapitáne, abych vám popřál všechno dobré. Držím vám palce.“

„Díky, pane. Díky.“

Lady Grace vrhla poslední pohled na Sharpa, ale on se na ni nemohl ani usmát, protože by to lord William viděl. Zachytil však její pohled a díval sejí do očí, dokud se neotočila. Pak už ji mohl pouze sledovat, jak sestupuje po schůdkách z ubytovací paluby.

Pucelle nyní téměř dostihla Conqueror a Chase vedl loď k jeho pravoboku. Stále také pozoroval nepřátelskou řadu dalekohledem a náhle se obrátil k Sharpovi. „Podívejte, náš starý známý!“ zvolal.

„Kde?“

„Tam,“ ukázal kapitán. „Vidíte Santisimu Trinidad, tu velkou loď?“

„Ano, vidím.“

„Tak šestý od ní směrem na jih je Revenant.“

Sharpe odpočítal šestou loď od obrovské španělské čtyřpalubové válečné lodi a skutečně uviděl známý žlutočerný trup. Právě v tu chvíli se v něm otevřely střílny a o pár vteřin později zmizel Revenant v oblaku kouře.

A pod palbou už byla i Victory. Teď už nepřítel nemohl doufat, že unikne do Cádizu, neboť navzdory nevyzpytatelnému větru bylo jisté, že bitva je nevyhnutelná – že se čtyřiatřicet nepřátelských válečných lodí utká v boji s osmadvaceti britskými a dva tisíce pět set šedesát nepřátelských děl, obsluhovaných třiceti tisíci francouzských a španělských námořníků, bude čelit dvěma tisícům

sto čtyřiceti osmi dělům se sedmnácti tisíci britskými lodními dělostřelci.

„Na místa, pánové,“ obrátil se Chase k důstojníkům na ubytovací palubě. „Každý na své stanoviště, prosím.“ Sáhl do kapsy a dotkl se knihy modliteb. „Ať nás chrání Bůh, pánové. Každého z nás a všechny dohromady.“

Neboť bitva u mysu Trafalgar začínala.

KAPITOLA 10

Sharpovo místo bylo v příďové nástavbě. Kapitán Llewellyn se svým mladým poručíkem velel čtyřiceti mariňákům, kteří zaujali bojové stanoviště v záďové nástavbě a na ubytovací palubě, zatímco Sharpe měl dvacet mužů, i když ve skutečnosti jim velel seržant Armstrong, chlapík zavalitý jako sud a vzdorný jako mezek. Pocházel ze Seahouses v Northumbrii a to byl důvod jeho hluboko zakořeněné nedůvěry ke Skotům. „Je to banda zlodějská, pane," ujišťoval Sharpa, ale přesto to dokázal zařídit tak, že všichni Skotové mezi Llewellynovými mariňáky podléhali jemu. „To abych měl ty bastardy zlodějský na očích, pane," řekl Sharpovi.

A Skotové sloužili pod seržantem Armstrongem rádi, protože jim pouze nevěřil, zato z duše nenáviděl kohokoliv, kdo se narodil na jih od řeky Týne. Zdálo se, že Armstrong uznává za jediné hodnotné lidské bytosti jen Northumbrijce, přičemž za opravdové válečníky považoval pouze nájezdnické hordy zlodějů dobytka ze země na sever od hranic Northumbrie. Zbytek lidstva pro něj byli bastardi, zbabělí cizinci a důstojníci. O Francii si myslel, že je to nějaká bídná země kdesi daleko na jihu od Londýna, nehodná jeho zájmu, zatímco Španělsko už pro něj zřejmě bylo samo peklo. Seržant třímal jednu z drahocenných sedmihlavňových pušek kapitána Llewellyna, ale teď ji opřel o přední stěžeň. „Na tuhle hračku zapomeňte, pane," řekl, když si všiml, že o ni Sharpe jeví zájem, „schovávám si ji na ty bastardy, až vlítnem na některou jejich kocábku. Pak uvidíte, jak jim tímhle vyčistíme palubu." Armstrong Sharpa instinktivně podezíral z nekalých úmyslů a měl k tomu několik pádných důvodů, neboť tenhle podporučík nebyl mariňák, nepocházel z Northumbrie a do důstojnického kabátu se nenarodil. Zkrátka a dobře Armstrong byl

nepříjemný, nevzdělaný a nenávistný muž, ale zároveň jeden z nejlepších vojáků, s kterými se Sharpe kdy setkal.

V příďové nástavbě sdíleli mariňáci bojové stanoviště s obsluhami dvou ze šesti dvaatřicetiliberních koronád, jimiž byla Pucelle vyzbrojena. Jedna byla umístěna na levoboku a obsluze velel uprchlý otrok Clouter, člen posádky kapitánova palubního člunu. Mohutný černoch byl, podobně jako jeho muži, do pasu nahý a přes uši měl uvázaný šátek. „Dnes to bude pořádně horký, pane," prohlásil a ukázal k nepřátelské linii vzdálené sotva míli od nich. Na Victory nyní střílelo na půltucet lodí a stejně tolik jich chrlilo koule na Royal Sovereign něco přes míli dál na jih. Tato loď se zatím dostala zdaleka nejblíže k francouzsko-španělské řadě a podle toho vypadala, protože měla ustřelená ráhna předvětrných plachet a samotné plachty visely dolů jako zlomená křídla. Stále nemohla opětovat palbu, ale už jí zbývalo jen pár minut, aby se vklínila do nepřátelské řady a tři paluby jejích děl mohly začít splácet i s úroky všechno, co zatím sama zakoušela.

Teď už i před Pucelle začínaly stříkat gejzíry vody od dělových koulí, třebaže do její blízkosti zatím žádná nedopadla. Temeraire, které se nakonec nepodařilo dostat před Victory a plula vpravo od ní přídí vedle její zádi, už také měla protržené plachty. Sharpe v nich viděl díry, navíc se nepřirozeně třepetaly. Kolona britských lodí se potrhala a roztáhla do šířky. Sharpovi se zdálo, že Victory a Temeraire plují přímo proti Santisimě Trinidad, s jejími čtyřmi palubami ověnčenými kouřem, z nichž šlehala smrtonosná palba. Dunění nepřátelských děl se nyní valilo po hladině jako bouře, někdy doslova ve vlnách, jindy v jednotlivých detonacích. „Za takových deset patnáct minut budem na ráně i my, pane," odpověděl Clouter na Sharpovu nevyslovenou otázku.

„Tak hodně štěstí, Cloutere."

Mohutný černoch se zazubil. „Není na světě bílej muž, kterej by mě moh zabít, pane. Dělali, co mohli, ale nepodařilo se jim to, a teď je řada na mně a na tomhle kousku," řekl a poplácal dlaní svůj „kousek", kterým byla koronáda, snad nej ošklivější zbraň, jakou kdy Sharpe viděl. Vypadala jako moždíř používaný v pozemním vojsku, třebaže měla trochu delší hlaveň uloženou na krátké lafetě, a

připomínala zdeformovaný kuchyňský kotel. Lafeta neměla kola, zato umožňovala, aby hlaveň po výstřelu sklouzla po namazané dřevěné podlaze dozadu. Široké ústí hlavně zelo jako otevřená tlama nestvůrné šelmy, jejíž břicho bylo nacpané dvaatřicetiliberní koulí a dřevěným soudkem plným kulí do mušket. Opravdu to nebyla pěkná zbraň a také ne přesná, ale když vychrlila na nepřátelskou palubu svou nálož smrtícího železa z několika desítek metrů, dokázala jediným výstřelem roztrhat na kusy celý batalion mužů.

„To je vynález jednoho Skota," poučil Sharpa seržant Armstrong. „Barbarská zbraň, pane, a proto ji taky obsluhujou barbaři," dodal s pohledem upřeným na Cloutera. „Až vyrazíme na nepřátelskou palubu, budete se držet po mým boku, Cloutere."

„Ano, seržante."

„Proč ho chcete mít u sebe?" zeptal se Sharpe Armstronga, když spolu poodešli stranou.

„Protože když se ten černej barbar pustí do boje, nikdo se mu neodváží postavit do cesty. Ten chlap je snad samotnej ďábel." Neznělo to příliš jako chvála, ale zřejmě jen proto, že Clouter nebyl z Northumbrie. „A co vy, pane?" zeptal se Armstrong. „Půjdete do útoku s náma?" Seržant chtěl zjevně zjistit, jestli ho Sharpe hodlá připravit o jeho velitelskou autoritu.

Sharpe mohl trvat na tom, že útok povede on, ale usoudil, že mariňáci budou bojovat lépe s Armstrongem, na kterého jsou zvyklí. To ovšem znamenalo, že neměl v příďové nástavbě jiný úkol, než aby šel v boji příkladem, což dělávala většina nižších důstojníků, kteří pak v bitvě padli. Armstrong věděl, co je třeba, mariňáci byli Llewellynem skvěle vycvičeni a Sharpe se ani v nejmenší nemínil procházet po palubě a dávat demonstrativně najevo své pohrdání vůči nepřátelské palbě. Raději chtěl bojovat. „Půjdu dolů a vezmu si ze skladu mušketu," řekl Armstrongovi.

Dělové koule nepřátelské palby dopadaly stále ještě dost daleko před Pucelle. Sharpe sestoupil po schůdkách a zamířil do zakryté příďové části visuté paluby, ale lodní kuchyň, kde se obvykle shromažďovali námořníci, nyní našel studenou a prázdnou. Oheň ve velké peci byl udušen a dvě lodní kočky se otíraly o její zčernalé pláty, jako by nemohly pochopit, proč dnes jejich oblíbený zdroj

tepla vychladl. Dělostřelci seděli kolem svých děl. Občas některý z nich vstal, otevřel střílnu a vyklonil se ven, aby zkontroloval situaci.

Sharpe pokračoval na nižší palubu, kde panovala tma jako ve sklepě, i když nějaké světlo přece jen dovnitř pronikalo širokými okny vyklizené důstojnické jídelny na zádi. Tady dřepěla jako uvázané šelmy největší děla lodi. V době mimo bojovou pohotovost byla pevně přitažená s hlavněmi zvednutými co nejvíc vzhůru k boční stěně trupu, ale teď měly tyto těžké kusy hlavně skloněné do střeleckého postavení a jejich lafety byly odtažené od střílen. Dunění nepřátelské palby sem doléhalo tlumeně, takže opět znělo spíš jako vzdálené hřmění. Sharpe sestoupil dalším průlezem o poschodí níž na nejspodnější palubu osvětlenou chráněnými lampami. To už se dostal pod úroveň ponoru do prostoru, kde se mimo jiné nacházel lodní muniční sklad střežený mariňákem s mušketou s nasazeným bajonetem a rozkazem nedovolit nikomu, kdo k tomu nemá oprávnění, aby prošel dvojitým koženým závěsem, z něhož kapala mořská voda. Před závěsem čekali powder monkeys, nosiči prachových nálož, někteří s plstěnými trepkami na nohou, ale většinou bosí, a Sharpe řekl jednomu z nich, aby mu přinesl pouzdro s náboji do muškety, a jiného požádal o střelivo do pistole. Sám pak zamířil do příďové části paluby, kde byl malý sklad zbraní, a vybral si z regálů mušketu a pistoli. Ve chvíli, kdy potěžkával v ruce pistoli, si vzpomněl na Grace, která už teď byla v bezpečí komůrky za skladištěm. Zkontroloval u obou zbraní křesací kameny, aby měl jistotu, že jsou v pořádku.

Pak si vzal od chlapců váčky se střelivem a vrátil se o poschodí výš na nižší palubu, kde se na chvíli zastavil a upevnil si váčky k opasku. Musel stát rozkročený, protože loď se nepřestávala na vlnách houpat. Náhle se prudce otřásla, podpalubím se rozlehl strašlivý rachot a Sharpe si uvědomil, že Pucelle dostala první zásah. „Tak už jsme na dostřel," řekl jeden z mužů v šeru.

Kdosi jiný začal zpěvavým hlasem modlitbu, ale než ji mohl dokončit, přerušil ho hlas poručíka Holderbyho od záďového průlezu.

„Otevřít střílny!" houkl pátý důstojník dolů a poddůstojníci předávali jeho rozkaz do přední části paluby.

Všech třicet střílen nižší paluby bylo otevřeno a pruhy denního světla odhalily tři obrovské sloupy lodních stěžňů, kolem nichž se to jen hemžilo polonahými muži. Dlouhá děla byla všechna v zadní poloze na napnutých zádržných lanech.

„Děla vpřed!“ zazněl Holderbyho rozkaz a dělostřelci přitáhli s hlasitým drhnutím děla pomocí kladkostroje ke střílnám, aby jejich hlavně vyčnívaly ven. Holderby, jako vždy elegantní, v bílých hedvábných punčochách a kabátu se zlatým lemováním, se sklonil pod stropní trámy. „Zalehnout mezi děla!“ křikl další rozkaz. „Zalehněte a čekejte, než se do toho dáme i my!“

Chase poručil všem, aby zalehli a kryli se, protože nepřátelské koule, které létaly přímo zpředu, mohly prorazit i do spodní paluby a tam vyřadit z boje na desítky mužů. Ale pokud dělostřelci leželi v mezerách mezi masivními těly děl, byli přece jen chráněni. Chase, který stál s Haskellem na ubytovací palubě, se po zásahu přikrčil, ale vzápětí se na prvního důstojníka usmál. „Vypadá to, že nám rozsekají loď na třísky, co?“

„Nerozsekají,“ odpověděl Haskell a udeřil pěstí do zábradlí. „Pucelle je pevná, postavili ji Francouzi.“

„Samozřejmě, ti přece umí stavět lodě,“ souhlasil Chase. Stál na špičkách, aby viděl přes bariéru hamaků naskládaných v síti na vlajkovou loď Royal Sovereign, která už téměř vplouvala do nepřátelské řady. „Přežila to,“ řekl obdivně, „a to je pod palbou už třiadvacet minut. A pekelnou palbou!“

Špička pravého britského rohu se už nořila do těla nepřítele, ale Pucelle se nacházela v rohu levém, a ten byl stále ještě daleko od nepřátelských lodí, i když teď už natolik blízko, že ji mohly v klidu ostřelovat, aniž se musely bát odvetné palby. Chase sebou trhl a zkřivil tvář, když plachtovím proletěla koule a zanechala za sebou spoušť. Věděl, že teď začínají pro Pucelle nejtěžší chvíle, a nemohl dělat nic jiného, než pomalu plout vstříc bouři dělostřelecké palby. Kousek od lodí na pravoboku dopadla na hladinu koule a gejzír vody vystříkl až na obsluhu jedné koronády. „Studená, co, mládenci?“ křikl Chase na polonahé dělostřelce.

„Ale plavat v ní nebudem, pane,“ odpověděl jeden z nich.

Další koule protrhla košovou plachtu. Loď, která plula před nimi, zjevně utrpěla těžší rány, ale Pucelle, hnaná vlnami a potrhaným plachtovím, se každou vteřinou blížila nepřátelské řadě. Chase věděl, že ty nejtěžší chvíle už brzy přijdou. Jako na potvrzení zasáhla další koule kotevní krakorec na pravoboku a vrhla smršť dubových třísek přes celou příďovou nástavbu. Chase si uvědomil, že nervózně bubnuje prsty do pravého stehna, a přinutil ruku ke klidu. Jeho otec, který bojoval s Francouzi před třiceti lety, by se takové taktiky zhrozil. V jeho době se řadové lodě stáhly k sobě, držely se těsně bok vedle boku a úzkostlivě dbaly na to, aby nevystavily své bezbranné přídě a zádě podélné palbě nepřítele. Avšak tahle britská flotila plula proti nepříteli přímo, jako by vsadila vše na jednu kartu – buď vydrží, nebo padne. Chase uvažoval, jestli už kameník dodal pamětní desku na otcův hrob a zda byla umístěna v presbyteriu kostela, a pak se dotkl modlitební knihy v kapse. „Bože, vyslyš nás a zachraň nás, abychom nezahynuli," řekl šeptem.

„Amen," dodal Haskell, který to zaslechl. „Amen."

Sharpe se vrátil na příďovou nástavbu, kde se mariňáci krčili za sítí s hamaky a obsluhy koronád zase za svými děly. Seržant Armstrong stál vedle předního stěžně a zamračeně pozoroval nepřátelskou formaci, která se náhle zdála mnohem blíž. Sharpe pohlédl doprava a uviděl, že Royal Sovereign už téměř vplouvá do ní. Jeho posádka vytahovala na palubu strženou předvětrnou plachtu a ve chvíli, kdy se obrovská loď vklínila do nepřátelské řady, její děla konečně spustila palbu. Od přídě k zádi se rozletěla vlna špinavě šedého kouře, jak loď vychrlila svou levoboční salvu do zádě španělské lodi a pravoboční zase do přídě francouzské lodi. Jedna z košových čnělek Royal Sovereignu padla, ale vlajková loď už prorazila nepřátelskou linii a to nejhorší měla za sebou. Teď ji čekal boj. Druhý článek Collingwoodovy kolony Belleisle byla stále daleko vzadu, a to znamenalo, že Royal Sovereign se zatím musel bít uprostřed nepřátel osamoceně.

Plácnutí nad hlavou přimělo Sharpa pohlédnout nahoru, kde v přední kosatce zela díra. Koule proletěla celou délkou lodi a protrhla všechny nižší plachty. Vzápětí se ozvala další rána kousek od místa, kde stál. Prudce se otočil. „To bylo do přídě, pane," křikl na něj

Armstrong. „Ale před chvíli zasáhli krakorec.“ Skutečně, kotevní krakorec na pravoboku, silný trám vyčnívající z přídě, z něhož se spouští a vytahuje kotva, byl po zásahu téměř přeražený.

Sharpe cítil, jak mu buší srdce, v ústech měl sucho a svaly na levé tváři mu cukaly. Stiskl zuby, aby je uklidnil, ale nepomohlo to. Další koule rozstříkla hladinu jen nedaleko od přídě a špici lodi, spolu s celou nástavbou, zalila sprška vody. Jeden konec nalomeného ráhna rozpěrové plachty se chvíli klátil pod posuvným čeleném, pak se zlomil úplně a zůstal viset nízko nad vodou. Sharpovi blesklo hlavou, že tohle je snad ještě horší než Assaye. Na zemi si člověk namlouvá, že když uskočí doleva či doprava, může nepřátelské dělové kouli uniknout, ale tady stál na lodi, která se sunula hlemýždím tempem vstříc palbě baterií s větší palebnou silou, než jakou disponovala celá artilerie armády sira Arthura Wellesleyho. Viděl, jak po obloze sviští vystřelené dělové koule, a zdálo se mu, že téměř všechny jejich dráhy míří přímo k Pucelle. Na Nelsonovu kolonu teď střílelo na tucet nepřátelských lodí. V přední kosatce se objevila další díra, jiná koule ustřelila vratipeň předvětrné plachty, pak se ozvala rána blízko čáry ponoru na levoboku a další koule zpěnila hladinu vpravo od lodi. Vzápětí se někde blízko ozval podivný pískavý zvuk, skoro sténání, ale se zvláštním ostrým rytmem, ale opět utichl. „To byla řetězovka, pane“ řekl seržant Armstrong. „Zní to, jako když letí sám rohatej, co?“

Royal Sovereign zmizel, jeho poloha se dala odhadnout jen podle obrovského oblaku kouře, z něhož vyčnívaly k podmračené obloze stěžně a plachty půltuctu lodí. Teď už se kanonáda děl slévala v nepřetržité dunění, jak se francouzské a španělské posádky snažily co nejvíc využít situace a chrlit na lodě, které jejich palbu nemohou opětovat, co nejvíc smrtonosného železa. Dvě koule prorazily trup Pucelle blízko čáry ponoru, další sklouzla po levém boku a vyštípla z něj kus desky obšívky dlouhý jako kopí, čtvrtá zasáhla hlavní stěžeň a přerazila na něm jeden z nově natřených límců a pátá sice těsně minula koronádu na pravoboku přídě, ale zato urazila hlavu jednomu z mariňáků, další dva smetla ve spršce krve pryč a nakonec sklouzla po palubě, kde po ní zůstala lesklá krvavá stopa.

„Hoďte ho do vody!“ zařval Armstrong na muže zkoprnělé hrůzou z náhlé smrti svého druha. Dva z nich vzali bezhlavé tělo za paže a táhli ho k zábradlí vedle koronády, ale když ho chtěli zvednout a svrhnout do moře, křikl na ně seržant, aby vzali mrtvému střelivo. „A taky se podívejte do kapes, mládenci! Copak vás vaše matky neučily, že kdo šetří, má za tři?“ Sám pak přešel napříč palubou k ležící hlavě, chytil ji za zkrvavené vlasy a hodil do moře. „A tamti už taky natáhli brka?“ ukázal na oba muže, kteří leželi v krvi o kus dál.

„Mackay je mrtvěj, seržante.“

„Do vody s ním!“

Třetímu mariňákovi koule urazila ruku a roztrhla hruď, až mu ze zkrvavené masy trčela bílá žebra. „Ten to taky nepřežije,“ prohlásil Armstrong a sklonil se nad mužem, který stále ještě trhaně dýchal a křečovitě sebou škubal. Další koule rozmetala síť s hamaky, roztříštila zábradlí ubytovací paluby a prolétla zádí, aniž někoho zranila. Pak se po zásahu zlomilo ráhno košové plachty a vzápětí prorazily dvě koule otevřenou palubu a zanechaly středopalubí poseté odštípnutými kusy dřev. Potom zasáhla letící koule jedno z děl na spodní palubě, srazila jeho třítunovou hlaveň z lafety, změnila dva dělostřelce v krvavé cáry a naplnila loď duněním, jako když obří kladivo udeří do obří kovadliny.

Nepřátelské lodě halil hustý závoj kouře, ale i když se ho slabý vánek snažil trhat, kouřový příkrov, živený dalšími výstřely, se nerozplýval a Sharpe viděl, že z něj vystupují nová a nová šedá, bílá a černá oblaka a šlehají jasné záblesky plamenů, jako když někdo bodá v mlze lesklými čepelemi kopí. A plameny z hlavní nepřátelských děl bodaly, vždy na okamžik osvětlily oblak kouře, který vyfoukly, pak zmizely, ale vystřelené koule létaly z vířícího kouřového valu ven a zasahovaly Victory, Temeraire, Neptun, Leviathan, Conqueror a Pucelle nebo také dopadaly do moře v mezeře před těžce se vlekoucí třípalubovou Britannií, jež stále ještě nebyla pod palbou.

„Zvedněte ho!“ poručil Armstrong dvěma mužům a ukázal na třetího mariňáka, který mezitím dodýchal. Jeho paže s vytrženými šlachami, tkání a svaly, visícími jako krvavé vnitřnosti, ležela

zapomenutá pod konstrukcí, na níž byl zavěšen lodní zvon, a Sharpe ji zvedl, došel s ní k zábradlí na levoboku a hodil ji do moře. Ze spodní paluby se ozýval zpěv. Jeden z mariňáků padl na kolena a modlil se. „Marie, Matko boží," opakoval pořád dokola a křižoval se. Clouter vyplivl přes zábradlí rozžvýkaný tabák a hned si uřízl další žvanec. Na roštech čekaly dvaatřicetilibrové koule do koronád, každá velká jeho lidská hlava.

Sharpe se vrátil k stojanu vedle předního stěžně a náhle si vzpomněl, že ani jednu ze svých zbraní ještě nemá nabitou. Vlastně mu to opominutí přišlo vhod, aspoň se teď něčím zaměstná. Když ukusoval obal náboje, všiml si, že z ubytovací paluby Conqueroru házejí do moře nějaké tělo. Nasypal do hlavně muškety prach a přitom mu přeletěla koule tak nízko nad hlavou, že ucítil závan vzduchu. Tahle žádnou velkou škodu neudělala, jenom proletěla lanovím a kdesi za zádí zapadla do moře. Ale pak následovaly těsně za sebou tři těžké rány, které prudce otřásly lodí, když koule prorazily dvě vrstvy obšívky trupu z dubových prken. Námořníci lezli po provazovém žebříku nahoru, aby navázali potrhaná lana. V hlavní plachtě už bylo šest děr a právě teď sebou trhla po sedmém zásahu. Chase stál u polámaného zábradlí ubytovací paluby a snažil se tvářit tak, jako by jeho loď plula nikým neohrožována klidným mořem. Sharpe zatloukl náboj, a když mu sklouzl pohled dolů, uviděl u svých nohou krev, která až sem stekla z místa, kde koule zabila tři mariňáky. Zdála se na světlých, vydrhnutých prknech podlahy nezvykle tmavá a přelévala se podle toho, jak se loď houpala a nakláněla. Sharpe rozetřel stružku botou a začal nabíjet pistoli. Přední stěžeň dostal další zásah a o chvíli později se na všechny strany rozletěly stříbřité štěpiny, když jiná koule roztříštila galionovou figuru Jany z Arku. V místě, kde koule smetla jednoho z mužů, zůstala prkna otevřené paluby postříkaná krví. Sharpe cítil, že ho ze všeho toho děsivého hluku kolem začínají bolet uši. Do dunění palby se ozýval kvílivý svistot letících řetězových koulí, děsivé rány při zásazích do palub nebo trupu lodi, zvuky rvaného lanoví a plachet a výbuchy gejzírů vody, když koule dopadla na hladinu. Lodí otřásl další těžký zásah, který rozerval palubu záďové nástavby, a chvíli nato Sharpe uviděl, jak kapitán Llewellyn táhne k zábradlí bezvládné

tělo. Další rána se ozvala odkudsi zdola, pak druhá a třetí a do dunivého rytmu palby zněly pronikavé výkřiky. Nepřátelské lodě stály seskupené v těsných shlucích, které vypadaly jako plovoucí ostrůvky kouře a šlehajících plamenů. Pucelle se otřásla po novém zásahu do pravoboku. Sharpe se naklonil přes pažení a uviděl dlouhé třísky trčící kolem díry v černě natřeném pásu. Z jedné ze střílen vyhodili do moře mrtvé tělo a vzápětí za ním šplouchlo druhé.

Další koule dopadla na zkrvavenou příďovou nástavbu, odrazila se, prolomila zadní zábradlí a roztrhla spodní okraj hlavní plachty. Tři z přídavných plachet nyní visely z ráhen v cárech a námořníci se je snažili stáhnout na palubu. Přední stěžeň zasáhl nízko nad palubou bar shot, dvě koule spojené krátkou železnou tyčí. Victory už byla blízko nepřátelského seskupení, ale Sharpovi se zdálo, že vplouvá přímo do valu kouře, plamenů a děsivého hluku. Royal Sovereign, ztracen v kouři a obklopen nepřáteli, bojoval stále sám, protože mu chabý vítr přinášel pomoc zoufale pomalu. Část předního zábradlí příďové nástavby se náhle rozletěla ve sprše kusů dřev a jeden mariňák se zvrátil dozadu s ostrou štěpinou zabodnutou v hrudi. „Hodkinsone!“ zařval Armstrong. „Odneste ho dolů!“

Jinému mariňákovi roztrhla štěpina dřeva ruku, a třebaže mu během chvíle nasákl rukáv krví a krev mu kapala ze zápěstí, odmítl sejít do podpalubí. „To je jen škrábnutí, seržante,“ zavrčel přes zaťaté zuby.

„Pohněte prstama,“ houkl na něj Armstrong. Muž poslušně zahýbal prsty. „Dobrá, střílet můžete,“ usoudil seržant, „ale obvažte si to. Teď ještě nemáme pár minut co na práci, tak na to máte čas. Přece nebudete svinit tuhle krásně vydrhnutou palubu.“

Další dělová koule urazila vrchol lodního žebra, na němž byla ukotvená přední stěhová plachta, a druhá roztříštila příďový zobec. A pak se ozval zvuk, který nemohl znamenat nic jiného než trhání lanoví a plachtoví, a když se Sharpe podíval nahoru, uviděl, že se řítí dolů bramová čnělka hlavního stěžně a strhává s sebou bramovou plachtu a veškeré horní lanoví. Na palubu padaly těžké kusy dřev. Některé lodě měly nad ubytovací palubou nataženou ochrannou síť, ale Chase takové sauvetetes nepodporoval, neboť považoval za nemravné chránit důstojníky, když muži na přídi chráněni nejsou.

„Všichni musíme nést stejné riziko,“ řekl Haskellovi, když mu první důstojník navrhl, aby i oni napnuli ochrannou síť. Sharpovi se však zdála, že důstojníci na ubytovací palubě podstupují větší riziko než většina ostatní posádky, protože jsou pro nepřítele svou nechráněnou pozicí a výraznými uniformami se zlatými ozdobami mnohem nápadnější. Na druhou stranu byli za to placeni, aby nesli větší riziko. Zdvíhací lano stěhové plachty se přetrhlo, plachta spadla do moře a loď ji chvíli táhla za sebou, dokud se několik námořníků nevrátilo na příď, nevylezlo podél čelenu a nevytáhlo ji, aby na ni mohli upevnit novou zdvižˇ. Následovaly tři další zásahy do trupu. Po každém se loď děsivě otřásla a Sharpe uvažoval, jak mohou nepřátelští dělostřelci mířit, když jsou jejich lodě zahalené kouřem a stěží vidí nějaký cíl. Muži při zdvíhání stěhové plachty zpívali.

Většina námořníků byla nahoře na hlavním stěžni, kde se pokoušeli upevnit trosky bramové čnělky, přitom v hlavní plachtě už bylo nejméně deset děr. Také lodě před Pucelle byly podobně poškozené a potrhané plachty jim visely dolů, ale stále jim jich zůstávalo dost napnutých a pomalu a jistě je hnaly proti nepřátelské linii. Vedle Pucelle plavala tři těla svržená přes palubu z Temeraire a Conqueroru. Kolem lodí v čele kolon vířila voda po dopadech dělových koulí jako při bouři.

„Tam je Jeho Veličenstvo!“ zvolal náhle Armstrong. Seržant si nejen popletl Nelsonův titul, ale navíc, soudě podle obdivu, s jakým to řekl, zřejmě pasoval admirála na Northumbrijce. Už také zaduněla první salva a Sharpe uviděl, že z pravoboku Victory vyšlehly plameny a děla všech tří palub, nabitá dvojitou náloží, vychrlila ohnivou pomstu do přídě jedné z francouzských lodí, která tak dlouho Nelsonovu vlajkovou loď ostřelovala a ničila. Celý přední stěžeň francouzského bitevníku se zakýval ze strany na stranu a pak se pomalu se vším, co nesl, zřítil dolů. To už však dělostřelci Nelsonovy vlajkové lodi začínali děla vytírat, aby je mohli v dusivém kouři znovu nabít a dovléct do palebného postavení, třebaže se smekali po palubě kluzké krví.

Přední bramová plachta Pucelle sletěla dolů a za ní řetězy, které držely ráhno. Stejně trpěl Conqueror. Jeho předvětrné plachty spadly do moře a loď je táhla za sebou, i když se je Pellewovi námořníci

snažili vytáhnout na palubu. Také přední košová čnělka byla zřejmě nalomená, protože se podivně nakláněla na stranu, a na trupu lodi byly i z dálky patrné stopy po zásazích. Vzhled trupů britských lodí se však také změnil tím, že posádky už otevřely bednění střílen a v černých a žlutých pásech se objevily řady černých okének a červených zadních stran jejich krytů. Vzduch se chvěl neustávajícím duněním dělostřelecké palby a svistotem letících projektilů a dlouhé vlny Atlantiku, zpěněné dopadajícími koulemi, hnaly lodě proti tomuto peklu.

Sharpe pozoroval španělskou loď vpředu, která měla tak dlouhou bíločervenou vlajku, že její konec málem courala vodou. Závan větru z ní na chvíli odvál hradbu kouře a vzápětí z pěti nebo šesti jejích střílen vyšlehl oheň. Koule proletěly plachtovím Pucelle a napáchaly v něm další škody. To už se červenočerný trup španělské lodi znovu zahalil kouřem, který zhoustl novými výstřely. Jedna koule zasáhla příďovou nástavbu, další zachytila přední stěžeň a třetí bouchla do trupu kolem čáry ponoru na levoboku. Sharpe počítal a sledoval záď španělské lodi, odkud vyšlehly první výstřely. Uplynula minuta a kouř kolem ní začal řídnout. Další minuta – a děla stále mlčela. Jsou pomalí, pomyslel si, ale i pomalí dělostřelci jednou vystřelí a jsou schopni zabíjet, navíc v lanoví nepřátelské lodi spatřil střelce s mušketami. Ohlédl se a uviděl, že za clonou vodní tříště rozstříknuté nepřátelskou koulí se už objevuje příď Britannie, s galionem ozdobeným zářivou figurou Británie se štítem a trojzubcem. Mariňáci se stále modlili, znovu a znovu se křižovali a prosili Matku boží, aby je chránila.

Victory téměř zmizela v kouři. Už i ona prorazila nepřátelskou linii a kolem ní vířil kouř z výstřelů, i když Sharpe viděl jen vysokou záď vlajkové lodi, jejíž zlacení probleskovalo kouřovou mlhou. Náhle se mu zdálo, že se nepřátelské lodě kolem Victory stahují. Ohlušující dunění jejich děl rozechvívalo moře. To už se do mezery v nepřátelské formaci prodrala i druhá loď Nelsonovy kolony Temeraire, vzápětí zahájila palbu a vychrlila boční salvu do zádi francouzské lodi. Sharpe pohlédl doprava a uviděl, že teď už se konečně dostala do těsného kontaktu s nepřítelem i první loď za Collingwoodovou Royal Sovereign. Moře kolem nich jako by se

vařilo. V kouři se skácel něčí stěžeň. Severně od místa, kde útočil Royal Sovereign, se v nepřátelské linii otevřela široká průrva, a to znamenalo, že britské lodě odtlačují jižní nepřátelské křídlo dál od středu bojiště. Jenže francouzské a španělské lodě severně od Royal Sovereignu ustupovaly na sever a tím se blížily k Victory, která mezitím připravovala druhou salvu.

Všechno se dělo tak pomalu, tak nesnesitelně pomalu, jak se Sharpovi zdálo. To nebylo jako při pozemní bitvě, kde se může bojištěm během chvíle přehnat kavalerie nebo jízdní dělostřelectvo a zanechat za sebou pouze chvost zvířeného prachu. Tady se boj odehrával v uspávajícím tempu, a o to silněji vyvstával podivný kontrast mezi pomalou majestátní krásou lodí pod plnými plachtami a hlukem jejich děl. Válečná plavidla plula vstříc své zkáze v plné nádheře vztyčených stěžňů, napjatých plachet a elegantních barevných trupů. Pomalu a graciézně se sunuly k smrti. Teď už se do bitvy zapojily i Leviathan a Neptune, když prorazily nepřátelskou linii jižně od Victory. Jedna z koulí vyrazila několik prken paluby příďové nástavby Pucelle, další zasáhla a rozkymácela křížový stěžeň a třetí proletěla po délce otevřené paluby, přičemž prorazila příď i záď a jako zázrakem se na svém letu nikoho z posádky ani ničeho z výzbroje nedotkla. Muži ještě pořád seděli skrčení mezi masivními korpusy děl. Chase stál s rukama založenýma za zády u křížového stěžně. Pucelle dělily od nepřátelské linie tři lodní délky a kapitán vybíral místo, kde by se dalo nejlépe proplout. „O dílec na pravobok!“ zvolal a kormidelní kolo zaskřípalo, jak jím kormidelník pootočil. Z nižší paluby se ozval výkřik, když dělová koule proletěla bokem lodi, odrazila se od hlavního stěžně a zasáhla obsluhu jednoho z děl. „A teď držet kurs!“ křikl Chase.

Sharpovi cosi hvízdlo kolem ucha. Nejdřív ho napadlo, že je to hmyz, ale pak uviděl, jak z paluby o kus dál odlétla štěpina dřeva, a uvědomil si, že z lanoví nepřátelské lodi střílejí z mušket. Přinutil se zůstat stát. Španělská loď přímo před nimi zmizela v kouři a místo ní se vynořila francouzská a těsně za ní další, i když u ní už Sharpe nepoznal, zda je francouzská nebo španělská, neboť její vlajku zakrývaly plachty. Vypadaly špinavé. Byla to dvoupalubová loď, menší než Pucelle, a její galionová figura znázorňovala mnicha, který

držel ve zvednuté ruce kříž. Takže španělský bitevník. Sharpe hledal Revenant, ale nikde ho neviděl. Zdálo se, že Chase vede Pucelle těsně kolem přídě menší španělské lodi do úžící se mezery mezi ní a francouzskou lodí vpředu, zatímco španělská se snažila vplout Pucelle do cesty, aby jí to překazila. Francouzská děla vypálila do boku Pucelle a v plachtoví zapleskaly kule z mušket francouzských střelců. V takeláži francouzské lodi se válely chuchvalce kouře, ale trup byl zahalen kouřem celý.

Chase odhadoval mezeru. Mohl Pucelle otočit, aby se dostal bokem proti boku francouzské lodi, ale neudělal to a vedl svou loď přímo proti nepřátelské formaci, třebaže se mezera nebezpečně úžila. Kdyby odhadl situaci špatně a španělské posádce se podařilo vplout jim napříč do dráhy, mohli by zachytit jejich čelen, přitáhnout si ho, připoutat Pucelle k sobě a pak ji podélnou palbou z bezprostřední blízkosti změnit v hromadu krvavých třísek. Také Haskell si to nebezpečí uvědomil, pohlédl na Chaseho a zdvihl obočí. Do prken paluby mezi nimi se zaryla kule z muškety a dělová koule, která roztříštila okraj paluby záďové nástavby jen kousek nad Chaseho hlavou, smetla skříň na signální praporky, upevněnou k záďovému zábradlí, takže za Pucelle se rozletěl vír pestrobarevných vlaječek. Další kule z muškety se zaryla do kormidelního kola a další roztříštila lampu kompasnice. Chase si však ničeho z toho nevšímal a upřeně hleděl do mezery v nepřátelské řadě. Cítil pokušení namířit přímo do zádi španělské lodi, ale ubránil se mu, protože nechtěl připustit, aby vývoj boje diktoval španělský kapitán. „Pokračovat v kursu!“ zvolal na kormidelníka. „Připravit k palbě, pane Haskelle.“

„Obsluhy děl, vstát!“ houkl Haskell dolů na otevřenou palubu. „Vstát a k dělům!“

Důstojníci opakovali jeho rozkaz do všech prostor podpalubí. „Vstát! K dělům!“ Obsluhy se shromáždily kolem svých děl, dělostřelci vykukovali z otevřených střílen a zkoumali díry, které prorazily nepřátelské dělové koule v dvojité dubové obšívce trupu. Jiní mezitím natáhli kohouty křesadlových zámků a všichni se přikrčili stranou s připravenými odpalovacími šňůrami.

Jeden z mariňáků na příďové nástavbě zaklel, chytil se za pravé rameno, kam ho zasáhla kule z muškety, a zapotácel se. „K

doktorovi!“ ukázal mu Armstrong do podpalubí, když viděl, že je schopen udržet se na nohou. „A žádnej křik!“ Pak pohlédl ke křížovému stěžni francouzské lodi, odkud na ně střílela skupina mužů z mušket. „K čertu, nejvyšší čas naučit ty parchanty slušnýmu chování,“ zavrčel. Poškozený čelen Pucelle se konečně vsunul do mezery mezi dvěma nepřátelskými loděmi. Dělostřelci na spodní palubě je ještě neviděli, ale bylo jim jasné, že už jsou nepříteli velmi blízko, neboť kouř z jeho palby visel nad hladinou jako mlha. A po dalších výstřelech ještě zhoustl, i když teď, kdy byla Pucelle téměř mezi francouzskou a španělskou lodí, už střílely na další britskou loď, která plula za ní.

„Vysunout do střílen!“ houkl Chase. „Vysunout do střílen!“

Pucelle se konečně dočkala příležitosti k odvetě. Nezadržitelně pronikala do nepřátelské řady a v následujících okamžicích se dostala jedním bokem na několik metrů od nechráněné zádi francouzské a druhým proti stejně nechráněné přídi španělské lodi. To byla její chvíle. Teď mohla spustit z bezprostřední blízkosti zničující podélnou palbu na obě lodi najednou a poslat jim dlouho odkládaný pozdrav smrti a zkázy. „A teď ať promluví naše děla!“ zvolal Chase.

A ať těm bastardům řeknou, co je britské válečné loďstvo, pomyslel si. Ať jim pustí krev a pošlou je do horoucích pekel za to, co udělali mé lodi. Zazněl náraz, drhnutí, praskání dřeva, jak se čelen Pucelle srazil s čeleném španělské lodi, ale vzápětí se ulomila španělská čelenová čnělka a zjizvená příď Pucelle se prodrala do mezery, zlomenou rozpěrou ráhna košové plachty smetla francouzskou vlajku a první z jejích děl mohlo promluvit. „Pal!“ zvolal Chase a pocítil obrovskou úlevu, protože teď mohla jeho loď konečně odpovědět. „Pošlete je do pekel! Pal!“

Lord William Hale odmítl sdílet úkryt v dámské komůrce s komornou své ženy a rezolutně prohlásil, že si musí najít místo někde jinde ve skladu. „Je už tak nepříjemné, že musíme sedět v téhle díře, natož abychom se tady ještě tísnili se služebnictvem.“

Dámská komůrka se nacházela na dně lodi v nejzazší části zádi v místě, kde trup nesl kormidlo. Její přední přepážkou byla policová stěna, v níž měli důstojníci uložená prázdná osobní zavazadla a kde

Malachi Braithwaite hledal v den své smrti poznámky pro lorda Williama, zatímco podlahu tvořily strmě šikmé stěny lodi. A třebaže na ni kapitán Chase poručil prostřít kus vysloužilé plachty, aby přece jen vytvořil zdání jakéhosi pohodlí, museli lord William a lady Grace sedět opřeni o holá prkna šikmých stěn, přičemž nad hlavou měli úzký průlez do jídelny nižších důstojníků na spodní palubě. Teď byl tento prostor prázdný, i když ho mohl využívat lodní lékař k odkládání umírajících.

Lord William si na kapitánovi vynutil, aby si mohl vzít dvě lampy, a nyní je zavěsil na rezavé háky na stropě. Pak si položil do klína pistoli a opřel si o ni knihu, kterou vytáhl z kapsy. „Čtu Odysseu“ řekl své ženě. „Myslel jsem, že budu mít na téhle cestě dost času na čtení, ale teď se mi zdá, že čas plyne příliš rychle. Máš také takový pocit, drahá?“

„Ano,“ odpověděla mdle. I k nim doléhalo dunění nepřátelských děl, třebaže velmi tlumeně.

„Přesto jsem rád,“ pokračoval lord William, „že jsem se mohl občas oddat Homérovi a ověřit si, že má řečtina je stejně dobrá jako dříve. Sem tam nějaké slůvko mi už sice z paměti uniklo, ale s Braithwaitovou pomocí jsem si je zase osvěžil. Chudák Braithwaite – k nijak velkému užitku mi sice nebyl, ale řečtinu ovládal skvěle.“

„Byl to odporný člověk,“ poznamenala lady Grace.

„Nevšiml jsem si, že bys někdy proti němu něco měla,“ řekl lord William a posunul knihu, aby mu na stránky padalo co nejvíc světla. Sledoval řádky prstem a tiše si mumlal řecká slova.

Lady Grace chvíli naslouchala kanonádě a prudce sebou trhla, když loď zasáhla první koule a celá její dřevěná konstrukce se zatřásla. Lord William pouze zvedl obočí a pokračoval v čtení. Následovaly další zásahy, ale rány tlumily dvě paluby nad nimi. Lady Grace se dívala na protější stěnu, kde škvírou ve vnitřním bednění prosakovala dovnitř voda a po šikmé podlaze stékala pod policovou stěnu a do skladu. Při pohledu na škvíru utěsněnou koudelí si vzpomněla na Sharpa a jeho vyprávění, jak jako malý chlapec musel v nalezinci rozplétat velké rohože ze starých lodních lan, které se používaly v londýnských docích jako odrazníky lodí. Jeho úkolem bylo vytahovat prameny provazů, které se pak prodávaly loděnicím k

těsnění lodních spár. Dodnes měl zulámané a zčernalé nehty na rukou, i když jí říkal, že to má od zážehů střelného prachu na pánvičce muškety při střelbě. Myslela na jeho ruce. Zavřela oči a znovu si představila bouři pocitů, které ji zaplavovaly, když ji hladil a laskal. Stále jako by byla v jejich moci. Loď se znovu prudce zatřásla a Grace se náhle zmocnil pocit hrůzy z toho, že je v tomto malém prostoru zavřená jako v pasti, kdyby se Pucelle začala potápět.

„Právě čtu o Penelopě," řekl lord William, jako by se kolem něj nic nedělo. „Byla to pozoruhodná žena, nemyslíš?"

„Ano, vždycky jsem si ji velmi cenila," odpověděla a otevřela oči.

„Jako klasického příkladu věrnosti, že?"

Lady Grace pohlédla na manžela. Tvářil se pobaveně. „Věrnost je vždy hodná ocenění," odpověděla.

„Přemýšlelas někdy o tom, proč jsem tě vzal do Indie, drahá?" zeptal se lord William. Založil si knihu složeným papírem, který vypadal jako dopis, a zavřel ji.

„Doufám, že proto, abych ti mohla být užitečná."

„A také jsi byla," pokýval hlavou lord William. „Bylas ozdobou mého sídla při všech návštěvách a na to, jak jsi vedla naši domácnost, jsem si nemohl ani v nejmenším stěžovat."

Grace na to nic neřekla. Jen kousek od nich zavrzaly čepy kormidla. Nepřátelské koule teď bušily do lodě téměř nepřetržitě.

„Na druhou stranu schopná služebná dokáže vést dům stejně dobře, ne-li lépe než manželka. Ne, má drahá, přiznávám, že tohle nebyl pravý důvod, proč jsem si přál, abys mě doprovázela. Odpusť mi, že ti to musím říct, ale chtěl jsem tě s sebou, neboť jsem se obával, že bys těžko dokázala napodobit Penelopu, kdybych byl z domu pryč tak dlouho."

Lady Grace odtrhla oči od praménku prosakujícího ve stěně a znovu pohlédla na manžela. „Jsi nechutný," řekla chladně.

Lord William na její poznámku nereagoval. „Penelopa zůstala věrná manželovi po celá dlouhá léta, kdy byl pryč," pokračoval, „ale je vůbec dnešní žena schopná takové trpělivosti?" Lord William se

zatvářil, jako by nad svou otázkou sám uvažoval. „Co si o tom myslíš, drahá?“

„Myslím si, že bych potřebovala být vdaná za Odyssea, abych ti na to mohla odpovědět,“ odsekla kousavým tónem.

Lord William se zasmál. „To by se ti líbilo, drahá? Chtěla bys být manželkou bojovníka? I když mi napadá, zda byl Odysseus skutečně tak velký bojovník, jak se o něm traduje. Mně se jeví spíš jako podvodník než bojovník.“

„Byl to hrdina.“

„Jako jsou nepochybně všichni manželé v očích svých manželek,“ řekl lord William klidně, ale pak zvedl oči k trámům stropu, když se loď otřásla zvlášť silně po dvojím zásahu téměř v jednom okamžiku. Vzápětí se záď prudce zvedla, a to ho přinutilo natáhnout ruku a podržet se stěny. Na palubě nad nimi zadupaly kroky – přinášeli první raněné pod lékařův nůž. Pak někde blízko bouchla další velmi silná rána. Lady Grace hlasitě vykřikla. Krátce nato se ozvaly zlověstné zvuky tekoucí vody, ale po několika vteřinách ustaly, když se lodnímu tesaři podařilo ucpat otvor zátkou. Lady Grace s hrůzou uvažovala, jak hluboko po čarou ponoru to mohlo být. Čtyři stopy? Nebo pět? Kapitán Chase je ujišťoval, že dámskou komůrku žádná dělová koule zasáhnout nemůže, protože by odporem vody ztratila podstatnou část energie a nedokázala by trup prorazit. Děsivý zvuk vody však ukázal, že zřejmě každá část lodi je zranitelná. Stále ještě znělo klapání pump, ale jakmile Pucelle zahájí palbu, nebude na pumpování čas. Podpalubí lodi rezonovalo duněním střelby, ranami a otřesy po zásazích, skřípěním pat stěžňů, zvuky pump a trhání lanoví a plachtoví a lady Grace, zasažená vším tím hlukem, si držela jednu ruku na ústech a druhou si tiskla břicho, v němž nosila Sharpovo dítě.

„Tady jsme v naprostém bezpečí,“ uklidňoval ji lord William. „Kapitán Chase mě ujistil, že v prostorách pod čarou ponoru nikdo nezemře, i když… teď mě napadá, že právě chudákovi Braithwaitovi se to stalo. Ano, ten byl zabit v prostorách pod čarou ponoru.“

„Spadl ze žebříku,“ řekla lady Grace.

„Opravdu?“ Z tónu lorda Williama bylo zřejmé, že si tenhle rozhovor vychutnává. Lodí otřásl další zásah, ale on si jen poposedl,

aby se mu sedělo pohodlněji. „Musím se přiznat, že o tom pořád uvažuju…, myslím jestli skutečně spadl, nebo…“

„Jak jinak by se to mohlo stát?“ ozvala se Grace.

„To je případná otázka, drahá, opravdu případná,“ řekl lord a chvíli předstíral, že o ni přemýšlí. „Kdybychom totiž věděli, že je na palubě někdo, komu překážel – velmi překážel –, bylo by možné vysvětlit jeho smrt zcela jinak. Vezměme si třeba tebe. Před chvílí jsi řekla, že ti byl odporný.“

„Ano, to je pravda.“

„Tím samozřejmě nemyslím, že jsi ho zabila ty,“ řekl lord William s úsměvem. „Možná měl ještě jiné nepřátele – takové, kteří dovedli zařídit, aby jeho smrt vypadala jako neštěstí. Kdybych uvažoval o něčem tak absurdním, jako že by se s Braithwaitem setkal Odysseus, pak bych si uměl představit, že by pro tvého řeckého reka nebyl problém jeho vraždu zamaskovat.“

„Braithwaite spadl a zlomil si vaz,“ řekla lady Grace unaveně.

„A přesto přiznávám,“ pokračoval lord William, „že ani já jsem ho neměl rád. Jeho žalostné ambice byly na můj vkus příliš zjevné. Scházela mu rafinovanost a nedokázal skrývat svou směšnou nenávist k privilegovanému stavu, takže bych byl po návratu do Anglie stejně nucen vzdát se jeho služeb. Na druhou stranu on o mně musel mít mnohem vyšší mínění než já o něm, když si mě zvolil za důvěrníka.“

Lady Grace svého manžela mlčky pozorovala. Lampy, které se houpaly na stropě, vrhaly ve stísněném prostoru zlověstné stíny. Do nižší paluby nad nimi vletěla další dělová koule a žebra lodi přenesla hluk zásahu i do dámské komůrky. Tentokrát sebou však Grace netrhla. Přejížděla prstem po koudeli ve škvíře mezi prkny a představovala si, jak asi musí být malému dítěti v nehostinném nalezinci.

„I když možná o nějakou velkou důvěru asi nešlo,“ uvažoval dál lord William, „neboť těžko mohl z mého chování vyvozovat, že by mezi námi kdy panoval vztah důvěrnosti. Ale přesto se mi svěřil s obavou, že možná někdo usiluje o jeho život. Kdyby k ničemu nedošlo, považoval bych to za projev chorobného stihomamu, ale takhle… Myslíš si, že to byl výsledek jeho věšteckých schopností?“

„Já o něm nic nevím," odpověděla lady Grace chladně.

„Teď je mi ho skoro líto, neboť vidím, že ten člověk žil ve strachu."

„Dlouhá plavba po moři může vyvolat paranoidní pocity," podotkla lady Grace.

„V takovém strachu," pokračoval její manžel, jako by nic neřekla, „že zanechal mezi mými dokumenty zapečetěný dopis, který nadepsal ‚Otevřít v případě mé smrti'." Lord William se ušklíbl. „Já vím, co si myslíš, že je to žalostně dramatické gesto člověka stiženého paranoidní psychózou, a také já jsem váhal, zda ho mám otevřít, neboť jsem čekal, že v něm najdu výlevy zášti vůči nějaké osobě. Navíc mě děsilo pomyšlení, že uslyším Braithwaita ze záhrobí, a proto jsem ten dopis málem hodil do moře. Ale pak ve mně převládl křesťanský smysl pro povinnost a to mě přimělo, abych ho otevřel. A musím ti říct, že jsem se dočetl zajímavé věci, velmi zajímavé." Lord William se na svou ženu usmál a vytáhl složený list z knihy. „Zde je, má drahá, Braithwaitův odkaz našemu manželskému štěstí," řekl a podal jí ho. Lady Grace se rozbušilo srdce. Chvíli váhala, ale pak si uvědomila, že není vyhnutí a buď si list přečte sama, nebo to udělá její manžel, a tak si ho od něj vzala.

Lord William sevřel v dlani pažbu pistole.

Čelen Pucelle zlomil čelenovou čnělku španělské lodi.

A lady Grace četla svůj rozsudek.

Sharpovi se zdálo, že stačí natáhnout ruku, aby se dotkl zádi francouzské lodi. Její jméno bylo napsané zlatým písmem na černém pásu mezi záďovými okny se zlatými rámy. Neptune. Také v britské flotile byl Neptune, třípalubová loď s devadesáti osmi děly, ale francouzský Neptune byl dvoupalubový, i když Sharpe měl dojem, že je větší než Pucelle. Jeho záď byla nejméně o dvě stopy výš než příďová nástavba Pucelle a byla obsypaná francouzskými mariňáky s mušketami. Hned pod kouřovým valem, který se převaloval nad palubami, se na zádi skvěl znak s orlem, po jehož stranách vlály svazky dřevěných vlajek, všechny, podobně jako samotný štít, v barvách francouzské trikolory. Barva však místy odprýskla a pod ní Sharpe viděl vybledlé pozůstatky starého královského erbu Francie,

stylizovaného liliového květu. Zvedl mušketu, vystřelil a vzápětí se mu výhled zastřel kouřem. V tu chvíli trhl odpalovací šňůrou také Clouter, který čekal, až bude jeho koronáda moct vystřelit přímo do podélné osy francouzského Neptunu.

To byl první výstřel Chaseho lodi a dělo s ostrým zaskřípěním a v oblaku kouře odskočilo dozadu. Francouzští mariňáci zmizeli roztrháni na krvavé kusy smrští kulí do mušket z kartáčové střely nabité navrch na masivní dělovou kouli, která roztříštila malovaný štít Neptunu a pak zasáhla jeho křížový stěžeň. Avšak rána Clouterova výstřelu vzápětí zanikla v dunění dalších děl z nižších palub Pucelle.

Všechna byla nabitá dvojitou prachovou náloží a v každé hlavni byly natlučeny dvě velké koule a na nich plátěný vak s devíti kouličkami, a tohle všechno nyní děla vychrlila přímo do záďových oken francouzské lodi. Skleněné tabule i rámy zmizely a těžké koule proletěly celou délkou dvou palub Neptunu, srazily z dělových lafet několik hlavní, rozmetaly do všech stran zkrvavené kusy těl dělostřelců a ničily vše, co jim přišlo do cesty. Jedno po druhém střílela na francouzský Neptune další děla levoboční salvy, zatímco baterie na pravoboku pálila do přídě španělské lodi. Pucelle tak rozsévala zkázu a smrt na obě strany a její boky se od přídě po záď zahalily valem kouře.

Křížový stěžeň Neptunu se zlomil a se střelci v lanoví se zřítil do moře. Sharpe mezitím znovu nabil mušketu. Výstřel koronády na pravoboku, nabité stejně jako Clouterova dělovou koulí a soudkem s kulemi do mušket, smetl z příďové nástavby španělské lodi všechno živé a z jejích palubních odtoků crčela krev. Galionová figura mnicha s křížem se rozletěla v třískách do všech stran, a když se dostala ke slovu koronáda na pravoboku zádi Pucelle, urazil její výstřel ruku a obě nohy Kristovi na velkém kříži připevněném ke křížovému stěžni španělské lodi.

Chase se už chystal otočit Pucelle na levobok, najet s ní podél Neptunu a další salvou změnit jeho trup v krvavé trosky, ale v tu chvíli se paluba pod ním prudce otřásla a ozval se praskot lámaného a drceného dřeva – španělská loď vrazila do Pucelle a otočila ji na pravobok. Vzápětí však dal španělský kapitán v obavě, že by ho

posádka Pucelle mohla zahákovat a podniknout abordáž, zvrátit košové plachty a jeho menší loď couvla dozadu. Střílny na pravoboku měla zavřené, ale teď se jich několik otevřelo, když k nim zřejmě přeběhli dělostřelci z druhé strany, a v dalším okamžiku z nich vyšlehly proti Pucelle výstřely. Mariňáci kapitána Llewellyna stříleli do lanoví španělské lodi zahalené kouřem. Chase uvažoval, že dá povel ostře otočit, aby se k ní přiblížili, ale to už se Pucelle dostala příliš daleko, a tak křikl na kormidelníka, aby obrátil k severu do vřícího kotle ohně a kouře, který obklopoval Victory. Trup vlajkové lodi nebylo v kouřové mlze vidět, ale podle stěžňů Chase usoudil, že po obou jejích stranách jsou francouzské lodě. „Skasat přídavné plachty!“ poručil. Plachty, které přečnívaly na obou stranách přes boky lodi, měly smysl jen při větru zezadu, jenže teď, když se loď otočila, měla slabý vítr zleva. Námořníci se vyhrnuli podél ráhen. Jeden z nich, kterého zasáhl výstřel z muškety, zůstal chvíli viset na ráhnu, ale pak se zřítil dolů a na hlavní plachtě po něm zůstala dlouhá krvavá šmouha.

Manévrování francouzského Neptunu ztěžoval zlomený křížový stěžeň, který vlekla loď za sebou, proto se posádka zuřivě snažila odseknout lanoví a stěžně se zbavit. Pucelle se nyní ocitla vedle její zádi a Chaseho dělostřelci na levoboku už znovu nabili a přes kouřovou clonu ze své předchozí salvy pálili do francouzské lodi jeden výstřel za druhým. Dunění děl naplňovalo oblohu, rozechvívalo moře a otřásalo loděmi. Clouterova obsluha znovu nabila levoboční koronádu, ale v tuto chvíli neměla nablízku žádný vhodný cíl, protože posádka francouzského Neptunu se konečně zbavila padlého stěžně a loď se vzdalovala, takže nemělo smysl na ni marnit tak mocnou nálož. Proto Clouter nabil navrch ještě další soudek s kulemi do mušket a čekal, až se v dostřelu děla s krátkou hlavní objeví nový cíl.

Jenže Pucelle se teď ocitla ve volném prostoru. Prorazila nepřátelské postavení, ale francouzský Neptune jí unikl na sever, španělská loď zmizela v kouři kdesi vzadu a před ní zůstala jen fregata. Byla však čtvrt míle daleko od nepřátelské linie a žádná řadová loď se nesnižovala k boji s fregatou, když se mohla utkat s lodí stejné třídy, jako byla sama. Z jihu sice připlouvala dlouhá řada

francouzských a španělských lodí, ale žádná z nich nebyla dost blízko, a tak se Chase rozhodl zamířit do převalující se hradby kouře se šlehajícími záblesky výstřelů, v níž se musela nacházet obležená Nelsonova Victory. Pro každou posádku byla velká čest podílet se na obraně vlajkové lodi a Victory, podobně jako Royal Sovereign, přitahovala nepřátelské lodě jako sladká šťáva vosy. Kolem Victory bojovaly čtyři další britské lodě, ale nepřítel jich tam měl sedm nebo osm a po nějakou dobu nebyla naděje na silnější pomoc, neboť Britannia byla příliš pomalá. Navíc se zdálo, že se do této bitevní vřavy chce zapojit i francouzský Neptune, a už proto ho musela Pucelle následovat. Jakmile se tedy loď otočila, námořníci, i když v oslabeném počtu, protože mnozí z nich vypomáhali obsluhám děl, vytáhli plachty. Hladina kolem byla doslova pokrytá troskami. Sharpe mezi nimi zahlédl dvě těla – na jednom z nich seděl racek a ozobával tvář znetvořenou zásahem kartáčové střely.

Zranění z posádky Pucelle byli odnášeni na spodní palubu a mrtví házeni do moře. Obsluhy děl připoutávaly hlavně, které smetly nepřátelské koule z lafet, aby se při kolébání lodi nekoulely a někoho nerozdrtily. Lodní důstojníci rozdělovali zbylé dělostřelce tak, aby zajistili co největší palebnou sílu. Chase se díval za záď na španělskou loď. „Měli jsme se dostat k ní," řekl Haskellovi.

„Budou jiné, pane."

„Hrozně rád bych dnes nějakou ukořistil."

„Ještě jich je tu dost, pane."

Z nepřátelských lodí jim nyní byla nejblíže jedna dvoupalubová, která stála bokem k Victory. Chase viděl, že do úzkého prostoru mezi oběma loděmi se valí z Victory kouř, a představil si, jaké peklo musí zažívat francouzská posádka na spodní palubě pod palbou tří řad děl nad sebou. Viděl však také, že horní paluba nepřátelské lodi je plná mužů. Zdálo se, že francouzský kapitán dal dělové paluby vyklidit a shromáždil veškerou posádku nahoře na otevřených palubách, kde nyní všichni čekali vyzbrojeni mušketami, kopími, sekerami a námořnickými šavlemi. „Chtějí Victory zahákovat!" zvolal Chase. „Vypadá to tak, pane."

Chase neviděl jméno francouzské lodi, neboť kolem její zádi vířil kouř, ale její kapitán nemohl být zbabělec, když se rozhodl

vsadit vše na jednu kartu a pokusit se zmocnit vlajkové lodi nepřítele. Jeho námořníci už také větší Victory zahákovali a přitahovali k sobě, dělostřelci zavírali střílny a chápali se cutlassů a celá posádka čekala na příležitost, jak se dostat na britskou palubu. Victory byla větší a vyšší, a protože se obě lodi od čáry ponoru vzhůru zužovaly, znamenalo to, že i když se trupy vzájemně dotkly, v úrovni zábradlí byly stále aspoň tři metry od sebe. Děla Victory pokračovala v palbě do nepřátelského boku, zatímco francouzská loď měla desítky mužů v lanoví a ti zasypávali paluby britské vlajkové lodi palbou z mušket. Tím se jim podařilo otevřené paluby téměř vyklidit, takže nyní Britové bojovali z nižších palub, zatímco Francouzi hledali cestu, jak se dostat na nebráněné horní paluby Victory. Francouzský kapitán byl ochoten vrhnout do útoku stovky mužů v naději, že si ještě ten den vysloužíadmirálskou hodnost, pokud se mu podaří zmocnit se Nelsona a dopravit ho v poutech do Cádizu.

Chase vystoupil po několika stupních úponu křížového stěžně, aby viděl, co se děje, a to, co spatřil, ho zděsilo. Admirál ani kapitán Hardy nikde, viděl jen hrstku mariňáků v červených kabátech, kteří se krčili za koronádami a sporadickými výstřely se snažili odpovídat na palbu ze stěžňů francouzské lodi, přičemž z druhé strany už do boku Victory střílela děla jiné nepřátelské lodi.

Chase seskočil dolů. „O dílec na pravobok!“ křikl na kormidelníka a vzal ze zábradlí hlásnou troubu. „Cloutere! Máte nabité kartáče s kulemi do mušket?“

„Plnou hlaveň, pane!“

Nepřátelská loď byla necelých sto metrů od nich. Děla na Victory měla hlavně zvednuté v největším možném úhlu vzhůru, ale jejich obsluhy střílely naslepo a v místech, kam jejich palba nedosáhla, se shromažďovali útočníci a chystali se k abordáži.

Francouzský kapitán křičel na své muže, aby shodili hlavní ráhno a využili ho jako most k vítězství a slávě. Lanoví francouzské lodi bylo plné střelců, zatímco v koších Victory nebyl nikdo. Z francouzské lodi třeskaly výstřely z mušket a Victory pořád odpovídala palbou děl.

Pucelle zbývalo padesát metrů, přitom stále vál zoufale slabý vánek. Nad hladinou posetou troskami se válely chuchvalce kouře. Dlouhé oceánské vlny se dál snažily unášet loď k východu. „O dílec na levobok, Johne!“ zavolal Chase na kormidelníka. „K jejich zádi.“ Kouř kolem zádi francouzské lodi na chvíli zřídl a Chase poprvé uviděl její jméno. Redoutable. Smrt Redoutable, pomyslel si a právě v tu chvíli francouzští námořníci uvolnili zdvíhací lana a těžké hlavní ráhno spadlo na hamakové sítě Victory. Leželo jako kláda obalená plachtou přes středolodí Redoutable, ale jeho levoboční konec přesahoval na otevřenou palubu Victory. Byl to tenký most, ale s trochou rizika k přechodu na sousední loď stačil.

„AVabordage!“ zvolal francouzský kapitán, malý výškou, ale silného hlasu. „A Vabordage,“ zavelel znovu se zdviženou šavlí.

Jeho muži se s řevem vrhli na ráhno. V tu chvíli se Pucelle zvedla na vlně.

„Pal!“ houkl Chase na příďovou nástavbu. „Cloutere, pal!“ Ale Clouter váhal.

KAPITOLA 11

Lord William věděl, že lady Grace vede cizoložný poměr s podporučíkem Sharpem. Malachi Braithwaite mu to krasopisně vypsal. Sekretář je slyšel, když spolu byli v Sharpově kajutě na Calliope, a třebaže to pro něj bylo bolestné, nemohl si zvuky, jež se odtamtud linuly – ano, právě takové slovo použil, linuly –, vykládat jinak, než že lady Grace nepochopitelně hodila za hlavu své společenské postavení i ctnost a oddává se nevzdělanému barbarovi. Braithwaite to napsal hnědým vybledlým inkoustem, který se navíc na vlhkém papíře rozpil, takže jeho udavačský list byl v mdlém blikajícím světle lamp jen obtížně čitelný. Hned na začátku považoval Braithwaite za důležité zdůraznit, že nevěřil svým uším, když zaslechl hlas lady Grace v Sharpově kajutě, a zdráhal se uvěřit i očím, když zahlédl, jak se lady za předjitřního šera vykrádá ze spodní steerage, a proto považoval za svou povinnost konfrontovat s těmito neuvěřitelnými skutečnostmi přímo podporučíka Sharpa. „Avšak když jsem se na něj obrátil a žádal ho o vysvětlení," psal Braithwaite, „vůbec se nepokusil své tajné schůzky s lady Grace popřít a začal mi vyhrožovat vraždou." Slovo vraždou Braithwaite podtrhl. „A právě to, Vaše vážené lordstvo, mi svázalo můj zbabělý jazyk, takže jsem udělal chybu a nedostál své povinnosti toto vše Vám neprodleně oznámit." Braithwaite zakončil list konstatováním, že mu nečiní žádnou radost informovat jeho lordstvo o těchto hanebných skutečnostech, zvlášť když ho jeho lordstvo vždy zahrnovalo neobyčejnou laskavostí a přízní.

Lady Grace nechala list spadnout do klína. „Lže," řekla a v očích sejí zaleskly slzy. „Braithwaite lže."

Náhle lodí otřásla vlna hluku a lampy na stropě dámské komůrky se rozhoupaly. Konečně spustila palbu i Pucelle. Děsivý hluk pokračoval a ještě sílil, jak se palba postupně šířila k zádi lodi, a pak přišel další prudký otřes a po něm skřípění a praskání bortícího se dřeva, když příď španělské lodi narazila do boku Pucelle. Muži křičeli, vystřelilo ještě jedno dělo a pak další tři. Následoval shon a hluk kolem nabíjení.

A potom nastalo podivné ticho.

„Ano, lže," řekl lord William klidně a vzal list z klína své ženy. Lady Grace se mu v tom pokusila zabránit, ale její manžel byl rychlejší. „Samozřejmě že Braithwaite lže," opakoval, „neboť mu muselo působit neobyčejnou radost, když mě mohl zpravit o tvém nechutném chování. Je to cítit z každého řádku jeho dopisu, nemyslíš? A zcela určitě jsem ho nezahrnoval neobyčejnou laskavostí a přízní – ta myšlenka je stejně směšná jako urážlivá."

„Lže!" opakovala lady Grace vzdorně. V oku se jí zachvěla slza a po chvíli sklouzla po tváři.

„Zahrnovat člověka, jako byl Braithwaite, laskavostí a přízní…" Lord William se odmlčel a zakroutil hlavou, jako by něco takového bylo nad jeho chápavost. „Proč bych to měl dělat? Dával jsem mu malý plat úměrný jeho službám, to je všechno." Pečlivě dopis složil a zastrčil do kapsy. „Ale jedna okolnost mě přesto mate." Na chvíli se odmlčel. „Proč s tou záležitostí konfrontoval Sharpa, jak píše? Proč s tím nešel přímo za mnou? Přemýšlel jsem o tom a stále mi to není jasné. Jaký mělo smysl obracet se na Sharpa? Co od něj očekával?"

Lady Grace mlčela. Čepy kormidla znovu zaskřípaly, loď se otřásla po dalším zásahu a opět nastalo ticho.

„Ale pak jsem si vzpomněl," pokračoval lord William, „že si Sharpe u toho mizery Cromwella uložil nějaké cennosti. Bylo mi divné, jak k nim přišel, když je zjevně zcela chudý, ale připusťme, že se při všech těch bojích v Indii dostal k nějaké tučné kořisti. Že by se ho tedy Braithwaite pokoušel vydírat? Co si o tom myslíš?"

Lady Grace zavrtěla hlavou – ne v odpovědi na manželovu otázku, ale jako by chtěla vyjádřit svůj odpor k celé té věci.

„Nebo se snad Braithwaite pokoušel vydírat tebe?" nadhodil lord William a usmál se na svou ženu. „Nejednou jsem si všiml, s

jakým žalostně roztouženým výrazem k tobě vzhlíží. Musím se přiznat, že mi to působilo pobavení – bylo nad slunce jasné, na co myslí.“

„Nesnášela jsem ho!“ vyhrkla lady Grace.

„Ale to bylo přehnané plýtvání emocemi, drahá,“ řekl lord William. „Braithwaite byl bezvýznamný člověk, který nestál za odpor ani jakékoliv jiné pocity. Ale já se ptám – a to je podstata našeho rozhovoru –, je pravda, co napsal?“

„Není!“ zakvílela zoufale lady Grace.

Lord William vytáhl pistoli a ve světle lampy prohlédl její zámek. „Všiml jsem si,“ řekl pomalu, Jak jsi po příchodu na Calliope náhle ožila. Přirozeně jsem z toho měl radost, vždyť jsi byla v posledních měsících tak nervózní. Ale jakmile jsme se ocitli na Cromwellově lodi, najednou se všechno změnilo. A v posledních dnech z tebe září takové štěstí, že se musím ptát, co je toho příčinou. Jsi snad těhotná?“

„Ne,“ odpověděla lady Grace.

„Tvá komorná mi řekla, že ráno často zvracíš.“

Grace znovu zavrtěla hlavou. Teď už se jí hrnuly slzy po obou tvářích a možná plakala i hanbou. Když byla s Sharpem, zdálo se jí všechno tak přirozené, tak vzrušující a krásné, ale tím se teď těžko mohla hájit. Vždyť je to opravdu jen obyčejný voják, sirotek z nalezince, a dobře věděla, že pokud se společenské kruhy o jejím milostném poměru s ním dozví, bude všem pro smích. Když byla s ním, na žádné společenské kruhy nemyslela, ale teď se krčila pod manželovými pohrdlivými šlehy na dně lodi mezi krysami, ztracená a bezradná.

Lord William viděl její slzy a pomyslel si, že to jsou první kapky jeho pomsty. Pak pohlédl ke stropu a zamračil se. „Je nějaké podivné ticho,“ poznamenal, aby ji ještě víc zneklidnil a odvedl její pozornost před dalším kolem muk, k němuž se chystal. „Možná jsme se ocitli mimo hlavní ohnisko boje,“ řekl. Zdálky k nim doléhala střelba z děl, ale v blízkosti jejich lodi se žádné výstřely neozývaly. „Vzpomínám si,“ pokračoval s pistolí na kolenou, , jak jsme se poprvé setkali a můj strýc mi navrhl, abych se s tebou oženil. Samozřejmě jsem váhal, zda by to byl dobrý krok. Tvůj otec je

budižkničemu a matka mnohomluvná hlupačka, ale tobě Bůh nadělil dar klasické ženské krásy a přiznávám, že jsi mě přitahovala. Znepokojilo mě, jak se chlubíš svým vzděláním, i když se pak ukázalo, že je skromnější, než za jaké ho považuješ ty. A také jsem se obával, že budeš mít své názory, které jsem už předem měl za pošetilé. Avšak vcelku jsem byl připraven všechny tyto problémy snášet, neboť jsem se domníval, že obdiv k tvé kráse může překonat nechuť k tvým intelektuálním aspiracím. Na druhou stranu jsem od tebe žádal velmi málo s výjimkou toho, abys mi dala dědice a zachovávala důstojnost mého jména. V obou těchto ohledech jsi mě však zklamala."

„Vždyť jsem ti dala dědice," protestovala Grace v slzách.

„To nedochůdče, které nebylo schopno udržet se při životě?" vyštěkl lord William. „Ostatně to je další tvé selhání, které se mě dotýká, moje drahá – nedostatek vkusu a dobrých mravů." Odmlčel se a chvíli hledal tu správnou urážku. „Zkrátka nedostatek úrovně."

„Braithwaite lže!" vykřikla Grace. „Lže!"

„Ne!" odpověděl lord William vztekle. „Nelže! Provinila ses, má drahá. Podvádělas mě s tím sprostým vojákem, tím barbarským ignorantem!" Jeho hlas ztvrdl, jako by už nemínil potlačovat dlouho skrývaný hněv. „Smilnilas s ním, a tím jsi klesla na úroveň těch, co se na ulici nabízejí kdekomu."

Lady Grace seděla s hlavou opřenou o dřevěnou stěnu, ústa otevřená, jako by nemohla popadnout dech, a z tváří jí kapaly slzy na plášť.

„A teď jsi ještě ke všemu ošklivá," řekl lord William, „ale to mi na druhou stranu celou věc ulehčuje," dodal a zvedl pistoli. A pak zazněl další výstřel.

Clouter neposlechl a po kapitánově rozkazu k palbě neškubl odpalovací šňůrou. Čekal. Sharpovi i všem ostatním, kteří ho sledovali, se zdálo, že váhá příliš dlouho a Francouzi se nakonec na palubu Victory dostanou, ale Pucelle se zvedala a Clouter čekal, až se loď v týlu vlny převalí na levobok. Teprve potom trhl šňůrou. Byl to dokonale načasovaný výstřel, který vychrlil z hlavně soudek s kulemi do mušket a za ním dělovou kouli, a tahle smrtící směs železa

srazila Francouze z ráhna, po němž se už už dostávali na nebráněnou palubu britské vlajkové lodi. Padlé ráhno obalené plachtou se zbarvilo krví, ale Francouzi zmizeli, smeteni Clouterovým výstřelem do pekel.

Pucelle nyní klouzala blízko zádi francouzské lodi, tak blízko, že by na ni dostřelil z pistole, a velká děla na levoboku spustila své zničující dílo. Chase poručil zvednout hlavně, aby výstřely prorážely přes boky až na otevřenou palubu, na níž byla shromážděná celá posádka. Ze střílen Pucelle šlehal jeden výstřel za druhým – ne po salvách, ale tak, jak dělostřelci stačili nabíjet – a z paluby francouzské lodi létaly vzhůru dělové koule, kusy vyštípnutých dřev a roztrhaná lidská těla, i když některé koule zasahovaly i zábradlí otevřené paluby Victory. Trvalo to déle než minutu, během níž Pucelle francouzskou loď míjela, a po celou tu dobu její děla zasypávala Redoutable smrtí, až přišly na řadu i koronády na ubytovací palubě, které „viděly“ na krvavou spoušť na nepřátelské palubě přímo, a tyto dva nejtěžší kusy celé dílo zkázy dokončily.

Na Redoutable nezůstala u děl jediná obsluha. Francouzský kapitán vsadil vše na kartu zahákování a útoku na Victory a ti, které do něj chtěl vrhnout, byli skoro do jednoho mrtví nebo zranění. Avšak v lanoví francouzské lodi zůstávalo stále dost střelců, kteří předtím vyčistili palubu Victory, a ti nyní obrátili muškety a zasypali paluby Pucelle palbou a granáty.

Llewellynovi mariňáci dělali, co mohli, ale stáli proti přesile. Sharpe vystřelil do místa, kde zahlédl záblesk, a hned začal nabíjet. Na palubě kolem něj byly desítky děr nebo vyštípnutých míst po nepřátelských kulich. Jedna z nich zazvonila o hlaveň děla a vzápětí zasáhla do stehna dělostřelce, který se krčil vedle. Jakýsi mariňák odvrávoral od zábradlí a v šoku otvíral a zavíral ústa. Jiný, zasažený kulí do krku, klečel u předního stěžně a vytřeštěnýma očima zíral na Sharpa. „Plivni, kamaráde!“ křikl na něj Sharpe.

Muž na něj stále civěl, pak zkřivil tvář a poslušně plivl. Ve slinách žádná krev nebyla. „Přežiješ to,“ řekl mu Sharpe. „Ale musíš dolů.“ Další kule zasáhla stožárový límec a udělala šrám na čerstvém žlutém nátěru. Seržant Armstrong vystřelil, ale vzápětí zaklel a chytil se za chodidlo pravé nohy, kam ho zasáhla nepřátelská kule.

Odkulhal však jen k zábradlí, zvedl jinou mušketu a znovu vystřelil. Sharpe zatloukl náboj, natáhl kohout, založil mušketu do ramene, zamířil na hrozen mužů v hlavním stěžňovém koši francouzské lodi a stiskl spoušť. Vzápětí dopadl na příďovou nástavbu granát a zableskl výbuch. Seržant Armstrong zkrvavený střepinami skla skočil k vědru s pískem a oheň zažehnutý výbuchem udusil. Z odtoků visuté paluby Redoutable crčela krev. Ti, kteří ještě zbyli z obsluh děl na přídi Pucelle, znovu nabili a vystřelili další dávku železa do přídě francouzské lodi, odkud se ozval skřípavý zvuk, jako když se zavírají brány pekla, neboť jedna z koulí zasáhla kotvu. Po celou dobu pokračovala v dělové palbě i Victory a některé koule vypálené z ní zasahovaly Pucelle. Ze stěžňů francouzské lodi stále třeskaly výstřely. Seržant Armstrong už byl na kolenou, klel, ale znovu nabíjel. Sharpe odhodil mušketu a chopil se Armstrongovy salvové pušky. Pohlédl na hlavní stěžňový koš Redoutable, ale usoudil, že je na tuto zbraň moc daleko a kule by se po výstřelu příliš rozptýlily do šířky, než by doletěly k plošině v místě spoje spodní a horní části stěžně nepřátelské lodi.

Rozběhl se tedy k zábradlí na pravoboku, zavěsil si těžkou zbraň na rameno a vytáhl se na úpony předního stěžně. Uviděl, že na ubytovací palubě Pucelle leží mariňák a od jeho těla se táhne stružka krve. Dalšího mariňáka, zřejmě už mrtvého, táhli dva jeho druhové k zábradlí, aby ho svrhli do vody. Sharpe pohlédl na záď, ale Chase tam nebyl. Vtom brnkla do úponu kousek od jeho hlavy kule a rozezněla lano jako napnutou strunu. Přestal se rozhlížet a rychle šplhal po úponech výš. Kolem něj znovu hvízdla kule a další se odrazila od límce stěžně a bouchla do pažby sedmihlavňové pušky. Konečně dolezl ke koši a bez rozmýšlení se tím nejrychlejším způsobem dostal na jeho plošinu. V tu chvíli neměl čas myslet na strach, a snad proto vylezl po košových úponech stejně hbitě a zručně jako kterýkoliv námořník. Teď se ocitl ve stejné úrovni jako Francouzi. Bylo jich tam asi deset a většina z nich právě nabíjela, ale jeden zrovna vystřelil a Sharpe ucítil závan vzduchu, jak mu kule proletěla kolem tváře. Sundal z ramene salvovou pušku, natáhl kohout a zamířil.

„Bastardi!“ zamumlal a stiskl spoušť. Zpětný ráz zbraně ho vrhl zpátky na úpony a vzápětí ho zahalil kouř. Naštěstí z francouzské strany nepřišla odpověď. Znovu si hodil prázdnou zbraň přes rameno a spustil se pod plošinu. Poprvé sice hrábl nohou do prázdna, ale pak už šlapnici košového úponu našel a slezl dolů na palubu. Teprve teď pohlédl na hlavní stěžňový koš francouzské lodi a uviděl na něm pouze několik těl bezvládně visících přes okraj. Odložil salvovou pušku, znovu si vzal mušketu a rozběhl se k zábradlí na levoboku.

Zůstalo jen asi deset mariňáků, ostatní byli mrtví nebo zranění. Seržant Armstrong, s tváří pořezanou od skla a nohavicí kalhot nasáklou krví, seděl opřený zády o přední stěžeň, a přestože měl pravé oko zalepené krví, zvedl mušketu, zamířil a vystřelil. „Měl byste jít taky dolů, seržante,“ křikl na něj Sharpe.

Armstrong jen cosi zavrčel a vytáhl další náboj. Clouter měl na nahých zádech krvavý šrám od nepřátelské kule, ale nevšímal si toho a ládoval do děla další soudek s kulemi do mušket, třebaže teď už Pucelle Redoutable minula a francouzská loď se ocitla pro koronádu mimo dostřel.

Kapitán Chase se neztratil ani nepadl, zato signální důstojník Connors přišel o pravou ruku, kterou mu utrhla dělová koule, a nyní ležel dole v kokpitu. Nejhůř však dopadl kadet Pearson, kterého zabila nepřátelská palba z mušket – kule ho zasáhla do břicha a krátce po tom, co ho snesli dolů, zemřel. Padlo také asi deset dělostřelců a dva mariňáci. Přesto Chase považoval bojový zásah své lodi za úspěšný. Zničili Redoutable v okamžiku, kdy francouzská posádka zahajovala útok na palubu Victory, a když Chase viděl, jak těžce jeho děla nepřátelskou loď poškodila, zmocnil se ho pocit triumfu. Chvíli uvažoval, že dá povel k abordáži, ale pak od toho upustil, neboť Redoutable už byla připoutaná k Victory a dalo se čekat, že ji obsadí posádka vlajkové lodi. Pak před sebou uviděl francouzský Neptune a křikl na kormidelníka, aby zamířil k němu. „To bude naše kořist,“ řekl Haskellovi.

První důstojník krvácel ze zranění kulí na levé paži, ale odmítl jít dolů a nechat se ošetřit. Ruka mu bezvládně visela, ale Haskell tvrdil, že to nebolí, navíc ji prý nepotřebuje, protože je pravák. Muselo mu však vadit, že mu z prstů kapala krev. „Tak si to aspoň

nechte obvázat," radil mu Chase, pohledem upřeným na Neptuna, který plul překvapivě rychle vzhledem k tomu, že přišel o křížový stěžeň. Zřejmě obeplul západní okraj bojové vřavy a zdálo se, že míří k pevnině, jako by chtěl z boje uniknout.

„Pickering má už tak dost práce, není třeba, abych ho zdržoval nějakým škrábnutím," odpověděl Haskell, jako by se už o svém zranění odmítal bavit.

Chase si stáhl bílou punčochu a kývl na kadeta Colliera. „Obvažte poručíku Haskellovi ruku," řekl mu a obrátil se ke kormidelníkovi. „Na pravobok, Johne," ukázal, „na pravobok." Hrozilo, že jim Neptune zkříží dráhu, a tomu se Chase potřeboval vyhnout. Usoudil však, že jsou dost rychlí, aby francouzskou loď dostihli, dostali se k ní bokem a svedli s ní souboj na děla. A protože Neptune byl vyzbrojen čtyřiaosmdesáti děly, zatímco Pucelle pouze čtyřiasedmdesáti, sliboval si, že vítězství nad ním bude o to cennější.

Ale pak přišla pohroma.

Pucelle právě minula Victory a Redoutable a z hustého oblaku kouře, který se nad tím místem vznášel, se náhle vynořila příď nepoškozené lodi, na jejímž galionu se vypínala postava kostlivce držící kosu a francouzskou trikoloru. Loď proplouvala blíž než na dostřel pistole od Pucelle a všechna její děla na levém boku mířila na její záď.

„Na pravobok, ostře na pravobok!" houkl Chase na kormidelníka, který už sám zabral za kolo, aby loď stočil a obrátil ji levobokem k Neptunu. Jenže to už nová nepřátelská loď spustila palbu a hned první výstřel přeťal kormidlové lano a kormidelník ztratil vládu nad lodí. Uvolněné kormidlo se vzápětí natočilo do polohy nejmenšího odporu vodě rovnoběžně s osou lodi, takže Pucelle se vrátila do původního směru a nechala záď napospas nepřátelským dělům. Chase si uvědomil, že teď už jeho loď podélné palbě neunikne.

Dělová koule následujícího výstřelu proletěla nízko nad otevřenou palubou a zanechala na ní v krvavé spoušti pět mrtvých námořníků a dvakrát tolik zmrzačených. Další výstřel zasáhl naplno Haskella a rozerval ho na kusy jeho zkrvavený trup zůstal viset na zábradlí na pravoboku, zatímco nohy se zachytily na předním

zábradlí ubytovací paluby – a kadeta Colliera, který stále ještě držel v ruce Chaseho hedvábnou punčochu, zalila sprška Haskellovy krve. Čtvrtý výstřel roztříštil kormidelní kolo a přirazil kormidelníka na roztříštěné loukotě. Chase se naklonil nad rozlámaným zábradlím ubytovací paluby. „Kormidlo!“ zvolal. „Peele, zaberte za lano! Ostře na pravobok!“

„Ano, pane!“

Palubu pustošily další výstřely z nepřátelské lodi a Pucelle se otřásala pod jejími zásahy. Do záďové nástavby šlehala palba z mušket. „Colliere, pojďte za mnou!“ křikl Chase, když viděl, že vyděšený kadet nemá daleko k slzám. Vzal mladíka kolem ramen a přecházel s ním sem tam po ubytovací palubě. „Zahákují nás,“ řekl mu. „Škoda…“ Odvedl mladíka pod převis záďové nástavby jen pár kroků od zbytků rozlámaného kormidelního kola s mrtvým kormidelníkem. „Tady zůstanete a budete zaznamenávat signály. A sledovat hodiny… a dávat pozor na mě. Kdybych byl zasažen, půjdete za Peelem a řeknete mu, aby převzal velení. Rozuměl jste?“

„Ano, pane,“ přikývl chlapec. Snažil se tvářit srdnatě, ale hlas se mu třásl.

„A ještě jednu radu. Až budete jednou velet své lodi, dělejte všechno možné, abyste se nikdy nedostal do podélné palby.“ Poplácal kadeta po rameni a vrátil se do deště kulí z mušket, který šlehal do ubytovací paluby. Nepřátelská loď stále ostřelovala Pucelle podélnou palbou, její koule demolovaly záďová okna, srážely dělové hlavně z lafet a zabíjely, až stříkala krev na palubní trámy nad hlavami dělostřelců. Navíc palba přerazila někde dole zbytky křížového stěžně a Chase s hrůzou sledoval, jak se stěžeň vytrhává ze záďové nástavby a pomalu, za praskání trhajících se úponů, se kácí na pravobok lodi. Pak sice zůstal na okamžik viset na stehu připojeném k hlavnímu stěžni, ale lano pod jeho tíhou prasklo a křížový stěžeň se definitivně zřítil. Z nepřátelské lodi se ozval posměšný jásot. Chase se naklonil přes rozlámané zábradlí ubytovací paluby a uviděl, že asi deset mužů už tahá zajedno z náhradních kormidelních lan, která byla natažena ještě před bojem. „Pořádně zaberte!“ houkl na ně, aby ho bylo slyšet přes neustávající nepřátelskou palbu. Čtyřiadvacetiliberní dělo leželo převržené a

vedle něj řval bolestí muž, kterému pod ním zůstala noha. Také hlaveň jedné z koronád na pravé straně ubytovací paluby ležela sražená z lafety a velkou bílou vlajku vlekla loď za sebou ve vodě. Dokud se loď neotočí, nemohlo žádné z děl Pucelle na palbu odpovědět. „Zaberte!“ vykřikl znovu Chase a uviděl, že i poručík Peel, bez klobouku a zalitý potem, tahá za lano. Loď se začínala otáčet, ale bylo to spíš dílem padlého stěžně a jeho plachet a lanoví, které stahovaly Pucelle na jednu stranu. Otáčela se, ale pomalu. A nepřátelská loď ji stále krutě trestala.

Byl to Revenant. Teprve nyní ji Chase poznal a taky uviděl Montmorina, jak stojí klidně na ubytovací palubě a sleduje pustošivé účinky palby svých děl. Ale teď už se Pucelle otočila natolik, že mohla začít střílet, i když některá z děl již byla zničená a jiná přišla o obsluhu, takže odvetná palba byla chabá. Vystřelilo pouhých sedm děl. „Zavřít levoboční střílny!“ zvolal Chase na otevřenou palubu. „Všichni na pravobok!“

Bylo to, jako by se Pucelle pomalu probírala z omračujícího úderu. Útok Revenantu ji zaskočil, ale už se zvedala k odporu.

Chase vedl skupinu námořníků na záďovou nástavbu, aby odsekli všechna lana, která loď poutala k troskám křížového stěžně, a zbylí dělostřelci přeběhli od levobočních děl na druhou stranu a doplnili prořídlé obsluhy na pravoboku. Revenant se otáčel na levobok s jasným úmyslem dostat se bokem k boku Pucelle. Jeho příďová nástavba byla plná mužů ozbrojených cutlassy a kopími, ale zbývající koronáda na pravoboku Chaseho ubytovací paluby je odtud rychle vyhnala. Její obsluze teď velel loďmistr John Hopper. Sám Chase přesekl poslední úpony, pak nechal jednoho poddůstojníka spláchnout krvavou spoušť na palubě záďové nástavby a vrátil se na ubytovací palubu. Revenant se každým okamžikem blížil. Teď už děla na pravoboku Pucelle s posílenými obsluhami střílela v mnohem větší síle, ale to již měly první francouzské obsluhy znovu nabito a v střílnách se opět objevila zčernalá ústí jejich děl. Z první hlavně vyšlehl oheň a vyfoukl kouř, tlaková vlna exploze rozechvěla plachty Revenantu a o zlomek vteřiny později zaduněla rána a po ní další. Pucelle znovu otřásly zásahy těžkých koulí. Chase si všiml, že Collier stojí u zábradlí ubytovací paluby a zírá na blížící se

nepřátelskou loď. „Co tam děláte, Colliere?“ křikl na něj. „To, co jsem dostal za úkol, pane.“

„Řekl jsem vám, abyste sledoval hodiny na záďové nástavbě.“

„Tam už žádné nejsou, pane,“ odpověděl kadet a na důkaz zvedl pokroucený ciferník s odprýskaným smaltem.

„Tak běžte na spodní palubu, vezměte v ošetřovně našeho doktora síťku s pomeranči a doneste je dělostřelcům. Umírají žízní. Ale nerušte doktora při práci.“

„Ano, pane.“

Chase znovu pohlédl za loď a uviděl Victory. V lanoví vlály barevné praporky. Kapitán nepotřeboval signálního důstojníka, aby zprávu přečetl. „Blíž k nepříteli!“ Ano, samozřejmě že se do nich pustí, ostatně už to dělal, útočil těžce poškozenou Pucelle na nepoškozenou nepřátelskou loď… Byl ochoten udělat cokoliv, aby na něj mohl být Nelson hrdý. Nedával si za vinu, že se ocitl v podélné palbě. V námořní bitvě, jako byla tato, kdy se lodě proplétají v kouři a chaosu a většina z nich má s rozstřílenou takeláží omezené manévrovací schopnosti, by byl zázrak, kdyby se některá do takové situace nedostala. Naopak byl hrdý na to, že jeho posádka dokázala otočit těžce poškozenou loď dřív, než stačil Revenant vystřílet do její zádi celou boční salvu, a že je Pucelle stále schopná boje. Za Victory, nebo spíš za valem kouře, který ji obklopoval, a za dalšími bojujícími plavidly, z nichž mnohá už byla bez stěžňů, viděl britské lodě s nepotrhaným plachtovím, které tvořily zadní část obou kolon. Ty se teprve chystaly vstoupit do bitvy. Ale viděl také, že Santisimu Trinidad, jež se tyčila nad všemi ostatními plavidly jako obrovitá mořská obluda, ničí podélnou palbou mnohem menší lodi podobné teriérům dorážejícím na býka. Francouzský Neptune zmizel a Pucelle nyní ohrožoval pouze Revenant. Bylo zřejmé, že tato francouzská loď se z nějakých důvodů nedostala do nejhorší řeže, a Montmorin, jeden z nejlepších kapitánů ve francouzském válečném loďstvu, byl rozhodnut vytěžit pro sebe a svou loď z dnešního dne čest a slávu.

Dva námořníci vytáhli z vody na ubytovací palubu bílou vlajku, a jak z ní crčela voda, odplavovala z prken Haskellovu krev. „Vyvěste ji na ráhno košové plachty na levoboku,“ poručil Chase, i

když si pomyslel, že tam bude vypadat podivně. Přesto chtěl dát takhle všem na vědomí, že Pucelle není poražená.

Třeskly výstřely a do paluby začaly pleskat kule z mušket. Montmorin měl v lanoví a na vrchních palubách padesát nebo šedesát mužů, a ti se nyní snažili o stejnou taktiku, jakou uplatňovala Redoutable vůči Victory – vyčistit paluby Pucelle. Chase by dal nevím co za to, aby se mohl vrátit do úkrytu zdemolované záďové nástavby, ale jeho místo bylo zde, všem na očích, a tak začal s rukama za zády přecházet po palubě a snažil se vypadat klidně. Přesto se musel znovu a znovu přemáhat, aby se pár kroků před záďovou nástavbou otočil a vrátil zpátky, i když se jednou v tomto místě zastavil a zděšeně hleděl na trosky kompasnice se zničeným kompasem. Kousek od nohou mu bouchla do paluby kule, ale on se obrátil a kráčel zpátky. Uvažoval, jestli má povolat nahoru některého z důstojníků ze spodní paluby, aby nahradil Haskella, ale rozhodl se, že to neudělá. Ať raději bojují. Ostatně to bylo jediné, co zbývalo, bojovat. Uvědomil si, že výsledek boje nijak neovlivní, jestli zůstane naživu, nebo zemře, zatímco důstojníci, kteří velí dělům, jsou na svých místech potřební.

Obsluhy obou koronád na levoboku, které teď neměly na co střílet, odstraňovaly od střílny na pravoboku povalenou koronádu, aby mohly na její místo přitáhnout jednu z těch svých. Chase jim uhnul z cesty a pak uviděl mladého Colliera se síťkou plnou pomerančů. „Hoďte mi jeden, chlapče!“ křikl na kadeta.

Collier se zatvářil nejistě, jako by mu připadlo nemístné cokoliv kapitánovi házet, ale pak mu přece jen pomeranč hodil a Chase se musel natáhnout, aby ho jednou rukou chytil. Pár dělostřelců se zasmálo a Chase zvedl pomeranč jako trofej a hodil ho Hopperovi.

Mariňáci se snažili nepřátelskou palbu opětovat, ale francouzských střelců bylo mnohem víc a řady Llewellynových mužů řídly. „Střílejte z úkrytu, Llewellyne, nevystavujte se jim!“ křikl Chase.

„Co kdybych poslal pár lidí do koše?“ navrhl Walesan.

„Ne,“ odpověděl rezolutně Chase. „Dal jsem slovo Nelsonovi. Schovejte se pod záďovou nástavbu. Odtud můžete střílet.“

„Ale vy byste tam měl jít s námi, pane.“

„Mně je dobře tady na vzduchu, Llewellyne,“ odpověděl Chase s úsměvem. Myslel na svou ženu, svůj dům, své děti. V posledním dopise mu Florence psala, že jeden z jeho poníků onemocněl. Ale který? A už se z toho dostal? Snažil se myslet na tyhle věci. Uvažoval, zda byla letos dobrá úroda jablek, jestli už je nově vydlážděná stáj nebo proč komín v hale tak kouří, když fouká vítr od východu, ale mezitím stále bojoval s pokušením poslechnout Llewellyna a rozběhnout se do úkrytu pod záďovou nástavbou. Chtěl se skrýt, ale nemohl. Jeho povinností bylo zůstat na ubytovací palubě a sledovat situaci, aby mohl řídit boj. Za to byl placen, za to dostával čtyři sta osmnáct liber a dvanáct šilinků ročně, takže mu nezbývalo, než dál přecházet sem a tam a upozorňovat na sebe svým rohovým kloboukem a zlacenými epoletami, a aby nemyslel na to, že ho mají francouzští střelci na mušce, snažil se vydělit čtyři sta osmnáct liber a dvanáct šilinků třemi sty šedesáti pěti dny. Viděl, že lodní holič, jednooký Ir, tahá spolu s dalšími na otevřené palubě dělo, a pomyslel si, že v tuhle chvíli je i holič na lodi užitečnější než kapitán. Kráčel dál, i když věděl, že může být každým okamžikem zasažen. Zbývalo mu jen doufat, že pokud k tomu dojde, nebude cítit bolest, i když mu občas blesklo hlavou, že ještě není připraven zemřít, a toužebně si přál, aby mohl znovu vidět své děti. Ano, měl strach, ale bylo pro něj nemyslitelné opustit stanoviště, a tak stál na svém místě a dával najevo pohrdání všemu nebezpečí.

Otočil se a pohlédl k západu. Zdálo se mu, že shluk lodí kolem Victory se zvětšil, ale zřetelně mezi nimi viděl francouzskou trikoloru. To znamenalo, že tam útočila nejméně jedna nepřátelská loď. O hodně dál na jih spatřil další shluk lodí v místě, kde Collingwoodova kolona odřízla zadní část francouzsko-španělské flotily. Na východě za Revenantem hanebně odplouvalo pryč několik lodí, zatímco na severu se čelo nepřátelské flotily konečně obrátilo a pomalu se vydávalo na pomoc svým druhům v tísni. Chase usoudil, že bitva ještě není zdaleka u konce a boj se ještě zostří, neboť nejméně tucet lodí na každé straně se do něj teprve chystal zapojit. On však nyní bojoval s Montmorinem.

Pucelle se prudce otřásla po nárazu Revenantu do jejího boku. Byl to náraz bok na bok a obě lodě se od sebe vzápětí znovu

oddělily, ale Chase přesto houkl na těch pár mužů, kteří zbyli na horních palubách, aby vrhli na Revenant hákovací kotvice a pokusili se ho připoutat. Kotvice proletěly vzduchem do lanoví druhé lodi, ale její kapitán měl stejný nápad, a tak i z druhé strany vyletěly háky, zatímco námořníci v lanoví Revenantu připoutávali nižší ráhna Pucelle k ráhnům svým. Takže boj na život a na smrt, protože teď už ani jedna z lodí nemohla uniknout. Zábradlí středních palub od sebe dělilo asi deset stop – blíž se k sobě obě lodě dostat nemohly, neboť jim v tom bránily vyboulené profily nižší části trupu –, ale přesto se ocitly natolik blízko, že Chase zřetelně viděl výraz v Montmorinově tváři. Francouzský kapitán smekl klobouk a uklonil se a Chase mu stejným způsobem odpověděl. Navzdory tomu, co se kolem dělo, se mu chtělo smát a také Montmorin se usmíval. Bylo to absurdní a oba si to uvědomovali – vysekávali si poklony, přitom se snažili jeden druhého zabít a pod jejich nohama duněla děla a chrlila do protivníkovy lodi železo. Chase litoval, že nemá po ruce pomeranč, aby ho Montmorinovi hodil. Byl si jist, že by tohle gesto Francouz ocenil, ale Colliera nikde neviděl.

Chase netušil, že jeho přítomnost na palubě měla v tuto chvíli na vývoj boje přece jen vliv, neboť francouzští střelci ve stěžňových koších se soustředili pouze na něj a nebrali na vědomí obsluhu nepřátelské koronády, které tak dovolili vystřelit do shluku francouzských námořníků shromážděných ve středolodí Revenantu. Ti si už rozebrali kopí uložená ve stojanech kolem hlavního stěžně, zatímco jiní se chystali k útoku se sekerami a širokými šavlemi. Jenže než mohli zahájit útok na palubu protivníkovy lodi, ocitli se v ohni křížové palby dvou britských koronád, z nichž jedna do nich střílela z přídě a druhá ze zádi. Francouzi neměli žádnou koronádu a spoléhali se na to, že jim nepřátelskou palubu vyčistí střelci s mušketami ve stěžňových koších.

Na příďové nástavbě Pucelle zbylo deset mariňáků. Těžce krvácející seržant Armstrong stále ještě seděl opřený o přední stěžeň a snažil se střílet do lanoví nepřátelské lodi. Velení nad koronádou na pravoboku převzal Clouter, jemuž polovinu obsluhy jeho původního děla zabil granát vržený z předního stěžně Revenantu. Sharpe střílel na hlavní stěžňový koš a doufal, že aspoň některá z kulí proletí

lanovím a zabije střelce krčící se na plošině. Zdálo se, jako by v tuto chvíli vítr zcela ustal, takže plachty i vlajky visely zplihlé a téměř bez pohybu. Clona kouře mezi oběma loděmi houstla. Sharpe měl pocit, že už z neustálého dunění těžkých děl úplně ohluchl a svět se mu scvrkl na kousek zkrvavené paluby kolem něj a nepřátelské lanoví zastřené kouřem nad ním. Střílel, až skoro necítil rameno otlučené od pažby muškety. V jednu chvíli se k němu přikoulel po palubě pomeranč olepený krví. Rozmáčkl ho okovanou patkou pažby, pak ho sebral, vysál z dužiny sladkou šťávu a začal dužinu hltavě vykousávat. Nakonec vymačkal trochu šťávy do úst Armstrongovi. Seržantovo oko – to které neměl zalepené krví – se skelně lesklo, jako by už ani nebyl při vědomí, ale přesto se znovu snažil nabít mušketu. Chraplavě zakašlal, po bradě mu stekla krvavá slina a smísila se s pomerančovou šťávou. „Co říkáte – vítězíme, ne?“ zeptal se Sharpa dychtivě.

„Pobíjíme ty bastardy jako mouchy, seržante.“

Mrtvé už nikdo neodklízel, na to nebyl čas, takže zůstávali ležet tam, kde padli. Nejtěžší boj se odehrával na úrovni spodních palub, z nichž na sebe obě lodi střílely z bezprostřední blízkosti. Ve spodní palubě Pucelle teď bylo ještě temněji, protože na pravoboku stínil denní světlo trup Revenantu a střílny na levoboku byly zavřené. Prostor spodní paluby byl plný kouře a z trámů kapala krev těch, které skosila první salva podélné palby Revenantu. Koule z francouzských děl nyní prorážely loď skrz naskrz a v pruzích světla, jež vnikalo děrami na levoboku, doslova vřel hustý kouř. Děla Pucelle samozřejmě palbu opětovala, odskakovala dozadu a naplňovala palubu děsivým hlukem. V této úrovni se lodě téměř dotýkaly, takže když se v jednu chvíli britský dělostřelec snažil vytřít po výstřelu hlaveň, francouzský cutlass mu zpola usekl paži. Francouzská palba působila na Pucelle větší škody, protože jejich děla byla těžší, ale ta se zase déle nabíjela, takže výstřely z Pucelle padaly znatelně rychleji. Montmorin měl zřejmě nejlépe vycvičenou posádku z celé nepřátelské flotily, přesto byli Chaseho dělostřelci rychlejší. Nyní však Francouzi začali házet otevřenými střílnami do dělové paluby granáty a stříleli dovnitř mušketami, aby palbu britským obsluhám ztížili.

„Skočte pro mariňáky!“ křikl poručík Holderby na jednoho z kadetů. „Přiveďte je sem!“ Musel však dojít až k němu a ještě jednou mu to zahulákat do ucha. „Přiveďte mariňáky!“ Sotva to dořekl, srazil ho další dělový výstřel a rošt s dvaatřicetiliberními koulemi zalila sprška krve. Kadet zůstal chvíli stát, jako by nechápal, co se stalo. Nalevo od něj se rozhořel oheň, ale jeden z dělostřelců okamžitě přiskočil, zasypal zbytky granátu pískem a druhý všechno ještě zalil vodou. Jiný dělostřelec se plazil po palubě a zvracel krev. Jakási žena pomáhala tahat dělo zpátky ke střílně a chrlila nadávky na francouzské dělostřelce, kteří byli téměř na dosah od ní. Pak z hlavně vyšlehl oheň, palubou zaduněla rána a dělo skočilo dozadu, jenže tentokrát už zádržná lana nevydržela a praskla, a než se těžká masa děla zastavila, stačila rozdrtit dva muže. Jejich řev zanikl v doznívajícím dunění výstřelu. Muži tahali a nabíjeli, jejich polonahá těla se leskla potem, který po nich stékal a vytvářel ve vrstvě špíny a usazeného střelného prachu stružky. Všichni byli černí jako uhlíři. Střílnami a děrami po výstřelech proražených v trupu proudil dovnitř kouř z děl Revenantu a dusil ty, co se to snažili nepřátelské lodi oplatit.

Kadet, který dostal od mrtvého poručíka za úkol přivést mariňáky, se konečně vzpamatoval a dovrávoral k průlezu na otevřenou palubu, jež se otřásala pod výstřely vlastních čtyřiadvacetiliberních děl. Střední část paluby byla posetá troskami lodní výstroje a tak zahlcená kouřem, že kadet ve zmatku zamířil na ubytovací palubu místo na příďovou nástavbu. Uši měl z neustálého dunění výstřelů zalehlé a v ústech vyprahlo, že nemohl polknout. Konečně uviděl důstojníka v červeném kabátě. „Chtějí vás dole, pane,“ řekl.

„Cože?“ křikl Sharpe.

„Dole potřebují mariňáky, pane,“ opakoval mladík chraptivým hlasem. „Útočí přes střílny.“ Kousek od nohy mu bouchla do paluby kule z muškety a další se odrazila od lodního zvonu.

„Mariňáci!“ zvolal Sharpe. „Kopí, muškety a za mnou!“

Během chvíle měl za sebou deset mužů a sestupoval s nimi dolů do pekla spodní paluby. Překročil tělo jednoho z malých nosičů prachu, který tam ležel bez hnutí, třebaže na něm nebylo patrné

žádné zranění, a vedl mariňáky dál, i když měl pocit, že pro tmu a kouř vidí sotva na krok před sebe. Teď už střílela jen polovina děl na pravoboku, navíc jejich obsluhy ohrožovali Francouzi, kteří sekali do střílen šavlemi a bodali kopími. Sharpe neváhal, vypálil do jedné střílny ránu z muškety a ještě stačil zahlédnout, jak se Francouzova tvář zalila krví. Vzápětí skočil k vedlejší střílně a pažbou prázdné muškety přerazil dalšímu nepříteli ruku. „Simmonsi!“ křikl na jednoho z mariňáků.

Simmons na něj zíral, jako by se ještě nestačil zorientovat. „Běžte na příď do muničního skladu a přineste granáty!“ poručil mu Sharpe. „Slyšíte? Granáty!“

Simmons odběhl, vděčný za to, že může být aspoň chvíli v bezpečí pod čarou ponoru. Tři těžká děla Pucelle vystřelila současně, a třebaže už měl Sharpe uši dávno zalehlé, teď myslel, že ohluchl docela. Dál však skákal od střílny ke střílně a bodal dorážející Francouze cutlassem. A potom se ozval hluk snad ještě děsivější než dunění dělových výstřelů, na které si už zvykl – byl to dlouhý rachot a praskot, jako by se celá loď rozpadala, a pak lodí otřásla rána a Sharpe tušil, že se zlomil hlavní stěžeň a skácel se přes palubu, i když nedokázal říct, zda se to stalo na Pucelle, nebo na Revenantu. Náhle uviděl ve střílně protější lodi, že jeden z nepřátelských dělostřelců zatlouká nálož do hlavně, rychle se vyklonil a bodl ho do ruky. Francouz zmizel a také Sharpe uskočil od střílny, neboť stačil zahlédnout, že francouzský dělostřelec přikládá doutnák k zátravce. Ještě si uvědomil, že Francouzi zřejmě nepoužívají křesadlové zámky, ale potom už zaduněl výstřel, na který vzápětí odpověděl výstřel britského děla. Některým dělostřelcům se už dávno sesmekly šátky uvázané kolem hlavy a z uší jim tekla krev. Jiní krváceli z nosu, přičemž obojí způsobily drtivé rázy tlakových vln po výstřelech.

Simmons se konečně objevil s granáty. Sharpe vzal z jedné kádě pomalu hořící doutnák, zažehl jím zápalnici a čekal, až rozmary mořských vln zvednou francouzskou loď a nabídnou mu její střílnu. Stále viděl jen žlutě natřená prkna trupu Revenantu, pak se francouzská loď otřela o bok Pucelle a v dalším okamžiku se objevila

střílna. Sharpe neváhal a hodil skleněnou kouli do ní. Ozval se tlumený výbuch a kouř v protější dělové palubě osvětlil záblesk ohně. Další granáty nechal házet Simmonse a sám procházel palubu, překračoval mrtvé, uhýbal dělostřelcům a sledoval, jestli uvidí ještě nějaké nepřátelské střílny, z nichž se Francouzi pokoušejí o výpady šavlemi nebo kopími. Kotevní vratidlo uprostřed paluby mělo ve velkém dřevěném bubnu zaraženou nepřátelskou dělovou kouli. Z horní paluby prosakovala mezi prkny krev a kapala dolů. Do cesty mu po výstřelu odskočilo dělo nabité kartáčovou střelou a z francouzské lodi se ozval řev zasažených.

A pak Sharpe zaslechl další křik, tentokrát alarmující, navíc dolehl k jeho zpola ohluchlým uším z otevřené paluby nad ním. „Útočí! Francouzi útočí! Mariňáci! Musíme je zastavit!“

„Mariňáci!“ houkl Sharpe na pár mužů, které přivedl dolů, i když ho zřejmě nikdo z nich v hluku neslyšel. Přesto zamířil k průlezu a spoléhal se, že ho aspoň někdo uvidí a půjde za ním. Už nyní slyšel, jak o sebe na horní palubě třeskají čepele šavlí. Teď nebyl čas rozmýšlet, bylo třeba bojovat.

A tak lezl nahoru.

Lord William svraštil při výstřelu koronády čelo, ale když zaduněla salva děl na levoboku, trhl sebou. Vlna děsivého hluku se valila lodí a naplnila svým burácením i dámskou komůrku. „Zdá se, že Pucelle stále ještě bojuje,“ řekl, sklonil pistoli a dal se do smíchu. „Ale stálo to za to, namířit ti pistoli mezi oči, má drahá, už kvůli tomu, jak ses zatvářila. Jenom si nejsem jistý, jestli to byly výčitky svědomí, nebo strach. Tak co? Přiznej se.“

„Strach,“ vydechla lady Grace.

„Ale stejně bych se od tebe rád dočkal nějakého projevu lítosti…, kdyby jen jako důkaz, že jsi neztratila úplně všechnu čest.“ Odmlčel se a čekal, ale místo odpovědi se dočkal zvlášť silného zadunění po výstřelu z děla někde blízko nad nimi.

„Kdybys měl ty nějakou čest a trochu kuráže, byl bys tam nahoře a bojoval jako všichni ostatní muži,“ řekla chladně Grace.

Lordu Williamovi to připadlo zábavné. „Máš velmi podivné představy o mých schopnostech. Čím já bych tam mohl být užitečný?

Ničím. Mé přednosti nespočívají v síle a udatnosti v boji, drahá, ale v politickém důvtipu a jeho uplatňování. Zpráva, kterou píšu, bude mít obrovský vliv na budoucnost Indie, a tedy i na vyhlídky Británie v této části světa. S důvěrou očekávám, že se do roka stanu členem vlády, a není vyloučeno, že bych mohl do pěti let stát v jejím čele jako premiér. To si opravdu myslíš, že bych takovou kariérní perspektivu riskoval v řeži na palubě vedle hlupáků, kteří si myslí, že nějakou bitkou na moři změní svět?“ Zakroutil nad naivitou té myšlenky hlavou a pohlédl na strop. „Samozřejmě se tam ukážu, až se to bláznovství bude chýlit ke konci, ale nemám nejmenší chuť podstupovat jakékoliv nesmyslné riziko. Ať si dnes klidně získá slávu Nelson, ale za pět let se ho zbavím. Žádný cizoložník mi hanbu dělat nebude. Víš, že Nelson je cizoložník?“

„To ví celá Anglie.“

„Celá Evropa,“ opravil ji lord William. „Ten člověk není schopen zdrženlivosti a ty, má drahá, jsi ho v tomto ohledu ještě předčila.“ Střelba z Pucelle ustala a loď ztichla. Lord William pohlédl ke stropu, jako by čekal, že dunění bude po krátké odmlce pokračovat. Děla však mlčela. Na zádi se ozvalo zurčení vody – posádka opět začala pumpovat. „Možná by mi ani tak nevadilo, žes nedokázala odolat přízemním pudům,“ pokračoval lord William, „i když žádný muž se nechce stát paroháčem. Je však rozdíl, jestliže si žena najde milence na úrovni, nebo se spustí s někým z nejnižší společenské třídy. Copak ses zbláznila? To bych sice mohl použít k vysvětlení tvého chování, ale svět by tě stejně jako šílenou nevnímal, takže tím bych ze sebe hanbu nesňal. Rozhodla ses, že se budeš hárat s člověkem nízkého původu, se samcem, a dá se předpokládat, že jsi s ním otěhotněla. Hnusíš se mi.“ Zachvěl se, jako by skutečně přemáhal pocit ošklivosti. „Každý muž na lodi o tom věděl – o těch tvých nočních výletech. Mysleli si, že nic netuším, a po straně se mi vysmívali, zatímco tys v tom pokračovala jako ta nejlacinější děvka.“

Lady Grace mlčela a upřeně se dívala do jedné z visících lamp. Svíce v ní začala čadit a svíjivý proužek kouře se táhl ven ventilačním otvorem. Měla rudé oči a pláč ji tak vyčerpal, že už nebyla schopná manželovi odporovat.

„Tohle všechno jsem měl vědět, když jsem si tě bral," pokračoval lord William. „Člověk doufá, upřímně doufá, že jeho žena bude vzorem manželské věrnosti, ctnosti a uvážlivého rozumu, ale z čeho tato víra vychází? Proč se to od žen očekává, když je známo, že jsou odjakživa ve vleku svých živočišných choutek. ‚Slabosti, jméno tvé jest žena'," zacitoval z Hamleta. „Ano, slabé pohlaví, jak je to pravdivé! V první chvíli mi bylo zatěžko uvěřit tomu všemu, co Braithwaite napsal, ale čím víc jsem o tom přemýšlel, tím pravdivěji mi to znělo, a tak jsem tě začal pozorovat a k svému zklamání jsem zjistil, že Braithwaite nelhal. Hárala ses jako fena, válela ses s Sharpem v jeho potu!"

„Mlč už," prosila ho.

„A proč bych měl mlčet?" opáčil klidně. „Já jsem dotčená strana, moje drahá, ne ty! Ty sis už dopřála chvil obscénních rozkoší s nevzdělaným barbarem, tak proč bych si teď zase nemohl dopřát trochu potěšení já? Neříkej, že si to nezasloužím." Znovu zvedl pistoli, a právě v tu chvíli lodí otřásla strašlivá rána a vzápětí další, obě tak mocné a drtivé, že se lord William instinktivně přikrčil. A rány pokračovaly, dunění se valilo všemi palubami a lomcovalo lodí jako mořská bouře. Lord William, jehož hněv na chvíli ustoupil strachu, se vyděšeně rozhlédl kolem sebe, jako by čekal, že se loď v příštích okamžicích rozpadne. Lampy se chvěly, vše naplnil děsivý hluk a děla střílela dál.

Praskání a pak rána, kterou Sharpe zaslechl na spodní palubě, pocházely od hlavního stěžně Revenantu. Ten se zřítil napříč přes obě lodi, a když Sharpe vystoupil na otevřenou palubu, uviděl, že po něm přebíhají Francouzi jako po mostě na Pucelle. Chaseho dělostřelci opouštěli děla, protože teď už bylo třeba bojovat cutlassy, kopími, sochory, nabijáky a vším, co je po ruce. Kapitán Llewellyn přibíhal na pomoc s mariňáky ze záďové nástavby, ale vedl je po palubovém ochozu na pravoboku, který se táhl nad otevřenou palubou podél pažení. Na ochozu však už bylo asi deset Francouzů a snažili se po něm dostat na příď. Další Francouzi vtrhli do středolodí a s bojovým řevem sekali cutlassy na všechny strany. Jejich útok byl náhlý a nečekaný, a proto se jim podařilo ovládnout střední část

otevřené paluby, kde bodali do padlých dělostřelců, zatímco obrýlený francouzský důstojník házel do moře dělové nabijáky a vytěráky. A po padlém stěžni přebíhali z Revenantu na Pucelle další muži, aby posílili ty, co přešli na nepřátelskou loď v první linii.

Posádka Pucelle se nechala překvapit, ale ne porazit a po zuřivé obraně začala přecházet do protiútoku. Vysoký námořník rozbil jednomu z Francouzů hlavu těžkým dřevěným sochorem, který se používá k posunování děl. Jeho druhové se chopili kopí a bodali jimi do Francouzů jako zběsilí. Sharpe bojoval dlouhým cutlassem pod převisem příďové nástavby. Sekl po jednom, kryl ránu druhého, pak toho prvního překvapil prudkým výpadem a probodl mu hruď. Hned však umírajícího Francouze skopl dolů, aby si uvolnil zbraň, a vzápětí máchl zkrvavenou čepelí a donutil další dva nepřátele k ústupu. Jeden z nich, obrovitý chlap s hustým vousem a těžkou sekerou v rukou, couvl o dva kroky zpět, ale vzápětí se po Sharpovi rozmáchl a překvapil ho, jak daleko svou zbraní dosáhl. Sharpe taktak uskočil, jenže pravá noha se mu v kaluži krve smekla a padl na zem. Okamžitě sebou smýkl stranou, a to mu zachránilo život, i když jen pro tuto chvíli, protože těsně vedle hlavy se do prken paluby zasekla vousáčova sekera. Stále však ležel na zemi a zoufale se bránil z této pozice. Bodl šavlí nad sebe ve snaze zasáhnout Francouzovu ruku a zároveň se převalil doleva, aby unikl další ráně. Francouz zaklel, kopl ho do stehna, prudkým škubnutím vytrhl sekeru z podlahy a znovu se rozmáchl. Než ale stačil rozpoltit Sharpovi hlavu, vyrazil ze sebe podivný skřek a zhroutil se s kopím v břiše. Nad Sharpem se objevil Clouter. Černoch zařval, pustil píku, vytrhl vousatému Francouzi sekeru a ťal mu jí do krku. To už Sharpe vyskočil a pomohl Clouterovi Francouze dobít.

Ve středolodí bylo třicet nebo čtyřicet Francouzů a po padlém stěžni tam pronikali další. Právě v tu chvíli však zaduněla rána a výstřel z koronády na ubytovací palubě všechny útočníky ze stěžně smetl. Jeden z Francouzů to jako zázrakem přežil a pokusil se skočit na palubu, ale místo aby na ni doskočil, se strašlivým výkřikem a v krvi na ni padl, když mu Clouter zaťal v letu sekeru mezi nohy. Sharpovi se zdálo, že nešťastníkův řev přehlušil i dunění děl a bojovou vřavu. Vzápětí se Clouter vrhl do cesty vysokému

francouzskému důstojníkovi, který vedl útok směrem na příď, kryl topůrkem sekery ránu důstojníkovy šavle a vzápětí ho kopancem srazil k zemi. To už se kolem něj přehnal houf britských dělostřelců a všichni do Francouzů sekali a bodali.

Ze spodních palub obou lodí stále duněly výstřely z děl. Kapitán Chase kolem sebe shromáždil houf mužů a vedl je proti Francouzům ze zádi. Llewellynovým mariňákům se podařilo ovládnout palubní ochoz a odtud sestřelovali Francouze, kteří se pokoušeli přejít po padlém stěžni a posílit své druhy. Ti se nyní ocitli v dvojím ohni, když na ně obránci Pucelle útočili z přídě i ze zádě. Clouter už opět bojoval v první řadě, krátkými výpady sekal do nepřátel sekerou a po každé jeho ráně někdo z nich padl. Sharpe zatlačil jednoho Francouze k lodnímu zábradlí pod palubním ochozem. Francouz se pokusil o výpad šavlí, ale Sharpe jeho útok snadno odrazil, a když Francouz viděl, že je v pasti a nemá proti svému soku šanci, vrhl se v zoufalství do mezery mezi loděmi. Tím si však připravil ještě hroznější konec, neboť právě v tu chvíli znovu srazily nevyzpytatelné vlny obě lodi k sobě a ty ho mezi svými boky rozdrtily. Sharpe přeskočil dělo a rozhlédl se po dalším sokovi. Ve středopalubí zuřil boj, v němž začínali mít navrch obránci Pucelle, a začínalo být čím dál víc zřejmé, že neuvážený útok Francouzů v podstatě odsoudil k neúspěchu jediný výstřel koronády. Obrýlený nepřátelský důstojník se sice stále snažil vyřadit britská děla z boje tím, že házel nabijáky do moře, ale to jen do chvíle, než Clouter máchl sekerou a rozpoltil mu její čepelí hlavu. Zdálo se, že jeho smrt definitivně zlomila bojové odhodlání Francouzů, a když se pak ozval výkřik kapitána Chaseho, že se Francouzi chtějí vzdát, řež muže proti muži ustala. „Odzbrojte je!“ zvolal Chase.

Ze všech útočníků, kteří vtrhli na Pucelle, jich zůstaly jen asi dvě desítky a ti byli po odzbrojení zahnáni na záď. „Dole je nechci, kdoví, co by tam ještě mohli vyvést,“ prohlásil Chase. „Lepší bude postavit je na záď, ať je tam jejich lidi pobijí sami,“ dodal a usmál se na Sharpa. „Jste rád, že jste se rozhodl plout se mnou?“

„Trochu rušná plavba, pane,“ odpověděl Sharpe. Pak pohlédl na Cloutera a zvedl ruku na pozdrav. „Zachránil jste mi život,“ řekl mu. „Díky.“

, Ani nevím, že bych vás v tý mele viděl, pane,“ dělal obr překvapeného.

„Ale viděl, a v pravou chvíli,“ ujistil ho Sharpe. „Jinak bych tu už nebyl.“

Clouter se chichotavě zasmál. „Ale pobili jsme těch bastardů dost, co říkáte?“

„Pořád jich ještě zbývá víc pobít,“ prohlásil Chase a přiložil si dlaně k ústům. „K dělům!“ houkl na svou posádku. „Zpátky k dělům!“ Pak si všiml lodního hospodáře, který vykukoval z předního průlezu. „Pane Cowpere!“ zavolal na něj, „budete nám muset vydat nové nabijáky a vytěráky. A rychle! Ostatní všichni k dělům!“

Posádky obou lodí do sebe dál bušily jako dva zápasníci v pěstním souboji, kteří oba krvácejí a pro krev na sebe už skoro nevidí, ale přesto ani jeden není ochotný boj vzdát. Sharpe vystoupil s Chasem na ubytovací palubu. Na západě, odkud se valily dlouhé oceánské vlny, spolu bojovalo asi deset lodí a dál na jihu možná dvakrát tolik. Hladina byla plná trosek. Jedna loď, která přišla o všechny stěžně, se snažila dostat pryč. Obrovitá Santisima Trinidad ztratila přední stěžeň a větší část křížového stěžně a stále byla pod palbou několika menších britských lodí. Kouř z výstřelů se táhl nad hladinou v šíři nejméně dvou mil a obloha na severním a západním obzoru temněla. Pár nepřátelských lodí, které se neodvažovaly přiblížit k ohnisku řeže a hledaly spíš cestu, jak uniknout pryč, střílelo na bojující zdálky, ale zdálo se, že tím ohrožují stejně tak plavidla své strany jako nepřátelské. Ty nejpomalejší lodě z britské flotily teprve nyní vstupovaly do bitvy a otevíraly střílny, aby přispěly k masakru a ničení svou dávkou železa.

Kapitán Montmorin pohlédl z druhé lodi na Chaseho a pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že ho neúspěch útoku jeho mužů mrzí, ale nic vážného se nestalo. Jeho děla pokračovala v palbě, avšak na visuté palubě Revenantu se už žádní další útočníci neshlukovali. Sharpe v jednu chvíli zahlédl kapitána Cromwella, který vykoukl z úkrytu pod záďovou nástavbou. Rychle vzal nejbližšímu mariňákovi mušketu a zamířil na Angličana, ale než stačil vystřelit, Cromwell nebezpečí zpozoroval a rychle se schoval. Sharpe mušketu zklamaně vrátil. Chase uviděl mezi troskami výstroje lodi hlásnou troubu a

zvedl ji. „Kapitáne Montmorine,“ zavolal na francouzskou loď, „vzdejte se a nenuťte nás, abychom zabíjeli další vaše muže!“

Montmorin si přiložil ruce k ústům. „Já vám nabízím totéž, kapitáne Chasi!“ odpověděl.

„Podívejte se tam,“ ukázal Chase za záď své lodi. Montmorin vystoupil po několika stupních úponu křížového stěžně, aby dohlédl za záďovou nástavbu Pucelle, kde se na vlnách houpala dosud nedotčená britská loď Spartiate, čtyřiasedmdesátka postavená Francouzi, o níž šla pověst, že je očarovaná, protože pluje rychleji v noci než ve dne. Spartiate teprve teď připlouvala na bojiště a její posádka otevírala střílny na levoboku.

Montmorin věděl, co bude následovat, a nemohl tomu zabránit. Věděl, že se jeho loď ocitne v podélné palbě, a tak křikl na své muže, aby zalehli mezi děla, i když mu bylo jasné, že před výstřely z Pucelle je to neuchrání. Pak se postavil doprostřed ubytovací paluby a čekal.

Spartiate vystřílela na Montmorinovu loď plnou boční salvu. Její děla odskakovala dozadu a koule prorážely širokou galerii oken na zádi Revenantu a pustošily jeho paluby stejně jako předtím podélná palba, kterou musela přestát Pucelle. Spartiate byla zoufale pomalá, ale to nyní umožňovalo jejím dělostřelcům lépe zamířit a počkat si na pravý okamžik pro výstřel. O to byla jejich palba účinnější. Úpony křížového stěžně Revenantu praskaly jeden po druhém, až se nakonec stěžeň s děsivým praskotem zřítil, strhl s sebou do vody změť plachet a lan k němu připojených a s nimi i střelce v stěžňovém koši. Sharpe slyšel jejich zoufalý křik, když se řítili do vody. Podélná palba srážela hlavně francouzských děl z lafet, kartáče zabíjely a mrzačily dělostřelce a Montmorin pořád stál a nepohnul se, ani když se kormidelní kolo za ním po zásahu rozletělo na všechny strany. Až po tom, co zazněl poslední výstřel boční salvy, teprve pak se otočil a pohlédl na Spartiate. Určitě se obával, že její posádka stočí kormidlo a dostane se do pozice vedle pravého boku Revenantu, ale Spartiate plula vznešeně dál a hledala loď, o kterou by se nemusela dělit.

„Vzdejte se, capitaine“ zvolal znovu Chase hlásnou troubou.

A Montmorin opět přiložil ruce k ústům. „ Tirez! Tirez!“ křikl na svou ubytovací palubu. Pak se otočil k Chasemu a uklonil se mu.

Chase se rozhlédl. „Kde je kapitán Llewellyn?“ zeptal se mariňáků.

„Dole,“ odpověděl jeden z nich. „Má zlomenou nohu.“

„A poručík Swallow?“ Swallow byl mladší námořní poručík.

„Ten je těžce zraněnej, pokud už ne mrtvěj, pane.“

Chase pohlédl na Sharpa, ale na chvíli se odmlčel, protože posádka Revenantu znovu spustila palbu. „Připravte útok, pane Sharpe,“ řekl formálním tónem.

Od samého začátku, kdy Pucelle poprvé spatřila u pobřeží Afriky Revenant, bylo zřejmé, že to bude boj na život a na smrt až do konce. A teď bylo na Sharpovi, aby ho k tomu konci dovedl.

KAPITOLA 12

Lord William poslouchal děla, ale pouze z jejich dunění se dalo těžko soudit, jak se boj vyvíjí, i když bylo zřejmě, že po jistém ochabnutí znovu nabyl na síle. „Sifractus illabatur orbis, „ řekl a pozvedl pohled vzhůru.

Lady Grace na to nic neřekla.

Lord William se usmál. „Ale no tak, moje drahá, neříkej, že jsi už zapomněla Horatia. To je jedna z věcí, které mě na tobě vždycky nejvíc popuzovaly, žes nikdy neodolala nutkání mé citáty překládat.

„Kdyby se nebe zhroutilo,“ hlesla lady Grace tiše.

„Dobrá, uznám ti to, i když já bych spíš místo nebe volil vesmír nebo svět,“ poznamenal lord William. „Ostatně nikdy jsi nebyla v latině tak skvělá, jak si myslíš.“ Znovu pohlédl na strop, jehož trámy se zatřásly po dalším dělovém výstřelu. „Opravdu to nezní, jako když se hroutí nebe. Pověz mi, drahá, máš strach, nebo se zde cítíš v naprostém bezpečí?“

Lady Grace na to opět neodpověděla. Měla pocit, že se ocitla v nejhorší mizérii svého života obklopená dunícími děly, hrůzou, urážkami a nenávistí.

„Já strach nemám,“ pokračoval lord William, „ale ty, drahá, jsi jím natolik přemožená, že mi v příští chvíli vytrhneš pistoli a obrátíš ji proti sobě. Řeknu, že jsi byla přímo šílená strachem, aby se neopakovala ona epizoda z Calliope, kdy tě ještě tvůj milenec tak hrdinně zachránil, a budu tvrdit, že jsem tvému zoufalému činu, k němuž tě dohnala hrůza ze zneuctění, nemohl zabránit. Samozřejmě budu před všemi demonstrovat svůj neskonalý žal nad tvým skonem. Také se postarám, aby tvé předrahé tělo bylo dopraveno do Anglie, abych tě mohl se vší parádou pohřbít v Lincolnshiru. Jen si to

představ – pohřební vůz tažený koňským spřežením s černými chocholy, smuteční obřad celebrovaný biskupem a tvá rakev skropená mými slzami… Všechno proběhne, jak se sluší, a na tvém náhrobku, vytesaném z nej lepšího mramoru, se bude skvět výčet tvých ctností. Nebude tam nic o tom, že jsi byla sprostá smilnice, která nabídla svůj klín obyčejnému vojákovi, ale naopak že se v tobě snoubila moudrost s inteligencí stejně jako půvab s velkodušností a že jsi byla obdařena darem křesťanské cudnosti a zdrženlivosti, které jsou ozdobou pravého ženství. Chtěla bys tam mít ještě nějaký latinský citát?“

Dívala se na něj, ale nic neřekla.

„A až budeš mrtvá, moje drahá,“ pokračoval lord William, „a bezpečně pohřbená, budu se moct v klidu začít zabývat tvým milencem. Zničím ho, tím si můžeš být jistá, Grace, a udělám to pěkně tiše, drahá – tiše a delikátně, takže se nikdy nedozví, odkud pocházejí rány osudu, které ho stihnou. Dostat ho z armády nebude problém. Ale co potom? Něco už vymyslím, ostatně bude mi velkým potěšením rozmýšlet o jeho osudu. Co kdyby skončil třeba na šibenici, co bys tomu řekla? Pochybuji, že bych byl schopen usvědčit ho ze smrti nebohého Braithwaita, i když se o ni zcela jistě zasloužil, ale určitě najdu něco jiného. A až se bude houpat na oprátce a škubat se na ní a močit si do kalhot, já tomu budu s úsměvem přihlížet a vzpomínat při tom na tebe.“

Stále na něj hleděla se strnulým výrazem a mlčela.

„Ano, budu na tebe vzpomínat,“ opakoval, neschopen skrýt svou nenávist k ní. „Nebo si spíš budu připomínat, že jsi byla obyčejná děvka, která nedokázala ovládnout svou odpornou chlípnost a obcovala ve špíně s plebejcem.“ Odmlčel se a zvedl pistoli.

Děla na obou palubách nad nimi opět spustila palbu a stěny, strop i podlaha dámské komůrky se chvěly.

Přesto zazněla rána z pistole hlasitěji než dunění kanonády.

Výstřel rezonoval v těsném prostoru ještě chvíli po tom, co se na prkna stěny rozstříkla krev. Sifractus illabatur orbis.

Moře se vzdouvalo, obloha temněla. Také se zvedl lehký větřík, který unášel chuchvalce kouře k východu a otáčel lodě vyřazené z

boje, jež za sebou vlekly padlé stěžně s chvostem plachtoví a lanoví. Pořád se ozývaly dělové výstřely, i když síla palby přece jen ochabovala, protože stále víc nepřátelských lodí se vzdávalo. Na vodě se objevovaly čluny s britskými důstojníky, kteří pluli na nepřátelskou loď přijmout její kapitulaci. Některé francouzské a španělské lodě stahovaly vlajky, ale pak, když se na ně jejich protivníci vypravili, znovu vlajky vytáhly, napnuly na zlomené stěžně tolik plachet, kolik jen šlo, a snažily se uniknout na východ. Většina se však dala zajmout a stala se kořistí vítěze souboje, i když kořistí zbědovanou, která se stěží držela na vodě, s posádkou zpola pobitou palbou britských děl. Britové byli lépe vycvičeni a stříleli rychleji.

Také Redoutable, stále ještě připoutaná k Victory, už nebyla francouzskou lodí. Vlastně se dala stěží nazývat lodí, neboť přišla o všechny stěžně, v jejím trupu se černala jedna díra vedle druhé a část ubytovací paluby ležela zhroucená v troskách. Přesto byla schopná plavby, třebaže teď už pod britskou vlajkou. Victory ztratila křížový stěžeň a z hlavního a předního stěžně jí zbyly jen pahýly, ale její děla měla stále své obsluhy a byla schopná bojovat. Obrovitá Santisima Trinidad plula tichá a se staženou vlajkou. Nejlítější boj se teď odehrával na severu od ní, kde se několik lodí z přední části nepřátelské flotily odvážilo obrátit, aby se vydaly na pomoc svým druhům, a nyní zahájily palbu na britské lodě, které byly nuceny znovu se pustit do boje. Na jihu, kde celou bitvu zahájil Collingwoodův Royal Sovereign, se jakási loď ocitla v plamenech. Šlehaly vysoko nad stěžně a ostatní lodě ve strachu z toho, aby oheň nezasáhl i je, až vybuchne prachárna, se rychle snažily dostat co nejdál od ní. Naopak některé britské lodě vyslaly na záchranu nešťastné posádky malé čluny. Hořící loď byla francouzská Achille, a když vybuchla, neslo se dunění nad hladinou oceánu jako při posledním soudu. Tam, kde ještě před okamžikem plula hořící loď, vřel nyní mrak kouře černého jako noc, z něhož létaly k obloze hořící trosky, padaly zpátky do moře a se syčením v něm zanikaly. A Nelson umíral.

Do té chvíle se čtrnáct nepřátelských lodí vzdalo, ale tucet dalších stále bojoval. Jedna loď vzplála a potopila se a zbývající se snažily uprchnout.

Kapitán Montmorin věděl, že se Chase chystá k útoku na jeho palubu, a poslal proto muže se sekerami, aby odstranili padlý hlavní stěžeň. Jiní zase odsekávali lana hákovacích kotvic, jež obě lodě poutala. Montmorin se chtěl od Pucelle osvobodit a pokusit se uprchnout do Cádizu, aby zachránil posádku a opravil loď pro příští boje.

„Nenechte koronády vychladnout," křikl Chase a dělostřelci, kteří předtím pomáhali bránit loď, se vrátili ke svým železným obludám a namířili jejich hlavně na posádku Revenantu. Té nyní přibyl další problém, protože jí náhle vzplála kosatka. Oheň se neobyčejně rychle šířil a záhy zachvátil velkou část plachty, ale Montmorinovi námořníci rychle odsekli spoušť, aby ráhno plachty spadlo na palubu, a vzápětí všechno svrhli do vody. Bylo to riskantní, ale jinou možnost neměli. „Nechte je!" houkl Chase na pár mužů, kteří zvedli muškety a chtěli na Francouze střílet. Uvědomil si, že je i v jeho zájmu, aby oheň zdolali, neboť jinak by se mohl rozšířit i na Pucelle a potom by obě lodi skončily v jednom pekelném ohni. „Výborně!" zvolal, když se posádce Revenantu podařilo shodit poslední hořící trosky do moře. Teprve pak zaduněly koronády a vychrlily nálože železa na ty, co odsekávali lana hákovacích kotvic a snažili se vyprostit lodě ze vzájemného objetí. Na spodní palubě Revenantu vybuchlo dělo a úlomky roztržené zádě hlavně roznesly kusy těl dělostřelců do všech stran. Nyní měl Chase k dispozici víc bojeschopných děl než Montmorin, protože ten jich nejméně tucet ztratil, když byla jeho loď vystavena podélné palbě Spartiate. Pucelle toho samozřejmě využívala a neúnavně Revenant zasypávala železem. Poručík, který teď velel baterii na nižší dělové palubě, si všiml, že od plamenů, jež šlehaly z hlavní dvaatřicetiliberních děl, chytají štěpiny kolem proražených otvorů v trupu Revenantu, a poručil několika mužům, aby na ně chrstali z džberů vodu. I on si uvědomil nebezpečí, že by se oheň mohl přenést na jeho loď.

„Mariňáci!" zvolal Sharpe. „Ke mně!" Shromáždil dvaatřicet mužů, zbývající byli mrtví, zranění nebo střežili muniční sklad a

francouzské zajatce v záďové nástavbě. Neměl na výběr, těch dvaatřicet muselo stačit. „Zaútočíme na ně!“ houkl, aby ho slyšeli přes dunění děl, a ukázal na palubu Revenantu. „Rozeberte si kopí, sekery, šavle… a taky zkontrolujte, jestli máte nabitou mušketu! Hoďte sebou!“ Otočil se a uviděl, že u padlého hlavního stěžně francouzské lodi stojí s šavlí v ruce kadet Collier, stále ještě postříkaný Haskellovou krví. „Co tam děláte, Hany?“ křikl na něj.

„Půjdu s vámi do útoku, pane.“

„Čerta starýho! Zůstanete tady a budete sledovat hodiny!“

„Žádné už nemáme.“

„Tak sledujte něco jinýho!“ vyštěkl Sharpe.

K mariňákům se přidali i dělostřelci z horní paluby, polonazí, černí od střelného prachu a postříkaní krví, každý s kopím nebo cutlassem. Děla na spodní palubě stále ještě střílela. Odpovídalo jim už jen pár francouzských děl, přesto skončila jedna z jejich koulí v řadách mužů shromážděných k útoku a zalila palubu Pucelle další krví. „Kdo má sedmihlavňovku?“ zvolal Sharpe.

„Já,“ ozval se seržant od mariňáků a zvedl krátkou tlustou zbraň.

„Je nabitá?“ zeptal se Sharpe. „Ano, pane.“

„Dejte mi ji,“ řekl Sharpe a dal seržantovi svoji mušketu. Pak povytáhl v pochvě cutlass, aby se přesvědčil, že v ní není přilepený zaschlou krví. „Za mnou na ubytovací palubu!“ zavelel potom shromážděným mužům.

Padlý stěžeň zasahoval na otevřenou palubu, ale byl příliš vysoko, takže by se na něj dalo vylézt pouze po horkých dělech. Proto se Sharpe rozhodl dostat se na něj z ubytovací paluby po palubovém ochozu na pravoboku. To nebylo nic obtížného. Jenže pak museli útočníci přeběhnout po kmeni stěžně a seskočit na palubu Revenantu, a to už bylo mnohem riskantnější, protože obě lodě se houpaly na vlnách a stěžeň se neustále hýbal a převaloval. Sharpe se bránil představám, jak skončí ten, kdo ztratí rovnováhu a spadne dolů. Už toho zažil hodně a tohle mu připadlo, jako útočit v prvních řadách do průlomu při zteči nepřátelské pevnosti. Nezbývalo však, než jít do toho. Vyběhl po schůdkách na ubytovací palubu, přeskočil na ochoz a snažil se nemyslet na to, co bude v příštích chvílích. Navíc na protějším palubovém ochozu už stáli připraveni francouzští

mariňáci a další obránci čekali na zakrvácené palubě středolodí Revenantu. Montmorin věděl, co se chystá, ale právě v tom okamžiku vystřelila koronáda na přídi Pucelle a kromě smršti kulí, které vychrlila do útrob nepřátelské lodi, zahalila prostor mezi loděmi oblakem kouře.

„Za mnou!“ zvolal Sharpe a chystal se vylézt na stěžeň, když ho v poslední chvíli kdosi chytil za kabát a stáhl zpátky. Zaklel, otočil se a uviděl Chaseho.

„Já jdu první, Sharpe,“ řekl kapitán.

„Ale vy přece…,“ pokusil se protestovat Sharpe.

„Za mnou, chlapci!“ zavelel Chase, vylezl na stěžeň a s tasenou šavlí se po něm rozběhl na druhou stranu.

„Vpřed!“ zvolal Sharpe a následoval kapitána s těžkou sedmihlavňovou puškou v rukou. Připadal si jako provazolezec na visutém laně. Na okamžik mu sklouzl pohled dolů, kde mezi trupy obou lodí vířila voda, a bleskla mu hlavou představa, že by se tam mohl ocitnout, ale pak mu hvízdla kolem ucha kule, a když uviděl, že Chase už seskakuje na nepřátelskou palubu, rozběhl se do kouře za ním.

Chase se vrhl doleva do prostoru, který sice předchozí výstřel koronády vyčistil od obránců, ale zato se v něm válela těla mrtvých nebo umírajících a prkna paluby byla kluzká čerstvou krví. Proto hned po doskoku zavrávoral, ale to už Francouzi uviděli v kouři jeho zlaté lemování a obrátili se proti němu. V tu chvíli Sharpe –ještě na stěžni, ale už nad nepřátelskou palubou – vystřelil ze všech sedmi hlavní a smršť kulí srazila útočníky zpátky. Vzápětí seskočil dolů, odhodil prázdnou zbraň, vytáhl cutlass a vrhl se do boje. Tohle však nebyl disciplinovaný útok pěchoty, kdy bataliony postupují v řadách proti nepřátelským salvám, ale boj muže proti muži na život a na smrt, v němž člověk nikdy neví, odkud a kdy přijde smrtící rána. Chase padl mezi dvě děla, která ho na chvíli chránila, ale Sharpe neměl za co se skrýt. Před sebou uviděl napřažené kopí, instinktivně ho odrazil, vzápětí po útočníkovi sekl, ale švihl do prázdna, protože ho spíš tušil než viděl. To už na Francouze skočil přímo ze stěžně jeden z mariňáků a srazil ho zemi, i když vzápětí vykřikl a padl na zem s kopím v zádech. Sharpe dupl ležícímu Francouzi na hlavu,

znovu instinktivně odrazil další kopí z druhé strany, a když se útočník ocitl až těsně u něj, strhl ho levou rukou k sobě a pravou mu vrazil do břicha cutlass. Musel si pomoct oběma rukama, aby zbraň z těla vytrhl, znovu jí máchl proti francouzskému důstojníkovi, který uskočil, přitom zakopl o umírajícího mariňáka a padl na záda mimo Sharpův dosah. Sharpe se vrhl mezi děla k Chasemu – mrtví, kteří zůstali ležet jeden přes druhého po smrtícím výstřelu koronády, je teď chránili jako barikáda, ale jeden z francouzských mariňáků už přelézal dělo, aby na ně zaútočil. Chase ho uviděl, zvedl se a bodl po útočníkovi šavlí, pak se otočil a vypálil přes druhé dělo z pistole. Sharpe opět máchl cutlassem a radostně vykřikl, když letmým pohledem zjistil, že se ze stěžně hrnou na nepřátelskou palubu další britští mariňáci a námořníci.

„Za mnou!“ křikl na ně, vyskočil zpoza děl a vedl útok směrem na příď Revenantu. Z ubytovací paluby práskaly výstřely z mušket, další střelba se ozývala z příďové nástavby a v této divoké palbě byl nejeden z obránců zabit kulí vypálenou z vlastních řad. Obránců bylo mnohem víc než útočníků, ale těch každým okamžikem přibývalo, navíc je hnala touha po pomstě za podélnou palbu, kterou posádka Revenantu zpustošila jejich loď. O to zuřivěji se teď bili, s řevem sekali a bodali do Francouzů a sráželi je na zkrvavenou palubu. Jeden z britských dělostřelců se proti dotírajícímu Francouzi rozmáchl těžkým dřevěným sochorem tak mocně, že nejen smetl jeho šavli, ale ještě mu rozbil lebku. A jeho druhové ho už zezadu tlačili dál. Chase křikl na nové muže, kteří skákali na palubu, aby ho následovali k ubytovací palubě, zatímco Sharpe vedl útok proti obráncům na přídi. „Bijte je!“ křičel jako šílený. „Bijte je!“

Později si z toho pamatoval jen málo, ale to tak bylo po všech řežích muže proti muži. Byly to okamžiky plné zmatku, řevu a hrůz, takových hrůz, že se později až styděl za to, co během nich cítil. Byla to radost, nebo spíš opojení, které se člověka zmocní, když se zbaví všech pout a zábran civilizace a veden primitivním instinktem zabíjí, aby nebyl zabit on sám. A v tom spočívala síla Richarda Sharpa. Tím si vysloužil místo opasku vojína důstojnickou šerpu, neboť téměř v každé bitvě došlo na chvíle, kdy se disciplinované řady rozpadly a

vojáci se bili a zabíjeli jako rvoucí se zvěř. A v tomto boji je důležité dostat se k nepříteli co nejblíže, jenom tak ho lze zabít.

Avšak jít do takového boje vyžaduje probudit v sobě zuřivost hraničící s šílenstvím nebo pocit zoufalství, které člověka zbavuje strachu. Někteří muži nejsou schopni jednoho ani druhého a podvědomě se stahují před nebezpečím a Sharpe se za to nikomu neposmíval, neboť cítil, že na zuřivosti, šílenství ani zoufalství není nic k obdivu. A přesto to byly vlastnosti, které člověka ženou do boje a podporují jeho odhodlání zvítězit. Srazit nepřítele k zemi a dokázat, že je slabší. Dobrý voják musí být jako kohout na hnojišti zbroceném krví, a Richard Sharpe takový byl.

Avšak během boje obvykle jeho slepá zuřivost ochladla a nahradilo ji zvláštní vypjaté vnímání všeho, co se kolem něj dělo. Před bojem ho možná svíral strach a zřejmě by našel výmluvu, proč přes vratký stěžeň, navíc přímo do nepřátelského sršního hnízda, nelze přejít, ale jakmile se ocitl uprostřed bojové vřavy, bil se jako ďábel. V podobných chvílích měl vždy pocit, že se čas zpomalil, a jasně viděl, co se každý z nepřátel kolem chystá udělat. Francouz vpravo od něj se začínal rozmachovat kopím, takže od něj nebezpečí v nejbližší chvíli nehrozilo, neboť bude pár zlomků vteřiny trvat, než pohyb dokončí a ruka se zbraní se pohne dopředu. Vousatý muž před ním však už měl cutlass nad hlavou a chystal se jím švihnout dolů, proto Sharpe máchl svým cutlassem, hrotem mu proťal hrdlo a v pokračování pohybu odvrátil čepelí píku toho druhého. V tu chvíli už měl hlavu otočenou doleva, a když tam neviděl žádné nebezpečí, pohlédl doprava, zároveň švihl čepelí do tváře muže s kopím, vrátil se pohledem před sebe, srazil kopiníka ramenem na dělo, a tím získal čas k tomu, aby zvedl cutlass a oběma rukama mu ho vrazil do břicha takovou silou, že se hrot zabodl do dřevěného těla lafety. To už se před něj dostali britští námořníci, kteří zatlačili Francouze o další dva tři kroky dál, takže měl čas vytrhnout zabodnutou šavli, vylézt na dělo a seskočit z něj na druhou stranu. Tam se mu jeden Francouz pokusil vzdát, ale Sharpe se neodvažoval nechat si ho za zády, a tak mu sekl přes zápěstí, aby pustil sekeru, kopl ho mezi nohy a vylezl na další dělo. Mnozí obránci se schovávali v mezerách mezi děly a

Sharpe je chtěl všechny dostat ven a nahnat před čepele a hroty zbraní útočníků.

Za kapitánem Chasem postupovali směrem k zádi muži z posádky jeho palubního člunu a nyní se probíjeli ke schůdkům na ubytovací palubu. Teprve teď se však za nimi hnal Clouter, neboť to byl on, kdo vystřelil z koronády do připravených obránců, když Chase vyrážel po stěžni do útoku. Obrovitý černoch přeběhl po padlém stěžni, skočil na palubu a okamžitě se prodral do čela svých druhů, kteří postupovali k zádi podél levoboku otevřené paluby, zatímco Chase vedl útok po pravoboku. Clouter bojoval sekerou, máchal jí jednou rukou, nedbal na nikoho, kdo se snažil vzdát, a srážel všechny bez rozdílu, jako by se chtěl zastavit až po tom, co pobije celou posádku Revenantu do posledního muže. Přesto se vzdávalo čím dál víc Francouzů, odhazovali zbraně nebo se vrhali na palubu a předstírali, že jsou mrtví. Sharpe odrazil jedno z dalších kopí, která se ho snažila zastavit, sekl obránci mezi oči, a když muž vykřikl a s tváří zalitou krví padl, otevřel se před Sharpem volný prostor. Teď měl chvíli čas, aby se otočil a zjistil, jak na tom jsou mariňáci, které vedl. „Střílejte!“ zvolal a ukázal na palubu příďové nástavby, kde se shromáždila část Montmorinovy posádky stále odhodlaná klást odpor. „Střílejte na ty bastardy!“ Pak si všiml, že jeden z mariňáků má sedmihlavňovou mušketu, přiskočil k němu a vytrhl mu ji z rukou.

Zastrčil zkrvavenou čepel cutlassu do pochvy a vyrazil k přednímu průlezu, kterým se sestupovalo na spodní palubu. Revenant byla podobně stavěná loď jako Pucelle a Sharpe měl pocit, že se pohybuje v důvěrně známém prostředí. Prodíral se mezi Francouzi, kteří stáli beze zbraně a ukazovali, že se vzdávají, ale když proti němu jeden z dělostřelců vztekle pozvedl vytěrák, srazil ho ranou pažby do hlavy a houkl na něj, aby táhl z cesty. V lodní kuchyni se vedle velké železné pece rozbité po zásahu koulí krčili strachem dva Francouzi. Sharpe slyšel zdola dunění palby, ale nedokázal říct, jestli to střílí děla Revenantu, nebo Pucelle. Došel k průlezu a sklouzl dolů.

Skončil s žuchnutím na zádech, ale hned vyskočil, namířil sedm hlavní salvové pušky do šera a kouře a stiskl spoušť. „Je konec!“

zařval, když dozněla rána. „Přestaňte střílet! Stop!“ Doufal, že aspoň tomu poslednímu slovu budou Francouzi rozumět. „Je konec! Stop!“ Dělostřelec ohluchlý z palby a zpola oslepený kouřem vsunul do zátravky děla rákos naplněný střelným prachem a Sharpe po něm sekl cutlassem. „Řekl jsem stop, k čertu!“ houkl na něj. „Stop!“

Lodí otřásly dva výstřely z Pucelle. Sharpe vytáhl pistoli. Dělostřelci, kteří mu byli nejblíže a viděli ho v kouři, na něj nechápavě civěli. Na podlaze se válelo asi deset mrtvých, z nichž některým trčely z těla dlouhé dubové třísky. Kmen hlavního stěžně byl po zásahu koulí zpola přeražený. Kolem místa, kde vybuchlo jedno z děl, byla paluba dočerna sežehnutá. „Je konec!“ křikl znovu Sharpe. „Pryč od těch děl! Hněte sebou!“ I když Francouzi možná nerozuměli anglicky, zcela jistě rozuměli řeči Sharpovy pistole a cutlassu. Sharpe se přiblížil k jedné ze střílen. „ Pucelle!“ zvolal. „ Pucelle!“

„Kdo je to?“ ozvalo se po chvíli z vedlejší lodi.

„Podporučík Sharpe! Už nebudou střílet! Zastavte palbu i vy!“

Následoval ještě jeden výstřel, ale pak už nastalo ticho. Z jedné střílny v boku Pucelle se vysoukal dělostřelec a přelezl do spodní paluby Revenantu, po níž přecházel Sharpe od jednoho děla k druhému, překračoval mrtvé a ukazoval Francouzům, aby si klekli nebo lehli na podlahu. Teď už s ním byli i tři mariňáci s bajonety nasazenými na hlavních mušket. „Dolů!“ vyštěkl Sharpe na francouzského dělostřelce, který se tvářil, že nechápe, co má dělat. Průlezem se na spodní palubu spouštěli další britští mariňáci a námořníci. „Odzbrojte ty bastardy,“ poručil jim Sharpe, „a odveďte je nahoru!“ Překročil trosky jedné z lodních pump. Odkudsi se vynořil francouzský důstojník s tasenou šavlí, ale stačil mu jediný pohled na Sharpovu tvář a šavle třeskla o zem. Střílnami přelézali z Pucelle další dělostřelci a rozbíhali se po lodi v naději, že objeví nějakou kořist.

Sharpe přešel po sežehnuté podlaze v místě, kde vybuchl jeden z jeho granátů. Francouzi ho sledovali ostražitými pohledy. Došel až na záď k průlezu, který vedl do kokpitu osvětleného několika lampami.

Slezl po žebříku dolů, ale sotva se rozhlédl, už toho skoro litoval, protože tam ležely desítky krvácejících a umírajících mužů. To bylo skutečné království smrti, místo, kde se těžce zranění dostávali do rukou lodního lékaře, z nichž je s největší pravděpodobností čekala cesta na věčnost. Ve vzduchu se vznášel pach krve, výkalů, moči a hrůzy. Lékař, bělovlasý muž s vousem potřísněným krví, vzhlédl od stolu, na němž se rukama po lokty rudýma od krve vrtal v břiše nějaké nešťastníka. „Vypadněte odtud," řekl dobrou angličtinou.

„Mlčte!" zavrčel Sharpe. „Ještě jsem žádnýho doktora nezabil, ale klidně můžu začít s váma."

Lékař se zatvářil polekaně, ale už nic neřekl, a Sharpe vstoupil do jídelny nižších důstojníků, kde leželo na zemi šest obvázaných mužů a jeden důstojník. Zastrčil cutlass do pochvy, opatrně odsunul jednoho zraněného na stranu a uchopil kruh poklopu průlezu, který vedl do dámské komůrky. Zvedl poklop a namířil do prostoru osvětleného lampou pistoli.

Seděli tam žena a muž. V ženě poznal Matyldu a v muži Pohlmannova sluhu, vlastně údajného Pohlmannova sluhu, který se vydával za Švýcara, ale ve skutečnosti byl lstivý a vlivný nepřítel Británie. Z horní paluby se ozval jásot, když vítězové strhli ze zábradlí na zádi francouzskou vlajku a položili ji jako zmuchlaný balík k Chaseho nohám. Duch byl konečně chycen, Revenant se stal kořistí Pucelle. „Vylezte," řekl Sharpe Michelu Vaillardovi, muži, kterého Chase pronásledoval přes dva oceány. Musel se přemáhat, aby ho neudeřil, když si vzpomněl na jeho zradu zosnovanou proti Calliope.

Vaillard vstal, ukázal, že nemá žádnou zbraň, a vykoukl z průlezu. Chvíli na Sharpa zmateně zíral – poznal ho, i když ho zřejmě nemohl správně zařadit, ale pak mu došlo, kdo Sharpe je, a pochopil, že se Calliope dostala zpátky do britských rukou. „To jste vy?" řekl nasupeně.

„Ano já," přikývl Sharpe. „A řekl jsem vám, abyste vylezl. Kde je Pohlmann?"

„Asi na palubě,“ odpověděl Vaillard. Vylezl po žebříku nahoru, oprášil si ruce a pak se sklonil, aby pomohl ven i Matyldě. „Co se děje?“ zeptal se Sharpa. „Jak jste se tu ocitl?“

Sharpe nepovažoval za nutné cokoliv mu vysvětlovat. „Vy zůstanete tady, madam,“ obrátil se k Matyldě. „Vedle je doktor, potřebuje pomoc.“ Zvedl Vaillardovu pravou ruku, odhrnul mu šos kabátu, vytáhl z pouzdra u jeho pasu pistoli a hodil ji do dámské komůrky. „A vy půjdete se mnou,“ prohlásil.

„Jsem jen pouhý sluha,“ snažil se Vaillard hrát dál svou hru.

„Žádnej sluha, ale zatracenej zrádnej francouzskej parchant,“ řekl Sharpe. „Jdeme!“ Dovedl Vaillarda k průlezu a donutil ho, aby vystoupil na spodní palubu, kde už stála všechna děla opuštěná. Na podlaze zůstali ležet jen mrtví, které teď prohledávalo asi deset britských námořníků.

Vaillard se zastavil a otočil se. „Jsem diplomat, pane Sharpe,“ řekl důležitě. Z jeho tváře vyzařovala inteligence a z očí klid. Měl na sobě šedý oděv a pod krajkovým límcem bílé košile černou vázanku. Tvářil se sebevědomě, jako by byl přesvědčen, že ho nic na světě nemůže ohrozit. „Mě nesmíte zabít,“ prohlásil, „a taky nemáte právo zacházet se mnou jako se zajatcem. Já nejsem voják ani námořník, ale pověřený diplomat. Možná jste vyhráli bitvu, ale buďte ujištěn, že nejpozději do dvou dnů mě váš admirál nechá dopravit do Cádizu, protože tak se musí zacházet s diplomaty.“ Povýšeně se usmál. „Tohle je mezinárodně uznávaná konvence, podporučíku. Vy jste voják a můžete zemřít, ale já jsem diplomat. Mě nemůžete zabít, můj život je nedotknutelný.“

Sharpe ho rýpl hlavní pistole a přinutil ho, aby pokračoval dál na záď k důstojnické jídelně. Podobně jako na Pucelle byly i tady všechny přepážky pryč a rozmístění kajut se dalo poznat jen podle toho, že v jednom místě ležel na podlaze barevný plátěný koberec, nyní postříkaný krví, a stropní trámy zde byly pozlacené. Široká galerie záďových oken byla roztříštěná palbou děl Spartiate a to, co zbylo z pohovek pod nimi, bylo poseto střepinami skla. Sharpe otevřel dveře na pravé straně a uviděl, že část paluby, v níž se nacházely důstojnické latríny, byla palbou Spartiate ustřelená, takže za dveřmi, nebo spíš za troskami latrín visícími nad hladinou, se už

otevíral široký prostor oceánu. V dálce bylo vidět několik nepřátelských lodí, nebo spíš jejich trosek, které se snažily uniknout směrem k španělskému pobřeží. „Tak vy chcete do Cádizu?“ zeptal se Vaillarda.

„Jsem diplomat,“ protestoval Francouz, „a jako k takovému se ke mně musíte chovat.“

„Já se k vám budu chovat, jak se mně zachce,“ odpověděl Sharpe. „Tady žádný pravidla neplatěj. Chcete do Cádizu, tak vás tam pošlu,“ řekl tvrdě a chytil Vaillarda za kabát. Francouz si uvědomil, že to nemusí být jen planá hrozba, a začal se zuřivě bránit, ale Sharpe ho udeřil pažbou pistole do hlavy a znovu jím smýkl do dveří. Vaillard se však chytil oběma rukama rámu a držel se ho silou, kterou člověku dává zoufalství. Sharpe měl téměř před očima jeho tvář, v níž se snoubil strach s naprostým úžasem. Jenže to ho k slitování nepohnulo. Udeřil ho pistolí do pravé ruky, pak ho kopl do břicha a znovu ho udeřil pažbou, tentokrát přes prsty levé ruky a Francouz se konečně pustil. Ještě ze sebe stačil vyrazit poslední protest, ale potom už padal do moře.

Sharpe se otočil a uviděl, že ho pozoruje britský námořník s vlasy svázanými do dlouhého ohonu, který mu sahal téměř až k pasu. „Musel jste to udělat, pane?“ zeptal se.

„Chtěl se učit plavat,“ odpověděl Sharpe a zastrčil pistoli do pouzdra.

Námořník si stoupl do dveří vedle Sharpa a podíval se do vody. „Koukám, že mu to moc nejde,“ poznamenal. „Ale vypadal na pracháče, pane. Mohli jsme ho před tím plaváním prohledat.“

„Na to jsem nepomyslel,“ řekl Sharpe.

„Škoda,“ zalitoval námořník. „Vážně to vypadá, že se utopí.“

Vaillard se zmítal ve vodě, ale jeho zoufalá snaha mu nebyla nic platná. Sharpe uvažoval, jestli mluvil pravdu, když říkal, že je diplomat, a nikdo mu proto nesmí ublížit. V každém případě je lepší, když se teď utopí, než kdyby byl propuštěn a mohl pak v Paříži dál rozsévat svůj jed. „Cádiz je tímhle směrem,“ křikl dolů a ukázal na východ. Ale Vaillard ho neslyšel. Teď už byl blíž smrti než životu.

Zato Pohlmann už byl mrtvý. Sharpe ho našel na ubytovací palubě, kde sdílel nebezpečí s kapitánem Montmorinem – tam byl

také na počátku bitvy zabit dělovou koulí, která mu roztrhla hruď. Přesto mu na tváři, jako zázrakem nedotčené krví, hrál úsměv. Sharpe se k němu sklonil. „Byl to statečný muž," řekl náhle kdosi za ním. Sharpe se ohlédl a uviděl Louise Montmorina. Kapitán Revenantu už odevzdal loď Chasemu a na důkaz kapitulace mu se slzami v očích nabídl i svou šavli. Chase ji však odmítl přijmout a místo toho mu potřásl rukou a gratuloval mu ke skvělým bojovým kvalitám jeho lodi i posádky.

„A taky skvělý voják," řekl Sharpe a znovu pohlédl na Pohlmannovu tvář. „Jenom si vždycky vybral špatnou stranu," dodal.

Stejně jako Peculiar Cromwell. Na rozdíl od Pohlmanna však kapitán Calliope boj přežil. Byl zdrcený a vyděšený a k obojímu měl důvod, neboť věděl, že ho čeká soud a trest. Ale před Sharpem se vzchopil a narovnal. Nezdál se překvapený, takže se už možná o osudu Calliope doslechl. „Radil jsem Montmorinovi, aby nebojoval," řekl, když k němu Sharpe přišel. Zřejmě se snažil změnit vzezření, protože si nechal ostříhat dlouhé vlasy, ale huňaté obočí a dlouhá brada prozrazovaly, že je to on, zrádný kapitán Calliope. „Říkal jsem mu, že s tímhle bojem nemáme nic společného, že plujeme do Cádizu, ale on chtěl bojovat." Natáhl k Sharpovi ruku zčernalou asfaltem. „Jsem rád, že jste naživu, podporučíku."

„Vy? A rád, že jsem naživu?" Sharpe mu ta slova téměř plivl do tváře. „Jste zatracenej bastard!" Chytil Cromwella za klopy modrého kabátu a mrštil jím proti roztříštěné dřevěné přepážce záďové nástavby. „Kam jste to schoval?" zařval na něj. „Kde to máte?"

„Co jsem měl schovat?" předstíral Cromwell, že neví, o čem je řeč.

„Nedělejte ze mě hlupáka, Peculiare," zavrčel Sharpe. „Moc dobře víte, o čem mluvím. Tak kde to máte?"

Cromwell ještě chvíli váhal, ale pak rezignoval. „Ve skladu," zamumlal, „dole ve skladu." Věděl, že prohrál. Prodal svou loď, neboť vsadil na to, že světu budou vládnout Francouzi, a teď se ocitl uprostřed trosek francouzských nadějí. Téměř dvacet francouzských

a španělských lodí se stalo kořistí vítězů, přitom Britové neztratili ani jedinou. Zato Peculiar Cromwell ztratil všechno.

„Cloutere!“ zvolal Sharpe na zakrváceného obra, který právě vystupoval na ubytovací palubu. „Ano, pane?“

„Co máte s tou rukou?“ zeptal se Sharpe, když viděl, že černoch má kolem levé ruky omotaný kus plátna nasáklého krví.

„Cutlass,“ odpověděl Clouter. „Poslední nepřítel, s kterým jsem bojoval. Useknul mně tři prsty, pane.“

„To je smůla.“

„Ale zaplatil za to,“ řekl Clouter. „Je mrtvěj.“

„Udržíte tohle?“ zeptal se Sharpe a napřáhl k němu pažbu pistole. Clouter přikývl a vzal si zbraň. „Vemte tady toho bastarda do skladu,“ ukázal Sharpe na Cromwella. „Má tam dole váček s drahokamy, přineste mi ho. Pár z nich vám dám za to, že jste mi zachránil život. A taky tam má hodinky jednoho mýho přítele. Tyhle dvě věci chci já, co tam najdete navíc, je vaše,“ dodal a postrčil k němu Cromwella. „A jestli vám bude dělat problémy, Cloutere, klidně mu vpalte kuli do hlavy.“

„Ne, Cloutere!“ zvolal kapitán Chase, který zaslechl poslední Sharpova slova. „Chci ho mít živého! Živého, rozumíte?“ opakoval a ustoupil stranou, aby mohl Cromwell projít. Pak se obrátil k Sharpovi a usmál se. „Tak jsem vám znovu zavázán díky, Richarde.“

„Nevím za co, pane. Naopak já vám musím gratulovat k vítězství.“ Sharpe pohlédl na obě lodě, stále připoutané k sobě, a viděl zkázu, kouř, krev a mrtvé. Dál na moři pluly trupy zbavené výstroje, otrhané jako po strašlivé bouři, ale na všech nyní vlály britské vlajky. To byl obraz vítězství poznamenaného zkázou, kouřem a smrtí, ale přesto vítězství, na jehož oslavu se ve všech kostelech po celé Británii rozezní zvony, a rodiny budou s úzkostí čekat, zda se jejich muži vrátí domů. „Vedl jste si skvěle, pane,“ řekl Sharpe, „opravdu skvěle.“

„Všichni jsme si vedli skvěle,“ řekl Chase. „Víte, že je Haskell mrtvý? Chudák, tak moc toužil stát se kapitánem. V loňském roce se oženil – teprve loni, těsně předtím, než jsme vypluli do Indie.“ Chase

náhle vypadal stejně skleslý jako Montmorin, ale pak pohlédl nahoru a uviděl na předním stěžni Revenantu, jediném, který lodi zůstal, vlát nad francouzskou trikolorou svou starou červenou vlajku. Na hlavním stěžni Pucelle zase vlála bílá vlajka potřísněná Haskellovou krví. „Nezklamali jsme ho, že?“ řekl Chase se slzami v očích, „myslím Nelsona. Nedovedu si představit, jak by mi bylo, kdybych ho zklamal.“

„Bude na vás hrdý, pane.“

‚Ale v pravou chvíli nám pomohla Spartiate. Skvělý chlapík, tenhle Francis Lavory! Doufám, že i jemu se podařilo zajmout loď.“ Lehký větřík rozvlnil vlajky, popohnal pryč řídnoucí závoj kouře a zčeřil dlouhé oceánské vlny. Hladina kolem obou lodí byla posetá troskami. Jen asi tucet lodí, které bylo vidět, měly všechny stěžně a nedotčenou výstroj. Na druhou stranu Nelson zahájil bitvu s dvaceti osmi loděmi, a teď jich měla jeho flotila čtyřicet šest. Zbývajícím nepřátelským lodím se podařilo uprchnout. „Musíme najít Vaillarda,“ vzpomněl si náhle Chase.

„Je mrtvý, pane.“

„Mrtvý?“ podivil se kapitán, ale pak pokrčil rameny. „Možná je to to nejlepší, co se mohlo stát.“ Potrhané plachty obou lodí se náhle naduly větrem. „Panebože,“ zakroutil hlavou Chase, „konečně vítr, a bojím se, že ne slabý. Musíme se opět vrátit k námořnickému řemeslu.“ Odmlčel se a pohlédl na Pucelle. „Chudák holka, takhle ji poničili… Pane Colliere, vidím, že jste to přežil.“

„Přežil, pane.“ Harold Collier se zazubil radostí. Ještě pořád držel v ruce zkrvavenou šavli, jako by chtěl všem ukázat, že i on bojoval.

„Už ji můžete schovat, Hany,“ řekl Chase s úsměvem.

„Nemůžu,“ odpověděl Collier a zvedl pochvu ohnutou po zásahu kulí z muškety.

„Vedl jste si dobře, Hany,“ pochválil ho Chase, „ale teď si vemte pár mužů a odpojte lodi od sebe.“

„Ano, pane.“

Montmorina odvedli na Pucelle, ale zbytek jeho posádky byl uvězněn v podpalubí Revenantu. V potrhaném lanoví nyní hvízdal vítr a vlny se začínaly čeřit bílými hřebínky. Kadet Collier zůstal s

dvaceti muži na palubě Revenantu jako posádka vítěze na zajaté lodi a obě plavidla byla oddělena, i když hned potom upevnili námořníci na záď Pucelle vlečné lano a znovu jím k ní Revenant připoutali, aby ho mohli odvléct jako kořist do přístavu. Poručík Peel také začal s dvaceti muži upevňovat na zbylé stěžně nová lana, aby je zajistili pro případ, že by přišla bouře. Střílny byly zavřeny, křesadlové zámky odmontovány od závěrů děl a samotná děla znovu upoutána. Kuchaři rozdělali v peci oheň a začali ohřívat ty největší hrnce naplněné octem, neboť zkušenost říkala, že krev vsáklá do dubových desek paluby se dá odstranit pouze horkým octem. Sharpe, teď už zpátky na Pucelle, našel v palubním odtoku pár zakoulených pomerančů, z nichž jeden hned hladově snědl a další si nastrkal do kapes.

Těla mrtvých byla shozena do moře – jedno po druhém šplouchala do vody. Muži, kteří je nosili, se už sotva vlekli, k smrti vyčerpaní únavou, hladem a hrůzami boje, ale dřív, než padla noc, přivál čerstvý vítr tu nejhorší zprávu celého dne. Když kolem proplouval velký lodní člun Conqueroru, důstojník ji zavolal na Chaseho, který právě stál na ubytovací palubě. „Nelson je mrtev!“ křikl důstojník. „Zabila ho nepřátelská kule z muškety.“ Nikdo z posádky Pucelle tomu nemohl uvěřit a Sharpe se to dozvěděl, až když viděl Chaseho plakat. „Co se stalo, pane?“ zeptal se ho.

Chase byl zdrcen – vypadal jako poražený člověk, a ne jako kapitán lodi, která bojovala na straně vítězů a získala bohatou kořist. „Admirál je mrtvý, Sharpe,“ řekl Chase. „Mrtvý!“

„Nelson?“ zeptal se Sharpe. „Admirál Nelson?“

„Je mrtvý,“ opakoval Chase. „Ach bože, proč?“

Sharpe pocítil pouze prázdnotu. Zpráva zasáhla celou posádku, jako by nezemřel velitel, ale kamarád. Nelson byl mrtvý. Mnozí tomu stále nevěřili, ale později se na Royal Sovereignu objevila vlajka nejvyššího velitele, a to znamenalo, že velení nad vítěznou britskou flotilou se ujal Collingwood. Nelson tedy byl opravdu mrtvý a Chase pro něj plakal.

A pak šplouchlo z paluby Pucelle do vody poslední mrtvé tělo. Bez jakékoliv ceremonie, neboť stejně neobřadně byli pohřbeni všichni, kteří toho dne zemřeli. Mrtvolu vynesli na ubytovací palubu a odtud ji za houstnoucího šera svrhli do vody. Sharpe měl pocit, že

se náhle ochladilo, a zachvěl se. Chase chvíli pozoroval, jak vlny houpou mrtvým tělem, a pak zakroutil hlavou. „Musel se rozhodnout, že se zapojí do boje," řekl. „Věřil byste tomu?"

„Od všech se očekává, že budou plnit svou povinnost," odpověděl Sharpe chladným tónem.

„Samozřejmě, ale přesto bych nikdy neřekl, že bude bojovat a vyslouží si kuli do hlavy. Chudák… Zdá se, že byl statečnější, než jsem si myslel. Ví to jeho žena?"

„Já jí to řeknu, pane."

„Vy?" pohlédl na něj Chase. „Ano, samozřejmě že vy, kdo jiný? Ale přesto jsem vám vděčný, Richarde." Otočil se a hleděl na lodě vítězné flotily, jak se v sílícím větru s plachtami skasanými napůl plouží po moři jako živí tvorové vyčerpaní bojem na život a na smrt. Na zádích všech už zářila okna, pouze na Victory zůstala temná. „Ubohý Nelson," řekl Chase. „Ubohá Anglie."

Hned po tom, co se Sharpe vrátil na palubu Pucelle, sestoupil do kokpitu lodi, kde bylo stejně tolik krve a pachu z ní jako na

Revenantu. Pickering právě amputoval jednomu nešťastníkovi nohu a z tváře mu na rozdrcenou tkáň kapal pot. Otupělá pila skřípala na kosti a pacient, kterého drželi dva námořníci, sebou zmítal, drtil mezi zuby kus kůže a vyrážel ze sebe strašlivé zvuky. Nikdo z nich nevěnoval Sharpovi pozornost, když kolem procházel do jídelny nižších důstojníků, ani si nevšiml jeho šokovaného výrazu, když zvedl poklop průlezu do dámské komůrky a uviděl, že je zevnitř postříkaný krví. Teprve pak spatřil scénu pod ním. Lord William ležel tváří dolů na podlaze a v temeni hlavy, kudy vylétla kule, mu zela ošklivá krvavá rána. Na druhé straně komůrky seděla Grace, křečovitě objímala kolena přitažená k tělu a třásla se. Polohlasně vykřikla, když se poklop otevřel, ale pak uviděla Sharpa. „Richarde! To jsi ty?" zvolala. „Pověsí mě, ale já jsem to musela udělat, jinak by mě zabil on. Musela jsem ho zastřelit."

Sharpe se spustil dovnitř. „Nikdo tě nepověsí, drahá," řekl. „Všichni si budou myslet, že ho zabila nepřátelská kule na palubě. Že padl v boji."

„Musela jsem to udělat," vzlykala Grace.

„Udělali to žabožrouti,“ prohlásil pevně Sharpe, vzal jí pistoli a zastrčil ji do kapsy. Pak se sehnul k ležícímu lordu Williamovi, uchopil jeho tělo pod pažemi a snažil se je dostat průlezem nahoru. V těsném prostoru to však bylo obtížné.

„Pověsí mě, určitě mě pověsí,“ naříkala Grace.

Sharpe tělo pustil zpátky na zem a sklonil se k ní. „Nikdo tě nepověsí,“ opakoval. „Nikdo se nedozví, žes to udělala ty. Kdyby ho našli tady, řeknu, že jsem ho zastřelil já, ale s trochou štěstí ho dostaneme na palubu. Potom bude všem jasný, že to udělali žabožrouti.“

Objala ho kolem krku. „Jsi živý, Richarde. Bože, jsi živý! Co se stalo?“

„Zvítězili jsme,“ řekl Sharpe. „Vyhráli jsme bitvu.“ Políbil ji, na chvíli ji sobě pevně přitiskl a pak se znovu pustil do zápasu s mrtvým tělem. Kdyby našli lorda Williama tady dole, nikdo by nevěřil, že ho zabil nepřítel, a Chase by byl povinen jeho smrt vyšetřit. Proto Sharpe věděl, že musí tělo za každou cenu dostat na spodní palubu. Jenže průlez byl úzký a zdálo se nemožné dostat jím tělo nahoru a zároveň s ním vylézt. Sharpe se zoufale namáhal, ale bezvládné tělo se stále hroutilo na něj. A pak se náhle nahoře objevila ruka, uchopila lorda Williama za zkrvavený límec a téměř bez námahy ho vytáhla nahoru.

Sharpe v duchu zaklel. To bylo poslední, co potřeboval, aby se někdo další dozvěděl, že lord William byl mrtvý už v dámské komůrce. Když se však vysoukal průlezem do šera prázdné jídelny nižších důstojníků, uviděl, že tím dalším je Clouter – proto ta jedna ruka, protože druhou měl zraněnou. „Viděl jsem, že jdete sem, tak jsem šel za váma, abych vám dal tohle,“ řekl mohutný černoch a podával Sharpovi váček s drahokamy a hodinky majora Daltona. „Ale já nic nechci, pane,“ dodal. „Nic jsem pro vás neuďál, jen jsem bojoval.“

„Zachránil jste mi život, Cloutere,“ řekl Sharpe. „A teď mi ho zachraňujete znovu. Můžete dostat toho bastarda na palubu?“

„Aby moh umřít tam, že, pane?“ zazubil se černoch a Sharpovi bylo jasné, že pochopil nejen problém, ale i jeho řešení. „Měl jste toho bastarda odprásknout už dávno, pane, ale teď to za vás uďáli

žabožrouti a nikdo na palubě neřekne, že to bylo jinak.“ Sehnul se, hodil si mrtvolu přes rameno a Sharpe zatím pomohl lady Grace ven. Řekl jí, aby tam na něj počkala, a sám šel s Clouterem na ubytovací palubu, kde pak za houstnoucího šera a sílícího větru svrhli tělo lorda Williama do moře.

Nad tím, že Clouter vynáší z podpalubí mrtvé tělo, se nikdo nepozastavil. Všichni si mysleli, že je to jen další z těch, kteří zemřeli pod chirurgickým nožem lodního lékaře. „Zdá se, že byl statečnější, než jsem si myslel,“ řekl pak Chase.

Sharpe se vrátil do kokpitu, kde lady Grace, bledá jako stěna, sledovala očima vytřeštěnýma hrůzou, jak Pickering stahuje na amputované noze krvácející cévy a přišívá na pahýl kus kůže. Sharpe ji vzal za ruku a odvedl do jedné z malých kajut pro kadety v zadní části kokpitu.

„Chci, abys věděl, jak to bylo,“ vyhrkla, sotva zavřel dveře a ocitli se sami, ale potom se odmlčela, jako by nevěděla, jak začít.

„Já to vím,“ řekl. „Chtěl mě zabít.“

„A tys pak udělala správnou věc,“ dopověděl za ni, aby jí ulehčil situaci. „Ale zbytek světa si bude myslet, že zemřel hrdinnou smrtí v boji – že vyšel na palubu a zabila ho nepřátelská kule. I Chase tomu věří, stejně jako celá posádka, chápeš?“

Přikývla. Stále se chvěla, ale ne chladem. Ve vlasech měla manželovu krev.

„Čekalas na něj dole, ale on se nevrátil,“ dodal Sharpe.

„Ale ta krev tam,“ ukázala k dámské komůrce. „Je tam spousta krve.“

„Po celé lodi je spousta krve,“ řekl, „Tvého manžela zastřelili na palubě. Bojoval a zemřel jako hrdina.“

‚Ano,“ přikývla, „tak to bude lepší.“ Upřela na něj velké tmavé oči a pak ho náhle objala a prudce se k němu přitiskla. Cítil, jak se celá chvěje. „Myslela jsem, že už jsi mrtvý,“ zašeptala.

„Nikdo mi ani vlas na hlavě nezkřivil,“ odpověděl a pohladil ji po vlasech.

Chvíli mlčela, potom zvedla hlavu a podívala se na něj. „Jsme volní, Richarde,“ řekla. Znělo to, jako by si to teprve teď s překvapením uvědomila. „Víš, co to znamená? Jsme volní!“

„Ano,“ přikývl, Jsme volní.“

„A co teď budeme dělat?“

„Co budeme chtít,“ řekl Sharpe. „Cokoliv se nám zachce.“

Ona objímala jeho a on zaseji, loď se nakláněla na návětrnou stranu, zranění sténali a poslední útržky kouře odnesl do noci vítr, který hnal od temnícího se západu na lodě zpustošené bojem bouři. Ale Sharpe měl ženu, byl volný a konečně mohl plout domů.

POZNÁMKA O HISTORII

Sharpe ve skutečnosti neměl u Trafalgaru co pohledávat, ale vracel se z Indie domů a mys Trafalgar neleží příliš daleko od plavební trasy, po níž by jeho loď plula, takže se klidně mohl onoho 21. října 1805 ocitnout někde blízko. Ale pokud tam neměl být Sharpe, tak velitel spojené francouzsko-španělské flotily admirál Villeneuve už vůbec ne.

Úkolem této velké flotily bylo jistit invazi do Británie, pro niž Napoleon shromáždil u Boulogne svou Velkou armádu. Jenže britská námořní blokáda a nepříznivé počasí držely spojenecké loďstvo v přístavu, z něhož vyplouvaly pouze jednotlivé lodě, aby podnikaly loupežné výpady do Atlantiku. Touto taktikou chtěl admirál Villeneuve odlákat Nelsona od anglických břehů. Jeho záměr však selhal a Villeneuve se uchýlil do Cádizu, kde zůstal uzavřen jako v pasti. Napoleon potom od invaze do Británie upustil a vytáhl se svou armádou na východ vstříc svému slavnému vítězství u Slavkova. Za této situace ztratila francouzsko-španělská flotila jakýkoliv význam. Přesto se Napoleon rozhodl Villeneuva nahradit admirálem Rosillym. Tomu se však na cestě do Cádizu rozbil kočár, v němž cestoval, a tak se Villeneuve dozvěděl o jeho příjezdu dříve a využil poslední příležitosti, aby si zachránil reputaci. Předstíral, že vede svou flotilu do Středozemního moře, ale zcela jistě musel doufat, že se střetne s britskými loděmi, které blokovaly Cádiz, svede s nimi vítězný boj a tím obnoví svou pověst. Jenže už po prvním dni na moři zjistil, že britská flotila, která blokovala Cádiz, je mnohem větší, než předpokládal, a tak obrátil své lodě zpátky na sever v naději, že se boji vyhne. Avšak to už bylo pozdě. Nelson byl na dohled a francouzsko-španělská flotila byla odsouzena ke zkáze.

Žádná Pucelle ani Revenant u Trafalgaru nebojovaly. Nelson měl v této bitvě dvacet sedm řadových lodí, zatímco proti němu jich stálo třicet tři. Na konci dne se však sedmnáct z nich vzdalo a jedna padla za oběť plamenům, takže Nelson dosáhl drtivého vítězství, které co do přesvědčivosti, uvažujeme-li o námořních bitvách, překonalo až vítězství válečného námořnictva Spojených států nad japonskými letadlovými loděmi u Midway v roce 1942. Britové neztratili u Trafalgaru ani jedinou loď, zaplatili však za vítězství Nelsonovou smrtí. Nelson byl hrdina napoleonských válek, jenž neměl sobě rovna, a velitel, kterého jeho muži milovali stejně, jako ho jeho nepřátelé nenáviděli a báli se ho. Nutno dodat, že se rovněž proslavil svým poměrem s lady Hamiltonovou, manželkou anglického vyslance v Neapoli Williama Hamiltona, a těsně před smrtí vyslovil přání, aby se Británie o jeho milenku postarala. To jistě bylo v moci politiků, ale ti se nezměnili, zůstali politiky, a lady Hamiltonová proto zemřela v ostudné bídě.

V noci po bitvě se přihnala bouře, během níž přišli Britové o třináct ze sedmnácti ukořistěných lodí. Mnohé z nich vlekly vítězné lodi za sebou, ale bouře byla tak silná, že posádky musely vlečná lana přetnout. Tři z ukořistěných lodí se potopily, dvě byly zapáleny a pět v bouři ztroskotalo. Zbývající tři, na nichž měli vítězové příliš malou posádku, aby si mohla poradit s bouří, byly vráceny původní posádce a podařilo se jim dostat do bezpečí. Byly však bojem a bouří příliš poškozené, aby stálo za to je opravovat, a žádná z nich už pak nevyplula. Z patnácti nepřátelských lodí, které unikly zajetí, bylo později pět královským loďstvem zajato a jedna během následujících dvou týdnů ztroskotala. Mnohé britské lodě byly stejně těžce poškozené jako francouzské a španělské, ale díky skvělému námořnickému umění svých posádek všechny bezpečně dopluly do přístavu.

Tím, že v mé knize to byla Pucelle, která zničila podélnou palbou francouzskou Redoutable, jež útočila na Victory a snažila se ji zahákovat, vzala tuto zásluhu Temeraire. Velitelem Redoutable byl muž jménem Lucas, zřejmě nejschopnější francouzský kapitán u Trafalgaru, který svou posádku vycvičil na novou techniku boje zaměřenou výhradně na abordáž a obsazení nepřátelského plavidla.

Když se Victory dostala do blízkosti této mnohem menší lodi, dal Lucas zavřít všechny střílny a shromáždil celou posádku na palubě. V lanoví lodi umístil velké množství střelců s mušketami, a právě jeden z nich smrtelně zranil Nelsona. Takhle Lucas doslova vyčistil vrchní paluby Victory, ale ve chvíli, kdy se chystal k abordáži na britskou vlajkovou loď, plula kolem Temeraire a spustila na shromážděné útočníky palbu z koronád. Saucy pak rovněž dostala Lucasovu loď pod podélnou palbu, navíc byla Redoutable pod palbou děl ze spodních palub Victory, a to Lucasův boj ukončilo. Redoutable padla do zajetí, ale byla palbou natolik poškozená, že se během noční bouře potopila. Na Victory padlo padesát sedm mužů, včetně Nelsona, a sto dva jich bylo zraněno. Na druhé straně dvaadvacet ze čtyřiasedmdesáti děl Redoutable bylo podélnou palbou převráceno nebo jinak vyřazeno z boje a čtyři sta osmdesát sedm mužů z šesti set čtyřicet tří bylo zabito a osmdesát jedna zraněno. Tento neobyčejně vysoký počet obětí (osmdesát osm procent z celkového počtu posádky) byl způsoben palbou z děl, ne z mušket. Také ostatní lodě francouzsko-španělské flotily měly podobně vysoké ztráty. Úvodní boční salva, kterou vypálil podélně, navíc dvojitými náložemi, Royal Sovereign na francouzskou Fougueux, zabila nebo zranila během několika krátkých chvil polovinu posádky této lodi. Když později dostala Victory pod podélnou palbu Villeneuevovu vlajkovou loď Bucentaure, zničila při ní dvacet z jejích osmdesáti děl a opět zabila nebo zranila polovinu její posádky.

Nepoměr ztrát mezi oběma stranami byl v této bitvě opravdu pozoruhodný. Britové měli kolem patnácti set mrtvých a zraněných, zatímco na francouzsko-španělské straně to bylo kolem sedmnácti tisíc, což je děsivé svědectví o účinnosti britské dělostřelecké palby. Také několik britských lodí, včetně románové Pucelle, se dostalo pod podélnou palbu, ale na žádné z nich nedosáhly ztráty takové výše jako na nepřátelských lodích, jež se ocitly vystaveny přídí nebo zádí britské boční palbě. Největší ztráty na britské straně utrpěla Victory, zatímco na zřejmě nejvíc poškozené britské lodi Belleisle, která vplula do jižní části bitevního prostoru, kde byla podrobena víc než jedné podélné palbě a přišla o všechny své stěžně, bylo zabito pouze třiatřicet mužů a devadesát tři jich bylo zraněno. Na čtrnácti

nepřátelských lodích přišlo o život víc než sto mužů, zatímco pouze čtrnáct britských lodí mělo víc než deset mrtvých a na Prince – která plula jako kupka sena – dokonce nebyl zabit vůbec nikdo, i když zřejmě proto, že díky své pomalosti vstoupila do boje až pozdě odpoledne, kdy už kladlo odpor jen málo nepřátelských lodí. Nepoměr ztrát mezi oběma stranami trochu zastírá urputnost, s jakou většina lodí francouzsko-španělské flotily bojovala. Byly devastovány skvělou britskou palbou, přesto na ni obsluhy jejich děl do poslední chvíle sveřepě odpovídaly. Většina francouzských a španělských posádek byla nedostatečně vycvičená a chyběly jim jakékoliv předchozí zkušenosti z boje na moři, ale zbabělost jim nikdo vyčítat nemohl.

Velké ztráty na Victory byly zčásti způsobeny Lucasovou taktikou palby z mušket a částečně tím, že to byla první britská loď, která se dostala do přímého kontaktu se severním křídlem nepřátelské flotily, a proto bojovala nějakou dobu sama. Roli také hrála její admirálská vlajka, kvůli níž se stala terčem útoku více nepřátelských lodí. Collingwoodův Royal Sovereign, jenž byl na jižním křídle francouzsko-španělské flotily rovněž první v kontaktu s nepřítelem a také bojoval pod admirálskou vlajkou, měl čtyřicet sedm mrtvých a devadesát čtyři zraněných, a to byly největší ztráty ze všech lodí Collingwoodovy eskadry. Admirálové musí řídit boj z čela, jinak to nejde.

Britské vítězství bylo naprosto přesvědčivé a způsob, jakým bylo dosaženo, poznamenal morálku francouzského a španělského válečného loďstva natolik, že se po zbytek období napoleonských válek nedokázaly vzchopit. Světové oceány ovládla britská námořní moc a tento stav se zachoval až do začátku dvacátého století. Lze tedy konstatovat, že to byl Nelson, kdo víc než kterýkoliv jiný vůdce uvedl Británii do světa devatenáctého století. Často se říká, že jeho taktiky byly převratné, a je to pravda, uvážíme-li, že v osmnáctém století se za jediný přijatelný způsob vedení boje dvou flotil považovala takzvaná řadová taktika, kdy flotily zformovaly dvě souběžné řady, v nichž pak spolu jednotlivé lodě bojovaly bok proti boku. Přesto roku 1797 zformoval britský admirál Duncan v bitvě u Camperdownu svou flotilu šestnácti válečných lodí do dvou eskader,

které zaútočily kolmo proti bokům osmnácti holandských řadových lodí, a takto získal vítězství a jedenáct nepřátelských lodí zajal, zatímco sám nepřišel ani o jedinou. To není znevažování Nelsona, který dokázal svou vynalézavost i při mnoha jiných příležitostech, ale spíš připomínka, že britské válečné loďstvo bylo v pohnutých letech na přelomu sedmnáctého a osmnáctého století otevřené novým myšlenkám. A také bylo neobyčejně sebevědomé. Tím, že Nelson, podobně jako před ním Duncan, vedl své dvě eskadry přímo proti nepřátelské řadě, riskoval, že většina jeho lodí bude vystavena podélné palbě. To se také stalo, ale dosáhl tím roztržení nepřátelské řady. Po dobu nejméně dvaceti minut od zahájení bitvy u Trafalgaru nemohly britské lodi vypálit jediný dělový výstřel, zatímco nejméně deset lodí francouzsko-španělské flotily střílelo podle libosti, aniž je nepřítel ohrožoval. Nelson o tomto riziku věděl, a přesto se k němu odhodlal, neboť si byl jist, že tak jako tak v bitvě zvítězí. Teprve v roce 1812 v boji s americkým válečným loďstvem našli britští dělostřelci rovnocenného soupeře, ale protože americké loďstvo se nevzdalovalo od břehů své země, nepředstavovalo pro britskou flotilu žádný velký problém a nijak neohrožovalo její dominanci ve světových oceánech.

Zajímalo mě, zda se někdo z účastníků bitvy u Trafalgaru ocitl i u Waterloo. Vím jen o jednom takovém člověku – byl to don Miguel Ricardo Maria Juan de la Mata Domingo Vincente Ferre Alava de Esquivel, naštěstí známý pouze jako Miguel de Alava. Alava byl v roce 1805 důstojníkem španělského válečného loďstva a sloužil na admirálské vlajkové lodi Principe de Asturias, která skvěle bojovala u Trafalgaru, a třebaže byla těžce poškozená, unikla zajetí a podařilo sejí dostat zpátky do Cádizu.

O čtyři roky později se Alava stal důstojníkem španělské armády, a protože tehdy už Španělé přešli na druhou stranu a stali se spojenci Britů, došlo k tomu, že v době, kdy britská armáda bojovala pod velením sira Arthura Wellesleyho, budoucího vévody z Wellingtonu, na Pyrenejském poloostrově, byl generál de Alava jmenován Wellingtonovým styčným důstojníkem pro španělskou stranu a oba se stali velmi blízkými přáteli, dokonce takovými, že jim jejich přátelství vydrželo až do smrti. De Alava zůstal s

Wellingtonem do konce války na Pyrenejském poloostrově. Později byl jmenován španělským vyslancem v Nizozemí, a tak se mohl v bitvě u Waterloo připojit ke spojencům a zdržovat se po celou dobu bitvy po Wellingtonově boku. Nemusel tam být, nebylo ho tam třeba, ale jeho přítomnost jistě Wellingtonovi pomohla, neboť britský generál de Alavovi věřil a cenil si jeho rad. Téměř všichni Wellingtonovi pobočníci byli u Waterloo zabiti nebo zraněni, přesto generál i de Alava bitvu přečkali bez újmy. Vojenská kariéra Miguela de Alavy se tedy vyvíjela po křivolakých cestách – u Trafalgaru bojoval proti Britům, zatímco u Waterloo byl na jejich straně. Zde musím dodat, že podobně jako de Alava bojoval u Trafalgaru i u Waterloo také Sharpe, a stejně jako on tyto dvě dějinné bitvy přežil.

Závěrem bych chtěl vyjádřit velkou vděčnost Peteru Goodwinovi, průvodci a správci HMS Victory, za jeho podnětné poznámky k rukopisu této knihy a stejný dík patří i Katy Ballové, kurátorce muzea v Portsmouthu a městského archivu. Všechny chyby a nepřesnosti, které přesto v knize zůstaly, jsou dílem mým nebo je lze svalit na Richarda Sharpa, červenokabátníka, jenž se ocitl v jemu dosud neznámém námořním světě. Brzy se však vrátí na pevninu, kam patří, a znovu se po ní dá na pochod.

nakladatelství OLDAG

Bernard Cornwell

SHARPŮV TRAFALGAR

Richard Sharpe v bitvě u Trafalgaru, 21. října 1805

Z anglického originálu Sharpe's Trafalgar,
vydaného nakladatelstvím Harper Collins Publishers, Londýn,
přeložil Jiří Beneš.
Vydání první.
Obálku navrhl a zpracoval Marek Šebesta.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2008,
jako svou 210.

ISBN 978-80-86508-99-3